

Giới thiệu Huyền Ân

Nếu bạn là người yêu thích thể loại truyện trinh thám hẳn bạn sẽ thực sự hứng thú với việc lần theo dấu vết, truy tìm tung tích của những gì được cho là bí ẩn, lạ kỳ. Bản chất con người vẫn luôn hiếu kỳ nhưng mấy ai có thể đi đến tận cùng khi sự thật được phơi bày. Truyện Huyền Ân của tác giả Đông Phương Át là truyện khá hấp dẫn, truyện như một lời nhắn gửi đến các bạn đọc.

"Bạn ơi, nếu bạn đối đãi với tôi chân thành như là tôi đối với bạn, nếu bạn cùng tôi xưng là tri kỷ, vậy bạn sẽ hiểu được những gì mà tôi muốn nói với bạn. Sau này, nếu có một ngày bạn đi qua phần mộ của tôi, xin hãy chấp tay chúc phúc cho tôi".

Một phong thư đột nhiên tới, bạn tốt mất tích ly kỳ, kiểu tiểu thư cùng danh trình thám quen biết, lại ở dưới cơ duyên xảo hợp sóng vai phá án, từng án từng án, mạo hiểm, kích thích, thúc đẩy đầu óc của bạn, cùng với bọn họ đi vào thế giới tâm lý tội phạm. Xuyên suốt truyện là những bất ngờ thú vị, những lo lắng cùng với với những gì gọi là rắc rối làm bạn không thể không nhận ra đây là một truyện khá hấp dẫn, mang theo văn phong của truyện đô thị thường nhật, truyện trở nên gần gũi chân thực hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bái Phỏng

CHƯƠNG 0: LỜI DẪN

Nhược Nạp đưa ngón tay nhẹ nhàng mân mê những nét khắc hoa trên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua khóm hải đường sum xuê cảnh lá chiếu lên trên mặt của cô, một góc hải đường nở hoa như là mây tía.

“Tiểu thư, cô có thư.” Giọng vú Lý truyền từ trong viện tới.

Thư? Nhược Nạp kỳ quái nghĩ, ai viết thư cho mình vậy? Đang nghĩ thì vú Lý đã đi vào trong phòng, đem thư đưa tới trong tay cô.

Dấu bưu kiện cùng thành phố, địa chỉ được đánh máy, nghi hoặc trong lòng Nhược Nạp càng lúc càng lớn, nhanh chóng mở phong thư ra, nội dung cũng là đánh máy, tổng cộng có hai trang, Nhược Nạp lật cuối thư, kí tên là Nam Hồng, không phải cô ấy đang đi du lịch sao? Có chuyện gì mà lại gửi thư tới, lại còn là cùng thành phố?

Nhược Nạp:

Đừng nghĩ đây chỉ là một trò đùa, có điều xem xong thư cũng không cần khóc, chúng ta đã quen biết rất nhiều năm, ở trên đời này bạn là người bạn tốt nhất của tôi, cũng là người tôi tin tưởng nhất, nói thật lòng, cho dù là cha mẹ tôi thì tôi cũng không thực sự tin tưởng bọn họ, họ đã phản bội đối phương của mình ngay trong thời điểm khó khăn nhất, người như vậy, tôi không thể đặt niềm tin.

Sau khi tốt nghiệp đại học một năm, tôi có gặp một chuyện, nó làm cho tôi rơi vào vực sâu không đáy, nhưng tôi không thể nói trái với lương tâm là tôi hối hận. Đúng, tôi không hối hận, nhưng mà tôi không cam lòng, tôi không cam lòng bản thân phải trả giá tất cả nhưng không có được hồi báo đáng nhận được. Hiện tại nếu không phải trả giá bằng cả sinh mệnh mình, tôi sẽ không viết phong thư này cho bạn, lòng tôi là mâu thuẫn vô cùng, tôi sợ bạn biết sẽ tạo thành phiền phức cho bạn, thậm chí sẽ có nguy hiểm nằm ngoài dự kiến, nhưng không nói cho bạn, tôi lại thể nói với ai được, tôi không cam lòng, nếu vậy, việc tôi chết đi cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Xin hãy nhớ tới thời gian tốt đẹp của chúng ta, chúng ta từng nằm dài trên bàn học bên cửa sổ, gió mát từ ngoài cửa sổ thổi tới, mặc hương cùng hương tử đàn thơm mát trong không khí, tôi vụng trộm lấy tay miết lên những nét hoa văn đó, nó đã lắng đọng bao nhiêu năm tháng, ngưng tụ bao nhiêu người qua lại, ở trước tôi cũng đã có người nhẹ nhàng vuốt ve qua nó như vậy hay không.

Bạn ơi, nếu bạn đối đãi với tôi chân thành như là tôi đối với bạn, nếu bạn cùng tôi xưng là tri kỷ, vậy bạn sẽ hiểu được những gì mà tôi muốn nói với bạn.

Sau này, nếu có một ngày bạn đi qua phần mộ của tôi, xin hãy chấp tay chúc phúc cho tôi.

Không biết ở trong cái thế giới kia có người đến người đi hay không.

Hồng.

Tháng 8 năm 2011.

Xem xong thư, ý nghĩ đầu tiên trong lòng Nhược Nạp đó là gọi điện thoại cho Nam Hồng, hy vọng đây chỉ là một trò đùa, tuy rằng trò đùa này không buồn cười chút nào, tuy rằng tính cách Nam Hồng phóng khoáng, cũng không phải là loại người thích nói đùa, vì vậy Nhược Nạp vô cùng khẩn trương

bấm điện thoại, mấy lần liền đều nghe được thông báo “Thuê bao quý khách vừa gọi không liên lạc được...”, Nhược Nạp nhớ tới đầu bưu kiện trên phong thư, nếu là cùng thành phố, có thể Nam Hồng đã về nhà cũng nên, nghĩ đến đây lại bấm số điện thoại bàn nhà Nam Hồng, đáng tiếc mẹ của Nam Hồng nói cô con gái vẫn chưa về.

Nhược Nạp cảm thụ ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc đã ra chuyện gì? Có thể xảy ra chuyện gì? Nam Hồng chỉ là một cô gái bình thường ở trấn nhỏ này, xuất thân bình thường, tướng mạo cũng tầm thường được coi là thanh tú, tính cách phóng khoáng làm người ta yêu thích, chưa bao giờ gây thù chuốc oán với ai, có thể xảy ra chuyện gì? Chỉ là ra ngoài du lịch một chuyến, có thể gặp phải chuyện lớn bằng trời gì đây? Đúng rồi, du lịch! Nếu là du lịch vậy phải đi công ty du lịch, nghĩ đến đây, Nhược Nạp lại gọi điện thoại cho công ty du lịch duy nhất trong trấn, kết quả không tra được chút tin tức gì về Nam Hồng. Chẳng lẽ cô ấy không hề đi du lịch? Phong thư này rốt cuộc là có ý gì? Lúc này Nhược Nạp cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, dù sao Nam Hồng cũng là bạn tốt của mình, cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, Nam Hồng từ nhỏ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, nếu nói cho mẹ của Nam Hồng, mặc kệ việc này có thực hay không, đều sẽ làm cho bà sợ hãi lo lắng.

“Tiểu thư, lão thái gia đã trở lại, gọi cô đi qua đó.” Thanh âm vú Lý lại vang lên từ ngoài cửa, Nhược Nạp đem thư gấp lại đặt vào trong hộp gỗ đựng trang sức, cái hộp gỗ lim này là bà nội tặng cho cô, vô cùng quý giá, trên mặt hộp điêu khắc hoa văn bát bảo điệp luyện hoa, quanh thân có hoa văn chữ vạn, bởi vì là vật quý cho nên các người hầu không dám tùy tiện động vào, cho dù là quét tước vệ sinh cũng phải hỏi ý kiến Nhược Nạp. Cát kỹ thư, Nhược Nạp ra cửa phòng đi tới nhà giữa, chỗ của ông nội.

Vào nhà giữa đã thấy ông nội ngồi ở trên cái ghế mây dưới cửa sổ xem cái gì đó, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc đã bạc của ông, lấp lóe phát sáng, ông ở trong mắt người của trấn nhỏ chính là một ông lão tiền nhiều như nước, đã sống đủ cuộc sống ở thành thị lớn nên muốn sống qua cuộc sống vui thú điền viên, ở trong mắt Nhược Nạp ông lại là một ông lão thần bí, cơ trí mà hiền lành.

Nhược Nạp hiểu tại sao ông nội lại tới trấn nhỏ này, cũng không rõ thôn trấn thoát nhìn nho nhỏ này sao lại sẽ có một tòa nhà hoa lệ như vậy, ở mặt sau tòa nhà còn có một hoa viên rất lớn, trong viện không chỉ có núi giả động đá, rừng đào và những bờ giàu hoa cỏ, (trong rừng đào có chỗ đất trống, là chỗ mấy đứa nhỏ Huyền gia luyện công, chuyện này Nhược Nạp cho tới bây giờ cũng không có nói qua với Nam Hồng, bởi vì ông nội không cho phép), còn có một cái ao sen rất to, bên trên có cầu đá chín khúc, có một cái đình nhỏ ở giữa ao sen, ở một bên ao sen còn có cái viện nhỏ nhỏ, đủ loại tre trúc cùng phong lan, một dòng suối nhỏ uốn lượn ở giữa, hai gian phòng ở bên trong dùng làm thư phòng, cả hai trần đầy sách, một quyển lại một quyển xếp đầy đến tận đỉnh cái giá sách bằng gỗ hoa lệ lớn.

Nghĩ đến đây giống như có cái gì chợt lóe qua đầu Nhược Nạp, chưa kịp cẩn thận nghĩ lại, chợt nghe thấy ông nội ho một tiếng, xem ra mình thất thần đã lâu, Huyền lão thái gia nhìn đứa cháu gái mà mình thương yêu nhất, đột nhiên cảm thấy đứa cháu này tựa như có tâm tư gì đó, tiến vào thời gian dài như vậy mà cứ đứng im thất thần, “Làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?”

Nghe ông nội hỏi, Nhược Nạp có chút ngượng ngùng, “Không có gì ạ, có chút việc nhỏ”.

“Nhược Nạp của ông đã thành đại cô nương, chờ cháu nghĩ ra muốn nói gì với ông thì nói sau, lần này ông ra ngoài mang về cho cháu một món quà, nhìn xem có thích hay không”.

Nói xong cầm một cái hộp gấm đưa tới tay Nhược Nạp, Nhược Nạp nhận lấy hộp rồi mở ra, đó là một cây trâm, thân trâm bằng bạc lớn bằng ngón tay, cả thân điêu khắc hoa, đến chỗ cầm trâm thì làm thành cành lá bằng bạc, dùng dương chi bạch ngọc tốt nhất khắc thành một đóa hoa ngọc lan nở một nửa, toàn bộ cây trâm thoát nhìn thanh nhã thoát tục, quý báu bất phàm, Nhược Nạp liếc mắt một cái liền thích nó, đưa tay đem trâm cầm ra phía ánh sáng, lúc này ánh sáng vừa lúc chiếu vào chỗ đuôi trâm, Nhược Nạp trực giác ngăn quang chợt lóe, ánh mắt bị chói một chút, thì ra đuôi trâm là một cái hình trụ bóng loáng, làm cho người ta cảm giác sắc bén cùng bén nhọn, như là nhìn thấy mũi của bảo kiếm.

Nhược Nạp giật mình, giương mắt nhìn ông nội, chỉ thấy Huyền lão thái gia đối diện mình khẽ mỉm cười, Nhược Nạp đem cây trâm nhẹ nhàng mà cài lên mái tóc. Huyền lão thái gia cười nói: “Biết cháu sẽ thích, đi, chúng ta đi ăn cơm”.

Lời còn chưa dứt thì cửa phòng bị đẩy ra, hai nam một nữ, ba người trẻ tuổi xông vào, “Ông nội, người lại bắt công! Người mau nói đi, người lại vụng trộm để lại thứ gì tốt cho Tiểu Tứ!” Nhược Cẩm ngay thẳng chu miệng nói, Nhược Nạp mỉm môi chỉ cười không nói lời nào, Huyền lão thái gia nhìn ba đứa nhỏ tiến vào, cười ha ha không ngừng.

Trưởng tôn (cháu trưởng) Huyền Triết đôn hậu chân chất, vô thanh vô tức, cho tới bây giờ đều đi theo sau em trai em gái mình, chỗ có lợi thì không ló đầu, chỗ hòng thì một mình gánh vác, nhị tôn Huyền Mặc thoát nhìn phong độ có thừa, tao nhã, thật ra ý đồ xấu nhiều nhất, tiểu thông minh nhiều hơn đại trí tuệ, cháu gái lớn Nhược Cẩm nhanh nhẹn nhanh miệng, tranh cường háo thắng khắp nơi, tâm địa không xấu cũng không hiểu được khiêm nhường, vẫn là đứa cháu gái nhỏ tốt nhất, trầm tĩnh có trí tuệ, đúng là một hạt mầm tốt.

“Nói bậy bạ gì đó, ông nội làm sao mà quên chúng ta được?” Huyền Mặc hướng Nhược Nạp nháy mắt một cái, Nhược Nạp đi đến bên cạnh bàn cầm lên bốn hộp gấm, một người một cái, cũng không xem bên trong có cái gì, công bình công bằng, Nhược Cẩm lúc này mới yên tĩnh, Huyền Mặc cũng thu hồi ánh mắt tìm kiếm, Huyền lão thái gia lại hài lòng nhìn Nhược Nạp.

Thật ra vừa rồi Nhược Nạp đã thấy trên bàn bày bốn cái hộp gấm giống nhau như đúc, vốn cũng không biết có ý tứ gì, thẳng đến khi các anh chị tiến vào, Nhược Cẩm đầy bụng bức tức, lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, ông nội là thương yêu mình nhất, nhưng loại yêu thương này chưa bao giờ phô trương ra bên ngoài, bởi vì sợ gây mất hòa thuận giữa mấy anh em, mỗi lần mang về quà đều là giống nhau, nhưng cây trâm kia vừa xem đã biết không phải tục vật, không có khả năng một người một cái, cho nên mới đoán tác dụng của bốn hộp gấm kia, xem về mặt ông nội hẳn là không có đoán sai, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, Nhược Nạp hy vọng ông nội yêu thương mình, nhưng cũng không hy vọng vì điều đó mà khiến này sinh khúc mắc với các anh chị trong nhà.

Nhược Cẩm mở ra hộp gấm, không khỏi thấp giọng hoan hô, bên trong là một cây chùy thủ tinh xảo, trên vỏ đao bằng bạc khắc đường vân tường vân, trung tâm chuôi đao khắc bảo thạch hình giọt nước mưa, Huyền Triết là khối hắc diệu thạch, Huyền Mặc là khối thanh kim thạch, Nhược Cẩm là khối

ruby, Nhục Nạp là khối bích ti. Người Huyền gia tập võ từ nhỏ, cho nên đối với những thứ này có vẻ rất đáng giá, tuy nhiên nhìn chuỗi cây chuỗi thủ này, Nhục Nạp cảm thấy thích cây trầm kia hơn, bởi vì thời điểm đối địch, chỉ có vũ khí kẻ địch không ngờ tới mới là vũ khí tốt.

Ăn cơm xong, Nhục Nạp trở lại phòng mình, rút cây trầm trên tóc xuống chuẩn bị bỏ vào hộp nữ trang, lúc này mới nhớ tới chuyện của Nam Hồng còn chưa có rõ ràng, không bằng đi tìm Huyền Mạc, nhị ca này hình như từng nói qua anh ấy có người bạn là thám tử tư, hơn nữa danh tiếng cũng không nhỏ.

“Em muốn nhờ anh giúp em tìm Nam Hồng?” Huyền Mạc buông sách trong tay, có chút kỳ quái nhìn em gái mình, “Con bé chỉ đi ra ngoài du lịch thôi mà, lớn như vậy rồi mà còn sợ bị lạc hay sao?”

Nhục Nạp do dự có nên đưa thư cho Huyền Mạc xem hay không, dù sao hiện tại cũng không biết đây có phải là một trò đùa hay không, sau một lát cô nói: “Là như thế này, trước khi đi cô ấy đi cũng đã có điểm quái lạ, nói qua hai ngày sẽ liên lạc với em, nhưng em đợi mãi không thấy điện thoại của cô ấy, em lo lắng đi thăm dò, kết quả công ty du lịch không có tin tức của Hồng, đi Nam cũng hỏi em vài lần Nam Hồng có điện thoại báo hay không, xem ra cô ấy cũng không liên lạc với người nhà, vì vậy em có chút lo lắng.”

“Phụ nữ các em lúc nào cũng suy nghĩ quá nhiều, được rồi, lần đầu tiên em tìm anh hỗ trợ nên anh phải cố gắng để giúp đỡ, hy vọng cuối cùng không phải Nam Hồng đùa giỡn với em.” Nhục Nạp nghĩ rằng tốt nhất vẫn là nói đùa.

Vài ngày kế tiếp, tâm thần Nhục Nạp không yên, lá thư này giống như một điểm báo trước mập mờ, lúc nào cũng làm cho cô cảm thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh, nhất là buổi sáng hôm nay, chị gái Nhục Cẩm nói muốn tham gia một đoàn lữ hành đi Vân Nam chơi vài ngày, Nhục Nạp truy hỏi chị gái cùng đi với ai, nhưng Nhục Cẩm không trả lời, điều này làm cho Nhục Nạp lại lo lắng, nhưng lại không thể nói rõ ra là vì cái gì, chuyện của Nam Hồng dù sao cũng chưa có biết rõ ràng, cuối cùng chỉ có thể yêu cầu Nhục Cẩm cam đoan không tắt điện thoại, duy trì liên lạc, khiến Huyền Mạc cười cô sao lại giống mẹ như vậy.

CHƯƠNG 1: BÁI PHÒNG

Sau khi Nhục Cẩm đi một ngày, Huyền Mạc liền mang đến cho Nhục Nạp tin tức xấu, không có tin tức nào của Nam Hồng, cho dù là từ phương tiện giao thông, khách sạn dừng chân hay là cuộc gọi di động, không hề tra ra bất kỳ hành tung nào của Nam Hồng trong khoảng thời gian này, giống như cô ấy bốc hơi giữa nhân gian vậy, Huyền Mạc hơi lo lắng nói: “Sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

“Anh không quên bất kỳ điểm nào chứ?”

Những lời này như đâm đến tử huyệt của Huyền Mạc, Huyền Mạc lập tức đứng lên nói: “Em có thể hoài nghi nhân phẩm của anh, nhưng không thể hoài nghi năng lực của bạn anh! Thanh danh Công ty thám tử Lê thị không phải là thổi mà ra.” Nhục Nạp cũng không để ý tới Huyền Mạc lớn tiếng, hỏi: “Vậy ngân hàng bên kia anh hỏi chưa?”

“Hỏi rồi, ngày Nam Hồng rời nhà đi có tới rút hai ngàn tiền mặt, sau đó không có ghi chép giao dịch. Em có cho rằng là con bé ấy thực chất đã không đi du lịch theo đoàn, mà là tự đi một mình, cùng người khác kết nhóm mà đi hay không?”

“Từ khoảng thời gian tính toán cho đến bây giờ đã hơn nửa tháng, ra bên ngoài ăn mặc ngủ nghỉ, hai ngàn đồng có thể đủ sao? Vì cái gì không liên lạc về nhà? Di động cho dù mất cũng phải báo cho nhà một tiếng chứ?”

Huyền Mạc nhìn em gái của mình, đứa em này từ trước tới giờ lúc nào cũng ôn nhu trầm tĩnh, làm việc không khi nào nóng vội, hết sức nhẹ nhàng, hôm nay lại có chút khác thường, không khỏi nhìn chằm chằm Nhục Nạp, hỏi: “Nhục Nạp, nói cho anh biết có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lúc này Nhục Nạp mới nhận ra bản thân có chút sốt ruột, thì ra mình lại thiếu kiên nhẫn đến vậy, nghĩ nghĩ nếu như vậy không bằng nói cho anh hai, hai người so với một người vẫn có chủ ý nhiều hơn, hạ quyết tâm đem chuyện lá thư của Nam Hồng nói cho Huyền Mạc, Huyền Mạc trầm ngâm một lát nói: “Em đem thư ra đây cho anh xem.”

Nhục Nạp không chần chờ, đứng dậy trở về phòng lấy thư, Huyền Mạc nhìn bóng lưng em gái, trong lòng lại âm thầm lo lắng, đứa em gái út này từ nhỏ đã có chút không kỳ lạ, hình như luôn có tiên đoán trước sự việc, tuy rằng ngay cả chính con bé cũng không biết, tựa như năm đó cha mẹ mất tích, ở khoảng thời gian trước khi họ lạc đường, Nhục Nạp cũng nôn nóng bất an giống như lúc này. Con bé tựa như một dòng suối mát, xinh đẹp mà yên tĩnh, nhưng khi nào nổi lên cơn sóng liền biểu thị sẽ có sóng gió lớn.

Chỉ chớp lát, Nhục Nạp đã cầm thư trở lại, Huyền Mạc cẩn thận đọc thư một lần, chân mày bắt gặp nhíu lại, “Theo nội dung thư đến, quả thật Nam Hồng đã gặp chuyện gì đó, người ta nếu vì một chuyện mà trả giá sinh mệnh, chỉ có thể nói ở phương diện này có ích lợi thật lớn, đương nhiên ích lợi cũng không nhất định chỉ là tiền tài, hiện tại chúng ta không thể xác định cụ thể, mặt khác có thể làm cho con bé trả giá sinh mệnh nhưng dưới tình huống sinh mệnh còn khó giữ mà nó còn dùng ngôn ngữ che che lấp lấp mờ mịt này thì có thể là nguy hiểm đang rình rập hoặc là sợ người khác xâm phạm lợi ích.”

“Phong thư này cô ấy viết mấy ngày gần đây, dấu bưu điện là cùng thành phố, có thể cho rằng sau khi cô ấy trở về đã gặp chuyện không may chăng?” Nhục Nạp hỏi.

“Có một loại bưu kiện có thể ủy thác bưu điện tới hạn đưa cho người nhận, anh cảm thấy rất có thể là trước khi đi cô ấy đã viết bức thư này rồi đến thời gian cố định mà chưa về thì lá thư này mới được gửi đi. Nếu cô ấy đã trở về thì vì điều gì mà không thể tới tìm em gặp mặt nói rõ ràng? Cần giúp đỡ, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, dù sao cũng là đại sự liên quan tới tính mạng.”

Nhục Nạp nghĩ nghĩ, Huyền Mạc nói không sai, nếu có thể trở về, Nam Hồng nhất định sẽ không thể không đến gặp cô, nhất định là cảm thấy không thể quay về được...

“Em xem kỹ phong thư này, có nhìn ra cái gì hay không?” Huyền Mạc hỏi.

Nhược Nạp lắc đầu, Huyền Mạc thở dài nói: “Em gái ơi, ông nội còn em nói em chẳng chắc gì chứ, dù sao cũng chưa có trải qua chuyện gì, nhớ kỹ, nếu sự tình đã phát sinh, lo âu, lo lắng, sợ hãi, thương tâm, đủ loại cảm xúc này chính là trói buộc không cần thiết, chỉ có giải quyết vấn đề tìm được chân tướng mới là đáp lại tốt nhất đối với người mà em quan tâm.”

Trong lòng Nhược Nạp chấn động, có loại cảm giác rộng mở trong tâm trí, anh hai nói đúng, cần gì lãng phí thời gian theo cách này, đã biết ỏm đau không thể vì kêu rên mà khỏi bệnh, càng sớm biết rõ chân tướng sự tình, càng có thể hỗ trợ Nam Hồng, không cô phụ sự tin tưởng của cô ấy.

Nhìn thấy ánh mắt Nhược Nạp sáng lên, giống ánh sao lóe lên sắc thái chói mắt, Huyền Mạc không nghĩ đến, đứa em gái này là trí tuệ như thế, cho con bé một giọt nước, nó có thể nhìn thấy cả hải dương, cho nó một tia sáng, nó liền có thể nhìn khắp thế giới. Nghĩ xong hần chỉ vào thư nói với Nhược Nạp: “Anh có chút không rõ, nội dung lá thư giống như là di ngôn, Nam Hồng vì cái gì lại viết ra những câu nói mang tính chất thơ ca như vậy, anh không cảm thấy cô ấy là kiểu con gái tình thơ ý họa, thậm chí nó còn có điểm giống như một đứa bé trai ấy.”

Nhược Nạp nhận lại thư, cẩn thận đọc lại một lần nữa, bỗng nhiên biết ngày đó trong đầu mình hiện lên ý niệm gì, trên thư viết không đúng, cái bàn sách ở trong thư phòng là không sai, nhưng mà mặt hoa văn trên không phải là phượng hoàng đầu mầu đơn, mà là mai lan trúc cúc tứ quân tử, hoa văn hoa mầu đơn được khắc ở trên một cái giá sách bằng gỗ lê khác, cho dù là không nhớ rõ điểm này, cũng tuyệt sẽ không đem mầu hoa khắc trên bàn sách nói sai.

Từ nhỏ đến lớn hai người không ít lần ngồi bên cái bàn sách kia vẽ vời, chẳng lẽ cô ấy có ý nói sai, ám chỉ cái gì đó? Nghĩ đến đây, Nhược Nạp kéo Huyền Mạc hướng thư phòng hậu viện chạy tới, đi vào thư phòng, Nhược Nạp kéo từ trong góc phòng ra một cái thang, bởi vì giá sách thư phòng đều cao tới trần nhà, cho nên phải dùng thang, tìm được cái giá sách gỗ lê kia, Huyền Mạc giúp Nhược Nạp leo lên thang, Nhược Nạp tìm kiếm cẩn thận từng tầng giá sách hoa lê, cuối cùng phát hiện ở trong Tủ Khổ toàn thư trọn bộ, thậm chí còn có một bản photo “Hoa Kính bí truyện”.

“Hoa Kính bí truyện” xuất bản năm Khang Hi 46 đời Thanh, tác giả Trần Hạo Từ, danh Phù Diêu, tự hiệu Tây hồ hoa ản ông, cuộc đời ông ta không có ghi chép lại, có thể là người Chiết Giang, theo phỏng đoán sinh năm Vạn Lịch đời Minh, viết quyển sách đã là năm bảy mươi bảy tuổi, năm mất không rõ. “Hoa Kính bí truyện” được coi là một cuốn toàn thư nói về động thực vật, tổng cộng bảy cuốn.

Nhược Nạp không rõ vì cái gì lại có một quyển photo ở đây, cô rõ ràng nhớ rõ trong nhà có một bộ bản khắc gỗ. Chẳng lẽ là Nam Hồng đi sao chụp, vậy tại sao cô ấy lại đặt nó ở đây?

Sự tình vẫn chưa rõ ràng, Huyền Mạc nhìn Nhược Nạp càng lúc càng trầm mặc, cảm thấy điểm này cũng không phải là hiện tượng tốt lành gì.

“Không bằng anh đưa em đi gặp bạn của anh, có lẽ anh ta có thể giúp được em.” Huyền Mạc đề nghị.

Nhược Nạp cảm thấy nên đi gặp, thật ra cô đã sớm muốn gặp người bạn thám tử giỏi giang trong miệng anh trai mình kia – Lê Ngạn.

Văn phòng rộng mở sáng ngời, phía nam là cửa sổ thật lớn, có một bức màn màu xám tro, được kéo gọn sang hai bên, ngoài cửa sổ có ban công kiểu châu Âu, đối diện ngoài cửa sổ là một tòa núi nhỏ xanh tốt ở phía Nam trấn nhỏ, mọi người trong trấn đều kêu nó là núi Phượng Tiên.

Bàn làm việc bằng đá cẩm thạch màu đen khá lớn, trên bàn đặt chính tề văn kiện, điện thoại, máy tính cùng một chậu lan xanh tươi, xem ra vị Lê đại thám tử này là một người yêu thích sự sạch sẽ, có trật tự, đối diện bàn là một bộ sofa màu xám bạc, hẳn là để tiếp khách.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mới Gặp

Đang quan sát, từ bên ngoài phòng có bóng người đi vào, dáng người cân xứng mà cao lớn, thoáng nhìn ước chừng hơn một mét tám, da màu lúa mạch khỏe mạnh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, trong hai mắt thâm thúy mang theo vài phần cương ngạnh cùng sự tìm tòi nghiên cứu. Người này hẳn là Lê Ngạn.

Lê Ngạn đã sớm nhận được điện thoại của Huyền Mạc, biết người này sẽ tới, nhưng không nghĩ còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp, gương mặt xinh xắn, ngũ quan tinh xảo, một đôi mắt đen láy chớp động linh khí, cả người tản ra khí tức trầm tĩnh mà nhu hòa, khí chất như vậy ở trên người các cô gái hiện đại rất hiếm khi thấy được.

Nhược Nạp cảm thấy không thể nhìn thẳng vào ánh mắt nam nhân kia, cô cảm thấy ánh mắt hần mang theo một loại ma lực, có thể đem người ta bao phủ ở bên trong.

Huyền Mạc có chút buồn cười nhìn Lê Ngạn đang đánh giá em gái mình có chút thất thố, không thể phủ nhận, Lê Ngạn là một mẫu đàn ông rất có mị

lực, rất ít có cô gái nào có thể chống cự lại mị lực của hắn, nhưng Huyền Mạc biết em gái mình không phải bởi vì mị lực của Lê Ngạn mà thất thố, mà là con bé quá mức đơn thuần, nó thậm chí chưa từng chân chính tiếp xúc với đàn ông bên ngoài, cho nên khi bị người này không hề cố kỵ đánh giá, con bé vẫn có chút thẹn thùng.

Lê Ngạn đương nhiên cũng cảm giác được Nhượng Nạp không được tự nhiên, rất nhiều phụ nữ dưới ánh mắt của hắn sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng hôm nay Nhượng Nạp làm cho hắn có loại cảm giác tim đập thành thịch, đây hẳn là hiện tượng không tốt tí nào.

“Hôm nay nghĩ gì mà đến chỗ của tôi? Có phải nghĩ thông suốt muốn gia nhập công ty thám tử của tôi không đấy?” Lê Ngạn cười nói với Huyền Mạc.

“Tôi còn chưa có quyết định, hôm nay tôi tới là vì em gái có một số việc muốn tìm cậu hỗ trợ.”

“Em gái của cậu? Nhượng Cẩm hay là Nhượng Nạp?”

Nhượng Nạp nghĩ, hắn đối với nhà mình khá quen thuộc, xem ra quan hệ cùng anh hai không tệ, bởi vì anh hai không phải là loại người tùy tiện đem chuyện nhà nói cho người khác.

“Nhượng Nạp, em gái út của tôi.”

Đang nói, điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, Lê Ngạn cười cười xin lỗi, ý bảo hai người Huyền Mạc ngồi trước, bản thân liền đi qua tiếp điện thoại.

“Chào ngài, công ty thám tử Lê thị, đúng, là tôi, cái gì? Được rồi, ngài nói đi.”

Về mặt Lê Ngạn dần dần ngưng trọng dần lên, ánh mắt nhìn qua một xấp văn kiện trên bàn, Nhượng Nạp theo tầm mắt của anh ta nhìn theo, đó là một xấp giấy cắt từ báo khá dày.

“Được rồi, tôi sẽ nhanh chóng qua đó. Đúng, tôi sẽ buông tất cả sự vụ đang nhận, đương nhiên, tôi rõ ràng.” Lê Ngạn buông điện thoại trên tay, có chút xin lỗi nhìn về phía anh em Huyền Mạc.

“Xem ra Lê tiên sinh có việc phải làm, chúng tôi hẹn ngày khác lại đến.” Nhượng Nạp đứng dậy nói.

Huyền Mạc khó hiểu hỏi: “Chuyện gì? Hắn mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, nhưng hắn chắc chắn có thời gian nghe anh nói xong chuyện, đúng không, Lê?”

“Tôi biết, nhưng mà thực có lỗi, lần này không được.” Lê Ngạn xin lỗi.

Huyền Mạc còn muốn hỏi, Nhượng Nạp đã kéo hắn đi ra phía ngoài, thấp giọng nói: “Anh, đừng hỏi, lại có người bị giết, có khả năng đây đã là người thứ sáu, chuyện của anh ta bảo đảm quan trọng hơn chuyện của chúng ta hôm nay.”

“Em nói cái gì?” Huyền Mạc cùng Lê Ngạn đồng thời hỏi, khẩu khí Huyền Mạc là khó hiểu, mà khẩu khí Lê Ngạn là kinh ngạc.

Huyền Mạc liếc mắt nhìn Lê Ngạn một cái, lại hoảng sợ nhìn về phía em gái, hỏi “Em ấy nói đúng không?” Những lời này là hỏi Lê Ngạn.

“Hiện tại tôi muốn biết làm sao cô ấy biết chuyện?” Lê Ngạn nhìn về phía Nhượng Nạp, trong mắt không hề che giấu sự tìm tòi nghiên cứu.

“Xem anh tiếp điện thoại đoán được, ngay từ đầu anh chỉ cho là điện thoại bình thường, nhưng về mặt của anh càng lúc càng ngưng trọng, xem ra sự việc rất nghiêm trọng, về phần nói vì cái gì về mặt của anh ngưng trọng đã nói lên vấn đề của tôi không thể không rời lại sau hay sao?”

Không đợi Lê Ngạn nói cái gì, Nhượng Nạp đã nói tiếp: “Tầm mắt của anh hướng về phía xấp giấy cắt từ báo ở trên bàn của anh, chứng minh chuyện này cùng xấp giấy có liên quan, xấp giấy cắt từ báo rất dày, chứng minh độ chú ý của anh rất cao, từ trên cùng tôi từng xem qua một tháng trước, nói là một cô gái bị giết hại rất tàn nhẫn, thân thể bị cắt ra từng mảnh nhỏ, tuy rằng trên báo chưa nói, nhưng tôi biết đó không phải là án đầu tiên, tôi cũng chú ý tới, từ tháng một năm nay tới nay, trên cơ bản mỗi tháng đều có một ngày đưa tin như vậy, tuy rằng địa điểm khác nhau, tòa soạn báo khác nhau, chỉ là đưa tin khách quan, cũng không có trình bày nhiều, nhưng người đề ý đều có thể nhìn ra ở giữa bọn họ có liên hệ, tôi nghĩ anh cũng chú ý tới, bởi vì làm nghề thám tử, anh sẽ có độ mẫn cảm sẽ rất cao với loại sự tình này, cho nên cắt từ báo sẽ có một xấp như vậy, chứng tỏ toàn bộ những vấn đề có liên quan anh đều nghiên cứu, hôm nay đã đến ngày nọ, nếu tôi đoán không sai thì sẽ có tin mới, mà cảnh sát đã bó tay không biện pháp, anh được yêu cầu tham dự điều tra.”

Nhượng Nạp một hơi nói xong.

“Vì cái gì là cảnh sát mà không phải là người nhà bị hại?” Lê Ngạn cười hỏi.

“Thứ nhất, tôi nói người bị hại bị xé xác, không thể xác định thân phận, thì làm sao có người nhà bị hại? Nếu có mà nói, truyền thông khẳng định sẽ truy tung đưa tin, đáng tiếc không có. Thứ hai, anh thực trình trọng, thực nghiêm túc, thậm chí có chút khẩn cấp, nhưng mà không có kinh ngạc, chứng minh điểm này ở trong dự kiến của anh, nếu là cá nhân ủy thác, anh không có khả năng đoán trước được. Thứ ba, anh nói là công ty thám tử, đây là có tính chất lợi nhuận, anh nhận án hẳn là đều chủ động báo giá hoặc được hỏi giá, nhưng vừa rồi không có, anh hoặc là đối phương đều trực tiếp không nhìn vấn đề này, hơn nữa anh cùng đối phương đều cho là bình thường, vậy chứng minh đối phương không mang danh nghĩa là cá nhân, vừa không đại biểu cá nhân lại cùng án có liên quan, trừ bỏ cảnh sát còn có thể là ai?”

“Tại sao em biết có người bị hại mới?” Huyền Mạc hỏi.

“Em vừa rồi nói, ngày hôm nay cùng tháng trước không sai biệt lắm, mặt khác nếu là án cũ mà nói, vì cái gì cách một tháng mới đến tìm anh ta?”

“Thật sự là phản kích, thế này, tôi hiện tại sửa chủ ý.” Lê Ngạn lại khôi phục dáng vẻ thông trước đó, hưng phấn nói.

“Cái gì?” Huyền Mạc khó hiểu hỏi.

“Tôi chuẩn bị mời Huyền tiểu thư cũng tham gia công ty thám tử của tôi.”

“Con bé nói đùa thôi, anh sẽ không xem là thật chứ?” Huyền Mạc nói.

“Thật đáng tiếc, tôi lại cho là thật.” Lê Ngạn trịnh trọng nói: “Huyền tiểu thư, ý của cô thì sao?”

“Anh hai?” Nhượng Nạp nhìn về phía Huyền Mạc.

“Em cũng sẽ không xem là thật chứ? Tròi à, ông nội mà biết là sẽ lấy mạng anh đó.”

Vài phút sau, trên xe, Huyền Mạc còn đang oán giận, mà Lê Ngạn coi như không có gì, nói với Nhượng Nạp: “Hiện tại có thể đem phán đoán vừa rồi giải thích một chút được không?”

“Cái gì?”

“Nói về về mặt ngưng trọng của tôi.”

“Tôi nghĩ anh sẽ không chú ý như vậy chứ?”

“Vì sao nói như vậy?”

“Bởi vì anh hẳn là loại người rất tự tin, tự tin tới có chút tự phụ, anh hẳn là cảm thấy người khác chú ý anh là chuyện bình thường, tôi cho là tôi nói sẽ bị anh tự động xem nhẹ.”

“Lúc này tôi không cho rằng mình nắm chắc phán đoán của mình, ít nhất đối với cô, tôi tựa như xem vừa mắt.”

“Anh vốn xem tôi là dạng người gì?”

“Thông minh bởi vì ánh mắt của cô rất linh hoạt, đơn thuần bởi vì thời điểm tôi đánh giá cô, cô có chút thất thố, điềm đạm nho nhã bởi vì cô không chủ động nói chuyện, cho dù nói chuyện cũng là lời nói nhỏ nhẹ, không vội không nóng, tôi cho rằng các cô gái bình thường như vậy đều là hướng nội, ít nói, thẹn thùng.”

“Người không hiểu tôi bình thường đều nói như vậy.” Nhượng Nạp cười nói.

“Nhưng hiện tại tôi phát hiện bản thân rõ ràng xem nhẹ vài loại khí chất khác của cô, trầm ổn, cẩn thận, quan sát sắc bén. Được rồi, trao đổi một chút, có thể nói cho tôi biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vụ Ân

“Thật ra suy đoán về anh, tôi không nắm chắc lắm, khá là chủ quan, bằng chứng quá ít, trong phòng anh treo bức màn màu xám bạc, sofa màu xám bạc, thảm cũng màu xám bạc, trên người anh mặc là y phục màu xám bạc, chứng người thích màu xám bạc.

Nói như vậy người thích màu sắc này là người cao nhã, khí chất trầm tĩnh, có vẻ hướng nội, hơn nữa thói quen nghề nghiệp của anh cùng miêu tả của anh hai về anh, tôi cảm thấy anh hẳn là thuộc loại người trầm ổn hướng nội, vui buồn không hiện ra trên mặt.

Mặt khác cửa sổ của anh hướng ra núi xanh xa xa, trên bàn anh bày thực vật xanh tươi, chứng minh anh yêu thích thiên nhiên, nhiệt tình yêu thích hòa bình, tâm lòng rộng lớn, hơn nữa chính nghĩa rất mạnh.

Cho nên khi anh lộ về mặt ngưng trọng, thái độ nghiêm túc thậm chí buông tất cả sự vụ lập tức chứng tỏ đây là chuyện tuyệt đối nghiêm trọng, cho nên tôi mới có thể nghĩ đến những cái phía sau”.

Lê Ngạn gật gật đầu nói: “Ý nghĩ của cô thực chính xác, hơn nữa quan sát rất tỉ mỉ, nhưng rõ ràng không có trải qua học tập chính thống, chỉ là dựa vào thiên phú của bản thân cùng giác quan thứ sáu mạnh hơn người khác, nếu rèn luyện nhiều hơn, tích lũy chút kinh nghiệm, hẳn là thám tử giỏi.”

Huyền Mạc sờ trán nói: “Nhược Nạp, sao trước kia anh không phát hiện em hay nói thế nhỉ.”

Lê Ngạn cùng Nhược Nạp nhìn nhau cười, Lê Ngạn nói: “Lát nữa cô có thể đem thứ mà bạn của cô gửi tới đưa cho tôi, tôi giúp cô nhìn xem?”

“Tôi còn chưa nói cho anh biết? Anh làm sao biết cô ấy gửi lại gì cho tôi?”

“Tôi là thám tử mà.”

Xe đến bãi đỗ xe cục cảnh sát, có người đã chờ ở trước cơ quan, phía trước là một vị tầm trung niên khôi ngô cường tráng, nhìn thấy mấy người Lê Ngạn xuống xe, liền đi lại đón. Lê Ngạn thấp giọng nói: “Cô đoán ông ấy trước khi gia nhập cảnh sát thì làm gì?”

“Quân nhân.” Nhược Nạp đáp.

“Là Lê tiên sinh sao?” Không đợi Lê Ngạn trả lời, người nọ đã lên tiếng: “Tôi là Luru Cường tổ trọng án, anh có thể gọi tôi là lão Luru.”

“Xin chào, Luru cảnh quan, tôi là Lê Ngạn, hai vị này là trợ thủ của tôi.”

“Tình thế rất nghiêm trọng, cho nên mời anh đến trợ giúp cảnh sát.” Có khả năng trước đó Luru Cường cũng chưa gặp qua loại sự tình này, cho nên hắn tìm từ cùng thái độ có vẻ nghiêm cần tới mức cứng nhắc.

“Tôi đã rõ, chúng ta có thể lập tức tập trung công tác, không cần khách sáo nhiều.” Lê Ngạn nói.

Luru Cường như trút được gánh nặng: “Tôi có thể nói qua về vụ án cho anh nghe. Từ tháng 1 năm nay cho tới giờ, ở thành phố J, thành phố T cùng với một ít địa khu quanh thân liên tiếp xảy ra án giết người, bởi vì cảnh sát chúng tôi khi xử trí án phân chia khu vực, cho nên ngay từ đầu án này không có liên hệ cùng một chỗ, thẳng đến buổi sáng hôm nay phát sinh án này.”

“Là phát sinh ở chỗ giao giới hai nơi?”

Luru Cường liếc mắt nhìn Lê Ngạn một cái, Nhược Nạp nghĩ xem ra hắn nói đúng rồi.

“Đúng, bởi vì chỉ có phát sinh ở địa phương quân hạt tồn tại khác nhau, án mới có thể báo đến cấp ngành cao nhất, chính là văn phòng tỉnh, văn phòng tỉnh có quyền chọn đọc tài liệu về hồ sơ vụ án để hiểu biết tình huống, dưới tình huống như vậy, án kiện cấp huyện thành phố mới tập hợp cùng một chỗ, làm cho chúng tôi phát hiện chỗ không bình thường trong đó.

Nhưng mà bởi vì thi thể không nguyên vẹn, hơn nữa không có thứ gì có thể chứng minh thân phận, cho nên chúng tôi chỉ có thể dựa theo thứ tự mà gọi các cô ấy.”

“Không nguyên vẹn? Như trên báo chí nói là tách rời?”

“Anh chú ý tới báo chí về cái này?”

“Đúng, tôi rất chú ý những tin tức vài huyện thị gần đây, nhất là án giết người, về mấy án này tôi đều cắt từ báo ra”.

“Vậy là trước khi chúng tôi nghĩ tới, anh đã cho rằng bọn họ là có liên hệ?”

“Nên nói về vụ án trước, cái này chúng ta có thể thảo luận sau.”

“Được rồi, tôi nghĩ phóng viên này ngay từ đầu chỉ muốn tung tin giật gân, thật ra người chết số một cùng số hai chỉ thiếu đầu, những xác khác coi như đầy đủ hết. Người chết số ba, số bốn trừ bỏ bị chặt đầu ra còn bị chặt đi hai tay, số năm, số sáu mới đúng là tách rời, bắt quả những người bị hại này chỉ có đầu là không có phát hiện, bộ phận khác bị tách rời đều vứt ở những nơi không xa.”

“Có thể nói cho tôi biết những gì mà các anh biết về án này được không?”

“Trên thời gian cơ bản một tháng một lần, toàn bộ thiếu đầu, người bị hại toàn bộ là cô gái tuổi chừng hai mươi tới hai hai, không có dấu hiệu xâm phạm, không bị cướp tài sản.”

“Tính chất chung cũng không thiếu, nhưng hẳn là vẫn còn.”

“Theo hiểu biết của chúng tôi, anh từng thông qua bức họa tâm lý phạm tội giúp cảnh sát phá qua mấy án, cho nên chúng tôi mời anh đến, hy vọng có thể cung cấp những mô tả về hành vi phạm tội.”

“Tôi nhớ chúng ta học đại học cùng nhau, là pháp luật chuyên nghiệp, không phải phạm tội học chuyên nghiệp.” Huyền Mạc nhỏ giọng nói.

“Tôi tự học.” Lê Ngạn hồi đáp.

Lưu Cường quay đầu liếc mắt nhìn Lê Ngạn một cái, Lê Ngạn cười khan một tiếng.

Đến văn phòng, đã có mấy người chờ ở đó, Lưu Cường cất tiếng giới thiệu: “Vị này là Cảnh Bác bên pháp y của chúng tôi, hai vị này ở tổ trọng án, Đinh Hoài Đông cùng Bạch Tuyết Tinh”.

Cảnh Bác là mẫu đàn ông trí thức tao nhã, tràn ngập phong độ; Đinh Hoài Đông là một người cao lớn đẹp trai, vừa thấy qua là mới tốt nghiệp, tràn ngập sức sống cùng tinh thần phấn chấn; Bạch Tuyết Tinh lại là một cô gái cao gầy, chừng một mét bảy, mái tóc ngắn hơi rối, đôi mắt nhỏ, miệng rộng, hẳn là một cô gái tính tình sang sảng hào phóng.

Sau khi giới thiệu xong, Lê Ngạn nói: “Có thể xem tư liệu vụ án không?”

“Cần cái gì?” Đinh Hoài Đông hơi khiêu khích nói, xem ra hẳn đối với người ngoài này có vẻ không phục, hẳn xuất thân không chính quy, chỉ là một thám tử nghiệp dư, sao có thể so sánh với người đã học tập chuyên nghiệp bốn năm cùng huấn luyện chuyên nghiệp.

“Ảnh chụp hiện trường, ghi chép hỏi đáp, báo cáo pháp y, báo cáo cảnh viên điều tra cùng với tư liệu điều tra mà mọi người hiện tại nắm giữ.” Lê Ngạn bỏ qua thái độ không tốt của Đinh Hoài Đông, với anh ta mà nói vụ án có lực hấp dẫn tuyệt đối lớn hơn nhiều so với một nam nhân mới lớn khiêu khích.

“Tuyết Tinh, cô đi đem tất cả tư liệu lại đây.”

“Vâng, đội trưởng.” Bạch Tuyết Tinh hiển nhiên lý trí hơn so với Đinh Hoài Đông, lại càng chuyên nghiệp hơn, lời dư thừa cùng tư thái như vậy là không có.

“Nếu cậu cần báo cáo pháp y, không bằng tôi nói thẳng cho cậu nghe, nếu có gì nghi vấn có thể trực tiếp hỏi tôi.” Cảnh Bác nói.

Lê Ngạn gật gật đầu nói “Cũng tốt, vậy làm phiền anh.”

“Sáu người bị hại đều ước chừng hai mươi tới hai mươi hai tuổi, nữ giới, thời gian phát hiện thì thể cách thời gian tử vong không vượt qua hai mươi tư giờ, hai người bị hại trước sau khi chết bị cắt đi đầu, hai người sau ngoại trừ bị cắt đầu còn bị cắt hai tay, hai người cuối cùng bị tách rời thành năm khối, trừ đầu ra thì tứ chi đều ở tìm được hiện trường, mặt khác trên cơ thể người chết đều có vết đâm, hơn nữa số lượng dần dần gia tăng.”

“Có vết thương mang tính phòng ngự không?”

“Bàn tay, cẳng tay đều có.”

“Có thể nhìn ra được các cô ấy đều có chống cự. Cái này có lẽ chọc giận người hiềm nghị, vết thương trí mệnh ở nơi nào?”

“Người bị hại thứ nhất bị một dao đâm trúng trái tim, những người sau đều là chết vì mất máu quá nhiều.”

“Dùng công cụ gì có thể nhìn ra không?”

“Hẳn là hung khí khác nhau, hai người bị hại đầu tiên vết thương trên người sâu cạn không giống nhau, hơn nữa theo dấu vết công kích mà xem không có giống giải phẫu y học, đầu bị cắt có vẻ thô ráp, bên cạnh gập ghềnh, có dấu vết cắt lặp lại, thứ nhất là thủ pháp không chuyên, thứ hai là công cụ không đủ sắc bén, đến những người sau tựa như mép vết cắt bằng phẳng hơn rất nhiều, công cụ cũng có biến hóa, sắc bén hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tin Tức Pháp Y

“Hắn đang không ngừng cải tiến kỹ năng của mình, cũng đang không ngừng tăng sự tin tưởng.”

Đang nói, Bạch Tuyết Tinh đã ôm hồ sơ trở lại, Lê Ngạn cầm lấy một xấp ảnh chụp đặt ở bên trên, đó là ảnh chụp hiện trường, một xấp rất dày, từng chi tiết mỗi người bị hại đều được ghi chú.

“Cậu nói hẳn đang thử dùng loại công cụ nào càng dễ dàng, càng hợp tay, loại phương thức nào thích hợp với hắn nhất.”

“Đúng, không chỉ có như thế, nghi hung ngay từ đầu trong lòng vẫn mâu thuẫn, cho nên xuống tay do dự, không đủ tự tin, hơn nữa quá mức bối rối, mù quáng, nhưng mà đến sau đó hẳn tựa như càng cẩn thận cũng càng có quyền không chế, hẳn tránh được yếu hại, làm cho người bị hại chậm rãi chết đi, bắt đầu hưởng thụ khoái cảm tra tấn cùng ngược đãi, hiện tại hẳn đã từ cảm giác thỏa mãn thu hoạch từ ngược đãi những người bị giết chinh phục, cho nên hẳn không ngừng cải tiến cũng như từng bước một hoàn thiện, bởi vì dạng người này cảm giác đầy đủ biến mất rất nhanh, hẳn cần kích thích mới,

hường thụ hoàn mỹ nhất.”

“Câu cho rằng hần tìm được phương thức gây án thích hợp nhất cho hần chưa?” Luru Cường hỏi.

“VẬY phải hỏi bác sĩ Cảnh.” Lê Ngạn nói.

Mọi người ánh mắt đều nhìn về phía Cảnh Bác.

“Nếu để cho tôi dùng ánh mắt chuyên nghiệp xem xét, cũng không hoàn mỹ, còn có đường cải tiến”.

“Mẹ kiếp! Nói như vậy hần còn có thể tiếp tục.” Bạch Tuyết Tĩnh đột nhiên nói một câu khiến Nhược Nạp hoảng sợ, thì ra cô ấy thẳng thắn như vậy.

“Đây là tin tức xấu, cũng là tin tức tốt.” Lê Ngạn nói.

“Vì sao?”

“Ở giai đoạn thực nghiệm, hần sẽ bảo trì bước đi, còn có năng lực tự khống chế, còn sẽ tiếp tục thử, cái này cũng khiến cho hần càng ngày càng khó lấy được thỏa mãn, nhưng mà một khi hần tìm được phương thức làm cho bản thân vừa lòng, hoặc là nói đã là tác phẩm hần cho rằng hoàn mỹ, cảm giác thỏa mãn cực độ nọ làm cho hần hoàn toàn điên cuồng, không có năng lực tự khống chế.”

“Quả thực chính là bệnh tâm thần!”

“Nguyên nhân hình thành phương thức hành vi giết người lặp lại được cho là tâm lý tính, hung thủ trên tâm lý đã sử dụng các thế giới quan, quy phạm, tín niệm, nhận thức cùng với khuynh hướng sử dụng các kiểu để đem hành vi giết người của chính mình sau khi hợp lý hoá thì không ngừng mà lặp lại hành vi cùng loại. Tuy động cơ của bọn họ là dị thường, nhưng bên trong bọn họ không có vấn đề bệnh tâm thần hoặc là tật bệnh về não bộ. Hơn nữa rất nhiều số liệu cho thấy bọn họ rất ít bị bệnh tâm thần, bối cảnh, bề ngoài cùng với cá tính đều vô cùng bình thường, ý đồ giết người thường thường ở một giai đoạn không kiểm soát được ý thức thúc đẩy mà sinh ra, sau đó từ một sự kiện đặc thù mà gây ra hành vi giết người.” Lê Ngạn nghiêm túc nói: “Không cần chủ quan đem hần cùng người bệnh tâm thần trong tưởng tượng của mọi người liên hệ cùng một chỗ, cái này sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người. Bác sĩ Cảnh, anh tiếp tục nói được không?”

Cảnh Bác gật đầu tiếp tục nói: “Trong cơ thể có thành phần thuốc an thần, dạ dày hầu như không có thực vật, không có dấu vết mang tính xâm phạm”.

“Vi thuận tiện khống chế, có lẽ hung thủ cho rằng bản thân không đủ cường tráng, cho nên cần tận lực hạ xuống tính uy hiếp của nạn nhân. Để bản thân có thể có được quyền khống chế, cũng có thể tiến hành tra tấn cùng hành hạ đến chết. Cái này cũng chứng minh từ khi khống chế người bị hại đến khi sát hại người bị hại thì ở giữa vẫn là có thời gian nhất định.”

“Không có xâm phạm có phải là chứng minh hần bắt lực hay không?” Luru Cường hỏi.

“Có khả năng, trừ bỏ bạo lực cùng giết chóc quá độ, tạm thời nhìn không ra hần có khuynh hướng dâm dục, có thể là bắt lực, cũng có thể là phương thức phát tiết khoái cảm của hần khác người.”

“Các nạn nhân đều khỏe mạnh, không có ăn chơi, không có sẩy thai, không có hít thuốc phiện.”

“Nói cách khác các nạn nhân không phải là gái làng chơi.”

“Không chỉ có như thế các nạn nhân thậm chí so với đại đa số các cô gái hiện tại theo đuổi thân hình gầy gò, mà là theo khuynh hướng rắn chắc có sức sống”.

Lê Ngạn lấy từ trong hộp hồ sơ ra những tấm ảnh chụp hiện trường: “Hiện trường vết máu không nhiều lắm?”

“Hần là xẻ xác sau khi giết.”

“Hung thủ nọ cần một không gian tương đối bí ẩn hơn nữa hoàn toàn có thể nắm trong tay, hần hẳn là có nhà riêng hơn nữa là ở một mình. Quần áo có vẻ đầy đủ, mặt trên không có manh mối gì sao?”

“Không có, mặc dù có vết máu, nhưng mà không có vân tay, không có sợi gì rõ ràng lưu lại, bắt quá báo cáo cuối cùng còn chưa có đưa ra, tôi nghĩ hung thủ nhất định là người rất cẩn thận.” Luru Cường nói.

“Hiện trường mấy thi thể trước hình như đều ở nội thành.”

“Đúng.”

“Tôi muốn đi tới hiện trường nhìn xem”

“Có thể, tôi để Hoài Đông cùng Tuyết Tĩnh đi cùng các anh”.

Hiện trường ở chỗ giao giới thành phố T cùng thành phố J, đó là một cái trạm xăng dầu bỏ hoang nằm bên một con đường cũ kỹ tại khu giao giới, chung

quanh đều là đồng ruộng, tác dụng duy nhất chỗ trạm xăng dầu này, đó là còn giữ lại một cái WC cũ kỹ, để cho thôn dân làm việc hoặc là lái xe đi ngang qua đây sử dụng. Thi thể đó phát hiện ở bên cạnh WC.

“Con đường này xe lui tới nhiều không?”

“Không tính là nhiều, đều là vì trốn tránh trạm thu phí trên đường nên mới đi qua đây.”

“Tên kia nhất định là rất quen thuộc với cảnh vật nơi này.”

“Cũng đúng, trên cơ bản chính là người ở thành phố T cùng thành phố J mới biết được, người bên ngoài cũng không biết rõ được. Nếu không có WC đó, chỉ sợ thi thể này cũng không có ai có thể phát hiện.”

“Đó không phải nói người gây án kia có khả năng chính là người thành phố T hoặc là thành phố J sao?” Nhược Nạp nói.

“Còn có thể nhìn ra cái gì?” Lê Ngạn nhìn Nhược Nạp hỏi.

“Hắn hẳn là có xe, nếu không thì không có cách nào khác vận chuyển thi thể, nếu án theo anh nói hẳn không đủ cường tráng, vậy hẳn sẽ lái xe tới trạm xăng dầu, như vậy có vẻ thuận tiện. Như vậy thì, dấu bánh xe cách thi thể gần nhất hẳn là thuộc về hung thủ.”

Lê Ngạn gật gật đầu, “Bất quá.....”

“Lời tuy đúng vậy, nhưng mà chỉ sợ không có biện pháp lấy ra.” Đinh Hoài Đông ngay từ đầu đã bị Nhược Nạp hấp dẫn, chẳng qua cô vẫn không mở miệng, cho nên vẫn không cơ hội tiếp cận.

Bạch Tuyết Tinh liếc hắn, đối với loại hành vi này của hắn có chút khinh thường.

“Vì sao?” Nhược Nạp hỏi.

“Phát hiện thi thể là thôn dân, lúc chờ đợi cảnh sát đến, người trong thôn hầu như đều tới vây xem, cho nên hiện trường đã bị xáo trộn.”

“Vây cảnh sát ở hiện trường có thu thập được cái gì không?”

“Trừ bỏ thi thể, trên cơ bản không có cái gì khác có tác dụng.”

“Đi chung quanh nhìn xem đi.” Lê Ngạn nói một tiếng rồi đi ra ngoài.

“Chúng ta hiện tại phải làm cái gì?” Nhược Nạp đi theo sau Lê Ngạn hỏi.

Thật ra Nhược Nạp bình thường không nói quá nhiều như Huyền Mạc nói vậy, cũng không giỏi nói chuyện, nhưng mà cô lại cảm thấy hứng thú đối với loại chuyện này, có lẽ là trời sinh, cho nên sau khi nhìn thấy Lê Ngạn, cô lại chậm rãi nói, chỉ là hy vọng khiến cho Lê Ngạn chú ý, cuối cùng có thể xâm nhập vào trong đó.

“Đi một lần con đường mà hắn đã đi qua.”

“Hữu dụng sao?”

Lê Ngạn đứng ở trên đường, nhìn chung quanh một chút, “Cô có biết thôn dân ở đồng ruộng này khi nào thì sẽ ở đây không?”

Nhược Nạp nhìn lúa mạch sắc vàng đầy đất kia, lắc lắc đầu.

“Hiện tại đang mùa thu hoạch, nông dân sẽ có thời gian lao động rất lâu, hơn nữa vì tránh cái nóng, bọn họ làm việc từ khi trời còn chưa sáng, khi đó ước chừng là năm giờ, chín giờ chạy về nhà ăn điểm tâm, đương nhiên cũng sẽ có người mang theo cơm hoặc là người nhà đưa cơm, sau rồi trở về tiếp tục làm việc, bọn họ ăn cơm trưa cùng người đi làm thời gian cũng khác nhau, bọn họ bình thường sẽ tầm chừng hai giờ chiều mới có thể ăn cơm trưa, thời điểm đó nơi này sẽ không có ai, sau đó lại làm việc cho tới khi trời tối”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tới Nơi Vứt Xác

“Hiện tại không phải là dùng máy gặt sao, vì sao còn phải tự mình tới gặt?”

“Cô xem đồng ruộng này, cái loại máy gặt to lớn không thể vào được, cho nên chỉ có thể làm bằng tay.”

“Cái này chứng minh điều gì?”

“Thời gian. Mặc kệ nghi hưng am hiểu thời gian nghỉ ngơi của những người này, hay là chờ đến khoảng thời gian này, tóm lại hẳn sẽ không mạo hiểm bị phát hiện mà đến vứt xác”.

“Có lẽ hẳn đến đây vào buổi tối chẳng?”

“Cũng không thể loại trừ khả năng này, nhưng mà địa phương này là chỗ giao giới hai thành phố, lái xe cũng mất ít nhất một giờ, nếu cô lưu ý mà nói, các địa điểm vứt xác khác của hẳn đều là công viên ở nội thành hoặc chung quanh tiểu khu hoang phế, vì cái gì chỉ có lần này là chạy đến nơi đây? Mặt khác nếu là buổi tối, ở dưới màn đêm che dấu hẳn có rất nhiều nơi có thể vứt bỏ thi thể, vì cái gì cô tình chọn chỗ này?”

“Từ bỏ thôn dân ở đây, có lẽ còn có xe lui tới có khả năng sẽ phát hiện hẳn?”

“Nếu hẳn lợi dụng tốt xe cùng cỡ đại cao hơn người để che lấp, cho dù có người nhìn thấy xe, ai có thể phát hiện hẳn đang làm cái gì?”

Lê Ngạn tiếp tục đi tới, “Chúng ta chỉ có thể dựa theo suy nghĩ của nghi hưng, tôi lái xe đi vào nơi này, tôi cần đem thi thể đã tách rời ném xuống, vậy tôi cần cái gì?”

Nhược Nạp nghĩ nghĩ nói: “Một chiếc xe, một cái túi lớn.”

“Trên ảnh chụp không có túi lớn, trên quần áo cũng không có sợi lưu lại. Bên này là cửa vào, tôi đem xe chạy đến chỗ thuận tiện cho tôi vứt xác nhất, dừng xe ở nơi có thể che tầm mắt người qua đường, sau đó tôi mở cửa xuống xe, đem thi thể lấy ra, đầu tiên là thân thể, vứt ở trong này. Tôi lại đi vào chỗ cỡ đại ở sâu hơn, vứt bỏ tứ chi. Đây là cái gì? Nấp cống”

Lê Ngạn ngồi xổm xuống nhìn kỹ, đưa tay sờ sờ miệng nắp cống.

“Phát hiện gì không?” Nhược Nạp hỏi.

“Không có gì cả, một tầng đất rất dày. Nếu là ở buổi tối mà nói, cô cho rằng hẳn có thể nhìn thấy cái này cống này sao?”

“Có lẽ hẳn không đi qua nắp cống này.”

“Cô xem có dấu cò bị dè, từ bên kia lại đây, đến nơi đây liền đổi hướng, chứng minh là cố ý vòng qua. Chúng ta có thể trở về so sánh với ảnh chụp hiện trường cùng ghi chép hồi đáp.”

“Kế tiếp hẳn sẽ làm gì?”

“Đi đến chỗ này vứt bỏ hai tay của người bị hại.”

“Ồ! Mùi gì vậy?” Nhược Nạp theo bản năng bịt mũi.

“Là WC.” Lê Ngạn chỉ chỉ một cái phòng cũ nát đơn sơ ở một bên.

“Vì sao phải đi xa như vậy để ném?”

“Hẳn muốn biểu đạt một loại phần nộ, vũ nhục, khinh thị. Tôi nghĩ tôi muốn trở về xem lại ảnh chụp.”

Trở lại văn phòng, Lê Ngạn đụng phải Lưu Cường đang vội vàng đi ra phía ngoài.

“Có phát hiện gì sao?” Lưu Cường hỏi.

“Rất ít, có chuyện gì vội vã vậy?”

“Dân cư thành phố T cùng thành phố J mất tích, hy vọng có thể tìm ra thân phận người bị hại.”

“Những người trước đây chỉ sợ không ở trong số những người bị mất tích.”

“Đúng, năm người bị hại trước đó không có số liệu DNA ăn khớp, không ở trong dân cư mất tích của hai thành phố”.

“Anh chuẩn bị...”

“Đang cùng vài thành phố chung quanh liên hệ, mở rộng điều tra dân cư mất tích. Hy vọng không phải người du lịch độc thân, trong ngắn hạn người nhà của họ sẽ không phát hiện nạn nhân mất tích, cũng sẽ không đi công an báo mất tích.”

“Hẳn là không phải, xem giày của các nạn nhân, cùng với dấu vết mài mòn ở lòng bàn chân mà xem, không giống như vậy.”

“Nếu không phải loại tình huống này, còn có dạng người gì sau khi mất tích lâu như vậy mà người nhà không biết?”

“Có thể là người bên ngoài tới làm công nhân chẳng?” Đinh Hoài Đông chen vào một câu, “Hai thành phố này đều là thành phố công nghiệp, nhà xưởng rất nhiều, dân cư lưu động rất nhiều, người ngoại lai làm công nhân lưu động rất đông, nếu độc thân đến làm công, người trong nhà chỉ sợ không biết nạn nhân mất tích.”

“Cái này cũng không phải không có khả năng, cậu đi liên hệ với các đồn công an địa phương, để cho bọn họ đi tìm hiểu một chút tình huống, nhất định phải kỹ, không được có sai sót.” Luru Cường nói.

“Rõ” Đinh Hoài Đông đối với đề nghị bản thân nói ra được khẳng định khiến tinh thần tăng gấp bội.

“Tôi muốn xem kỹ lại một lần nữa hồ sơ vụ án.”

“Được thôi, tôi sẽ cho cậu một gian văn phòng, bởi vì mấy thứ này không cho phép mang ra khỏi cục cảnh sát.”

“Tôi hiểu, có thể cho tôi một tấm bản đồ hai thành phố không?”

“Đương nhiên”.

Huyền Mạc nói: “Cậu chuẩn bị ở lại nơi này?”

“Ít nhất hôm nay thứ cần xem nhiều lắm, cậu có thể đi về trước.”

“Em ở lại, anh hai thì sao?”

“Em ở lại làm gì? Em cũng không giúp gì mà.” Huyền Mạc nói.

“Tôi cũng không phải là ông chủ bắt lương, ngày đầu tiên đi làm đã bắt mọi người đều tăng ca, tuy nhiên tương lai chuyện như vậy khẳng định cũng không ít. Đi về trước đi, Mạc, ngày mai nhớ đem mấy tính của cậu theo, tôi cần một số phần mềm ở trong đó.”

“Được rồi”.

Anh em Huyền Mạc đi rồi, Lê Ngạn đem ảnh chụp hiện trường bày lên mặt bàn, lại đem hồ sơ vụ án cùng báo cáo pháp y các thứ đem ra, cẩn thận quan sát. Không biết qua bao lâu, Luru Cường cùng Đinh Hoài Đông đẩy cửa tiến vào.

“Thế nào, đêm nay không chuẩn bị về sao?” Luru Cường cười nói.

“Ngủ không có lực hấp dẫn bằng cái này.” Lê Ngạn lắc lắc đầu nhìn hồ sơ vụ án, lại nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, “Trời đã tối rồi?”

“Có đi ăn cùng chúng tôi không? Hay là có sắp xếp khác.”

“Cũng tốt, có thể tiết kiệm thời gian.” Lê Ngạn cũng không khách khí.

Đi vào căn tin, cũng đã không còn mấy người, mấy đầu bếp đang vây quanh bàn ăn nói chuyện phiếm, nhìn thấy mấy người Luru Cường tiến vào, cười nói: “Thế nào, lại tăng ca sao, hôm nay muốn ăn cái gì?”

Xem ra nhóm đầu bếp đối với chuyện này cũng đã quen thuộc rồi.

“Cho hai đĩa xào đi, thêm mấy chai bia.” Luru Cường cười nói.

Sau khi ba người ngồi xuống, Luru Cường nói: “Phác họa cho chúng tôi một chút về tâm lý tội phạm đi.”

“Định cảnh quan hẳn là có hiểu biết chứ?”

“Thời điểm ở trường đúng là có biết một ít, nhưng mà hiện nay mà nói, cảnh sát chúng tôi ứng dụng cũng không rộng khắp, hơn nữa đối với tình hình trong nước mà nói, còn chưa có hình thành hệ thống lý luận, đại bộ phận hiểu biết của chúng tôi vẫn là án lệ của cảnh sát nước ngoài hoặc là mấy bản dịch về phương diện này. Trong cuốn “Phác họa tâm lý tội phạm” của Brent•E• Turvey, đưa ra phác họa tâm lý tội phạm nói tóm lại chính là căn cứ vật chứng cùng chứng cứ hành vi tâm lý đặc thù tiến hành suy luận. FBI đem hệ thống tâm lý học phạm tội vận dụng vào trong các cơ cấu công tác thực tế sớm nhất. Từ những năm 1969, FBI đã mở chương trình học “Phạm tội tâm lý học” dùng cho huấn luyện đặc công, sau thành lập chuyên môn khoa khoa học hành vi, đối với công tác điều tra cung cấp sự hỗ trợ, sát thủ liên hoàn là mục tiêu nhắm vào chính yếu.”

“Vậy cậu cảm thấy vì cái gì sát thủ liên hoàn lại trở thành mục tiêu chính yếu?” Lê Ngạn hỏi.

Đinh Hoài Đông nghĩ nghĩ, tiếp theo lắc lắc đầu.

“Thứ nhất, sát thủ liên hoàn bình thường đều tồn tại tật bệnh về tâm lý trình độ khác nhau, cho nên phạm tội có một chút tính chung đặc thù ví dụ như thủ pháp quen dùng, người bị hại... người mô tả có thể tiến hành phác họa tâm lý có vẻ chuẩn xác. Thứ hai, sát thủ liên hoàn trên cơ bản là từ thương tổn

cùng giết chóc làm nhu cầu cùng lạc thú là chủ yếu, không tồn tại vì tiền hay vì cừu hận, thủ đoạn điều tra bình thường đối với bọn họ khó có thể có hiệu quả. Thứ ba, sát thủ liên hoàn một khi liên tục gây án, rất khó tự động đình chỉ phạm tội, cái ý nghĩa này là không lập tức bắt được bọn họ mà nói, còn có thể không ngừng có thêm người bị hại. Vậy cậu cho rằng trong nước hiện tại còn chưa có vận dụng phương pháp điều tra này nguyên nhân là vì cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trao Đổi

“Không thể theo lý luận có sẵn mà chỉ đạo, hơn nữa lãnh đạo đối với cái này cũng không qua coi trọng, mặt khác yêu cầu rất cao, đề cập tới tri thức nhiều ngành học”.

“Đây chỉ là một trong những phương diện, giống như nước Mỹ, bọn họ tiến trình xã hội hóa hoàn thiện, mà trong nước thì lại không giống, trong nước trước mắt tuy cũng đang đẩy mạnh mạng lưới tin tức hóa cả nước, nhưng trình độ vật chất hóa lại chưa đạt tới trình độ như phương tây, ở góc độ nhân tính cũng không có nhiều lắm vận vẹo, phần lớn án cũng có khả năng điều tra, đồng thời còn liên quan tới đặc điểm văn hóa quan hệ giữa người với người, ở trong nước, rất khó làm việc mà không theo mối quan hệ, mà sử dụng một loại thủ pháp khác đến điều tra phá án, người trong nước quan hệ là chẳng chịt, lực lượng nhân dân là không thể bỏ qua”.

“Anh nghiên cứu thực thấu triệt”.

“Tôi cũng rất có hứng thú, nhưng rất ít cơ hội có thể có thực tiễn, tôi đại bộ phận kinh nghiệm vẫn là đến từ các án lớn án quan trọng trong lịch sử”.

“Giống án mổ bụng Jack như vậy sao?”

“Hắn để lại cho người mô tả không gian rất lớn để phát huy, nhưng chung quy vẫn là một án không có kết quả, cái dạng suy luận gì cũng đều không thể nghiệm chứng”.

“Luru đội nói anh từng giúp đỡ cảnh sát phá qua vài án, là án gì vậy?”

“Án chạy xe cướp đoạt”.

“Án cướp đoạt cũng có thể dùng phác họa tâm lý sao?”

“Chỉ cần có đủ chứng cứ có thể đem án khâu chuỗi lại cùng nhau, cấu thành một hệ thống án có đặc thù cố định, là có thể dùng. Trong phác họa tâm lý phạm tội bao hàm một loại phác họa địa lý học tâm lý phạm tội, tên gọi tắt phác họa địa lý, nó thông qua phân tích đối với địa điểm gây án của kẻ phạm tội, tiến tới phán đoán khu vực mà kẻ hiềm nghi phạm tội có khả năng ở nhất. Cảnh sát Ôn Ca Hoa liền từng lợi dụng phương pháp này phá một án cướp có hệ thống”.

“Có thể kể lại không?”

“Nói tới chuyện đó, vào tháng 4 năm nay, huyện Hạ Ninh thuộc thành phố T đã liên tiếp xảy ra án cướp, bị cướp tất cả đều là các cô gái độc thân, ở quốc lộ ngoại ô, theo người bị hại nói, kẻ cướp là hai người, tuổi không lớn, đội mũ bảo hiểm, cưỡi một chiếc xe máy màu đỏ, một tên lái xe, tên còn lại thực thi cướp bóc, thực rõ ràng là cùng một bọn”.

“Anh là tiến hành mô tả như thế nào?”

“Nhóm nam, tuổi chừng 18-25, không có công việc cố định, có kỹ năng duy tu, bừa bãi, kiêu ngạo, trong lời nói đối với cảnh sát khinh mạn cùng khinh thường”.

“Làm thế nào tìm được bọn họ? Chính là vận dụng mô tả địa lý sao?”

“Nói như vậy đi, loạt án này có thể tiến hành mô tả địa lý, vòng những nơi có thể ở lại, người phạm tội sẽ không hoạt động cách nơi mình ở quá gần mà phạm tội, như vậy dễ dàng bại lộ, mà cách nơi ở quá xa thì khả năng cũng nhỏ, giao thông không tiện, tiêu phí quá cao. Nhưng ở trong án này thì lại có khác”.

“Vì sao?”

“Đầu tiên khi tiến hành khâu chuỗi án lại, tuy rằng bọn họ có chút đặc thù có vẻ tương tự, nhưng phải bài trừ nhân tố trùng hợp cùng khả năng khác, dựa theo người bị hại miêu tả cùng cảnh sát địa phương để cho họ chỉ ra và xác nhận loại xe máy cùng đặc thù của người hiềm nghi, kết quả phát hiện đều không phải là hoàn toàn giống nhau, xe máy bị chỉ ra là có hai loại, chúng tôi lại căn cứ thời gian cùng địa điểm phát sinh án liệt kê trực thời gian, phát hiện

hai xe máy này từng ở cùng thời gian địa điểm khác nhau tiến hành cướp bóc, cái này thuyết minh bọn họ rất có thể là một đội, bởi vì cùng thời gian cùng đặc thù gây án thì khả năng trùng hợp là rất nhỏ. Một khi xác định là đội, mô tả địa lý liền dễ dàng xuất hiện lệch lạc, bởi vì sẽ tồn tại những quy luật khác nhau, như vậy sẽ không thể xác định địa điểm cố định mà bọn chúng hoạt động”.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Bốn người trẻ tuổi cuồng vọng tự đại, sau khi cướp bóc đắc thủ, cậu cảm thấy bọn họ sẽ làm cái gì?”

“Chia của”.

“Sau đó thì sao?”

“Nếu là người trẻ tuổi, tự nhiên sẽ tiêu xài, nếu không tàn suất cướp bóc cũng sẽ không cao như vậy”.

“Có chỗ nào thích hợp bọn họ đồng thời hành động?”

“Người trẻ tuổi mà nói, khách sạn, trung tâm massage, KTV”.

“Cho nên tôi đề nghị cảnh sát ở sau khi án mới phát sinh tập trung khách sạn, trung tâm massage chung quanh hiện trường bị cướp, trọng điểm điều tra xe máy cùng tổ hợp bốn người trẻ tuổi, mặc quần áo màu đậm, tuy rằng mặc đồ giả rẻ, lại tiêu xài bốn phía, có chút hào sảng, hơn nữa lời nói lỗ mãng, thái độ mãnh liệt, cuồng vọng tự đại, thậm chí có hành vi khiêu khích”.

“Kết quả thì sao?”

“Cậu nói sao?” Lê Ngạn uống ngụm rượu, nhìn Đinh Hoài Đông hỏi ngược lại.

“Đồ ngốc” Luru Cường vô cùng thân thiết vỗ đầu Đinh Hoài Đông một cái.

Đinh Hoài Đông ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Thì ra phác họa tâm lý linh như vậy. Vậy án của chúng ta hiện tại, anh thấy thế nào?”

“Hiện tại còn chưa thể đưa ra kết luận, tôi còn chưa có hoàn toàn hiểu rõ toàn bộ án”.

“Ta nói xem được không?” Đinh Hoài Đông nhìn thoáng qua Luru Cường.

“Tốt, chúng ta cần chính là tiếp thu ý kiến quần chúng, ý nghĩ cá nhân là hẹp, trí tuệ tập thể mới là càng hữu hiệu”.

“Tôi cho rằng theo tình huống trước mắt chúng ta hiểu biết mà xem, người hiềm nghi hẳn là nam tính, thực thông minh, có chức nghiệp không tệ, cho nên có xe có nhà, chịu qua đả kích, có lẽ là thất tình, có lẽ là ly dị, cho nên căm thù nữ tính, hẳn đem thi thể người chết cuối cùng vứt bỏ ở trên đường giao giới giữa hai thành phố, thuyết minh có lẽ hẳn thường xuyên lui tới giữa hai thành phố, một trong đó có khả năng là nơi ở cố định của hắn”.

“Còn nữa không?”

“Không”.

“Phân tích không tệ, anh cảm thấy sao, Lê tiên sinh?”

“Trực tiếp bảo tôi là Lê Ngạn đi, tôi cảm thấy còn có thể, bắt quá anh xem nhẹ một sự kiện”.

“Sự kiện gì?”

“Nghiên cứu người bị hại, rất hiển nhiên anh đem toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người hiềm nghi chưa rõ, mà không có cẩn thận nghiên cứu người bị hại”.

“Có ý tứ gì?”

“Ở trong một án, người hiềm nghi là không biết, mà người bị hại cũng đã biết, phân tích chuẩn xác người bị hại có thể xác định phạm vi hiềm nghi, đối với cách sống cùng hiểu hành vi hoạt động đặc thù của bọn họ, có thể giúp cho chúng ta xác định ai có thể tiếp cận bọn họ, ở khi nào, lấy phương thức gì, cùng với ở địa điểm nào. Chúng ta cần từ những điểm chung trên thân người bị hại đi hiểu người hiềm nghi, đi hiểu hẳn suy nghĩ cái gì, bước tiếp theo của hẳn là cái gì”.

“Vậy hiện tại anh phát hiện được cái gì?”

“Nhất bộ phân điểm chung, bọn họ đều khuyết thiếu cái gì? Đầu, nguyên nhân khả năng có hai cái, một là tính bạo lực phản điều tra, làm cho người ta không thể phân biệt người bị hại, cái này bình thường đại biểu một loại khả năng, đó là người bị hại là nhận thức người hiềm nghi phạm tội. Một loại khác là biểu đạt một loại phản nộ, cướp đi đặc thù nào đó của người bị hại, cái này phải biết rõ ràng thân phận chân thật của người bị hại thì mới có thể coi bỏ bí ẩn này”.

“Còn có cái gì?”

“Các anh điều tra về người bên ngoài đi vào làm công tiến triển thế nào?”

“Không có tiến triển gì. Điều tra rất nhanh, nhưng mà không có kết quả chúng tôi muốn”.

“Tôi cảm thấy là khả năng người đi làm công cũng không lớn, người bên ngoài đi vào làm công đại thể có hai loại, một loại là thành phần tri thức bằng cấp cao, bộ phận người này bởi vì bằng cấp cao, cho nên tuổi bình thường sẽ không thấp hơn 22 tuổi, cấp bậc vào nghề có vẻ cao, đại biểu có thu nhập cao, bởi vì trường hợp công tác cùng tổ chất bản thân, bọn họ sẽ chú trọng bề ngoài, mà người bị hại tuổi quá nhỏ, quần áo mộc mạc, giá rẻ, cho nên không tương xứng”.

“Nếu như vậy nói, bọn họ hẳn là thuộc về người làm công bằng cấp thấp, bọn họ tuổi nhỏ, bằng cấp thấp, chỉ có thể làm chút công việc tay chân đơn giản hoặc là công việc phục vụ, tự nhiên cũng chỉ ăn mặc chút quần áo giá tương đối rẻ”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hiện Trường Mới

“Một bộ phận người này, bởi vì thu vào thấp, rời nhà xa, cho nên khả năng sống một mình rất nhỏ, bình thường sẽ có người cùng ở cùng thời gian làm việc khác nghiệt, khả năng không bị phát hiện khá nhỏ. Mặt khác người làm bằng cấp thấp bình thường đến từ nông thôn, họ chịu hoàn cảnh sống cùng trình độ giáo dục ảnh hưởng, tổ chất bản thân cùng trình độ thường thức có hạn, bình thường cũng vô pháp chống đỡ tâm hư vinh cùng theo đuổi vật chất, cho dù là giá rẻ, cũng theo đuổi những thứ mới đẹp, tự nhiên sẽ rất ít mặc quần áo cũ mà mộc mạc như thế”.

“Nếu bài trừ một bộ phận người này, vậy còn có dạng người gì là phù hợp với người bị hại đây?”

“Cho nên tôi còn phải tiếp tục nghiên cứu ảnh chụp này”.

Đinh Hoài Đông cảm thấy rất là hứng thú, cũng không để ý chính mình lúc trước là nhắm vào Lê Ngạn như thế nào, mãnh liệt yêu cầu cùng Lê Ngạn cùng nhau tăng ca xem hồ sơ vụ án.

“Đây là cái gì?” Ở văn phòng, Đinh Hoài Đông chỉ vào những vòng tròn màu đỏ vẽ ở trên bản đồ.

“Địa điểm vứt xác”.

“Có ích lợi gì sao?”

“Xem có thể tìm ra quy luật gì hay không”.

“Có phát hiện không?”

“Cậu thấy sao?”

“Không có, giống như tất cả đều là tùy cơ chọn lựa”.

“Không hoàn toàn đúng, cậu xem địa phương cách thi thể gần nhất có cái gì?”

“Bãi rác, nhà xưởng bỏ hoang, công viên hoang vu, đều là một số nơi có vẻ ẩn nấp”.

“Cậu có biết cái này thuyết minh cái gì không?”

“Cái gì?”

“Hắn không lập lại nơi vứt xác, thuyết minh địa điểm vứt xác đối với hắn không có ý nghĩa đặc thù gì, mặt khác hắn ở xung quanh thành phố T sát hại bốn người, cũng vứt xác ở nơi khác nhau, mà ở thành phố J chỉ có một người, thuyết minh hắn ở thành phố T có thể tùy ý chọn lựa nơi có thể vứt xác, hẳn đối với nơi này càng quen thuộc hơn, ở thành phố J tất nhiên không thể thuận tiện. Nếu nói hắn ở hai nơi thường xuyên lui tới, như vậy thành phố T mới là nơi hắn sinh hoạt lâu dài, mà thành phố J chỉ là một khu vực hoạt động, bởi vì kết hôn, công tác, học tập vân vân...”

“Vậy kế tiếp chúng ta phải làm cái gì?”

“Xem hồ sơ vụ án, tìm kiếm dân cư mất tích”.

“Dân cư mất tích? Có vẻ không có hy vọng gì”.

Hai ngày sau, Lưu Cường đang truy tra manh mối nhận được một cuộc điện thoại không thể tưởng được.

“Lại có người bị hại mới, hơn nữa là hai người”.

“Nhanh như vậy đã gây án?” Lê Ngan cả kinh.

“Anh không phải nói hấn sẽ bảo trì tốc độ sao?” Đinh Hoài Đông hỏi.

“Đó là ở dưới tình huống bình thường, nhất định có cái gì kích thích hấn, tôi có thể cùng mọi người đi hiện trường không?”

“Có thể, hy vọng hiện trường lần này có thể phát hiện chút gì đó hữu dụng”.

“Xuống tay đối với hai người cũng không phải là chuyện dễ dàng, quá mức vội vàng cũng dễ lộ ra sơ hở”.

Địa điểm vớt xác ở một tòa lầu bỏ hoang tại ngoại ô thành phố J, tòa lầu này là kiến trúc thế kỷ trước, cũ kỹ mà rách nát, nhưng bởi vì vị trí không tốt, cho nên vẫn chưa có bị phá đi, cũng rất ít có người đi đến, nếu không phải chính phủ chuẩn bị thông đường, mà nơi đó vừa lúc chặn xe để thi công công trình, chỉ sợ thi thể cũng không thể nào bị phát hiện.

Còn chưa đi vào trong lầu, một cỗ tanh tươi đã theo sóng nhiệt mặt trời ngênh diện mà đến, Lê Ngan nhìn về phía Nhược Nạp nói: “Cô tốt nhất không cần đi vào”.

“Làm sao vậy?”

“Đây là mùi tanh do thi thể bị trương sinh mà sinh ra, nghĩ đến bộ dáng có chút khủng bố, cô lần đầu tiên thấy sợ sẽ chịu không nổi, vẫn là trước từ trên ảnh chụp thích ứng một chút rồi nói sau”.

Nhược Nạp lắc đầu nói: “Không sao đâu, cái gì cũng sẽ có lần đầu tiên, tôi đã từ trên máy tính hiểu biết một chút, không có việc gì”.

Lê Ngan gật gật đầu không nói gì nữa.

Đi vào trong lầu, tanh tươi càng thêm mãnh liệt, trừ bỏ Lê Ngan cùng Lưu Cường, tất cả mọi người nhìn không được bịt kín mũi.

Cảnh viên hiện trường đi tới nói: “Hai thi thể, một ở hộ đông lầu một, một ở hộ tây lầu một. Là người đội thi công phát hiện, đang cho bọn hấn ghi chép lại”.

Lưu Cường gật gật đầu, hướng hộ đông đi đến, có cảnh viên đang kéo tuyến cảnh giới ở cửa, nhìn thấy đám người Lưu Cường, liền lấy ra giày cùng bao tay đã chuẩn bị đưa cho bọn họ.

Thi thể nằm ở trong phòng gian, hai chân giao nhau, cùng thi thể phát hiện lần trước giống nhau, không có đầu cùng hai tay. Có giò bọ đang từ miệng vết thương chui ra vào, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng. Bạch Tuyết Tinh che miệng lại chạy ra ngoài, Đinh Hoài Đông cũng xoay đầu sang một bên, Nhược Nạp tuy rằng cố gắng trấn định, nhưng mà gương mặt cũng trở nên trắng bệch.

Cảnh Bác đang ngồi xổm bên cạnh thi thể kiểm tra, nghe được có người đi vào, ngẩng đầu nhìn một cái.

“Bụng phình lớn, theo mức độ trương mà xem, đại tiểu tiện đã ra, chết ước chừng nửa tháng”.

“Nguyên nhân tử vong?”

“Thân trúng nhiều nhất dao, mất máu quá nhiều”.

“Đầu vẫn chưa có tìm được?”

Cảnh Bác lắc đầu.

“Hai tay đâu, có phải tìm được ở buồng vệ sinh hay không?”

“Anh làm sao biết?”

“Đây là đặc thù của hấn. Thi thể khác thì sao, đã xem qua chưa?”

“Cái nọ thời gian sớm hơn, đã thối lộ xương, ước chừng thời gian tử vong vượt qua hai tháng”.

“Thối lộ xương? Đã tính qua nhân tố này chưa?” Lê Ngan chỉ chỉ giò bọ ở miệng vết thương cùng tổ kiến cách đó không xa.

“Nếu thêm cái này nữa, ít nhất sẽ giảm đi nửa tháng”.

“Như vậy mà nói, chu kỳ phạm tội của hắn theo hình thức cải biến đã liên có biến hóa, không biết còn có thi thể khác chưa bị phát hiện hay không”.

“Đây là cái gì?” Nhược Nạp chỉ chỉ đai lưng người chết.

Cảnh Bác cùng Lê Ngạn xem qua, đai lưng bị gài ở nấc ngoài cùng, cái này tựa như không quá bình thường.

“Bác sĩ Cảnh, anh xem quần áo của cô ta” Lê Ngạn trong lòng vừa động.

“Làm sao vậy?”

“Anh không thấy kỳ quái sao? Trần đây vết máu, nhưng không có dấu vết bị dao đâm thủng”.

“Cái này thuyết minh cái gì?”

“Hung thủ là sau khi người bị hại chết mới mặc quần áo vào, hoặc là ở sau khi họ chết mới thay đổi quần áo”.

“Cho nên khối thi thể này đai lưng so với bình thường lỏng hai nấc, bởi vì xác chết đã trương lên, không thể ở móc ở vị trí cũ được”.

“Hung thủ vì cái gì phải làm như vậy?”

Lê Ngạn đứng lên hướng chung quanh nhìn nhìn, sau đó đi hướng buồng vệ sinh, cửa buồng vệ sinh đã bị dỡ xuống, khung cửa tàn phá lộ ra đầu gỗ nâu vàng. Lê Ngạn từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn một lần, sau đó hướng Đinh Hoài Đông vẫy tay, “Hỗ trợ lấy cái cái nhíp cùng túi chứng cứ đến đây”.

Đinh Hoài Đông hỏi: “Phát hiện cái gì?”

Lê Ngạn không nói gì, dùng cái nhíp từ khe hở đầu gỗ gấp ra một sợi tóc: “Thoạt nhìn có vẻ mới, giao cho nhân viên kỹ thuật đi”.

“Sẽ là hiềm nghi người sao?”

“Bây giờ còn không rõ lắm” Nói xong, Lê Ngạn vào buồng vệ sinh, ngọn đèn bên trong thực tối, có nhân viên kỹ thuật đang tiến hành chụp ảnh đối với tay cụt.

“Chụp xong chưa? Tôi có thể nhìn xem hay không?” Lê Ngạn hỏi.

“Có thể, nhưng đừng đụng loạn” Cảnh viên chụp ảnh gật gật đầu nói, sau đó nhường chỗ cho Lê Ngạn.

Lê Ngạn từ trong túi lấy ra một dây đèn pin tinh xảo, đối với đoạn tay cụt quan sát tỉ mỉ, thời điểm nhìn đến bàn tay, không khỏi dừng lại, “Cảnh quan, có thể hỗ trợ chụp ảnh đặc tả nơi này hay không”.

“Được” Cảnh viên chụp ảnh thật ra rất phối hợp.

“Mấy thi thể trước đây có ảnh chụp đặc tả bàn tay hay không?”

“Hình như có, bất quá người tổ trọng án hình như không lấy tất cả, ở trong máy ảnh hình như còn lưu”.

“Hôm nay có phát hiện gì không?” Lưu Cường hỏi.

“Cùng vài lần trước không sai biệt lắm? Thời gian tử vong hắn là trung tuần tháng tư cùng trung tuần tháng năm” Cảnh Bác tháo bao tay xuống hỏi đáp.

“Nói cách khác ở tháng tư hắn đã thắt cáp, bắt đầu sử dụng hình thức gây án mới, bác sĩ Cảnh, anh cảm thấy hắn ở bốn án cuối cùng là bảo trì hình thức cố định, hay là vẫn đang không ngừng cải tiến thủ pháp cùng kỹ thuật?”

“Tôi phải trở về tiến thêm một bước kiểm tra, bất quá từ bên ngoài xem, hắn đã thỏa mãn với loại thủ đoạn này, không có biến hóa quá lớn”.

“Cái này thuyết minh cái gì?” Lưu Cường hỏi.

“Thuyết minh chúng ta đã không thể biết bước tiếp theo của hắn sẽ tiến hành như thế nào rồi. Án mạng có lẽ rất nhanh sẽ lại phát sinh, chúng ta không có thời gian”.

Tất cả mọi người cảm thấy một cỗ khí lạnh từ sau lưng đánh úp lại, không khỏi cảm thấy nổi cả da gà. Cho dù là cảnh sát lâu năm lịch duyệt nhiều giống như Lưu Cường, đều cảm thấy một loại sợ hãi không thể mô tả. Một ma quỷ giết người giống như u linh, đang giấu mình ở trong thành thị, ở dưới tình huống không để phòng đem người ta giết hại, làm cho ngay cả thân phận của người bị hại cũng không thể nào biết được.

“Chuyện này đã không thể tiếp tục kéo dài nữa, truyền thông đã phát hiện dấu vết cảnh sát để lại, nếu bị bọn họ liên hệ lại cùng nhau, rất nhanh sẽ khiến cho hai thành phố khủng hoảng trên diện rộng. Hơn nữa đại hội thể dục thể thao sinh viên cả nước tháng sáu này sẽ cử hành ở thành phố J, đây sẽ là một sự kiện mang tính bùng nổ ác tính ở trong thành phố”.

“Chờ báo cáo giám chứng hiện trường đưa ra, tôi có thể làm trước một bước mô tả, dưới tình huống này cũng thật sự không có cách nào, chỉ có thể trước tận lực thu nhỏ phạm vi lại một chút”.

“Tốt, không có chỉ đạo mang tính phương hướng, cảnh sát chỉ có thể không công lãng phí thời gian cùng nhân lực”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngẫu Nhiên Gặp

Ở chỗ sâu trong núi Cao Lê Cống, một hàng sáu cô gái trẻ tuổi đang gian nan đi ở trên đường núi gập ghềnh, cây cối che cả bầu trời, dây leo quấn quanh cây cối giăng bốn phía.

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi” Một cô gái xinh đẹp mặc T-shirt màu trắng gọi những người khác.

“Tốt, mình đã mệt muốn chết rồi” Cô gái tóc ngắn mặc T-shirt màu lam giặt đã muốn thành màu trắng nói theo.

Ba cô gái mặc áo thể dục ngắn tay khác gật gật đầu, liền hướng cô gái tóc ngắn đi qua.

“Mọi người thật đúng là đem mình trở thành tiểu thư rồi, trước kia chẳng phải là đi làm nông sao? Hiện tại đi chút đường như vậy đã chịu không nổi?” Cô gái có chút trắng kiện mặc T-shirt màu đen có chút nghiêm khắc nói.

“Bạn...” Cô gái tóc ngắn nhất thời tức giận.

“Không Á Nam, nói chuyện cũng đừng có quá nghiêm khắc, chúng ta là xuất thân nông thôn, cũng đã làm qua việc nhà nông, vậy thì thế nào?” Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, hơi có vẻ trắng trẻo không vui nói.

“Được rồi, mọi người là đi ra chơi, cũng không phải là đi chúc bực bội, đi đã xa như vậy, đều mệt mỏi rồi, chị Á Nam, đến đây, lại đây nghỉ ngơi một chút đi” Một cô gái tóc dài ngang vai, làn da hơi đen, tuổi hơi lớn chút hiểu chuyện nói.

“Bỏ đi, chị Lý Mai, chị làm người tốt, người khác cũng sẽ không cảm kích”.

Vừa thấy trường hợp có chút giằng co, cô gái mặc T-shirt trắng cười nói: “Mọi người còn muốn cãi nhau sao, không bằng chúng ta trở về đi, đi chơi mà không thoải mái, đến cuối cùng sẽ tổn thương hòa khí”.

Không Á Nam sau khi nghe xong, vội cười nói: “Minh xin lỗi, mình cũng rất mệt, nói hươu nói vượn mà thôi, Tiểu Phân, các bạn đừng trách”.

“Biết cậu chính là người như vậy, bỏ đi, mình cũng không tức giận với bạn” Cô gái tóc ngắn tên là Tiểu Phân vẫy vẫy tóc, làm mặt quỷ nói.

Mọi người tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống nghỉ ngơi, cô gái mặc T-shirt trắng gọi là Tiểu Phân ngồi xuống nói: “Chị Nhượng Cẩm, em thật không nghĩ tới chị sẽ đến, em nghĩ chị sẽ không có hứng thú”.

Cô gái xinh đẹp mặc T-shirt trắng đúng là Huyền Nhượng Cẩm, du lịch như nàng nói, thật ra là từ mấy người này tạo thành đoàn, trừ bỏ cô gái tóc ngắn Vương Tiểu Phân, Không Á Nam T-shirt đen, Lý Mai tóc ngang vai còn có Quý Trình Trình tết tóc đuôi ngựa, trắng trẻo nhả nhặn cùng Mạnh Lệ cao gầy, tính cách quái gở.

“Chị nghĩ mọi người đều là bạn học của em, sao lại xem thế nào cũng không giống?” Nhượng Cẩm từ trong ba lô lấy ra một chai nước đưa cho Tiểu Phân.

“Em cùng Trình Trình, chị Lý Mai còn có Mạnh Lệ là thời điểm đi phỏng vấn mới quen biết, đều là tháng bảy năm nay tốt nghiệp, chị Á Nam là viên chức công ty Dự Nam, chúng em đều có xem qua lý lịch sơ lược, sau đó mọi người nói chuyện hợp liền hẹn đi du lịch”.

“Mọi người đều có công việc sao? Sao lại đến nơi xa như vậy để du lịch?”

“Công việc thì em cũng chưa tìm được, trừ bỏ làm công ở phòng làm việc của chị ra, em còn kiếm chức gia sư mấy nhà, cũng là kiếm chút tiền, miễn cưỡng đủ dùng”.

“Những người kia cũng vậy sao?”

“Trình Trình tuy nói đến từ nông thôn, nhưng có một người chú cũng có ở trong này, thường xuyên giúp đỡ nàng, chị Lý Mai đã cùng công ty ký hợp

đồng, tháng bảy tốt nghiệp là có thể đi làm, Mạnh Lệ thì...” Tiểu Phân đột nhiên đề thấp thanh âm nói: “Nghe nói là nương tựa người giàu có, hiện tại có xe có nhà, cần bản không gấp tìm công việc, hướng công ty Dự Nam đưa lý lịch cũng là cho vui thôi”.

Nhược Cẩm vừa nghe, tầm mắt không khỏi dừng ở trên người Mạnh Lệ, mặc áo thể thao đơn giản, cao gầy, làn da hơi thô ráp, nhưng mà ngũ quan thanh tú, cũng là một mỹ nhân, tuy rằng nói không nhiều lắm cũng không quá hợp với mọi người, nhưng cẩn thận quan sát cũng có thể nhìn ra được, nàng trong cũi đã không có khí chất ngây ngô cùng chất phác của cô gái vùng quê.

“Cô ta xem ra cũng không quá hợp với mọi người”.

“Em cũng kỳ quái, chị Lý Mai nói gọi cô ta đi, chúng em nghĩ nhiều người cũng không tệ, đều là nữ, còn có thể thêm can đảm”.

“Nhưng mà nhìn không ra cô ta đối với chuyện đi lần này có bao nhiêu hứng thú, vẫn cảm thấy cô ta giống như có tâm tư gì đó”.

“Ai mà biết được, dọc theo đường đi cũng không thấy nói chuyện”.

Đang nói, bỗng nhiên nghe được trong cây cối phía trước có thanh âm tít tít tốt tốt, mấy người giật nảy mình, chỉ có Mạnh Lệ đứng bật lên đi về phía trước vài bước.

“Mạnh Lệ, bạn làm gì?” Lý Mai mang hô nàng một tiếng.

Mạnh Lệ dừng một chút cước bộ: “Mình đi nhìn xem”.

“Đừng liều lĩnh, bên trong núi sâu loại này không hề thiếu hung cầm mãnh thú, vẫn nên cẩn thận một chút, chúng ta cùng nhau một chỗ vẫn tốt hơn” Nhược Cẩm nói.

Mạnh Lệ liếc mắt nhìn cây cối phía trước một cái, rồi quay lại tới bên cạnh mọi người.

Một lát sau, thanh âm càng lúc càng lớn, nếu thật sự là dã thú gì, vậy hình thể nghĩ đến cũng không nhỏ, mấy người nhất thời khản trương hẳn lên, Tiểu Phân thậm chí từ dưới chân cầm lên một cây gỗ.

Khi cành lá từng gần đó bị xóc lên, Tiểu Phân thiếu chút nữa liền giơ cây gỗ đánh tới, Mạnh Lệ bỗng nhiên hét to một tiếng: “Đợi một chút!”

Tiểu Phân hơi chân chờ, lúc này mới thấy rõ ràng lại là hai người, mọi người không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Hai người nam tựa như cũng là bạn lữ hành đi bộ, mặc áo thể thao, lưng mang túi du lịch thật to, người phía trước thoạt nhìn tuổi lớn một chút, ước chừng 30 tuổi, thoạt nhìn thành thực ổn trọng, lại nhìn tới trang phục, nghĩ đến cũng là người thành công, người mặt sau thì trẻ tuổi hơn một ít, cũng chừng 20 tuổi, cao gầy ốm, làn da trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, vừa thấy đó là một mỹ nam tử.

“Bị các người hù chết rồi! Chúng tôi thiếu chút nữa nghĩ đã gặp phải dã thú” Tiểu Phân buông cây gỗ trong tay cười nói.

“Ngượng ngùng, chúng tôi cũng không nghĩ tới ở trong này cũng có thể gặp được ai” Người nam lớn tuổi hơn xin lỗi nói, nói xong ánh mắt nhất nhất đảo qua mọi người, tựa như những lời này đều không phải là chỉ nói với Tiểu Phân, mà là nói với từng người mà ánh mắt của ông ta có thể tới được. Nhược Cẩm không khỏi nghĩ đến, đây thật sự là một nhân vật, xem ra ít nhất cũng là lão tổng của một công ty.

“Tôi gọi là Cố Thần Tường, vị này là bạn của tôi, Tiểu Vũ, chúng tôi cũng tới đây du lịch”.

“Ồ? Tên của anh nghe khá quen tai, đã nghe qua ở nơi nào vậy?” Không Á Nam vỗ vỗ đầu nói.

“Đây thật đúng là trùng hợp, ở trong núi sâu rừng rậm như vậy cũng có thể đi cùng nhau. Nghe giọng nói mọi người là người tỉnh S phải không?” Lý Mai hỏi.

“Đúng, chúng tôi là người thành phố J. Mọi người cũng là người tỉnh S sao? Nghe giọng nói không giống?”

“Chúng tôi đều ở đại học thành phố J, bất quá nhà cũng không phải ở tỉnh, cho nên nghe lên không giống”.

“Ồ, thì ra là như vậy, mấy cô gái nhỏ các cô là gan cũng đủ lớn, cánh rừng này cũng không nhỏ đó”.

“Mọi người là chuẩn bị đi về phía nào? Nếu tiện đường, chúng ta không bằng kết nhóm mà đi” Không Á Nam nói.

Quý Trình Trình vẫn không nói gì không khỏi trừng mắt nhìn nàng một cái, không biết gốc biết rễ, cùng hai người nam xa lạ cùng nhau kết nhóm, vạn nhất là người xấu thì làm sao bây giờ.

Không Á Nam cười cười nói: “Tôi hiện tại nghĩ, Cố tiên sinh cũng không phải là nhân vật bình thường, ông ấy là tổng giám đốc tập đoàn Ngân Tường thành phố J, đứng đầu trong mười xí nghiệp lớn của tỉnh chúng ta, cùng với ông ấy kết nhóm, còn có cái gì lo lắng?”

“Cô nhận ra tôi?” Cố Thần Tường mỉm cười nói, cũng không có vẻ gì là thực ngoài ý muốn.

“Công ty chúng tôi có đặt tạp chí Xí Nghiệp của tỉnh S, ngài là nhân vật mặt bìa!” Không Á Nam nói.

“Quý công ty là...”

“Công ty Dự Nam”.

“Ồ, tổng giám đốc của các cô họ Trần đúng không? Tôi biết”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bát Quái

Sau một phen nói chuyện, Không Á Nam kiên trì muốn đồng hành, mấy cô gái đều là thời điểm tốt nghiệp đại học tìm công tác, thậm chí đều từng hướng tập đoàn Ngân Trường chỗ Cố Thần Trường nộp qua hồ sơ xin việc, đối nhân vật cao cao tại thượng này không khỏi tò mò cùng ngưỡng mộ, cho nên đối với Không Á Nam đề nghị cũng không phản cảm.

Bát quái Cố Thần Trường cũng thực rõ ràng, thậm chí có chút do dự, quay đầu liếc mắt nhìn người trẻ tuổi kêu Tiểu Vũ kia một cái, Tiểu Vũ cũng không có tỏ thái độ, mà là quay đầu chuyển hướng sang một bên.

Không biết vì sao, Nhược Cẩm luôn cảm thấy Tiểu Vũ này có chút làm cho người ta không thoải mái, đương nhiên anh ta rất được, trong khí chất hơi u buồn, là tình nhân lý tưởng trong lòng rất nhiều cô gái trẻ tuổi, nhưng Nhược Cẩm lại cảm thấy trong mắt người này có thứ gì đó khó nói nên lời.

“Tiểu Lệ, bạn làm sao vậy?” Lý Mai bỗng nhiên kinh hô một tiếng, tất cả mọi người không khỏi nhìn đi qua, chỉ thấy Mạnh Lệ vừa rồi còn tốt, giờ phút này sắc mặt trắng bệch, đôi môi mím chặt, cả người lão đảo, tựa như lập tức sẽ ngã xuống.

“Mau đỡ trụ bạn ấy!” Nhược Cẩm hướng Lý Mai cách Mạnh Lệ gần nhất hô.

Lý Mai vội đỡ lấy bà vai Mạnh Lệ, Mạnh Lệ theo thân thể Lý Mai liền trượt xuống.

“Cô ta có khả năng bị cảm nắng” Cố Thần Trường nói, nhưng ông ta chỉ nhìn dò xét, cũng không có ý tứ hỗ trợ.

“Trong túi của tôi có lọ Hoắc Hương Chính Khí” Tiểu Vũ vẫn không nói gì đột nhiên nói.

Nhược Cẩm trong lòng không khỏi thờ dài, tiếng nói là êm tai cỡ nào, ông trời thật đúng là chiều cố người này.

Cố Thần Trường nghe được Tiểu Vũ nói, cũng nói: “Nhấn nhấn nhân trung của bạn ấy”.

Mấy người ba chân bốn cẳng bận rộn một trận, rốt cuộc đem Mạnh Lệ cứu tỉnh, Mạnh Lệ tỉnh lại tựa như rất là suy yếu, ánh mắt đại ra, Nhược Cẩm nhìn có chút không quá thích hợp, nói: “Chúng ta nên đi tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm đi, Mạnh Lệ bộ dáng này chỉ sợ không thể đi được rồi”.

“Từ nơi này hướng nam có một cái trại nhỏ, chúng tôi chuẩn bị đêm nay nghỉ ở nơi đó, không bằng cùng đi đi, ngày mai lại thương lượng hành trình”.

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy”.

Cố Thần Trường xung phong nhận việc đỡ Mạnh Lệ, đoàn người hướng nam mà đi, đi hơn nửa giờ, lại thủy chung không có nhìn thấy bóng dáng trại nào, duy nhất nhìn thấy là một gian nhà gỗ giản dị do thợ săn dựng lên, từ lớp bụi bao trùm bên ngoài mà xem, hẳn là đã muốn khá lâu không có ai tới.

“Sao lại thế này, chúng ta phương hướng hẳn là không có vấn đề” Cố Thần Trường sau khi buông Mạnh Lệ, nhìn nhìn kim chỉ nam trên tay.

“Hẳn là ở phụ cận có trại, nếu không, thợ săn sẽ không ở nơi quá xa dựng nhà gỗ, rất không an toàn, bất quá xem ra đã khá lâu không có ai tới, anh nói cái trại kia có thể còn tồn tại hay không?”

“Không bằng mọi người trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một hồi, tôi cùng Tiểu Vũ đi tới phía trước nhìn xem, nếu tìm được sẽ trở về tiếp ứng mọi người”.

Lý Mai thấy Cố Thần Trường đã cả người là mồ hôi, hơi lộ vẻ mệt mỏi, nghĩ rằng để cho ông ta đỡ Mạnh Lệ đã là không biết xấu hổ, liền nói: “Được rồi, chúng tôi ở chỗ này chờ vậy”.

Cố Thần Trường cùng Tiểu Vũ sau khi rời đi, Mạnh Lệ tựa như đã mệt mỏi không chịu nổi, mơ màng ngủ đi. Mấy cô gái sau khi đem Mạnh Lệ bố trí tốt thì vây quanh cùng nhau bắt đầu bát quái (tám chạ).

“Chị Á Nam, Cố tổng kia kết hôn chưa? Thoạt nhìn tuổi có vẻ trẻ” Tiểu Phân về mặt mê trai hỏi.

“Đừng có nằm mộng, Cố tổng kia đã sớm kết hôn, không chỉ có như thế, ông ta sở dĩ có thể có thành tựu hôm nay, cũng có một bộ phận trợ lực lớn là đến từ cha vợ làm việc ở bộ ngoại giao của ông ta, vợ của ông ta có thể xưng được là xuất thân danh môn”.

“Vậy nhất định là vừa cao quý lại xinh đẹp chứ?”

“Cao quý là cao quý, có xinh đẹp hay không thì chưa biết, có chút nữ nhân không phải dựa vào biểu hiện bên ngoài mà thủ thắng, mà là dựa vào khí chất, mấy cô nhóc các cô là không biết đâu”.

“Đó là đương nhiên, loại đại tiểu thư này là phượng hoàng vàng, chỉ cần lớn vàng lớn ánh bên ngoài là có thể mê ánh mắt thế nhân, ai còn để ý bên trong là bộ dáng gì” Quý Trình Trình có vẻ ghen tị nói.

“Không chỉ như vậy, bên ngoài đều nói hai vợ chồng bọn họ kết hôn mau mười năm, vẫn chưa có con, nguyên nhân giống như chính là do Cố thái thái, vì vậy, Cố tổng kia trên thân luôn có thị phi, đều là chút không quá tốt, hình như là nói ông ta luôn tìm những cô gái trẻ tuổi xuất thân kém, chỉ số thông minh cao mà kim ốc tàng kiều, là vì đẻ sinh một đứa con có gen tốt...” Nói xong chậm rãi liếc mắt nhìn mấy cô gái một cái, “Nghe nói ông ta chọn chính là sinh viên như mọi người vậy”.

Mấy cô gái không khỏi hoảng sợ, tâm tư khác nhau, cũng không hẹn mà cùng không có phát biểu ý kiến.

Không Á Nam một bộ thần thái hiểu rõ, cười nói: “Mình là nói đùa, đây đều là nghe đồn, danh nhân nào mà không có những lời đồn đãi thất thiệt”.

Lý Mai hơi chút thành thực miễn cưỡng cười nói: “Chính là vậy, Cố tổng thoát nhìn người cũng không tệ, nói không chừng là đối thủ cạnh tranh ác ý bịa đặt, loại thủ đoạn này ở giới buôn bán là không hiếm lạ”.

Không Á Nam vội vàng gạt đầu nói: “Vẫn là Lý Mai tâm tư thông thấu, mình cũng không có nghĩ nhiều như vậy, sắc trời đã muộn, bọn họ sao còn chưa có trở về?”

Nhược Cẩm chán đến chết nghe đám người này nửa thật nửa giả tám chuyện, đứng lên hoạt động một chút, nhớ tới Mạnh Lệ còn nằm ở nhà gỗ vẫn không hề có động tĩnh, cũng không biết đã tỉnh hay chưa, liền đi vào nhìn xem, khi đi tới cửa lại nghe thấy bên trong có tiếng khóc nức nở, Nhược Cẩm nghĩ rằng hiện tại các cô gái thật đúng là yếu ớt, hơi chút có chút không thoải mái liền chịu không nổi rồi.

Sợ Mạnh Lệ bị mình chen ngang sẽ ngượng ngùng, Nhược Cẩm lại rời nhà gỗ, chỉ nghe thấy đám người kia còn đang tiếp tục bát quái, liền chuẩn bị đi dạo xung quanh.

Hôm nay đã là ngày thứ hai vào núi, Nhược Cẩm nhớ tới muội muội ở trước khi mình, đã nhiều lần dặn mình cùng với trong nhà bảo trì liên hệ, đáng tiếc ngọn núi này một chút tín hiệu cũng không có, không biết em nó có sốt ruột hay không. Bất quá mình cũng không phải là trẻ con, em nó cũng không cần phải lo lắng như vậy, không trách nhị ca luôn nói nó là thiếu niên lão thành.

Đi được một đoạn, Nhược Cẩm đột nhiên nghe được có người đang khắc khẩu, tựa như là hai người nam, ở loại địa phương này, hai người nam khẳng định là Cố Thần Tường cùng bạn của ông ta.

Phụ nữ trời sinh tò mò làm cho Nhược Cẩm đi qua, muốn nghe xem bọn họ đang cãi nhau cái gì, kết quả dưới chân không cẩn thận giẫm phải một nhánh cây, thỉnh linh vang lên thanh âm kinh đến hai người đang khắc khẩu, Nhược Cẩm đành phải thoải mái đi qua.

Nhìn thyas Nhược Cẩm xuất hiện, Cố Thần Tường miễn cưỡng cười: “Là cô, chúng tôi đang muốn đi tìm mấy người đây”.

Nhược Cẩm hướng Tiểu Vũ nhìn lại, lại phát hiện trong ánh mắt xinh đẹp tuyệt trần kia thế mà hiện lên một tia tàn khốc, điều này làm cho Nhược Cẩm không khỏi có chút kỳ quái, bất quá ánh mắt nọ chợt lóe mà qua, mau đến làm cho Nhược Cẩm hoài nghi vừa rồi có phải chính mình nhìn lầm hay không.

“Tìm được trại chưa?”

“Tìm được rồi, chúng ta đêm nay có thể đi tới nơi đó ở tạm”.

“Chúng ta trở về gọi mấy người kia đi”.

“Được, mạo muội hỏi một câu, cô chỉ sợ không phải đi cùng với bọn họ?”

“Anh làm sao thấy được?”

“Ha ha, loại người lẩn lộn ở trong xã hội giống như chúng tôi, xem người vẫn là có một bộ, bất luận là lời nói cử chỉ hay là khí chất tự thân, người cô như đều so với bọn họ hơi cao hơn một ít”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trong Độc Long Tộc Trại

“Tôi sẽ đem lời này trở thành khen tặng chứ?”

“Không, không, ta nói là lời thật, trừ bỏ viên chức công ty Dự Nam kia, mấy cô gái còn lại vừa thấy đã biết tính trẻ con chưa thoát, còn mang theo nét ngây ngô học sinh”.

“Ồ, anh cứ nói thẳng là tôi trông già hơn là được rồi” Nhược Cẩm cười nói.

Tiếng nói vừa dứt, liền ngay cả Tiểu Vũ đều nhìn không được lộ ra ý cười, bất quá Nhược Cẩm lại cảm thấy trong thần sắc của người này thủy chung mang theo một ít âm u.

“Cô tính tình có vẻ ngay thẳng, người không biết có bao nhiêu cô gái có thể hy vọng có bộ dáng chừng chạc như cô vậy, không có giáo dục chất lượng cao, tố chất tu dưỡng cao cùng với đủ lịch duyệt, phụ nữ là không thể hoàn mỹ”.

“Cổ tiên sinh giải thích thật sự là không tầm thường” Nhược Cẩm cười nhẹ, nhưng không có đối với Cổ Thần Tường nói cảm thấy bao nhiêu vui vẻ, chính mình cũng không phải là những nữ sinh chưa từng nghe qua nịnh hót này.

Xem Nhược Cẩm cũng không đối với mình nói có bao nhiêu nhiệt tình, Cổ Thần Tường cười cười, cũng không tiếp tục nói nữa.

“Chị công tác ở nơi nào?” Tiểu Vũ vẫn không có nói chuyện đột nhiên hỏi.

“Hà?” Nhược Cẩm có chút kỳ quái Tiểu Vũ đột nhiên nói chuyện cùng với mình.

“Em xem ở trên người chị có loại khí tức nghệ thuật, nhất định là làm nghệ thuật chứ?” Tiểu Vũ có chút chấp nhất hỏi.

“Cá nhân tôi thích thiết kế trang phục, có phòng làm việc riêng của mình”.

“Thiết kế trang phục, vậy cũng là một loại nghệ thuật” Tiểu Vũ trong mắt lóe ra một loại sắc thái như mộng ảo, giống như nhớ tới cái gì.

Ba người rất nhanh đi tới phụ cận nhà gỗ nhỏ, Nhược Cẩm cũng không muốn để cho Cổ Thần Tường nghe được đám cô nương ngốc kia tán gẫu tin tức bất quá về ông ta, liền hướng về phía nhà gỗ hô một tiếng: “Tiểu Phân, Cổ tiên sinh đã trở lại”.

Mấy người đi đến trước nhà gỗ nhỏ, Nhược Cẩm nhìn thấy Mạnh Lệ đang tựa ở trên cửa nhà gỗ, tuy rằng thoạt nhìn sắc mặt còn có chút trắng bệch, nhưng tinh thần đã tốt hơn nhiều.

“Tiểu Lệ, bạn có thể đi được không?” Lý Mai thân thiết hỏi.

“Có thể, đã để cho mọi người thêm phiền toái”.

“Xem bạn nói kia, bạn cũng không muốn như vậy mà, chúng ta đi thôi, đến trong trại ăn một chút gì, bạn cũng tiện nghỉ ngơi một chút”.

Mạnh Lệ gật gù đi theo sau mọi người đi về phía trại.

Trại nhỏ dựa núi gần nước, một tòa nhà gỗ phần lớn dựa vào sườn núi mà dựng lên. Vì tránh lũ bất ngờ tràn qua nhà, mặt hướng sông núi đều là trống. Có căn bốn vách tường chỉ là dùng tre dựng lên lợp cỏ, cũng có ở trên nền đá dùng cây gỗ tròn, cấu thành nhà gỗ nhỏ rắn chắc.

Người trong trại mặc đồ từ sợi nhiều màu, từ dưới nách vai trái kéo lên trước ngực, để lộ vai trái cánh tay phải, một góc vai trái dùng châm tre kết lại, bên hông người nam đeo khảm đao cùng bao tên, nữ thì phần eo có buộc dây tết bằng sợi mây sơn dầu, có còn sợi tre nhỏ, trước ngực đeo các loại trang sức.

“Đây là trại của người Độc Long tộc à?” Nhược Cẩm hỏi.

“Cô làm sao mà biết?” Cổ Thần Tường có chút ngạc nhiên hỏi.

“Anh đã quên tôi vừa rồi nói tôi làm cái gì sao? Ta là làm thiết kế trang phục, tự nhiên đối với các loại phục sức cũng có hiểu biết, người trong trại trên thân mặc loại vải nhiều màu này là kiểu thảm độc long dệt thủ công phải không? Loại thảm này lấy đay gai là nguyên liệu, dùng kiểu dệt thủ công năm màu mà thành. Tính chất mềm mại, phong cách cổ xưa thanh lịch, là hàng mỹ nghệ dân tộc mà người Độc Long vẫn lấy làm tự hào”.

Cổ Thần Tường gật gù đầu nói: “Cô nói không sai, nơi này thuộc về Nộ tộc Độc Long tộc Cống Sơn thuộc khu tự trị, chẳng qua bởi vì có vẻ phong bế, cho nên bảo lưu lại nhiều đặc sắc vốn có của dân tộc”.

“Anh trước kia đã đi qua nơi này sao? Xem anh có vẻ quen thuộc”.

“Đúng, tôi từ khi học đại học đã thích đi bộ lữ hành, chính là lúc tôi lần đầu tiên tới nơi này, lúc ấy cũng từng làm thầy giáo cho những đứa nhỏ ở nơi này”.

“Nhìn không ra Cố tổng còn có trải qua như vậy” Khổng Á Nam cười nói.

“Ai da, làm tôi sợ muốn chết” Quý Trình Trình chợt hô nhỏ một tiếng. Xem tất cả mọi người nhìn về phía chính mình, liền chỉ hướng một ông lão ngồi ở dưới tàng cây cách đó không xa, ông lão kia trên người khoác quần áo đơn giản, tóc thưa thớt bị đơn giản bó lại, quý dị nhất là trên cả khuôn mặt đều là hình xăm màu xanh lam, từ mi tâm tới mũi xăm năm sáu cái hình thoi tương liên, sau đó lấy miệng làm trung tâm, hướng hai sườn mũi triển khai ra, tiếp tục xăm những đường vân nhỏ liên kết lại, qua hai gò má tới cằm mà hội hợp, tạo thành một vòng, trong vòng là những đường vân theo đường thẳng, bên ngoài vòng tới vị trí mắt là những đường vân nằm ngang, toàn bộ đồ án tựa như con bướm giương cánh muốn bay.

“Đó là phong tục đặc biệt trong tộc của họ, gọi văn mặt, hiện tại đã rất ít thấy, ở thời điểm trước kia, các cô gái đến mười tuổi trở lên đều phải văn mặt”.

“Trời ạ, rất không có nhân đạo”.

Đang nói, một ông lão từ trong một ngôi nhà đi ra, đón đoàn người Cố Thần Tường đi tới, cười nói cái gì đó, đáng tiếc đám người Nhượng Cẩm đều nghe không hiểu, Cố Thần Tường cười đối với mọi người nói: “Vị này là trưởng lão trong trại, mọi người có thể gọi ông ta là Ba trưởng lão, chúng ta hôm nay ở nhờ ở trong nhà của ông ta, bất quá chỗ có vẻ nhỏ, mọi người chấp nhận một chút đi. Đúng rồi mọi người nói tiếng phổ thông ông ta là nghe không hiểu, tôi sẽ tìm vài đứa nhỏ tới làm phiên dịch cho mọi người, hiện tại những đứa nhỏ này đều có đi học qua, tiếng phổ thông đơn giản vẫn nói được”.

Đi theo phía sau Ba trưởng lão, mọi người đi vào trong nhà của ông ta, đầu tiên đập vào mắt đó là ở trên người, trên giường hoặc là ở mặt trên ngăn tủ đều lấy thảm đỏ làm trang trí. Trong một gian phòng bên cạnh, vài cô gái độc long tộc đang dệt vải, một cô gái hơn mười tuổi nhìn thấy Cố Thần Tường liền chạy ra.

“Ba Khuê Y, em khỏe chứ, lớn thành cô nương rồi” Cố Thần Tường cười nói.

“Thầy giáo Cố khỏe”.

“Em đưa mọi người vào nhà” Tuy rằng có thể nghe hiểu, nhưng vẫn là hỗn loạn ngôn ngữ địa phương.

Ba trưởng lão nhường ra ba gian phòng cho đám người Cố Thần Tường, Cố Thần Tường cùng Tiểu Vũ một gian, các cô gái tự động chia làm hai nhóm. Cất đồ xong, mấy người Tiểu Phấn mãnh liệt yêu cầu đi dạo trong trại, Ba trưởng lão liền để cho Ba Khuê Y đi tìm mấy đứa nhỏ đến dẫn đường.

Ba Khuê Y giống như một con chim nhỏ vui vẻ chạy vội đi, chỉ chốc lát đã dẫn vài đứa nhỏ cùng nàng không sai biệt lắm trở lại.

“Giáp Tùng, Đạt Qua, Ô Tề Ân, đây là tên của bọn họ” Ba Khuê Y giới thiệu.

Mấy cô gái rất nhanh cùng mấy đứa nhỏ làm quen, nhắm về phía rừng mà đi tới, mẹ của Ba Khuê Y đứng ở cửa hô vài câu gì đó, Nhượng Cẩm nhìn về phía Cố Thần Tường, Cố Thần Tường cười nói: “Bà ta bảo chúng ta sớm trở về, không cần chờ đến khi thái dương xuống núi, thần linh ngọn núi sẽ đem mọi người giữ lại trong núi”.

“Bọn họ nơi này vẫn thực mê tín?” Nhượng Cẩm hỏi.

“Nơi này so ra có vẻ phong bế, một ít truyền thống đều còn giữ lại, người độc long tộc sùng bái tự nhiên, tin tưởng vạn vật có linh, bọn họ đem tất cả thiên tai nhân họa, tật bệnh các thứ đều coi là ở dưới một loại lực lượng siêu tự nhiên của thần gây nên, bởi vậy phạm là sơn linh, sông suối, đại thụ, đá núi vân vân, đều trở thành đối tượng bọn họ sùng bái”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mất Tích

“Chị Lý Mai, chị đang ngủ sao?” Quý Trình Trình vẫn luôn xoay qua trở lại trên giường xoay người hỏi Lý Mai ngủ ở bên cạnh, ngừng một hồi không thấy đáp lại, lại nhìn bên kia Khổng Á Nam đã là tiếng ngáy vang lên từng trận.

Ngọn đèn nhỏ nhỏ duy nhất sớm dầu hết đèn tắt, trong phòng ngoài cửa sổ đều là tối đen một mảng, gió xuyên qua cửa sổ gỗ phát ra những tiếng vù vù.

Quý Trình Trình ảo não nghĩ: Vì sao lúc này lại muốn đi WC? Đều do mình sau khi ăn cơm chiều uống quá nhiều nước, mình lúc ấy vì cái gì mà ngại WC hẳn, thật ra trước kia ở nông thôn, WC giản dị bất quá cũng như thế, ài, hiện tại làm sao bây giờ? Cũng không thể ghen cả đêm được.

Mở ra cửa phòng gỗ, bên ngoài tối đen một mảng, những nơi giống thế này khẳng định không có buồng vệ sinh bên trong, còn ở bên ngoài ở chỗ nào mình cũng tìm không thấy, lúc ấy vẫn là Ba Khuê Y dẫn mấy người kia đi, chỉ có thể đi bên ngoài giải quyết dưới tàng cây, lúc này cũng không có người nào.

Một trận gió núi thổi tới, làm cho Trình Trình cảm thấy cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên, trên đỉnh đầu gió thổi qua chạc cây, phát ra tiếng rên rĩ ai oán thê lương, ở dưới ánh trăng nhàn nhạt, trông như như vu bà đưa ra ngón tay khô héo cùng đầu đầy tóc đen rối tung, không khí tràn đầy hương vị khủng bố.

Quý Trình Trình tay cầm đèn pin hoang mang rồi loạn chạy đến dưới tàng cây giải quyết vấn đề, sau khi xong đang chuẩn bị trở về, bỗng nhiên nghe được phía sau có thanh âm, răng đánh lập cập quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người phía sau, nhẹ nhàng thở ra nói: “Làm tôi giật cả mình, tôi nghĩ là có quỷ chứ”.

Ngày hôm sau, khi gà trống gáy sáng, từng nhà mở ra cửa phòng, khói bếp dâng lên.

Nhược Cẩm đi ra cửa phòng, hít vào thật sâu một hơi, không khí trên núi thật sự là tốt, mát lạnh mà ướt át, trước phòng còn có rất nhiều sơn trà hoang dại, mộc lan, long đàm các loại hoa, Nhược Cẩm nhớ tới trước kia Nhược Nạp từng nói qua sơn mạch Cao Lê Cống sơn một dải vượt qua năm vĩ độ, là địa khu duy nhất trên trái đất cho tới nay bảo tồn mảng lớn từ rừng rậm nhiệt đới ướt át đến rừng rậm quá độ ôn đới, là địa khu có sinh vật hết sức đa dạng lại cực kỳ trân quý cũng cực kỳ hi hữu trên thế giới. Trừ bỏ sơn trà, mộc lan, hoa lan, long đàm, bảo xuân, lục nhung hao, bách hợp, đỗ quyên trong “Vân Nam bát đại danh hoa” ra. Bên trong còn có một gốc cây thế giới đỗ quyên vương, tên là đại thụ đỗ quyên, đường kính 2.1 thước, hàng năm nở hơn 4 vạn nhiều đóa hoa, lấy những đóa hoa tươi đẹp mà vô cùng lớn này cùng với khí thế mệnh mông mà độc lĩnh phong tao, không biết lần này có cơ hội nhìn đến hay không.

Đang nghĩ tới đột nhiên nhìn thấy trước phòng cách đó không xa có con lục khổng tước xinh đẹp đang vênh vào tự đắc thân nhiên đi qua, Nhược Cẩm không khỏi cười không nổi.

“Chị Nhược Cẩm, nhìn thấy Trình Trình không?” Đối diện Lý Mai nhô cái đầu rồi bời ra hỏi.

“Không có, làm sao vậy?”

“Nha đầu kia, em buổi sáng tỉnh dậy đã không thấy nó, còn tưởng rằng nó đi WC, ai biết thời gian lâu như vậy cũng không thấy trở về”.

“Có lẽ sáng sớm đã chạy ra ngoài chơi?”

“Bên chị trong phòng có người đi ra ngoài không?”

“Không có, đều còn đang ngủ”.

“Vậy kỳ quái, Trình Trình luôn luôn nhát gan, bản thân nó không có khả năng chạy ra ngoài chơi”.

“Có lẽ đi cùng bọn nhỏ, ngày hôm qua mấy đứa nhỏ kia cùng nó chơi cũng không tệ, nhận tiện đi ra ngoài, chúng ta đi tìm Ba Khuê Y, có lẽ em nó biết”.

“Được rồi, em chờ chị một chút, chị thay quần áo”.

Hai người mới vừa đi ra khỏi phòng, liền đón đầu đụng phải Ba Khuê Y một đường chạy chậm đến, mặt sau không có bóng dáng Quý Trình Trình, Lý Mai bất an liếc mắt nhìn Nhược Cẩm một cái.

“Ba Khuê Y, đi đâu vậy?”

“Thấy mấy chị rời giường, bà đã làm cơm rồi” Ba Khuê Y vui vẻ nói.

“Có nhìn thấy một chị, trắng trắng gầy gầy, đeo mắt kính hay không”.

Ba Khuê Y nghĩ nghĩ, lại lắc lắc đầu: “Ai cũng chưa thấy, em vừa mới đi giúp cô trông mấy đứa nhỏ”.

“Đi giúp bọn chị hỏi người khác một chút được không? Bọn chị hôm nay dậy thì phát hiện chị đó đi đâu mất, chị sợ chị đó lạc đường”.

Ba Khuê Y gật đầu lại chạy đi, Nhược Cẩm đối với Lý Mai nói: “Gọi mọi người dậy đi, chúng ta đi ra ngoài tìm xem”.

Vài phần phút sau, tất cả mọi người tập trung ở phòng khách nhà Ba trưởng lão, Ba trưởng lão đã ở đó, Ba Khuê Y đi ra ngoài tìm một vòng cũng đã trở lại, nhìn Nhược Cẩm lắc lắc đầu.

Lý Mai sốt ruột nói: “Một người lớn như vậy sao lại sẽ không thấy được?”

“Cô xác định em nó buổi sáng hôm nay có đi ra ngoài không?” Cố Thần Tường hỏi.

“Em không biết, khi em tỉnh lại thì đã không có người, chắc là mở ra, em nghĩ nàng có thể là đi WC, nhưng mà qua thời gian khá lâu cũng không có trở

về, em nghĩ nàng có lẽ cùng mấy người Tiểu Phân cùng một chỗ, cũng không để ý, nhưng mà khi em hỏi chị Nhựt Cẩm, chị Nhựt Cẩm nói người trong phòng cũng chưa đi ra ngoài” Lý Mai bất an nói.

“Tôi mới đầu nghĩ đến em nó là tự mình đi ra ngoài đi dạo, nhưng mà Lý Mai nói em nó lá gan rất nhỏ, sẽ không tự mình đi ra ngoài, mà ở trong này em nó duy nhất quen thuộc chút chính là Ba Khuê Y, hiện tại Ba Khuê Y cũng nói không gặp em nó” Nhựt Cẩm nói.

“Vậy mọi người phân công nhau đi tìm đi, tôi nghĩ cô ta có thể là lạc đường, cô ta một mình cũng không có khả năng chạy quá xa”.

Ba trưởng lão giữ chặt Ba Khuê Y, bô bô nói một hồi, Ba Khuê Y mặt trưởng đỏ bừng, vừa lắc đầu vừa xua tay.

Nhựt Cẩm có chút kỳ quái nhìn nhìn Cố Thần Tường, Cố Thần Tường giải thích nói: “Ông ta là đang hỏi Ba Khuê Y ngày hôm qua khi đưa chúng ta lên núi chơi, có làm ra chuyện gì xúc phạm thần linh hay không? Ba Khuê Y nói không có”.

“Như thế nào mới xem là xúc phạm thần linh?” Nhựt Cẩm hỏi.

“Tôi cũng không biết” Cố Thần Tường lắc lắc đầu nói.

“Chị Nhựt Cẩm, chị sẽ không tin cái này chứ?”

“Chị là không tin, nhưng người trong trại tin, chị sợ Trình Trình không cẩn thận mạo phạm người ở đây, mọi người cũng biết nơi này là dã man mà phong bế, có chút tập tục chúng ta là không hiểu” Nhựt Cẩm thấp giọng nói.

Đoàn người chia làm hai tổ, phân biệt hướng hai đầu trong trại tìm kiếm, đi đến một mảng chuối tiêu hoang, Nhựt Cẩm nhìn thấy cái gì đó ở dưới khe hở lá rụng lấp lánh một chút, liền dùng nhánh cây đi qua gạt gạt, rõ ràng xuất hiện một cây đèn pin.

“Đây là của Trình Trình” Lý Mai kinh hô.

“Vậy em nó hẳn không phải là mất tích buổi sáng, trời đã sáng thì không cần phải mang theo đèn pin”.

“Chị là nói bạn ấy đêm qua đã...”

“Đèn pin đã không còn pin, xem ra thời điểm lúc rút xuống là mở ra, đã đem pin hao hết như thế cũng phải vài giờ” Cố Thần Tường không khỏi lo lắng nói.

“Theo này phương hướng tìm xem đi”.

Mấy người một bên hô lên tên Quý Trình Trình, một bên hướng vào núi đi tìm. Nhưng mà đi nửa ngày cũng không thấy bóng người.

“Có thể gặp phải dã thú gì hay không?” Tiểu Phân đoán nói.

“Không có dấu vết kéo dài, hơn nữa cũng không có người nghe thấy tiếng kêu cứu” Cố Thần Tường nhìn kỹ mặt đất.

“Nơi này cách trong trại không tính là gần, có thể kêu cũng nghe không thấy hay không?”

“Nhưng mà m nó một mình đi xa như vậy để làm gì?” Nhựt Cẩm nhìn nhìn về phía trong trại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phân Tích Người Bị Hại

“Kết quả đưa ra, cậu thấy thế nào?” Lưu Cường hỏi Lê Ngạn đang chuyên tâm xem báo cáo.

“Tôi trước sẽ cho anh một phần văn bản, nhưng mà tôi nghĩ tạm thời không cần công khai đối với toàn thể cảnh viên tổ trọng án”.

“Cậu thật tin tưởng vào phán đoán của chính mình sao?” Lưu Cường không thể tưởng tượng lắc lắc đầu.

“Tôi phán đoán không phải chủ quan, mà là có căn cứ”.

“Liên bởi vì sợi tóc kia sao? Có lẽ chúng ta sai lầm thì sao, có lẽ không phải hung thủ, đương nhiên tôi biết nó cũng không thuộc về người bị hại, nhưng giống như không có chứng cứ thuyết minh nó thuộc về hung thủ”.

“Cho nên tôi rất rõ ràng tôi sẽ bị nghi ngờ, thậm chí bị hoài nghi, tôi không hy vọng xuất hiện loại tình huống này, đối với phía cảnh sát mà nói, tôi thấy chung là nghiệp dư, nhưng anh có nghĩ tới hay không, kinh nghiệm phá án nhiều cùng đại đa số án lệ, sẽ làm các anh đối với vụ án hình thành hình thái tư duy hoặc là nói thành kiến cố hữu, nó sẽ giam cầm suy nghĩ của các anh”.

“Tôi hy vọng cậu có thể có chứng cứ thuyết phục tôi, nếu không tôi vẫn đối với phán đoán của cậu là có vẻ hoài nghi”.

“Được rồi, tôi trước nói tới người bị hại của chúng ta đi”.

“Có thể để cho mấy người bọn họ đều vào được không?”

“Đương nhiên”.

Lưu Cường hướng ngoài cửa vẫy tay, Đinh Hoài Đông, Bạch Tuyết Tinh, Nhượng Nạp cùng Huyền Mặc lần lượt đi vào, Đinh Hoài Đông hơi nghi hoặc nhìn nhìn Lưu Cường cùng Lê Ngạn, lại không phát hiện cái gì.

Lê Ngạn nói: “Căn cứ mấy ngày nay điều tra cùng nghiên cứu, xét thấy tư liệu đối với hung thủ nắm giữ quá ít, tôi nghĩ trước đối với người bị hại tiến hành một chút miêu tả.

Nữ tính, tuổi chừng 20-22, không có tình huống ăn chơi, sảy thai vân vân, tố chất thân thể tốt, quần áo mộc mạc, bài trừ khả năng nhân viên công sở cùng người làm công, còn có một cái quần thể phù hợp đặc thù này nhất”.

“Quần thể nào?” Đinh Hoài Đông hỏi.

“Nữ sinh viên”.

“Nữ sinh viên? Điều đó không có khả năng!” Đinh Hoài Đông không thể tưởng tượng kêu lên.

“Lý do?”

“Đương nhiên, tuổi cùng tình trạng thân thể cùng với quần áo xem xét mà nói, là có một bộ phận tương tự, nhưng mà cũng như lý do anh bài trừ người làm công bằng cấp thấp này, những người này là sống tập thể, cho dù có cá biệt thuê nhà ở bên ngoài, cũng không có khả năng mất tích lâu như vậy mà còn không có phát hiện, giáo viên cùng bạn học làm thế nào mà không biết? Cái này cũng không phải là ngày một ngày hai” Đinh Hoài Đông phân tích nói.

Lưu Cường xem ra cũng có ý tưởng đồng dạng, tất cả mọi người đem ánh mắt đưa hướng Lê Ngạn, hy vọng anh ta có thể cho giải thích.

Lê Ngạn thì nhìn về phía Nhượng Nạp: “Cô vừa mới tốt nghiệp không lâu phải không?”

Nhượng Nạp gật đầu nói: “Năm trước tốt nghiệp, thì sao?”

“Vậy cô có cho rằng có một thời kì như vậy hay không, tuy rằng còn chưa có tốt nghiệp, nhưng trường học sẽ đối với học sinh thực phóng túng, không điểm danh, không kiểm tra, giữa các bạn học cũng không quá liên hệ, cho dù liên hệ không được cũng không quá kỳ quái, mà cùng lúc đó, người lớn ở nhà vẫn cho rằng con của mình vẫn còn ở trong trường học”.

Nhượng Nạp nghĩ nghĩ, gật đầu, ở dưới Lê Ngạn một phen miêu tả, liền ngay cả Đinh Hoài Đông cùng Bạch Tuyết Tinh cũng có chút đắm chiêu trầm mặc.

“Chẳng lẽ thực sự có một đoạn thời kì như vậy?” Lưu Cường kinh ngạc hỏi.

“Đúng, học kỳ cuối năm bốn, có trường học khả năng toàn bộ học kỳ năm bốn đều là như vậy, tại đoạn thời gian này, các học sinh đối khoá trình không hề chú ý, trường học cũng sẽ không an bài nhiều chương trình học, chỉ cần ở trước khi tốt nghiệp đủ tư cách làm luận văn tốt nghiệp, thời gian còn thừa, rất nhiều người thì đi liên hệ tìm việc, như vậy rất nhiều học sinh có khả năng sẽ không ở trong trường học, cùng bạn học cũng không quá liên hệ, giáo viên đương nhiên theo lý thường sẽ cho rằng họ đi tìm việc mà mất nhắm mắt”.

“Nhưng người nhà sẽ không trong thời gian dài như vậy không cùng con của mình liên hệ chứ?”

“Có chút gia đình sẽ như vậy, bình thường là nông thôn, gia đình điều kiện kém chút, như vậy học sinh không có đi động, một khi rời đi trường học thì sẽ không có phương thức liên hệ cố định”.

“Anh ý tứ là các cô gái bị hại này, đều là những sinh viên nữ nông thôn đã sắp tốt nghiệp”.

“Từ bỏ phương thức liên hệ tới điểm này ra, còn có một điểm, mọi người xem, đây là tôi từ chỗ nhân viên kỹ thuật lấy tới ảnh chụp, tất cả đều là đặc tả vị trí tay của những người bị hại này, lúc ấy mọi người có khả năng cảm thấy không có gì đặc biệt nên không lấy, nhưng mà tôi lại ở trên tay người bị hại ở tại hiện trường phát hiện ra điểm nọ, liền tâm huyết dâng trào đem toàn bộ ảnh chụp đặc tả vị trí tay của người bị hại đều đưa đến đây, mọi người nhìn xem, có gì đặc biệt”.

“Các đốt ngón tay thoáng thô to, bộ vị bàn tay có vết chai nhệ”.

“Thuyết minh các nàng từng làm qua lao động nông nghiệp, đây là những người sinh trưởng ở nông thôn mới có”.

“Chúng ta hiện tại phải làm cái gì?”

“Tra xem xét tất cả những trường đại học ở thành phố T cùng thành phố J, sắp tốt nghiệp có bao nhiêu, tốt nghiệp có bao nhiêu, trong đó có bao nhiêu sinh viên là người nông thôn?”

“Tôi đi liên hệ cùng cục giáo dục một chút, bất quá chỉ sợ phải mất vài ngày” Đinh Hoài Đông có chút buồn bực nói, giao tiếp cùng ngành khác, đa phần đều là kinh nghiệm không thoải mái, đây là chương ngại câu thông, bọn họ sẽ không để ý người là vì cái gì, chỉ to chăm chăm khuôn sáo của chính mình.

“Nếu anh có thể cam đoan không khời tôi, tôi hiện tại có thể cho anh đáp án” Huyền Mạc tà liếc mắt nhìn Đinh Hoài Đông một cái.

“Có ý tứ gì?”

“Hắn là một hacker” Lê Ngạn nhìn về phía Lưu Cường.

“Sự kiện đặc thù đối đãi đặc thù, nếu có một ngày bị tôi phát hiện ra anh dùng loại thủ đoạn này làm sự tình trái pháp luật, tôi cũng sẽ không nương tay” Lưu Cường nói.

Huyền Mạc không sao cả nhún nhún vai, hắn trong lòng nghĩ, có thể phát hiện ra tôi thì hãy nói.

“Tuy rằng anh ta có thể có được tư liệu này, nhưng mà có một chút chuyện còn cần các anh đi cùng cục giáo dục hoặc là các trường liên hệ, đó là để cho giáo viên thử cùng từng học sinh liên hệ, toàn bộ liên hệ không được đều phải lập danh sách”.

Lưu Cường về mặt càng ngày càng nghiêm túc, cái này khác với điều tra người làm công, bởi vì ngành công an đối với người làm công từ bên ngoài tới thì đều có hình thức quản lý, cũng chính là quản lý dân cư lưu động, tỉnh S là tỉnh công nghiệp lớn, vì lượng lao động từ bên ngoài vào đối với các ngành nghề là rất lớn, bộ phận người này đã trở thành một lực lượng quan trọng để kinh tế bản địa phát triển, nhưng đồng thời, bởi vì quản lý xã hội thiếu hụt hoặc chưa được, lượng lớn dân cư lưu động từ bên ngoài tới cũng dẫn phát ra rất nhiều vấn đề xã hội, tỷ lệ dân cư lưu động phạm tội trái pháp luật thủy chung là cao, cho nên cơ quan công an đối với những người này trình độ coi trọng vẫn rất cao, mà này ở trong đây một khi phát sinh vấn đề thì sẽ thực dễ dàng nắm trong tay, cũng dễ dàng tìm được đột phá khẩu.

Nhưng sinh viên thì sẽ không giống, đây là một cái quần thể được xã hội chú ý, cũng là một quần thể so ra mà nói thì địa vị cũng không cao, nhưng mà một khi phát sinh tình tiết vụ án, chính là dễ dàng nhất khiến cho dư luận khiển trách cùng xã hội khủng hoảng, vạn nhất xử lý không tốt, đối với toàn bộ tỉnh S đều sẽ là một tổn thất lớn, danh dự, hình tượng, phát triển kinh tế, tiến cử nhân tài các phương diện đều là rất khó bù lại.

Huống chi từ trước mắt mà nói đại hội thể dục thể thao sinh viên sáu tháng cuối năm còn đang như lửa đốt đấy rồi, Lưu Cường dự cảm đến chính mình sắp gặp phải áp lực cùng chú ý trước đó chưa từng có.

“Đem phân tích của cậu hình thành một phần văn bản báo cáo đưa cho tôi, tôi muốn hướng lên cấp trên báo cáo một chút, cái này rất không tầm thường, hơn nữa một khi bị chứng thực sẽ mang đến hậu quả không tưởng được”.

“Tôi biết, cho nên tôi đề nghị mau chóng kiểm chứng, tốt nhất có thể lấy ra mẫu DNA có thể so sánh đối chứng, để cho chúng ta triển khai bước điều tra tiếp theo”.

Văn phòng không khí tựa như trong lúc nhất thời trở nên ngưng trọng hẳn lên, tất cả mọi người có loại cảm giác hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Tìm Kiếm

Trong phòng một đoạn thời gian đều chỉ có tiếng bàn phím vang lên lộp bộp, Lưu Cường đã mang theo đầy bụng sầu lo đi tìm lãnh đạo thượng cấp báo cáo.

“Thành phố T, thành phố J tổng cộng có năm đại học, phân biệt là đại học T, đại học khoa học T, đại học nông nghiệp T, đại học J, học viện y J, năm trường đại học này sắp tới kỳ tốt nghiệp có 295 người, đang kỳ tốt nghiệp có 11.800 người, trong đó nam sinh là 7.088 người, nữ sinh 4.712 người, ở trong 4.712 người này, sinh viên nữ nông thôn có 3.012 người”.

“Hơn ba ngàn người, số lượng này cũng đủ lớn, sắp xếp tra lên cũng cần một đoạn thời gian” Đinh Hoài Đông nói.

“Tra một chút những người đã cùng công ty ký hợp đồng, đã báo danh học lên nữa, bộ phận này hẳn là có thể bài trừ” Nhược Nạp nói.

Lê Ngạn nhìn về phía Huyền Mạc gật gật đầu.

“Bài trừ những người đã ký hợp đồng cùng đã báo danh học lên nữa, còn lại 1.305 người”.

“Lại tìm một chút những người đã từng làm việc ngoài giờ”.

“Có ghi lại là 121 người”.

“Có thể bài trừ nhiều như vậy?”

“Trong trường những cô gái thích hợp làm việc ngoài giờ cũng rất ít, hơn nữa rất nhiều cô gái là vì thể diện nên không đi làm cái này, càng nhiều là đi ra ngoài tìm kiếm chức”.

“Vậy vì sao phải xác định bộ phận này?”

“Bộ phận nữ sinh này tình huống gia đình so sánh ra mà nói là kém nhất, bởi vì phải làm việc ngoài giờ, thời điểm về nhà càng ít, cùng trong nhà liên hệ cũng sẽ không thường xuyên, mặt khác bởi vì trường học chiếm dụng đại bộ phận thời gian của họ, cho nên kinh nghiệm xã hội tương đối ít, càng dễ dàng trở thành mục tiêu”.

“Kể tiếp thì sao?”

“Tìm chủ nhiệm lớp hoặc là giáo viên của những người này, nếu ngày mai Luru đội cùng cục giáo dục bên kia liên hệ không thông thuận, chúng ta trước hết lên tiếp xúc một chút, càng sớm chừng thực càng tốt”.

Không ra ngoài Lê Ngạn dự đoán, Luru Cường bên kia tiến triển thực vô cùng như dự đoán, thượng cấp yêu cầu xuất ra chứng cứ vô cùng xác thực, mà không phải phỏng đoán khả năng, hơn nữa phía cục giáo dục cũng bày ra gương mặt không chịu hợp tác, cho rằng cái này hoàn toàn không có khả năng. Đương nhiên trong lòng mọi người đều rõ ràng cái này chỉ là ở mặt ngoài, nguyên nhân chính yếu là lo lắng một khi thẩm tra ra, cục giáo dục sẽ phải gánh vác trách nhiệm chủ yếu, giám thị bất lực, quản lý sơ sẩy.

Luru Cường đồng ý đề nghị lên tiếp xúc chủ nhiệm lớp của Lê Ngạn, hơn một trăm nữ sinh này phân biệt thuộc 72 chủ nhiệm lớp, thành phố T có 25, thành phố J có 47, sáu người chia làm hai tổ, Lê Ngạn, Nhược Nạp, Huyền Mạc phụ trách thành phố T, Luru Cường, Đinh Hoài Đông, Bạch Tuyết Tinh thì phụ trách thành phố J.

Ngay từ đầu cũng có vẻ thuận lợi, nhưng mà sau lại không biết phương diện trường học hạ đạt cái mệnh lệnh gì, hầu như toàn bộ chủ nhiệm lớp đều sinh ra cảm xúc mâu thuẫn, càng ngày càng khó từ trong miệng bọn họ được tư liệu hữu dụng.

Căn cứ Lê Ngạn cùng Luru Cường phân tích, hẳn là phía trường học cùng cục giáo dục đối với hành động của bọn họ có phát hiện, rơi vào đường cùng, chỉ có thể để cho Nhược Nạp cùng Bạch Tuyết Tinh giả mạo phóng viên tin tức, nói là muốn viết một phóng sự về nữ sinh nông thôn làm việc ngoài giờ như thế nào, cố gắng hoàn thành nghiệp học như thế nào.

“Thầy giáo Tôn, nữ sinh này thực liên hệ không được sao?” Nhược Nạp hỏi Chủ nhiệm Tôn Phi thuộc hệ ngoại ngữ đại học T.

“Thực thật có lỗi, tôi đã liên hệ qua với những người bạn chơi có vẻ thân với nữ sinh này, các em nó đều nói không có liên hệ được, chỗ ở của em này tôi cũng đã đi tới, bạn cùng phòng cũng không rõ ràng, tôi nghĩ em này có lẽ đi ra bên ngoài tìm công việc, như vậy đi, tháng 7 này em nó khẳng định sẽ đến dự lễ tốt nghiệp, nếu tới kịp mà nói, đến lúc đó tôi lại cùng cô liên hệ”.

“Vậy ngài nói em nó có khả năng về nhà hay không?”

“Nhà em này ở Nội Mong, trong nhà thực khó khăn, toàn trông cậy vào em này có thể tìm được công việc tốt để giúp đỡ trong nhà một chút, bốn năm đại học em này chỉ về nhà hai lần, thời gian còn lại tất cả đều ở trong trường học cùng làm việc ngoài giờ, lúc này là thời điểm mấu chốt tìm công việc cùng tốt nghiệp, em nó làm sao có khả năng lãng phí thời gian cùng tiền đề về nhà? Tôi nguyện ý giúp mọi người tìm em nó, cũng là hy vọng thông qua cô đưa tin, có thể giúp em nó liên hệ được cơ quan nào tốt một chút, sớm một chút giải quyết vấn đề tìm việc của em nó”.

Nhược Nạp mang theo tâm tình trầm trọng đã xong điều tra cuối cùng. Một cô gái như vậy vạn nhất thực xảy ra chuyện gì, trong nhà làm sao có thể thừa nhận được đây.

Cuối cùng tập hợp kết quả là có chín người không thể liên hệ, mẫu lông tóc cũng đã đưa đi kiểm nghiệm.

“Nhị ca, người này anh có ấn tượng hay không?” Nhược Nạp chỉ vào một cái tên trên danh sách hỏi.

“Vương Tiểu Phân? Hình như là đã thấy qua chỗ nào đó”.

“Có phải cô gái lý làm công ở phòng làm việc của chị hay không?”

“Đúng, là người có như vậy, đó là một cô gái hay then thùng, lúc ấy Nhược Cẩm đi tới trường tìm ý tưởng, thì gặp được cô gái này ở sân thể dục quét tước vệ sinh, Nhược Cẩm cảm thấy cô gái này phẩm hạnh không tệ, liền mời cô ta đến phòng làm việc hỗ trợ, xem như cho cô ta một phần kiêm chức”.

“Em còn nhớ rõ đã gặp qua cô ta vài lần, chị cũng thường thường ở nhà nhắc tới cô ta, nói cô ta từ khi đến phòng làm việc, tính tình hoạt bát lên không ít, trước kia cứ nghĩ là như con một sách, ngay cả câu nói xã giao cũng không biết nói”.

“Nghe lên như vậy thực phù hợp với tình huống chúng ta phân tích”.

“Kết quả DNA phải đợi hai ngày mới có thể đưa ra, hy vọng trong lúc này sẽ không lại xảy ra chuyện gì” Lưu Cường có chút lo lắng nói.

Huyền Mạc nhìn Nhược Nạp không yên lòng ngồi ở một bên, liền hỏi: “Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Di động của chị đã mấy ngày trời không liên lạc được”.

“Em không cần vì chị mà lo lắng, chúng ta đều rõ ràng chị là dạng người gì, chị cũng không phải là cô gái bình thường”.

“Trước kia em cũng nghĩ như vậy, nhưng từ khi xảy ra chuyện của Nam Hồng cùng án này, em cũng đối với suy nghĩ của chính mình cũng không có nắm chắc, thế giới này rất phức tạp, rất nhiều sự tình không bố đều ở dưới tình huống chúng ta bất tri bất giác mà phát sinh”.

“Nếu muốn làm một thám tử tốt, sẽ không thể bị án quấy nhiễu, để vào nhiều cảm tình sẽ làm cho cô rất nhanh sẽ sụp đổ, tất cả sự vật đều tồn tại hai phương diện, một mặt làm cho cô xem thế giới này càng tốt đẹp, cô nhất định cũng phải thừa nhận một mặt càng tà ác của nó sẽ tồn tại, có chống lại cũng thế thôi” Lê Ngạn nói.

Lúc này những người vẫn đang ngưng lại ở trong trại cũng là lo lo lắng lắng, Quý Trình Trình vẫn không có tung tích, ngọn núi không có tín hiệu lại không thể báo nguy, chỉ có thể tìm người đi xuống núi, cố tình lại có mưa to, cầu treo duy nhất trên Độc Long Giang bị gió thổi hỏng mất, đất đá trôi lại béc tắc đường núi.

“Cô ta nếu một mình ở trên núi, đừng phải thời tiết như vậy có thể sẽ không có cơ hội đi ra” Cố Thần Tường chuyển nhìn Ba trưởng lão nói.

Mấy cô gái cũng bất an nhìn thoáng qua lẫn nhau, tâm tình đã từ hưng phấn khi vừa mới tiến vào núi đã biến thành vô cùng lo lắng cùng bất an.

“Không được, chúng ta không thể cứ chờ như vậy, còn phải đi tìm, chúng ta cứ đi ra, cũng không thể để bạn ấy lại chỗ này, nói đến sống không thấy người, chết không thấy xác, chúng ta trở về phải ăn nói ra sao với người nhà của bạn ấy” Lý Mai đứng lên nói.

“Nhưng mà thời tiết như vậy, chúng ta căn bản không có cách nào đi vào trong rừng, người trong trại cũng sẽ không hỗ trợ, đối với loại thời tiết này bọn họ là thực kính sợ, sẽ không đi vào núi, chúng ta lỡ mắng đi tìm như vậy, vạn nhất lại lạc thêm người...” Cố Thần Tường khuyên nhủ.

“Mọi người không đi thì tôi đi, dù sao tôi sẽ không ở trong này chờ nữa, nói không chừng Trình Trình hiện tại đang ở đâu đó kêu cứu mạng, nếu không phải tôi ngủ quá say, bạn ấy sẽ không tự mình chạy ra bên ngoài, tôi không thể yên tâm thoải mái mà ngồi ở nơi này chờ...” Lý Mai nắm lên áo mưa trước cửa, chạy ra ngoài trời mưa.

“Lý Mai...” Không Á Nam hô một tiếng, lại không được đáp lại, không khỏi gấp tới giẫm chân.

“Không thể để cho em nó đi một mình, chúng ta cũng đi đi, mọi người đều cách gần một ít, không được đi loạn, có việc liền lớn tiếng gọi” Nhược Cẩm nói.

Mấy người đều gật gù đầu mặc áo mưa vào, hướng về phía Lý Mai biến mất mà đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tử Vong Lại Hiện

“Chị Lý Mai...” Vương Tiểu Phân ở trong mưa lớn tiếng la lên, đột nhiên ở trên một thân cây nhìn thấy một miếng vải màu lam, rất giống là của Lý Mai. Tiểu Phân vội chạy tới xem đến tột cùng là cái gì, lại hoảng hốt thấy phía trước cách đó không xa, một cái bóng người mơ hồ chợt lóe mà qua.

“Chị Lý Mai, là chị sao?” Vương Tiểu Phân không kịp gọi đồng bạn chung quanh, chạy đuổi theo bóng người phía trước, lại ở trong bất tri bất giác cách mọi người càng ngày càng xa.

“Mưa quá lớn, chúng ta nên đi về trước đi, vạn nhất gặp phải đất đá trôi, chúng ta đều không trở về được” Cố Thần Tường ở trong mưa hướng về phía mọi người hô, ông ta nhìn quanh một vòng, lại phát hiện Tiểu Vũ vẫn đi theo bên người mình đã không thấy.

“Nhược Cẩm, cô nhìn thấy Tiểu Vũ không?”

“Không có, mưa quá lớn, anh tìm xem anh ta, tôi đi kêu mấy người Á Nam, chúng ta đi về trước đi”.

“Được!”

Cố Thần Tường hướng về mặt sau một gốc đại thụ che trời tìm, nhìn thấy Tiểu Vũ cùng Mạnh Lệ đang đứng ở nơi đó.

“Hai người đang làm cái gì?” Cố Thần Tường hô một tiếng.

“Cố tổng, anh tựa như thực sợ hãi, anh đang lo lắng cái gì? Chúng tôi cùng một chỗ có khả năng cái gì?” Mạnh Lệ về mặt cổ quái nhìn Cố Thần Tường.

Lúc này Không Á Nam từ phía sau Mạnh Lệ đi ra, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì? Tôi xem mưa càng lúc càng lớn, vạn nhất phát sinh đất đá trôi thì hỏng mất, không bằng đi về trước, chờ mưa nhỏ chút thì lại đi tìm” Cố Thần Tường hơi có vẻ xấu hổ nói.

Không Á Nam có chút kỳ quái lăm bằm cái gì đó, Nhược Cẩm cũng đã đi tới hỏi: “Có nhìn thấy Tiểu Phân hay không? Tôi không tìm được cô ta”.

“Không có, em đã khá lâu không nhìn thấy bạn ấy, em nghĩ bạn ấy cùng một chỗ với chị chứ?” Không Á Nam hoảng sợ, vội nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Cố Thần Tường hỏi một câu.

Nhược Cẩm ánh mắt sắc bén nhìn hẩn một cái, lão tổng ở công ty quản hơn một ngàn người, lúc này giống như một phụ nữ vô dụng, mặt hẩn có một bề ngoài thành thực ôn trọng.

“Lại đi tìm đi, theo đường chúng ta đến đây, cô ta có lẽ là khi ở trên đường đã lạc cùng chúng ta” Tiểu Vũ nói, mái tóc đen ướt đầm dẫm lên trên khuôn mặt trắng nõn, một đôi con ngươi đen láy cùng ánh mắt trong sáng, gọi cảm mê người nói không nên lời.

Nhược Cẩm gật gật đầu, ý bảo mọi người đi trở về.

Ở trước nhánh cây Tiểu Phân dừng lại, đoàn người thấy được thứ mà Tiểu Phân nhìn thấy, đó tựa như là một mảnh vải màu lam của Lý Mai xé xuống.

“Tiểu Phân nhất định là nhìn thấy thứ này, nghĩ có khả năng Lý Mai ở chỗ này, cho nên mới rời khỏi chúng ta”.

“Chúng ta hướng bên đó đi một chút, nói không chừng có thể tìm được bọn họ”.

Không Á Nam nói xong liền hướng phía đó đi tới, còn lại đều theo sát sau tìm kiếm chung quanh.

“A...” Một tiếng kêu thê lương mà tràn ngập sợ hãi chợt vang lên, đâm xuyên qua màn mưa thật dày cùng tầng tầng cây lá, làm cho tìm mỗi người đều tựa như thót lên.

“Là giọng Á Nam” Mạnh Lệ trước hết từ trong kinh ngạc hoàn thần lại.

“Mau, đi xem là chuyện gì!” Nhược Cẩm đưa tay bẻ gãy một cành cây che ở trước mặt, tốc độ cực nhanh, lực lượng to lớn làm cho Cố Thần Tường đi theo phía sau cũng không khỏi hoảng sợ.

Đi tới bên người Không Á Nam, chỉ thấy nàng về mặt hoảng sợ, toàn bộ gương mặt trắng không có một tia huyết sắc, hai tay che miệng lại, Nhược Cẩm liên tục gọi vài tiếng cô ta đều không có phản ứng. Theo tầm mắt nàng, mọi người nhìn về phía trước, chỉ thấy ở một chỗ trũng bùn đất lầy lội, một khối thi thể không có đầu rõ ràng nằm ở trong nước bùn cùng lá rụng.

Nhược Cẩm nhất thời sợ tới mức lui về phía sau vài bước, Mạnh Lệ lúc ấy đã hôn mê bất tỉnh, Cố Thần Tường cùng Tiểu Vũ đành phải làm gan đi về phía trước nhìn nhìn, hơi tới gần một chút, mùi máu tươi gay mũi hỗn tanh tươi đập vào mặt mà đến, hai người không khỏi ghê tởm muốn ói.

“Là... là... có phải là Tiểu... Phân... hay không...” Thanh âm trống rỗng của Không Á Nam truyền đến.

Nhược Cẩm nghĩ đây cũng không phải biện pháp, đành phải ngừng thở, hướng thi thể nhìn lại, cũng không khỏi kinh ngạc phát hiện, thi thể nọ tựa như cũng không phải Tiểu Phân, tuy rằng vóc người cùng hình thể đều không sai biệt lắm.

“Á Nam, đây giống như không phải Tiểu Phân, quần áo không đúng, nàng hôm nay khi ra khỏi nhà mặc là quần jeans, không phải là đồ thể thao”.

Không Á Nam run rẩy đi về phía trước, muốn nhìn rõ quần áo của thi thể đang bị bùn đất bao trùm kia, chờ thấy rõ ràng, lại lão đảo một cái ngã ngồi ở trên đất, dùng thanh âm không như là chính mình nói: “Đó... đó là Trình Trình!”

Nói xong hai mắt trợn lên đã hôn mê bất tỉnh.

Nhưng vào lúc này, một đạo tia chớp chói lọi lóe qua màn trời âm trầm, mưa to càng thêm lớn ầm ầm trút xuống dưới.

Mọi người đã tỉnh táo lại trong lòng cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi thật sâu.

“Trước đem hai người nọ cứu tỉnh đi, chúng ta về thôn tìm người đến hỗ trợ” Cố Thần Tường lấy lại bình tĩnh nói.

Nhược Cẩm gật gật đầu, ôm lấy đầu Không Á Nam, dùng sức nhấn nhấn nhân trung của cô ta, chỉ chốc lát, liền thấy Không Á Nam từ từ tỉnh lại, Nhược Cẩm cũng dùng phương pháp như vậy cứu tỉnh Mạnh Lệ, Mạnh Lệ vừa tỉnh lại liền bắt lấy tay Nhược Cẩm hỏi: “Là Tiểu Phân sao?”

Nhược Cẩm lắc đầu, Mạnh Lệ như là nhìn thấy một đường sinh cơ, vội nói: “Nhất định là một ai đó mà chúng ta không biết, có lẽ là người trong trại, chúng ta ở trong này cũng không có ai cừ oán, khẳng định không phải là người của chúng ta, Tiểu Phân có khả năng cùng chị Lý Mai cùng một chỗ, em lần đầu tiên nhìn đến người chết, làm em sợ muốn chết, chúng ta có cần báo cảnh sát hay không, có thể chọc giận người trong trại hay không, bọn họ đều là người đã nản...”

“Mạnh Lệ, đừng nói nữa...” Nhược Cẩm nhin không được cắt ngang lời Mạnh Lệ thao thao bất tuyệt.

“Làm sao vậy, Nhược Cẩm tỷ?” Mạnh Lệ chợt dừng lại.

“Đó là Trình Trình” Nhược Cẩm nước mắt rớt cuộc cùng đầy mặt nước mưa trượt xuống.

“Không có khả năng, chị Nhược Cẩm, chị đừng làm em sợ chứ? Như thế nào có thể là Trình Trình, bạn ấy chỉ là lạc đường” Mạnh Lệ nhìn Nhược Cẩm hốc mắt đỏ bừng, lại chậm rãi quay đầu nhìn nhìn những người khác, mọi người về mặt đều tựa như đang chứng thực Nhược Cẩm nói, “Tại sao có thể như vậy?” Mạnh Lệ rớt cuộc nhin không được lên tiếng khóc lớn lên.

“Ai ở nơi nào? Là mọi người sao? Chị Á Nam, chị Nhược Cẩm...” Xa xa một cái bóng người mơ hồ từ từ tới gần.

“Là Lý Mai!” Không Á Nam cẩn thận nghe xong, vội hô một câu: “Lý Mai, là em sao?”

“Chị Á Nam, thật là mọi người, em vừa rồi nghe được có người hét lên một tiếng, liền theo thanh âm lại đây, nhưng mà đường đi quá khó khăn, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Lý Mai vuốt vuốt nước mưa trên mặt.

“Bọn chị phát hiện Trình Trình...” Không Á Nam thanh âm nghèn nghẹn nói.

“Thực sao?” Lý Mai hưng phấn bắt lấy tay Không Á Nam hỏi: “Ồ nơi nào? Bạn ấy ở đâu?” Lý Mai nhìn chung quanh một vòng, lại phát hiện mọi người trên mặt đều không có cao hứng, ngược lại, mỗi người đều là một bộ dáng bị thống hoảng sợ, Lý Mai miễn cưỡng cười cười: “Làm sao vậy, bạn ấy bị thương, có phải Tiểu Phân đi cùng với bạn ấy không, em cũng không thấy Tiểu Phân”.

“Trình Trình... em ấy đã chết...” Không Á Nam xem ai cũng không muốn mở miệng, liền tự mình nói ra.

“Không có khả năng, chị có nói đùa không vậy, để cho em gặp bạn ấy, có khả năng chỉ là té bị thương, thời tiết quý này, đường đi khó như vậy, tránh không được sẽ gặp va chạm té ngã, chị đừng nguyên rủa bạn ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mất Tích Cùng Mưu Sát

Lý Mai phần nộ đẩy Không Á Nam một cái: “Em biết chị không thích bạn ấy! Chị luôn ngại bạn ấy cùng chị đối nghịch, nhưng bạn ấy lại không thực đắc tội với chị, chị sao có thể nói như vậy với bạn ấy!”

Không Á Nam xấu hổ đứng ở một bên, không biết nên làm cái gì.

Nhược Cẩm đi qua kéo Lý Mai lại, nhìn vào mắt nói: “Lý Mai, Á Nam nói là thực, Trình Trình thực đã...”

“Không... sẽ không, bạn ấy ở đâu, em muốn nhìn xem bạn ấy!” Lý Mai nhìn Nhược Cẩm bộ dáng nghiêm túc, rõ ràng đây đã muốn là sự thật, cả người không khỏi lao đảo một cái.

“Em ấy hiện tại bộ dáng... ài...” Nhược Cẩm nghĩ dưới tình huống như vậy, là không có khả năng che dấu được, liền đưa tay chỉ chỉ về phía thi thể.

Lý Mai lao đảo đi qua, tất cả mọi người không đành lòng mà nhìn qua, chỉ nghe vài phút sau, Lý Mai phát ra một trận tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Mạnh Lệ nhin không được lại khóc lên.

Chờ tất cả mọi người tâm tĩnh hơi chút bình tĩnh lại, mấy người liền đỡ lẫn nhau trở lại trong trại.

Cố Thần Tường đem sự tình nói cho Ba trưởng lão, Ba trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nghe xong toàn bộ thì nói: “Tôi sẽ an bài vài người trẻ tuổi đi xem, nói không chừng là dã thú trong rừng làm, mấy người trước không cần nơi nơi chạy loạn, ài, trong trại đã rất nhiều năm không xảy ra mạng người”.

Nhược Cẩm cũng không nghĩ như vậy, hiện trường kia vừa thấy đã biết không phải do dã thú tạo thành, trên người Trình Trình tuy rằng tràn đầy bùn đất, cũng rất đầy đủ, dã thú nào sẽ chỉ đem đầu người cắn ra? Cho dù là sợ hãi, Trình Trình cũng không khả năng bỏ tay chịu trời, khẳng định sẽ phản kháng, làm sao mà sẽ quần áo đầy đủ?

Mà nếu quả không phải dã thú, chẳng lẽ là người? Nhược Cẩm bị ý tưởng chính mình làm cho hoảng sợ, làm sao có khả năng?

“Tôi đi cùng với mọi người” Một thanh âm cắt ngang Nhược Cẩm suy nghĩ, thì ra là Lý Mai, vốn Ba trưởng lão an bài vài người trẻ tuổi lớn mật đi đem thi thể Trình Trình đưa trở về, Lý Mai yêu cầu đi theo cùng.

“Ba trưởng lão, trong trại của ông có thầy thuốc hay không?” Nhược Cẩm hỏi.

“Chỉ có một thầy lang, trước kia là vụ y, trong trại có ai đau đầu nhức óc hoặc là kinh phong chịu tà đều là bà ta xem”.

“Có thể hỗ trợ tìm tới không? Quan sát Trình Trình xem thử, về sau cảnh sát đến đây chúng ta cũng có thể nói chuyện được, bằng không loại thời tiết này, chỉ sợ...” Nhược Cẩm không nói thêm gì nữa, nhưng mà mọi người đều rõ ràng ý tứ của cô.

Lý Mai lại nhịn không được khóc lên.

“Đừng rồi, chị Lý Mai, chị không có nhìn thấy Tiểu Phân sao?” Mạnh Lệ đột nhiên hỏi.

“Không có, làm sao vậy?”

“Chị vừa ra khỏi cửa mọi người liền thương lượng cùng đi tìm xem, nhưng mà sau lại phát hiện không thấy Tiểu Phân, mọi người liền theo đường trở về tìm, kết quả phát hiện thứ này, mọi người nghĩ là Tiểu Phân đi tìm chị, mới đi vào cánh rừng kia, kết quả không thấy được chị, cũng không tìm được Tiểu Phân, chính tìm được thi thể Trình Trình...” Không Á Nam nói xong đem mảnh vải màu lam nhạt được từ trên nhánh cây kia đưa cho Lý Mai.

“Cái này sao có thể?” Lý Mai giống như bị dọa sợ vậy, từ trong tay Không Á Nam lấy qua mảnh vải màu lam kia, “Cái này là từ vải buộc tóc của em từ hai ngày trước đã hỏng rồi, hình như là bị cái gì móc hư, ngày hôm qua em đã ném nó đi, hình như là ở đồng rác bên ngoài phòng, làm sao có khả năng lại giắt ở trên nhánh cây chỗ đó?”

Mọi người trong lòng đều tràn ngập nghi hoặc, hơn nữa không hẹn mà cùng sản sinh một loại ý tưởng, chẳng lẽ là có người móc ở nơi đó?

Qua thời gian không lâu, người trong trại đã đem thi thể Trình Trình nâng trở về, vì không để cho phụ nữ trẻ em trong trại nhìn thấy, mặt trên thi thể trùm một tấm thảm màu trắng, nhưng theo hình dạng xem lên, thi thể thiếu đầu vẫn là kinh tởm mà quý dị.

Thi thể được đặt trong một gian phòng để không đã lâu không ai sử dụng, Một bà được gọi là thầy lang duy nhất trong trại là một bà lão tuổi rất lớn, bà khi nhìn thấy thi thể thì phản ứng so với rất nhiều người đều trấn định hơn nhiều, theo chính bà nói, trước kia thời điểm tuổi trẻ đã nhìn thấy thi thể bị dã thú trong rừng cắn xé qua so với cái này còn khủng bố hơn nhiều.

“Cô nương này không phải là bị dã thú cắn chết, miệng vết thương của cô ta rất chính tề, hơn nữa trên người có rất nhiều vết thương, như là bị dao đâm. Người hại cô ta còn đem hai tay cắt xuống, không biết mọi người có tìm được tứ chi của cô ta hay không, nếu tìm không thấy, cô ta chỉ sợ không thể ngu yên”.

Không có hai tay? Đây là trước đó thời điểm phát hiện thi thể ai cũng không có chú ý tới, bởi vì thi thể là nằm úp sấp trong vùng bùn, đầy người bùn đất làm cho người ta nghĩ tứ chi đều bị vùi lấp, ai cũng không nghĩ tới sẽ không thấy.

Một bà nói làm cho tất cả mọi người rõ ràng nhận thức được, đây không phải là một hồi ngoại ý muốn, mà là một lần mưu sát tàn nhẫn. Không, không phải một lần, Tiểu Phân đã mất tích, ai cũng không biết cô ta còn có thể trở về hay không, có lẽ cũng giống như Trình Trình, chờ thời điểm gặp lại được cô ta, cô ta cũng sẽ biến thành một khối thi thể không trọn vẹn.

Sợ hãi ở trong không khí chậm rãi lan tràn ra, Ba trưởng lão yêu cầu mọi người lập tức đi ra khỏi trại.

Nhược Cẩm nói: “Chúng ta không thể cứ như vậy mà rời đi, sự tình phát sinh như vậy ai cũng không nguyện ý, hơn nữa ai cũng không biết hung thủ là ai, có lẽ là một trong chúng ta, có lẽ là người trong trại, hơn nữa án phát hiện ngay tại nơi này, chúng ta phải ở chỗ này chờ cảnh sát đến”.

Cố Thần Tường gật gật đầu nói: “Chúng ta còn có một người chưa có tìm được, cho dù chúng ta rời đi, cảnh sát cũng sẽ gọi chúng ta về”.

Kháng nghị cũng không có khởi lên tác dụng gì, Ba trưởng lão cố ý yêu cầu bọn họ rời khỏi trại, về phần có đi khỏi núi hay không, ông ta căn bản không quan tâm.

“Ba trưởng lão, tôi biết ngài cũng là vì trong trại, nhưng mà người xem tám người chúng tôi, hiện tại đã chết một, mất tích một, còn có bốn phụ nữ, ngài đem chúng ta đuổi lên núi, vạn nhất lại ra cái ngoại ý muốn gì, ngài chẳng lẽ sẽ không cảm thấy quá nhẫn tâm hay sao?” Nhược Cẩm xem Ba trưởng lão

có chút bộ dáng không chịu dằn xếp, đành phải tìm cách đi hướng tình cảm.

Ba trưởng lão hít hai mắt đục ngầu chậm rãi nhìn mọi người một chút: “Ác ma là các người mang đến, tôi là không có khả năng lưu các người lại, để cho hai tay ác ma đưa hướng những người trong trại, các người đi căn nhà của thợ săn ở đi, tôi cho các người lương thực cùng nước, hy vọng các người có thể sống đến khi cảnh sát đến, đem ác ma khu đuổi, chúng ta sẽ vì các người mà cầu phúc”.

Thanh âm già nua mà hùng hậu giống một thanh đại chùy, hung hăng đập vào trong lòng mọi người, mỗi người đều buông đôi mắt xuống, không dám nhìn những người chung quanh, ai cũng không biết đằng sau lớp da mặt đối phương có ẩn tàng gương mặt ma quỷ hay không.

Dưới tình huống không thể làm gì được, mọi người đành phải thu thập đồ đạc, đi tới gian nhà gỗ nhỏ, tuy đây là nơi đã từng dừng lại, nhưng giờ vật thì vẫn vậy mà người thì như đã khác, mỗi người trong lòng đều lo sợ bất an.

“Chúng ta không thể để cho ông ta nói ảnh hưởng chúng ta, cái gì ác ma là chúng ta mang đến, ai dám nói hung thủ giết người kia không phải là người trong trại chứ? Ông ta bắt quả không muốn để cho chúng ta vạch trần người trong trại bọn họ mà thôi” Không Á Nam cuối cùng chịu được không được loại không khí quỷ dị mà trầm trọng này, cảm giận nói.

“Chị Á Nam nói đúng, mấy người chúng ta trước đây không oán, gần đây không cừ, chẳng qua là ngẫu nhiên cùng nhau đi du lịch, làm sao mà sẽ giết người đây? Cho dù muốn giết cũng không dùng cách tàn nhẫn như vậy?” Lý Mai cũng nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thân Phận Người Bị Hại

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng trong lòng Nhựt Cẩm lại nghĩ khác, hai sự việc này phát sinh quá kỳ quái, cũng quá trùng hợp.

Đêm mà Quý Trình Trình mất tích, tuy rằng sự tình đột ngột, nhưng nhìn ra được ngay từ đầu không có cái gì khiến cho Trình Trình hoài nghi, bởi vì theo cảnh vật chung quanh mà nói, không hề có dấu vết gãy dựa hoặc là đánh nhau, nếu xuất hiện dấu vết thì không phải là một trong những người đã biết, cô ta không hề phòng bị, ít nhất cũng không im lặng như vậy mà rời đi.

Mà Tiểu Phân mất tích thì có vẻ hơn lý kỳ, bị một miếng vải buộc đầu đã bị vứt bỏ mê hoặc, cái này rốt cuộc là trùng hợp hay là mưu kế được tính trước?

Điểm đáng ngờ vẫn tồn tại như cũ, nhưng mà cũng không thể nói ra, bởi vì phòng tuyến tâm lý của mọi người một khi bị công phá, hậu quả không thể tưởng tượng được, hung thủ giết người giấu ở chỗ sâu trong lòng kia cũng sẽ bị buộc vào đường cùng.

Nhà gỗ nhỏ không có khả năng chứa nhiều người như vậy, hơn nữa nam nữ cũng không thể nào ở cùng một chỗ, mọi người đành phải đem lều trại trước đó chưa sử dụng dựng lên, nhưng mà loại thời tiết này, việc tìm một chỗ khô ráo thì không thể, hướng chi buổi tối nếu có mưa thì không thể ở nào lại bên trong.

Đang lúc mọi người đang cắm đầu thu xếp chỗ ở, Nhựt Cẩm nhìn thấy một cái bóng nho nhỏ, đó là Ba Khuê Y, cô bé cầm trong tay một cái túi khá to, có thể là lương khô mà Ba trưởng lão vừa rồi nói đưa cho bọn họ.

Ba Khuê Y chỉ im lặng, đem thứ nọ buông xuống, khi sắp đi, đột ngột liếc mắt nhìn Nhựt Cẩm một cái, trong lòng Nhựt Cẩm chấn động, ánh mắt kia tựa như muốn nói với cô điều gì, không đợi Nhựt Cẩm nói lời nào, Ba Khuê Y đã cúi đầu, giống như chưa từng nhìn qua cô.

“Cây gỗ này không đủ rắn chắc, tôi đi bên kia nhìn xem có thể tìm được cái nào lớn hơn chút hay không, nếu không lều trại không được chắc chắn.” Ba Khuê Y vừa mới rời đi, Nhựt Cẩm liền nói.

“Vậy cô cẩn thận chút, chỗ đi quá xa.” Cố Thần Tường nói một câu, nhưng cũng không có ý tứ đi theo.

Nhựt Cẩm biết lúc này, không ai muốn đi vào rừng hoặc là rời khỏi đám đông, đối với bọn họ mà nói, ở cùng nhau có lẽ sẽ an toàn chút. Nhựt Cẩm lý giải tâm tư mọi người, hơn nữa lúc này cô cũng không muốn có ai đi theo.

Nhựt Cẩm hướng về phía Ba Khuê Y rời đi mà đi theo, vòng qua một gốc chuối cành lá rộng rãi, Nhựt Cẩm phát hiện Ba Khuê Y đang chờ ở nơi đó, đó là một cô bé thông minh, Nhựt Cẩm không khỏi nghĩ như vậy.

“Ba Khuê Y.” Nhựt Cẩm nhẹ giọng hô một tiếng.

Tuy rằng vẫn thường ở chỗ này chờ người, nhưng Ba Khuê Y vẫn bị hoảng sợ.

“Thực xin lỗi, đã làm cho em sợ.” Nhược Cẩm cười nói.

“Không sao, em biết chị sẽ hiểu ý của em, chỉ là không nghĩ tới chị sẽ đến nhanh như vậy.”

“Em có chuyện gì muốn nói với chị phải không?”

Ba Khuê Y gật gù đầu nói: “Bố không muốn để cho em nói chuyện cùng mọi người, ông ấy nói sẽ có nguy hiểm, nhưng mà em cảm thấy chị là người tốt, còn hai chị kia nữa, họ thật đáng thương.”

“Vậy em muốn nói cho chị biết cái gì?”

“Cái chị họ Quý kia, đêm đó khi đi ra ngoài em có nhìn thấy chị ấy.”

“Em nói cái gì?” Nhược Cẩm vội hỏi.

“Buổi tối hôm đó em lên đi ra ngoài chơi, nhìn thấy chị ấy cầm đèn pin đi ra ngoài, em định gọi chị ấy, nhưng nhìn thấy chị ấy ngồi xuống dưới gốc cây đi vệ sinh, cho nên không tiện gọi chị ấy, em nghĩ chị ấy sẽ về ngày sau đó, không nghĩ tới chị ấy sẽ mất tích.”

“Tại sao sáng hôm sau em không nói gì?”

“Nếu bố em biết buổi tối em lên chạy ra ngoài chơi sẽ đánh gãy chân em.” Ba Khuê Y cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nhược Cẩm không nói gì nữa, cô bé này làm sao biết được sự tình sẽ xảy ra như thế này, giờ có thể chủ động nói ra những lời này chứng tỏ trong lòng đã áy náy rất nhiều.

“Vậy giờ em có thể giúp chị được điều gì không?”

“Em biết làm thế nào có thể gọi điện thoại, Trát Mộc ca ca ở trong trại đã từng đi ra ngoài nói, nếu có thể leo lên cái cây cao nhất, có đôi khi sẽ có được cái tín gì đó, có thể gọi điện thoại”.

Hắn là thu được tín hiệu rồi, Nhược Cẩm hưng phấn nghĩ.

Kết quả kiểm tra DNA mà tất cả mọi người lo lắng chờ đợi cuối cùng đã có, loại trừ Vương Tiểu Phân ra, DNA củ tám người còn lại là trùng khớp.

Phát hiện này làm cho tất cả các ban ngành tỉnh thậm chí toàn bộ văn phòng tỉnh đều chấn động kinh hãi, chính pháp ủy tỉnh mời họp hội nghị khẩn cấp, đem án liệt vào án được quan tâm số một của tỉnh, cũng báo cáo lên bộ công an.

“Thân phận người bị hại đã được xác định, lúc này nhiệm vụ của chúng ta đã được xác định, lại càng thêm phần gấp gáp, chúng ta gặp phải áp lực thế nào trong lòng mọi người đều đã rõ. Tôi yêu cầu mọi người tập trung đề cao tinh thần, không để sót một chi tiết nào, nhanh chóng phá án, cho người nhà của người bị hại và quần chúng một đáp án vừa lòng.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Luru Cường trở lại tổ trọng án lập tức mời họp hội nghị khẩn cấp, các thành viên trong đội đều đã xắn tay áo sẵn sàng nhận nhiệm vụ được phân công.

Đầu tiên Luru Cường đem tư liệu cơ bản của người bị hại phân phát cho đội viên:

Ngày 8 tháng 1, người bị hại Chu Ái Cẩm sinh viên năm 4, hệ ngoại ngữ đại học J, 22 tuổi, người Hà Nam, Khai Phong.

Ngày 6 tháng 2, người bị hại Trương Kỳ, sinh viên năm 4, hệ vật lý đại học T, 21 tuổi, người Sơn Đông, Liêu Thành.

Ngày 7 tháng 3, người bị hại Phạm Kim Kha, sinh viên năm 4, hệ sinh vật đại học nông lâm T, 22 tuổi, người Sơn Đông, Tân Châu.

Ngày 5 tháng 4, người bị hại Lý Tinh, sinh viên năm 4, hệ hóa học đại học J, 23 tuổi, người Tứ Xuyên, Văn Xuyên.

Ngày 5 tháng 5, người bị hại Tôn Hoán Hoán, sinh viên năm 4, hệ tiếng Trung đại học J, 23 tuổi, người huyện Tào, thành phố J.

Ngày 4 tháng 6, người bị hại Khuất Lệ Phương, sinh viên năm 4, hệ thần kinh học viện y J, 22 tuổi, người Sơn Đông, Bình Độ.

Ngày 10 tháng 6, người bị hại Hứa Lê, sinh viên năm 4, hệ ngoại ngữ đại học T, 21 tuổi, người Hồ Nam, Vũ Hán.

Tổng Diễm Na sinh viên năm 4, hệ pháp luật đại học T, 22 tuổi, người Sơn Đông, Hà Trạch.

Mặt trên có đánh dấu thời gian là thời gian phát hiện thi thể, mà không phải thời gian bị hại.

“Hiện tại điều tôi yêu cầu mọi người làm là, tận lực tìm kiếm điểm chung của người bị hại, tôi cũng đã ghi lại những vấn đề muốn mọi người điều tra.

- 1, Xác định đặc thù bản thân người bị hại, ví dụ như dân tộc, thể trọng, thân cao...
- 2, Xác định cuộc sống của người bị hại, địa điểm học tập, cùng với số lần lên lớp.
- 3, Thu thập quy luật sinh hoạt mỗi ngày của người bị hại, thói quen, hoạt động.
- 4, Thu thập toàn bộ tin tức thành viên gia đình người bị hại, cũng hỏi qua từng người một.
- 5, Thu thập tin tức bạn bè, bạn học của người bị hại, cũng hỏi qua từng người một.
- 6, Thu thập tình hình kinh tế người bị hại, có thể từ chỗ người nhà, bạn học hoặc là giáo viên có được.
- 7, Thu thập bối cảnh nơi người bị hại ở, nếu bọn họ không phải ở tại trường học, phải tìm đến chỗ bọn họ ở, đang ở cùng ai?
- 8, Tập trung chú ý những chuyện cá nhân xung quanh người bị hại, như thường đi đâu, kiểm tra tất cả sách vở, nhật kí, tạp chí gì có thể có manh mối, ghi lại người bị hại thích cái gì, tìm cách phát hiện bọn họ hâm mộ người nào, bọn họ hy vọng người khác đối đãi với bản thân như thế nào, bọn họ đối xử với cuộc sống chính bản thân mình như thế nào.
- 9, Thu thập toàn bộ tin tức trên máy tính cùng trên mạng của người bị hại có thể hữu dụng, cái này có thể yêu cầu ban quản lý mạng hiệp trợ.
- 10, Tìm được người cuối cùng thấy bọn họ, tận lực tìm hiểu thời gian cuối cùng bọn họ đã làm gì, đi đâu.
- 11, Tìm kiếm video của camera theo dõi ở trên đường mà người bị hại đi qua hoặc có khả năng đi qua, xem có thể phát hiện được cái gì hay không.
- 12, Tra tìm hồ sơ xin việc mà người bị hại đã nộp, đã nhận được lời mời phỏng vấn của đơn vị nào chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mô Tả

Nghe Lưu đội nói xong, các đội viên có chút không hiểu, nội dung cần điều tra vừa rồi, tuy rằng đại bộ phận là khi án mạng phát sinh bình thường đều đề cập, nhưng mà chưa từng có điều mục hóa, cụ thể hoá qua như vậy.

“Tôi biết mọi người có chút kỳ quái, nhưng hiện tại không có thời gian để giải thích cho mọi người, tôi muốn mọi người cứ theo đó mà đi làm, từ trong đó tìm ra điểm giống nhau, hơn nữa cố gắng hết sức tra tìm đến hành tung cuối cùng của người bị hại, chúng ta phải tìm mọi cách biết được những hành vi cuối cùng của người bị hại, cũng thành lập lên bảng giờ giấc, cái này đối với hiểu biết người bị hại đã bị hại như thế nào rất quan trọng. Cuối cùng, mời Lê tiên sinh đối với người hiềm nghi phạm tội tiến hành một lần phác họa mô tả, để giúp chúng ta xác định mục tiêu, thu nhỏ lại phạm vi điều tra.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên trên người Lê Ngạn, vài ngày nay mọi người đã tiếp xúc với Lê Ngạn, ít có nhiều có, thái độ không giống nhau, nhưng có một điểm mọi người đều nghĩ như nhau, đối với án mưu sát hàng loạt cùng sát thủ liên hoàn, bọn họ hiểu biết cùng nghiên cứu so ra kém Lê Ngạn, bất luận là trong hiện thực hay là trên lịch sử.

“Tôi sẽ không nói dông dài, nếu mọi người cho rằng tôi miêu tả có chỗ nào không ổn hoặc là không rõ, chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu, phác họa tâm lý tội phạm là trí tuệ đoàn đội.” Lê Ngạn chậm rãi nhìn mọi người một lần, sau đó nói tiếp: “Người hiềm nghi phạm tội, giới tính nữ, tuổi nằm trong khoảng 20 - 30, dáng người vừa phải, không có công tác cố định nhưng có xe có nhà, còn nhỏ cuộc sống bần hàn, gặp phải biến cố, tính cách quái gở, xúc động, miễn cảm, có khả năng ở tại gia đình đơn thân hoặc sống cùng ông bà, không có điều tiết không chế tình cảm hợp lý.”

Vừa dứt lời, trong phòng liền truyền đến tiếng ồn ào nghị luận, đều là thanh âm cùng thái độ hoài nghi, nghi ngờ.

“Im lặng! Có nghi vấn gì mọi người có thể đề xuất, không nên tự mình thảo luận!” Lưu Cường nghe tình tiết dự kiến kia nói.

“Vi sao là nữ giới?”

“Thứ nhất, cũng là điểm quan trọng nhất, ở hiện trường cuối cùng tôi nhặt được một sợi tóc không phải tóc của người bị hại, kiểm tra DNA, nó thuộc về giới nữ, tiến trình phân hủy của nó cùng tiến trình phân hủy thi thể người bị hại trên cơ bản là giống nhau, cái này chứng minh vật này lưu lại cùng lúc với thời gian gây án.

Thứ hai, chúng ta phát hiện quần áo người bị hại đều đầy đủ, cái này nói lên hung thủ sau khi giết người mới mặc lại quần áo cho họ, chúng tôi đem toàn bộ quần áo đưa đi kiểm tra, phát hiện trên quần áo có formaldehyde cùng Pentachlorophenol”.

“Có ý gì?”

“Formaldehyde mọi người đều hiểu biết một ít, nó có tác dụng giữ màu cùng chống nhăn quần áo, Pentachlorophenol lại là chất bảo quản cùng chống mục, mà formaldehyde thì dễ hòa tan trong nước, cho nên quần áo mới hàm lượng formaldehyde sẽ cao hơn một chút, cái này cũng nói lên quần áo của người chết là quần áo mới, mà toàn bộ người chết đều mặc quần áo mới, lại đều cùng nhãn hiệu, cái này có khả năng là hung thủ mua, rồi sau khi giết người thì thay vào, mà nếu hung thủ mua nhiều quần áo cùng một hiệu như vậy, thì chứng tỏ đó là nữ giới, đáng người cũng xấp xỉ người bị hại, chỉ có như vậy mới sẽ không khiến cho người khác chú ý.”

“Vậy, không có công tác cố định, lại có xe có nhà, điểm này nói như thế nào?”

“Theo người này thường xuyên lui tới giữa thành phố T thị thành phố J gây án mà xem, người này hẳn là không có công tác cố định, điểm này cho đối tượng không gian riêng rất lớn cùng thời gian đi hoàn thành tình tiết vụ án, dựa vào tình hình trong nước mà nói, tình huống không có công tác cố định, nhưng có xe có nhà cũng không hiếm thấy, còn nhà khá giả hoặc làm nghề tự do v.v.v”

“Nếu mọi người tạm thời không có vấn đề khác, như vậy lập tức hành động đi, thời gian chúng ta có hạn.” Lưu Cường nghe kết luận cuối cùng thì liền tuyên bố tan họp.

Nhược Cẩm chia tay Ba Khuê Y đi về nhà gỗ nhỏ, trong đầu không khỏi nghĩ những gì mà Ba Khuê Y nói, lúc ấy hỏi con bé: “Vì sao em lại nói cho chị? Theo lý em hẳn là thân quen với thầy giáo Cố hơn đúng không?”

“Sự tình tà ác như vậy, bình thường đều là nam nhân mới làm được, em sợ.”

Những lời này xoay quanh ở trong đầu Nhược Cẩm, sự tình phát sinh quá đột ngột, bản thân chưa từng nghĩ tới điểm này, sự tình như vậy thật sự là một người trong Cố Thần Tường cùng Tiểu Vũ làm hay sao?

Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng có thể phát hiện rất nhiều việc không bình thường, Cố Thần Tường cùng Tiểu Vũ quan hệ thực bất thường, ánh mắt giữa hai người, che che giấu giấu động tác nhỏ, đó không phải là hành động thường có giữa những người đàn ông, giống như là..., đúng, tình nhân, chẳng lẽ bọn họ là?

Nhược Cẩm không khỏi nhớ tới ngày đó mình gặp bọn họ đang cãi nhau, mấy câu nói nọ...

“Anh buông ra.”

“Thực xin lỗi Tiểu Vũ, chúng ta không thể để mặc bọn họ được đúng không?”

“Cái này liên quan gì tới em? Chúng ta đi ra ngoài lần này đâu có dễ dàng gì đúng không? Người bên cạnh anh nhiều như vậy cứ nhìn chăm chăm, trái một người phải một người, anh chịu được sao? Vì sao anh không chịu thừa nhận?”

“Anh cùng cô ta không có gì, trước hôm nay anh thậm chí đã quên cô ta có bộ dáng thế nào, em tin anh đi.”

“Em cũng hy vọng anh nhớ rõ, anh không phải là từng ôm hy vọng rất lớn với cô ta sao?”

...

Bọn họ là đồng tính luyến ái! Trong lòng Nhược Cẩm không khỏi nhảy dựng, chẳng lẽ là Quý Trình Trình phát hiện quan hệ giữa bọn họ, cho nên bị giết người diệt khẩu? Cố Thần Tường làm tổng giám đốc một công ty lớn như vậy, khẳng định không mong muốn loại chuyện xấu này bị người khác biết, huống chi trong nhà ông ta còn có một thái thái cường thế như vậy, ông ta nhất định không thể để lộ, hơn nữa Tiểu Vũ kia thoát nhìn không bình thường chút nào, lạnh lùng, tối tăm, nếu có người gây trở ngại cho hắn hắn, chỉ sợ hắn sẽ không mềm lòng.

“Không có tìm được sao?” Thành linh có thanh âm dọa Nhược Cẩm nhảy dựng, thì ra mình đã bắt tri bắt giác đi tới gần lầu trại mà trong tay lại trống không.

“Không có cây nào thích hợp, không bằng chúng ta đem một ít cây gỗ nhỏ buộc cùng một chỗ đi, như vậy cũng có thể vững chắc một ít.” Nhược Cẩm vội nói.

“Chỉ có thể như vậy.” Cố Thần Tường cười nói.

“Tiểu Vũ đâu? Sao không thấy đâu cả?” Nhược Cẩm nhìn xung quanh một chút.

“Cậu ấy có chút không thoải mái, tôi để cho cậu ấy đi nhà gỗ nghỉ ngơi rồi.” Cố Thần Tường nói xong, trong mắt toát ra một tia thương tiếc, Nhược Cẩm không khỏi cảm thấy một trận ghê tởm, chẳng lẽ người khác đều mù cả rồi sao?

Bản thân Nhược Cẩm đã từng tiếp xúc với hành vi đồng tính luyến ái này, tuy nhiên lúc ấy không cảm thấy ghê tởm gì hết, mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cuộc sống hạnh phúc của chính mình, nhưng hiện tại thì khác, nếu hạnh phúc người lại thành lập ở trên thống khổ người khác hoặc thậm chí là sinh mệnh, thì đó là dơ bẩn mà ti tiện.

“Đúng rồi, Nhược Cẩm, cô cảm thấy hung thủ là người trong trại sao?” Cố Thần Tường đột nhiên hỏi.

Nhược Cẩm cả kinh, như thế nào cũng không nghĩ tới Cố Thần Tường sẽ hỏi cái vấn đề này, là thật không biết chân tướng hay là có ý đồ khác.

“Vì sao lại hỏi như vậy, chẳng lẽ anh có ý tưởng khác?” Nhược Cẩm bất động thanh sắc hỏi.

“Cũng không thể nói rõ là ý tưởng gì, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, người Độc Long tộc có tiếng thiện lương nhiệt tình, ở trong dân tộc bọn họ vốn không có tập tục gì đặc biệt cổ quái, theo lý thuyết không có khả năng sẽ có sự tình như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Báo Cảnh Sát

“Tâm tình mọi người vừa mới tốt lên, anh đừng nói lung tung, vạn nhất đều cho rằng hung thủ kia ở ngay bên trong chúng ta, hậu quả thật không dám tưởng tượng.” Nhược Cẩm có ý nói cho qua chuyện.

Cố Thần Tường có chút tán đồng gật gật đầu, “Thật ra tôi cũng chỉ là đoán, tôi cũng không dám tin tưởng trong chúng ta có người lại phát rồ mà đi giết người.”

“Anh cảm thấy phụ nữ có năng lực làm chuyện như vậy sao?” Nhược Cẩm giống như lơ đãng nói một câu.

“Có ý tứ gì?”

Đang nói thì thấy Lý Mai không yên lòng từ bên cạnh nhà gỗ nhỏ đi tới, Nhược Cẩm vốn không muốn nhiều lời với Cố Thần Tường, liền hô Lý Mai một tiếng, kết quả Lý Mai không có nghe thấy, Nhược Cẩm đi qua vỗ cô ta một cái, kết quả khiến Lý Mai hoảng sợ.

“Em làm sao vậy? Giống như gặp quỷ thế?” Nhược Cẩm hỏi.

Mặt Lý Mai trắng bệch, liếc mắt nhìn Cố Thần Tường một cái, cười nói: “Không có gì, có chút thất thần.”

Cố Thần Tường nghĩ cô ta đang lo lắng chuyện án mạng, chỉ cười cười không nói gì. Lý Mai thấy Cố Thần Tường quay đầu đi, liền đưa mắt ra hiệu Nhược Cẩm, Nhược Cẩm đi theo cô ta sang một bên hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vừa rồi em đi vào nhà gỗ nhỏ lấy đồ, Tiểu Vũ kia đang ngủ ở bên trong, đồ đều đặt ở cùng nhau, túi của anh ta cùng túi của em màu sắc có vẻ giống nhau, em nhận lầm nên mờ ra, kết quả ở bên trong nhìn thấy một con dao...”

Nhược Cẩm xem thấy cô ta rất khẩn trương, liền ra vẻ thoải mái mà nói: “Có lẽ chỉ là dao gọt hoa quả, có phải em lo lắng quá rồi không?”

“Không phải loại dao gấp để gọt hoa quả, là cái loại dao dài nhọn dùng ở trong nhà bếp, dùng túi nhựa bao lại đầu, Trình Trình không phải là bị dã thú cắn đi, chị nói sẽ là cái gì?”

Nhìn trong ánh mắt Lý Mai có vẻ hơi điên cuồng, Nhược Cẩm nghĩ có lẽ tinh thần cô ta sắp sụp đổ rồi, ai cũng có thể như vậy, chẳng qua là chưa chạm đến điểm mấu chốt cuối cùng mà thôi, trong những người này chưaaai kinh qua một lần đã kích nào, bằng không, sao lại dễ phát điên đến như thế.

“Lý Mai, em hãy nghe chị nói, em suy nghĩ nhiều quá rồi, em ngẫm lại, đi bộ du lịch tại nơi rừng rậm núi sâu này, ai sẽ không mang theo một vài hung khí phòng thân, chúng ta chỉ cần đứng ở cùng nhau sẽ không có chuyện gì, hấn một mình sẽ không thể đối phó với nhiều người chúng ta phải không?”

Lý Mai thoáng bình phục lại tâm tình, gật gật đầu.

“Em đi kêu Á Nam cùng Mạnh Lệ đến đây, chúng ta ở cùng nhau, buổi tối đốt lửa, mọi người cố gắng tỉnh ngủ một chút, đợi cho cảnh sát đến đây sẽ không sao, Ba trưởng lão sẽ mau chóng an bài người xuống núi.”

Sau khi vào đêm, Nhược Cẩm nhắm mắt lại nghe động tĩnh chung quanh, ngoài tiếng gió vù vù trong rừng truyền ra, chỉ có tiếng hít thở đều đều, tựa như tất cả đã ngủ say, Nhược Cẩm mở to mắt, thích ứng một chút hoàn cảnh tối đen, chậm rãi có thể nhìn thấy mọi thứ, liền đứng lên đi ra ngoài phòng, bên trong lều trại Cố Thần Tường cùng Tiểu Vũ cũng không có động tĩnh, tựa như cũng đã ngủ say.

Nhược Cẩm dựa theo phương hướng Ba Khuê Y ban ngày chỉ đi đến, đi tìm cái cây nghe nói là cao nhất kia, trong rừng rậm đêm khuya, những thanh âm lả xào giống quỷ mị như bóng theo hình, tuy nhiên Nhược Cẩm không sợ hãi, trừ bỏ nhân tính tà ác ra, còn không có cái gì có thể làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc tìm được cây đại thụ mấy người cũng ôm không hết kia, Nhược Cẩm ngẩng đầu nhìn lên, chạc cây tầng tầng lớp lớp như nhám thạch màu đen, cành lá trong bóng đêm thu hút Nhược Cẩm, sau khi quan sát xung quanh, cô chậm rãi hít một hơi thật sâu, hai tay bám lên thân cây, như một con khi linh hoạt, hướng trên ngọn cây leo lên, sau một lát, Nhược Cẩm đã lên rất cao, tựa như đã vượt qua đại bộ phận đại thụ chung quanh, cô ngồi xuống một cái chạc cây, lấy điện thoại di động mở ra, xem có phải đã có thể thu được tín hiệu hay không.

Di động mấy ngày vô dụng, hình như còn hai vạch pin, báo cảnh sát cùng báo bình an cho trong nhà hẳn là đủ rồi.

Di động sau khi mở ra đúng là có tín hiệu, Nhược Cẩm không khỏi mừng rỡ như điên, trước tiên cô gọi điện thoại báo cảnh sát, đem tất cả phát sinh nơi này kể lại cho trung tâm cảnh sát một lần, tuy rằng cảnh sát tỏ vẻ coi trọng, nhưng mà bởi vì thời tiết cùng tình hình giao thông, bọn họ cũng chỉ có thể tỏ vẻ nhất định mau chóng đuổi tới, cũng đề nghị mấy người Nhược Cẩm tập trung chú ý an toàn, tránh lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mặc dù có chút thất vọng, nhưng chung quy đã cố gắng rồi, người bên ngoài sẽ mau chóng tới, điều này dù sao cũng là an ủi đối với tâm lý.

Sau khi báo cảnh sát xong, Nhược Cẩm gọi điện thoại về nhà, vạn nhất...

“Nhược Nạp à? Chị đây.” Nhược Cẩm cố gắng cười nói.

“Chị! Chị ở nơi nào? Vì sao mấy ngày nay không mở máy, chị có biết em gấp muốn chết hay không? Chị chừng nào thì trở về? Bên chỗ em đã xảy ra án lớn, đúng rồi em hiện tại đi làm ở văn phòng thám tử, là làm cùng anh hai, chị trở về em sẽ kể cho chị nghe, nhất định chị sẽ cảm thấy hứng thú.”

Nghe em gái luôn luôn trầm tĩnh nay lại nói nhiều như vậy, trong lòng Nhược Cẩm rõ ràng, mình nhất định là làm cho em gái lo lắng, cho nên nó mới có thể kích động như vậy, Nhược Cẩm không khỏi cảm thấy trong lòng muốn nói lại nói không ra được, văn phòng thám tử? Nó mà biết rằng tình hình hiện tại mình, chỉ sợ thế nào cũng khóc, hay là không cần nói cho nó.

“Chị cùng vài người bạn ở Vân Nam đi bộ xuyên qua núi Cao Lê Công, còn chuẩn bị lại đi tới núi Bích La Tuyết, mấy chỗ Đàm Đương Lực Tập, em biết không, Nộ Giang, Độc Long Giang, hai sông từ nam chí bắc bên trong quần sơn, ngàn sơn vạn núi, núi non trùng trùng, núi cao uốn lượn hùng kỳ, khe sâu khí thế mãnh mẽ, như bức sơn thủy, muôn hình vạn trạng, đề cập nhiều quá có thể gây nghiện, chờ chị trở về cho em xem ảnh chụp của chị, em cũng đừng có đồ mất!”

“Em mới không đồ mất đó, chỉ cần chị có thể an toàn mà trở về là được, chị có biết hiện tại lòng người có bao nhiêu hiểm ác hay không, lại có thể đem đầu người...”

Nhược Cẩm đột nhiên nhìn thấy ở phía lều trại có ánh sáng lúc sáng lúc tối, không phải đồng lửa, bởi vì ánh sáng kia đang không ngừng di động, Nhược Cẩm cảm thấy tim của mình muốn thót lên, không đợi Nhược Nạp nói xong liền vội nói: “Chị không nói cùng em nữa, nơi này tín hiệu không tốt, chờ đi ra ngoài chị sẽ lại liên hệ với em, tự em chú ý nhiều chút, gọi điện thoại cho ông nội, thay chị nói cho anh hai anh cả, chị rất nhớ bọn họ.”

Nói xong liền ngắt điện thoại.

Tiếng “tút tut” từ trong di động truyền đến, là Nhược Cẩm đã ngắt điện thoại, Nhược Nạp đột nhiên có loại dự cảm không tốt, cái này không giống như là phong cách của Nhược Cẩm, chị cho tới bây giờ đều tùy tiện, rất ít khi nói những lời cảm tính như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì phát sinh sao? Nhưng gọi qua, di động lại là trạng thái tắt máy, tim của Nhược Nạp không khỏi treo lên.

Nhược Cẩm tắt điện thoại, từ từ trượt xuống, nghĩ đi đến chỗ có ánh sáng kia, nhưng lại đuổi như thế nào cũng không kịp bóng người như quỷ mỵ nọ, Nhược Cẩm nghĩ không bằng trở về nhìn xem, ai không ở đó thì chính là người đó, nhưng trời tối như vậy, người này muốn đi đâu làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đột Biến

Đáng tiếc trời thật sự quá tối, Nhược Cẩm ở cánh rừng vòng vo nửa ngày cũng không có tìm được phương hướng chính xác, nếu bọn họ tỉnh lại nhìn thấy mình không ở đó, có thể cho rằng mình cũng mất tích hay không?

Đang nghĩ tới, bỗng nhiên nhìn thấy phía bên trái dâng lên một cột khói đặc, Nhược Cẩm nhìn nhìn vị trí ánh trăng, hình như chính là phía nhà gỗ nhỏ, đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ cháy?

Nhược Cẩm nhanh chạy về phía đám cháy, chờ khi đuổi tới, cảnh tượng trước mắt làm cho cô chấn động, nhà gỗ nhỏ đã bật lên toàn bộ, Cổ Thần Tường ghé vào bên ngoài lều trại, tựa như bất tỉnh nhân sự, Nhược Cẩm chạy đến trước mặt Cổ Thần Tường ngồi xổm xuống, mới phát hiện chỗ gáy hẳn có một mảnh vết máu, giống như bị vật nặng đá kích, Nhược Cẩm kinh hồn táng đảm đưa tay đến trước mặt hắn, thử thử hơi thở, cũng may còn hô hấp, chỉ bị hôn mê bất tỉnh, Nhược Cẩm thoáng yên tâm, dùng sức đẩy đẩy hắn.

“Cổ tiên sinh, Cổ tiên sinh...”

Cố Thần Tường ở Nhực Cẩm lắc đầu, chậm rãi mở mắt: “Đã xảy ra chuyện gì? Ai da...” Hắn thử đứng lên, lại đột nhiên cảm thấy gáy truyền đến một trận đau nhức, hẳn không khỏi đưa tay sờ sờ chỗ gáy, đụng đến một mảnh vết máu.

“Anh bị thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy người Á Nam đâu?”

“Bọn họ còn ở bên trong!” Cố Thần Tường bật đứng lên, chỉ vào nhà gỗ nói.

“Cái gì?” Nhực Cẩm lắp bắp kinh hãi, không kịp hỏi gấp cái gì: “Trước cứu hoà!”

Tìm tìm chung quanh, không có nguồn nước gì có thể dùng, chỉ có thể bẻ chút cành lá rậm rạp trước đem lửa dập tắt, nhưng mà thể lửa rất vượng, căn bản không được bao nhiêu tác dụng, hơn nữa chỗ mà thể lửa mạnh nhất tựa như là ở phía phòng ở, căn bản tới gần không được.

Nhực Cẩm không khỏi kỳ quái, trời ẩm ướt như vậy, sao có thể khởi lửa lớn như vậy, đám người Á Nam cho dù ngủ chết lại, cũng không có khả năng một chút cũng không cảm thấy, cho dù ra không được cũng có thể kêu cứu, vì cái gì một chút thanh âm cũng không có?

Nhực Cẩm càng nghĩ càng sốt ruột, Cố Thần Tường bởi vì vốn là mang theo thương tích, thể lực càng ngày càng không đủ, mắt thấy muốn ngất xỉu đi, Nhực Cẩm đành phải trước buồng tha cứu hoà.

“Tôi trước giúp anh băng bó một chút”.

“Tôi không muốn đá kích cô, nhưng mà lửa như vậy, người cho dù thiếu không chết, cũng sẽ bị ngộp chết, chúng ta làm như vậy là không có tác dụng gì”.

Nhực Cẩm trên tay động tác khựng lại, vốn định phát hỏa, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Cố Thần Tường cũng đã tận lực, chính hắn cũng bị thương, vừa rồi cái gì cũng chưa nói liền cùng chính mình cùng nhau cứu hoà, hơn nữa hắn nói chuyện tuy rằng có vẻ bất cận nhân tình, nhưng cũng không phải không có đạo lý.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh làm sao lại bị thương?” Nhực Cẩm hỏi.

“Tôi không biết, tôi vốn muốn đi ra ngoài, đột nhiên bị trúng gì đó, nên cái gì cũng không biết”.

“Tiểu Vũ đâu? Sao không phát hiện anh ta?” Nhực Cẩm lúc này mới nhớ tới.

“Tôi không biết, cô cho rằng tôi còn có thể so với cô biết càng nhiều hơn sao?” Cố Thần Tường cười khổ nói.

Nhực Cẩm gật gật đầu, lại hướng bầu trời nhìn thoáng qua, hơi vui mừng nói: “Giống như trời muốn mưa, tầng mây đã đem ánh trăng che khuất”.

Ngon núi thời tiết thay đổi bất thường, nhất là đang lúc mùa mưa, Cố Thần Tường cùng Nhực Cẩm vừa đem đồ che mưa cùng đèn pin chuẩn bị tốt, mưa đã tí tách rơi xuống, lại có xu thế càng rơi càng lớn, thể lửa ở dưới mưa uy hiếp, dần dần tắt đi, Nhực Cẩm khẩn cấp chạy vào bên trong đám cháy.

Đây đi những cây gỗ đã bị đốt thành than, chỉ có hai người rõ ràng cuộn mình ở một góc phòng, bởi vì hun khói hỏa thiêu, bộ mặt đã rất khó nhận, Nhực Cẩm đem hai người nhìn kỹ lại, mới từ hình thể cùng trang phục nhận ra là Mạnh Lệ cùng Không Á Nam, hai người lúc này toàn thân bông đã là vô cùng thâm, hơn nữa tựa như đã ý thức không rõ, Nhực Cẩm không dám kết luận họ có còn sống hay không.

Nhực Cẩm đưa tay đặt ở dưới mũi của họ, Không Á Nam hơi thở đã là lúc có lúc không, mà Mạnh Lệ hơi thở cũng đã thực mỏng manh.

Nhực Cẩm hàm chứa nước mắt nhẹ giọng kêu: “Mạnh Lệ, Mạnh Lệ, em có thể nghe được chi nói chuyện không? Trả lời chị một tiếng”.

Cố Thần Tường đã đem cây gỗ chung quanh dẹp sang một bên, cũng đến bên cạnh Mạnh Lệ, Mạnh Lệ hơi hơi mở to mắt: “Là anh sao?”

“Là anh! Anh ở trong này” Cố Thần Tường đột nhiên cầm tay Mạnh Lệ, trong mắt tựa như nước mắt muốn nhỏ xuống, Nhực Cẩm không hiểu mà nhìn một màn này.

“Anh còn làm bộ như không biết em sao?”

“Sẽ không, anh nhớ rõ em, em là Lệ Lệ”.

“Chị Nhực Cẩm, chị nhất định cũng nghe nói qua những chuyện về em, nói tôi theo người giàu có, làm tiểu tam, có xe có nhà, bọn họ nói đúng, em chính là loại người này, em là theo anh ta, Cố Thần Tường”.

Nhực Cẩm giật mình nhìn hai người trước mắt, cảm thấy châm chọc khó hiểu cùng thật đáng buồn.

“Em tham gia hoạt động du lịch này, là vì anh ta?”

Mạnh Lệ thở hắt hắt nói tiếp: “Em không biết anh ấy có cái nhìn thế nào, nhưng em quả thật là yêu anh ấy, em không cần thân phận cũng không đòi tiền, em chỉ muốn có thể thường xuyên nhìn thấy anh ấy, khi anh ấy có thời gian rảnh thì có thể đến thăm em, nhưng anh ta càng ngày càng lạnh nhạt, thật ra

ngay từ đầu anh ấy vốn không có biểu hiện ra nhiệt tình rất lớn, anh ấy luôn không yên lòng, sau đó em nghe nói...” Mạnh Lệ trên mặt hiện lên một loại vẻ mặt kỳ quái, nâng nhìn hướng Cổ Thần Tường, nhưng không có nói thêm gì nữa.

Nhược Cẩm không khỏi tâm sinh thương hại, nha đầu ngốc này, đến bây giờ còn thay nam nhân bạc tình quả nghĩa này che dấu.

“Em nghe nói anh ta thích là nam nhân, mà không phải nữ nhân, đúng không?” Nhược Cẩm nói.

Mạnh Lệ cùng Cổ Thần Tường đều thực kinh ngạc nhìn Nhược Cẩm, tựa như cảm thấy Nhược Cẩm không có khả năng biết được.

“Cô làm sao biết?” Hai người không hẹn mà cùng hỏi, sau khi hỏi xong, Cổ Thần Tường mới ý thức được cái này dù sao cũng không phải là chuyện sáng sủa gì, hơn nữa trước mặt còn có một cô gái đối với mình có cảm tình.

Mạnh Lệ xem sự tình đã nói ra, không cần thiết phải che dấu cái gì nữa, liền hỏi: “Cái chàng trai xinh đẹp kia chính là người mà anh thích sao?”

Cổ Thần Tường không có phủ nhận, Mạnh Lệ cười khổ một tiếng: “Lại ôm em một lần cuối cùng đi”.

“Không, Mạnh Lệ, em sẽ khỏe lên, em còn trẻ, em còn có rất nhiều cơ hội, không cần buông tha, anh chỉ là một kẻ bất lực, một kẻ bất lực miệng cộp gan thỏ, anh không có năng lực yêu đương bình thường, anh cả đời hoàn toàn hủy ở trước tâm hư vinh, không cần vì anh mà buông tha chính mình” Cổ Thần Tường khóc ôm lấy đầu Mạnh Lệ.

Mạnh Lệ lại chỉ mỉm cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Mạnh Lệ!” Cổ Thần Tường bị thương hô một tiếng, nhưng rốt cuộc cũng không có gọi Mạnh Lệ tỉnh lại.

“Chúng ta trước đem hai người nâng ra ngoài đi” Nhược Cẩm đối với Cổ Thần Tường đang khóc rống lên nói, nam nhân này hiện tại bị thương có lẽ là chân thật, hẳn khóc không chỉ là Mạnh Lệ chết đi, còn có mất đi tôn nghiêm cùng năng lực yêu đương, cô gái này đã chạm tới chỗ đau đớn nhất trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hai Nam Nhân Đau

Nhược Cẩm cùng Cổ Thần Tường đem Không Á Nam cùng Mạnh Lệ nâng đến phía dưới lều trại, tránh cho để mưa lại xối lên bọn họ, bọn họ đã chết thực chất vật, đối với những cô gái thích chung diện mà nói, đây là chuyện thống khổ cỡ nào, Nhược Cẩm dùng mưa thấm khăn mặt, đem thân thể hai người rửa sạch sẽ, cũng thay quần áo sạch cho bọn họ.

Cổ Thần Tường ngồi ở bên ngoài lều trại, đem đầu chôn thật sâu ở giữa hai đầu gối, một lời cũng không nói, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Thời gian qua không biết bao lâu, Nhược Cẩm đi ra lều trại, ngồi ở bên người Cổ Thần Tường: “Tiểu Vũ ở nơi nào?”

Cổ Thần Tường ngẩng đầu lên: “Cô có ý tứ gì?”

“Bây giờ còn chưa đủ rõ ràng sao? Tiểu Vũ vì che dấu chuyện giữa các người, cho nên giết người diệt khẩu, hẳn có lẽ đã nhìn ra giữa anh cùng Mạnh Lệ đã có cái gì đó, hoặc là cho rằng Trình Trình cùng Tiểu Phan cũng nhìn thấu quan hệ giữa các người”.

“Không có khả năng, Tiểu Vũ không phải người như vậy, tôi biết rất nhiều người không tiếp thu được quan hệ giữa chúng tôi, cho rằng chúng tôi thực dơ bẩn hoặc là thực biến thái, nhất là ở Trung Quốc, lễ giáo truyền thống, quan niệm đạo đức thâm căn cố đế, loại chuyện này càng khó chấp nhận, nhưng các người không biết, chúng tôi đều là người cũng có nỗi khổ riêng, chúng tôi không thể thông qua cách bình thường phát tiết cảm tình, chuyện của tôi nói vậy cô cũng đã nghe nói ít nhiều, tôi là trêu cao, cưới kim phượng hoàng, mới có thành tựu hôm nay, tư vị trong đó không thể nói với người bên ngoài, ở bên ngoài phong cảnh vô hạn, về nhà tôi lại là người không địa vị nhất, không chỉ có như thế, vị thái thái kia của tôi còn không có thể sinh dục, cô ta chọn lựa cô gái xuất thân kém, bằng cấp cao, tướng mạo đoan chính để sinh con cho tôi, cô cảm thấy tôi giống cái gì? Con rối? Đồ chơi? Có buồn cười không?”

Nhược Cẩm trợn mắt há hốc mồm mà nghe Cổ Thần Tường nói, tựa như nghe nói nhảm vậy.

“Vậy anh có con sao?” Nhược Cẩm nhin không được hỏi.

“Ha ha, không có, tôi vẫn áp dụng thủ đoạn, tôi vì cái gì để cho cô ta vừa lòng?” Cổ Thần Tường trên mặt kéo ra nụ cười như khóc vậy.

“Tôi mặc kệ các người có ân tình gì, hiện tại sự thật là đã chết ba người, thậm chí có khả năng là năm, tôi không thể để cho người có khả năng nhất kia

đào thoát, ẩn tình cùng gặp được có lớn cũng so ra kém tính mạng của những người này, bọn họ là trẻ tuổi mà vô tội như vậy, anh chẳng lẽ không có nghĩ như vậy sao? Chúng ta hiện tại phải lập tức tìm được Tiểu Vũ cùng Lý Mai, tôi cũng không muốn thêm một mạng người nữa” Nhược Cẩm tầm mắt đảo qua lều trại.

Cổ Thần Tường không có phản bác đứng lên, nhưng miệng vẫn không có đình chỉ nói: “Tiểu Vũ là một người đáng thương, cha mẹ cậu ta đã ra đi từ rất sớm, cậu ta từ nhỏ đi theo ông bà ở nông thôn, lão thái thái kia vừa mê tín lại hà khắc, bà từ nhỏ đã đem Tiểu Vũ nuôi như là con gái, làm cho cậu ta ở trong bạn cùng lứa tuổi trong thôn chịu cười nhạo cùng lăng nhục, bởi vì không có người có thể bảo hộ cậu ta, thời điểm cậu ta mười tuổi bị một người trong thôn cưới không vợ đập hư, chính cậu ta nói lúc ấy cậu ta tựa như một cô gái nhỏ bất lực, trong lòng tràn ngập sợ hãi cùng si nhục, nhưng không có người có thể giúp cậu ta, chờ cậu ta rút cuộc dựa vào năng lực chính mình đi ra cái thôn trang kia, nghĩ đến có thể thoát khỏi mà lại một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, lại bị một cô gái ái mộ hư vinh bán đứng, cô gái kia bất quá là cùng hắn từ nông thôn đi ra, nhưng sau khi biết những gì Tiểu Vũ gặp được, nhục báng hắn, khinh thị hắn, thậm chí lấy cái này xem trở thành chuyện cười mà đi tuyên truyền, cuối cùng đi theo một công tử, từ bỏ Tiểu Vũ, hắn bất quá là vì những gì gặp được cùng thất vọng đối với nữ nhân, cho nên mới chấp nhận tôi, hắn chỉ là một người thật đáng thương, hắn vì cái gì mà đã thương những cô gái vô tội này?”

“Có lẽ đúng là bởi vì chịu quá nhiều thương tổn, hắn mới muốn trả thù người khác đâu? Có lẽ hắn cũng không cho rằng loại quan hệ cùng anh hiện tại này là bình thường, có lẽ hắn coi đây là xấu hổ? Cho nên hắn muốn giết đi những người có thể đoán ra quan hệ giữa các người” Nhược Cẩm cố gắng xoa đi đồng tình cùng thương hại trong đầu, khí thế bức người nói.

“Nếu nói người có thể đoán ra quan hệ giữa chúng tôi, trừ bỏ Mạnh Lệ chỉ sợ chỉ có cô, vì cái gì cô còn sống, cô không phải là người cậu ta nên xuống tay sao?” Cổ Thần Tường xem Nhược Cẩm bộ dáng lạnh như băng không hề đồng tình, phần nộ nói.

“Bởi vì lúc ấy tôi cũng không ở trong phòng kia, tôi đi ra ngoài, cho nên tôi tránh được một kiếp” Nhược Cẩm nói.

“Cái gì? Cô không ở bên trong?”

“Đúng, là ta đi báo cảnh sát” Nhược Cẩm cảm thấy không cần thiết phải gạt Cổ Thần Tường.

“Báo cảnh sát? Cô làm như thế nào mà được?” Cổ Thần Tường giật mình hỏi.

“Ba Khuê Y nói cho tôi biết phương pháp, tôi thử thì có tác dụng”.

“Cảnh sát nói như thế nào?” Cổ Thần Tường có chút vội vàng hỏi.

“Bọn họ sẽ mau chóng tới đây, tôi nghĩ nếu bọn họ biết nơi này có hơn hai mạng người nhất định sẽ tới nhanh hơn, anh tốt nhất có thể khuyên bảo Tiểu Vũ ra tự thú”.

“Tôi không tin Tiểu Vũ sẽ giết người” Cổ Thần Tường vẫn nói như trước, nhưng vẻ mặt cũng không có kiên quyết như vậy.

“Anh làm sao vậy?” Nhược Cẩm nhìn Cổ Thần Tường chậm rãi dừng ở mặt sau hỏi.

“Không, không có gì, dây giày bị tuột” Cổ Thần Tường nói, cúi lưng làm ra bộ dáng muốn buộc lại dây giày, ánh mắt lại không ngừng chuyển động, thẳng đến nhìn thấy một thanh gỗ lớn bằng cánh tay, hắn thoáng do dự một chút, cuối cùng lặng lẽ đem gậy gỗ nhặt lên, giấu ở sau lưng, cũng chậm rãi tới gần phía sau Nhược Cẩm.

Nhược Cẩm nghe được Cổ Thần Tường đến gần, nghĩ đến ông ta đã buộc xong dây giày đi lên, cũng không có quay đầu, bỗng nhiên cô nghe được tiếng hít thở thoáng dồn dập, cô trong lòng không khỏi cảnh giác hẳn lên, ngay sau đó một đạo tiếng gió xẹt qua bên tai, Nhược Cẩm không kịp nghĩ nhiều liền hướng sang bên cạnh né mạnh thân, đúng là Cổ Thần Tường cầm gậy gỗ hướng về phía mình đánh úp lại, Nhược Cẩm tay trái bắt lấy gậy gỗ hạ xuống, tay phải đột nhiên phát lực, một chương đánh vào ngực Cổ Thần Tường.

Một chương này Nhược Cẩm hầu như sử ra mười phần khí lực, Cổ Thần Tường buông ra gậy gỗ nắm trong tay, ôm ngực, không thể tin được nhìn Nhược Cẩm, sau một lát lại ngẩng mặt hôn mê bất tỉnh.

“Tốt rồi, ông nội là dặn quá tôi không thể tùy tiện sử dụng vũ lực, nhưng hiện tại hắn là không phải trường hợp tùy tiện, tôi là vì bảo mệnh, anh tốt nhất không phải đồng mưu, nếu không, người chết chắc rồi!” Nhược Cẩm vỗ vỗ hai tay, đối với Cổ Thần Tường đã ngất xỉu đi nói.

Nhược Cẩm tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa kêu tên Lý Mai, rút cuộc ở bên cạnh một chỗ vách núi thấy được hai người đang giằng co, Lý Mai thấy được Nhược Cẩm trước hết: “Chị Nhược Cẩm, cứu mạng! Hắn muốn giết em!”

“Tiểu Vũ, mau dừng tay, cậu rút cuộc muốn làm cái gì!”

“Thần Tường đâu?” Tiểu Vũ không có trả lời vấn đề của Nhược Cẩm, hỏi ngược lại.

Nhược Cẩm sững sốt, nhiều ngày như vậy, giống như lần đầu tiên nghe được Tiểu Vũ thân thiết gọi tên Cổ Thần Tường như vậy, trong mắt hắn phát ra hào quang nóng bỏng, hắn không chút nào che dấu vội vàng cùng sốt ruột trong lòng, đúng, hắn quan tâm tới ông ta, cho dù chính mình vẫn đứng ở bên cạnh vách núi, cho dù bước tiếp theo chính là địa ngục, hắn vẫn đang quan tâm tới ông ta.

Đây là ý tưởng trong lòng Nhược Cẩm đột nhiên sinh ra lúc ấy.

Chương 21: Nước Chảy

Nhược Cẩm xông về phía trước, đem Lý Mai kéo về phía sau mình, nhìn thẳng Tiểu Vũ đối diện, lại kinh ngạc phát hiện trong mắt hắn không có bối rối, không có sợ hãi, cũng không có hung ác cùng tàn khốc mà tội phạm giết người nên có như trong tưởng tượng, ngược lại mang theo ưu thương nhẹ nhàng cùng kinh ngạc, tựa như còn có chút thất thố.

Nhược Cẩm còn chưa có kịp hỏi cái gì, liền nhìn thấy Tiểu Vũ đột nhiên đưa tay lên, Nhược Cẩm nghĩ đến hắn muốn tập kích mình, toàn thân khẩn trương hẳn lên, lại nghe thấy Tiểu Vũ hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt, Nhược Cẩm liền cảm thấy mình rơi về phía trước, Tiểu Vũ giơ hai tay lên muốn kéo Nhược Cẩm, lại bị lực tác động của Nhược Cẩm đẩy ngã. Hai người đồng thời hướng vách núi rơi xuống, đầu óc Nhược Cẩm trống rỗng, sau một lát, xuất phát từ phản xạ có điều kiện, hai chân Nhược Cẩm hướng vách núi mượn lực, để cho thân thể quay lại, đưa tay bắt lấy những dây leo chằng chịt, thoáng ổn lại, nhìn bóng dáng Tiểu Vũ đang rơi xuống ở phía trước, Nhược Cẩm không kịp suy nghĩ, hất mạnh dây leo hướng về phía Tiểu Vũ vòng tới.

Sau khi bắt lấy thân thể Tiểu Vũ, dây leo tựa như không chịu nổi sức nặng hai người, Nhược Cẩm hướng chung quanh nhìn một vòng, phát hiện ở bên vách núi có một khối đá có chút bằng phẳng nhô ra, Nhược Cẩm dùng lực đem Tiểu Vũ quăng mạnh qua, ở trong nháy mắt dây leo sắp gãy, Nhược Cẩm đã bám ở mép tảng đá, nhưng mép tảng đá ẩm ướt trơn trượt không chịu nổi, Nhược Cẩm nghĩ rằng lần này hỏng rồi, đột nhiên một đôi tay thon dài mà có lực, nắm chặt tay Nhược Cẩm, Nhược Cẩm ngẩng đầu thì thấy Tiểu Vũ, Tiểu Vũ quỳ gối bên cạnh tảng đá, cúi thân mình xuống nắm chặt tay Nhược Cẩm: “Mau, dùng sức.”

Nhược Cẩm rốt cuộc lên được tảng đá, quỳ trên mặt đá không ngừng thở hổn hển, Tiểu Vũ cũng ở một bên, yên lặng lau mồ hôi trên mặt.

“Cảm ơn.” Nhược Cẩm nhìn về phía Tiểu Vũ nói.

“Trả lại cô một mạng mà thôi.” Tiểu Vũ tỏ ý không sao cả nhún nhún vai.

“Thì ra cậu cũng không xấu như vậy, nhưng mà vì cái gì lại giết người?”

“Cái gì?”

“Vì cái gì lại giết mấy người Á Nam, Mạnh Lệ?”

“Tại sao lại nói là tôi giết? Cô có chứng cứ sao?” Bộ dáng Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Nhược Cẩm nhìn hắn vẫn không biết hỏi cái, không khỏi đầy bụng tức giận: “Chứng cứ? Cậu giấu dao trong túi, cậu cùng Cố Thần Tường quan hệ không hề bình thường, Mạnh Lệ từng yêu Cố Thần Tường, cái này không phải đều là chứng cứ sao?”

“Không phải, cô nói là động cơ cùng khả năng, mà không phải chứng cứ, cô không chứng minh được tôi giết người, hơn nữa.....”

“Từ cậu ra còn có thể là ai? Chính cậu đã thừa nhận là cậu có động cơ, những người khác đều là những cô gái tay trái gà không chặt, hơn nữa hoàn toàn không hề có động cơ.”

“Có động cơ hay không tôi không biết, nhưng nói tay trái gà không chặt, tôi không tin, ít nhất cô không phải người như thế.”

“Cậu...” Nhược Cẩm không khỏi chán nản, không thèm nhắc lại, tình hình này, tốt nhất vẫn nên giữ gìn sức lực, ai biết sẽ phải ở nơi quỷ quái này bao lâu, ai biết nam nhân yêu nghiệt kia khi nào thì cuồng tính sẽ nổi lên.

Phòng làm việc tổ trọng án, các cảnh viên đang ngồi vây quanh ở chung quanh bàn hội nghị tập hợp kết quả điều tra nhiều ngày qua.

“Theo chúng tôi điều tra, những sinh viên nữ mất tích này, không thấy xuất hiện cùng thành viên trong nhà và bạn bè thân hữu, khu vực sống hoàn toàn khác nhau, điểm giống nhau là, toàn bộ xuất thân nông thôn, tình hình gia đình khó khăn, lúc học đại học cơ bản là không thể kết giao với người mới nhiều, cũng không tồn tại kết thù kết oán hoặc là tranh cãi.”

“Ở trong trường học, bọn họ đều thuộc loại về loại người tỏ ra mình thấp kém, có thể là bởi vì nguyên nhân gia đình, bọn họ đều có vẻ tự ti, thuộc loại người có vẻ nghe lời, trên cơ bản sẽ không trốn học, thậm chí đi muộn cũng rất ít, bởi vì bọn họ không muốn giáo viên nhận xét xấu, vì có thể được học bổng cùng vị trí làm việc ngoài giờ, đương nhiên cũng không liên hệ với bạn bè nhiều, kinh nghiệm xã hội rất ít, ồ, đúng rồi, Vương Tiểu Phân kia có vẻ đặc biệt, năm ba đại học đã tìm được một công việc, sau đó thì không tham gia làm việc ngoài giờ nữa, hơn nữa sau đó còn kiêm chức gia sư mấy nhà.”

“Ngoài điểm này, còn có một điểm nữa, bọn họ đều từng tới công ty Dự Nam thành phố J cùng công ty Ngân Trường đưa hồ sơ xin việc.” Đinh Hoài Đồng nhìn xấp tư liệu nói.

“Vậy trong đơn xin việc có xuất hiện người nhận hồ sơ không? Có khả nghi không?” Lê Ngạn hỏi.

“Không có, tôi xem kỹ vài lần, không có khả nghi.”

“Tôi đem sinh viên tốt nghiệp năm nay đi hai công ty báo danh đều liệt vào bảng, ở trong ngày chín sinh viên này đi báo danh, có một cái tên đều xuất hiện qua.” Nhược Nạp nói.

“Lý Mai? Cái này không có gì kỳ quái, có khả năng cô ta nộp hồ sơ hai công ty và cùng được gọi.”

“Điểm này không có gì kỳ quái, nhưng mà kỳ quái là, căn bản cô ta không phải tốt nghiệp năm nay, tôi không tìm thấy hồ sơ của cô ta, ở toàn bộ tư liệu, cô ta chỉ có một bảng lý lịch sơ lược, không có chứng minh gì.”

Tất cả mọi người đem lực chú ý tập trung đến điểm này, Lê Ngạn nói với Huyền Mạc: “Tra người này xem.”

“Không có người này, tuổi cùng lý lịch của cô ta có khả năng đều là giả.”

“Người này nhất định có vấn đề, mục tiêu của cô ta khẳng định không phải đi phỏng vấn.”

“Đúng rồi, Vương Tiểu Phân kia có QQ, tôi từng lấy lịch sử chat của cô ta xem, trong lịch sử chat của công ta có nói tới chị Mai, còn nói nhận lời hôm nay sẽ phát sinh cái gì đó, anh nói có thể chính là Lý Mai kia hay không?”

“Rất có khả năng, bọn họ còn nói cái gì nữa?”

“Tôi lấy ra xem, bọn họ là một nhóm người, tạo thành một group chat với nhau, trong đó, Vương Tiểu Phân nói nhà của mấy người có món ăn ngon gì nổi danh nhất? Một người trả lời nói chân giò hun khói nổi danh nhất, một người khác nói thịt đông pha, Vương Tiểu Phân lại hỏi chị Mai có ở đó không? Lúc này một nick tên là Chuyện Cũ Nghĩ Lại Mà Kinh nói chỗ của tôi có đồ ăn ngon, mọi người có khả năng chưa nếm qua, chính là bánh rán, dùng bột ngô làm, là lương thực chính của người chỗ chúng tôi, tôi ăn cái đó mà lớn lên. Vương Tiểu Phân nói là thành phố T phải không, chỗ của tôi có người từ nơi đó đến, có nghe cô ta nói qua, Chuyện Cũ Nghĩ Lại Mà Kinh trả lời, thành phố T không phải ngon nhất, chỗ của chúng tôi mới là chính tông nhất, ngon nhất.”

“Chỗ nào của thành phố T lấy loại bánh rán này làm món chính?” Lê Ngạn nhìn về phía Lưu Cường.

“Tôi biết, trấn L, tôi đã đi qua nơi đó, thời điểm tôi vừa tốt nghiệp, qua nơi này thực tập.” Bạch Tuyết Tinh nói.

“Đem ảnh chụp của Lý Mai phát đến trấn L, mời bọn họ giúp đỡ chúng ta tra tìm thân phận thật người này. Phải nhanh!”

Huyền Mạc còn nói thêm: “Xem đoạn chat, bọn họ đang thương lượng một lần nữa hành, bọn họ nói có thể ở thời điểm tìm công tác quen nhau là một loại duyên phận, hơn nữa bối cảnh cuộc sống mọi người đều thực tương tự, có rất nhiều đề tài chung, cùng những người trong thành thị khác cũng không có gì hay để nói, vì kỷ niệm lần gặp gỡ bất ngờ này, bọn họ chuẩn bị tổ chức một lần đi xa, đồng thời cũng muốn kỷ niệm việc sắp chấm dứt đời sinh viên.”

“Có Lý Mai kia không?” Lê Ngạn hỏi.

“Nếu Chuyện Cũ Nghĩ Lại Mà Kinh kia chính là cô ta mà nói, vậy có cô ta, hơn nữa những người hưởng ứng này, tất cả đều là dạng người mà ma giết người kia thích.” Huyền Mạc vừa nói lập tức mọi người đều nhìn về anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bị Đẩy

“Vi sao cô không nói gì?” Tiểu Vũ nhìn Nhược Cẩm không hề lên tiếng, nói.

Nhược Cẩm không nói gì.

“Từ khi cô rơi xuống đây vẫn còn không nghĩ ra vì sao mình rơi xuống à?”

Nhược Cẩm giật mình, quả thật bản thân không nghĩ tới vấn đề này, một lần nữa hồi tưởng lại trong nháy mắt vừa rồi, đặt toàn bộ lực chú ý ở trên người Tiểu Vũ, căn bản không lưu ý chuyện gì khác, chờ một chút, Tiểu Vũ cuối cùng hô một câu gì? Đúng rồi, cậu ta kêu là “Cẩn thận!”

Cậu ta kêu ai cẩn thận? Bảo mình sao? Nhược Cẩm không khỏi ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ một cái.

“Cô thực thông minh, nhưng mà quá dễ dàng bị dẫn dắt, làm cho thành kiến của mình dẫn dắt chính mình.” Tiểu Vũ cười nói.

“Cậu giáo huấn tôi đấy à?” Nhược Cẩm hỏi ngược lại.

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi.”

“Không cần quanh co lòng vòng, cậu cứ nói thẳng cậu có ý tứ gì đi.” Nhược Cẩm nói.

“Là Lý Mai đẩy chúng ta xuống.” Về mặt Tiểu Vũ bình thản như nói hôm nay thời tiết không tệ.

“Không có khả năng!” Nhược Cẩm tức giận nói, điều này sao có thể? Mình vì muốn giúp cô ta mới đi qua đó, cô ta vì cái gì phải làm như vậy? Có lẽ lúc đó cô ta vì sợ hãi nên nhất thời thất thủ? Hoặc là Cố Thần Tường kia tỉnh lại, lại xuống tay đối với mình?

“Cậu không phải đang che giấu cho Cố Thần Tường chứ? Hắn vừa rồi đã định động thủ đối với tôi, hiện tại nói không chừng lại là hắn thì sao?” Nhược Cẩm nói.

“Thần Tường gì cơ? Cô vừa rồi nói Mạnh Lệ cùng Không Á Nam đã chết, nhưng cô không nói Thần Tường, anh ta nhất định còn sống, cô nói cho tôi biết anh ta làm sao vậy? Vì sao anh ta động thủ đối với cô?” Tiểu Vũ mặt bình tĩnh nói.

“Ông ta thấy tôi phân tích xác thực, cho nên muốn giết tôi diệt khẩu mà thôi, đương nhiên có lẽ hắn chính là đồng phạm với cậu, bị tôi vạch trần bộ mặt thật, cho nên ghen quá thành giận.”

“Anh ta động thủ đối với cô? Lấy thân thù của cô, cô hẳn là đã làm gì đó với anh ta, cho nên vừa rồi anh ta mới không xuất hiện cùng cô?”

“Ông ta động thủ đối với tôi, tôi chẳng lẽ phải chịu sao, đương nhiên tôi sẽ không để ông ta đạt được mục đích, tôi chỉ đánh ông ta một chưởng thôi, ngắt xiu ấy mà.” Nhược Cẩm nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Vũ, cảm thấy nên kích thích cậu ta.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra: “Tôi cũng đoán vậy, cô không phải loại người tùy tiện đánh chết người khác.”

“Tôi đương nhiên không phải loại người như vậy, nhưng cậu thì không chắc, cậu nói là Lý Mai đẩy chúng ta xuống, điều này sao có thể?”

Tiểu Vũ nhìn quanh bốn phía, nói: “Không biết chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài không, vì sao tôi phải nói dối cô?”

“Nhưng vì sao Lý Mai phải làm như vậy?”

“Tôi không biết, lúc tối tỉnh lại, tôi nhìn thấy ánh lửa, Thần Tường không có ở trong lều trại, liền đi ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì, kết quả nhìn thấy có bóng người từ phía sau nhà gỗ chạy qua, tôi không nghe thấy tiếng kêu cứu trong nhà gỗ, còn tưởng rằng mọi người chạy đi ra ngoài, liền chạy đuổi theo bóng người kia, kết quả càng đuổi càng xa, chạy một mạch đến chỗ vách núi người nọ mới ngừng lại, tôi nhìn thấy là Lý Mai, liền hỏi cô ta đã xảy ra chuyện gì, kết quả cô ta cái gì cũng không nói, chỉ là không cho tôi tới gần cô ta, nếu tới gần cô ta liền nhảy xuống, chúng tôi là giằng co ở chỗ này, mãi cho đến khi cô tới, chuyện sau đó tự cô có thể biết được.”

“Điều này là thật ư?” Nhược Cẩm có chút hồ đồ nói.

“Lúc này cô bảo tôi giấu dao trong ba lô à? Sao lại nói vậy?” Tiểu Vũ chợt nhớ ra điều gì, hỏi.

“Đương nhiên là có người nói cho tôi biết, nếu không vì sao tôi lại hoài nghi cậu?” Nhược Cẩm tức giận nói.

“Cô dễ tin người quá, mặc kệ cô tin hay không tin, trong túi của tôi căn bản không có thứ đó”.

Nhược Cẩm sững sờ một chút, đột nhiên ra chuyện đó là Lý Mai nói cho mình, toàn bộ mọi chuyện giờ khắc này như là bộ phim đang chiếu, nhất nhất hiện lại trong đầu Nhược Cẩm.

Vương Tiểu Phân nói Mạnh Lệ đến là Lý Mai mời vào, nói cách khác Mạnh Lệ tự mình có ý định tham gia du lịch lần này chỉ là nguyên nhân một phía.

Quý Trình Trình mất tích, lúc ấy là cùng Lý Mai một phòng, cũng là Lý Mai phát hiện sớm nhất.

Vương Tiểu Phân mất tích, là vì miếng vải buộc tóc của Lý Mai, mới tách mọi người ra, mà theo như lời Lý Mai thì miếng vải buộc tóc đã bị rách, đã ném đi, căn bản không có người có thể chứng thực, nếu là giả thì sao?

Tiểu Vũ cất giấu dao trong túi, là Lý Mai nói, không ai nhìn thấy.

Mạnh Lệ cùng Á Nam trong phòng chết cháy, vì sao Lý Mai chạy ra? Mạnh Lệ cùng Á Nam không kêu cứu, chẳng lẽ trước đó đã xảy ra cái gì? Cái này chỉ có Lý Mai mới có thể biết.

Toàn bộ nghi vấn ủa đến một lần, Nhược Cẩm cảm thấy bản thân như tiến vào trong một âm mưu thật lớn.

Đình Hoài Đông cầm một xấp tư liệu hùng hực chạy đến văn phòng Lưu Cường.

“Tìm được cô ta rồi!”

Lưu Cường đứng bật lên, ghế dựa bị đổ ngã.

“Nói mau!”

“Cô ta tên thật Lý Phụng Mai, người thôn Hoàng Tuyền Câu, trấn L, thành phố T, sinh ngày 1 tháng 5 năm 1987, năm nay 24 tuổi, năm 2009 tốt nghiệp hệ tiếng Trung đại học J, cha đã qua đời, mẹ tái giá, sống cùng bà là Lý Vương thị mà lớn lên. Hiện tại không có công việc cố định, nhưng mà theo người trong thôn nói, cô ta ở bên ngoài sống rất khá, có nhà có xe, thỉnh thoảng trở về thăm bà. Người có vẻ quen biết cô ta nói, tiền của cô ta là tiền bất chính, nhưng mà cụ thể ra sao lại không có người nào biết, bởi vì cô ta cùng người trong thôn quan hệ bình thường, là người có vẻ quái gở, hơn nữa tính tình nóng nảy, những người cùng tuổi với cô ta đều kêu cô ta là cộc mẹ, ngay cả bà của cô ta bình thường cũng không dám quăn cô ta.”

“Vậy có người biết địa chỉ của cô ta ở bên ngoài không?”

“Một người bạn duy nhất của cô ta có quan hệ không tệ nói đầu như là ở đường Kinh Tam, khu Trường An, thành phố J, cụ thể số mấy thì không biết, cô ta chưa bao giờ nói, hơn nữa theo chính cô ta nói hiện tại mình là người làm nghề tự do, không cần ra khỏi cửa cũng có thể lĩnh tiền lương.”

“Dựa theo địa chỉ người này cung cấp đi tìm, Huyền Mạc, tra tìm tài khoản ngân hàng cùng điện thoại của cô ta, xem cô ta năm nay đã qua lại giao dịch với những ai, mặt khác chú ý toàn bộ hoạt động của cô ta trong một tháng này.” Lê Ngạn nói.

Lưu Cường nhìn Đình Hoài Đông đứng ở một bên nói: “Còn không mau đi.”

Đình Hoài Đông lập tức chuẩn bị xuất phát, Lê Ngạn ở phía sau hô một tiếng: “Tìm được địa chỉ, thì kêu chúng tôi cùng đi.”

Đình Hoài Đông dẫn theo vài cảnh viên cầm ảnh chụp của Lý Phụng Mai đi từ đầu tới cuối đường Kinh Tam, cuối cùng tìm được địa chỉ cụ thể, số 67 đường Kinh Tam, phòng 601 khu số ba.

“Phòng ở nơi này không rẻ, ở bên trong bét nhất là nhân viên công vụ, thành phần tri thức... cô ta thu vào xem ra không thấp.” Một cảnh viên trẻ tuổi nói.

“Giá phòng chỗ này năm nay chỉ sợ tăng tới hơn một vạn.” Một người khác tiếp lời nói.

Đình Hoài Đông không khỏi cảm thấy nghi hoặc, cho dù là thành phần tri thức hay nhân viên công vụ, chỉ sợ cũng phải phân ra trả theo kỳ, cô gái trẻ tuổi không có nghề nghiệp cố định giống như Lý Phụng Mai, làm sao có năng lực có một số tiền lớn mà mua nhà như vậy? Xem ra lời đồn trong thôn về thu nhập bất chính của cô ta không phải là tin đồn vô căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đầu Người

Đi tới cửa phòng 601, gõ cửa nửa ngày cũng không có người trả lời, hàng xóm cửa đối diện lộ đầu ra hỏi: “Chuyện gì? Nhà đó không có người.”

Đình Hoài Đông đem giấy chứng nhận ra nói: “Chúng tôi tới phá án, xin hỏi cô biết cô ta đi nơi nào không?”

“Không biết, chỉ biết là cùng bạn bè đi du lịch, đi vài ngày rồi.”

“Nhà cô ta không có người khác sao?”

“Không có, cho tới bây giờ không thấy có người đến tìm cô ta, cũng không thấy cô ta đưa người khác trở về quá, bắt quá...” Vị hàng xóm kia có chút muốn nói lại thôi.

Đình Hoài Đông nhìn thấy trong mắt cô ta có ham muốn mãnh liệt nói ra, nhiều chuyện quả thật là thiên tính của phụ nữ.

“Nếu cô biết chút tình hình gì, xin nói chi tiết cho chúng tôi biết, đây là nghĩa vụ của một công dân tốt, đương nhiên chúng tôi cũng sẽ vì cô mà giữ bí mật.” Đình Hoài Đông nói.

“Vậy được rồi, không phải tôi tự mình muốn nói, tôi cũng không muốn ở sau lưng người khác nghị luận, nhưng cô gái này thực kỳ quái, nghĩ tới những nơi thế này, mọi người cũng biết, người bình thường không thể đi vào ở được, giá phòng xem như là cao ở trong thành phố này, nhưng cô ta lại có thể ở được, muốn nói là bao nuôi đi, nhưng cho tới bây giờ không thấy có đàn ông đến, muốn nói có công tác tốt, cô ta lại có thể ở trong nhà thời gian rất lâu

không ra ngoài, cũng không giống như có công tác cố định, muốn nói là trong nhà có tiền đi, cô ta mặc quần áo cũng không phải đồ đắt tiền, mà giống như là nữ sinh đến từ nông thôn, chưa từng thấy cô ta mặc qua hàng hiệu gì, xem thế nào cũng thấy là thần bí.”

“Cô ta quan hệ với hàng xóm thế nào?”

“Cô ta không giao thiệp cùng mọi người xung quanh.”

“Vậy tại sao cô biết cô ta a ngoài du lịch với bạn bè?”

“Bình thường đi ra đi vào, gặp mặt cũng sẽ nói mấy câu, mấy ngày nay xem tâm tình cô ta không tệ, ở cửa hàn huyên mấy câu.”

“Cô có cảm thấy nửa năm gần đây cô ta có chỗ nào kỳ quái hay không?”

“Không có, tôi mới dọn đến năm trước, không biết trước kia cô ta thế nào, có điều cô ta thường xuyên đi ra ngoài buổi tối, có đôi khi buổi tối trong phòng còn truyền đến tiếng nhạc rất lớn, không biết đang làm cái gì.”

“Còn có cái gì khác không?”

“Giống như lúc tết vừa rồi, cô ta mua về một cái tủ lạnh lớn. Cái này có tính là kỳ quái không?”

“Cái này cũng không có gì, vì sao cô thấy kỳ quái?” Đinh Hoài Đông hỏi, trong lòng thì cảm thấy vấn đề này bình thường, sau này ngẫm lại thì cảm thấy bản thân mình lúc đó thái độ quá sức ấu trĩ.

“Cô ta ở một mình, lại không có người đến, cần tủ lạnh lớn như vậy làm cái gì? Nhà chúng tôi năm người cũng không dùng tủ lạnh lớn như vậy.”

“Được rồi, cảm ơn cô đã cung cấp cho chúng tôi tin tức này, nếu cần chúng tôi sẽ lại liên lạc với cô.”

“Anh còn chưa nói cho tôi biết cô ta đã xảy ra chuyện gì? Một cô gái độc thân sẽ không bị người hại chứ?”

“Chúng ta còn đang điều tra, có một số việc không thể để lộ ra bên ngoài, thật xin lỗi.” Đinh Hoài Đông nghĩ, nếu nói cho cô, chỉ sợ cô sẽ hối hận vì mình đã nói nhiều như vậy.

Sau khi người hàng xóm kia đóng cửa lại, Đinh Hoài Đông lấy di động gọi cho Lưu Cường báo tình hình, Lưu Cường chỉ thị anh ta ở cửa chờ, bọn họ lập tức đến.

Nửa giờ sau, Lưu Cường cùng đám người Lê Ngạn chạy tới.

“Hiện tại làm sao giờ?” Đinh Hoài Đông hỏi Lưu Cường vừa mới đuổi tới.

“Phá cửa!”

“Được.” Vài người trẻ tuổi cùng nhau dùng sức phá cửa ra.

Một luồng khí gay mũi nghênh diện đánh tới, trong lòng mọi người đều có dự cảm không tốt.

Mở đèn ra, trong phòng hầu như trống trơn, chỉ có vài món đồ dùng xa hoa đã bám đầy bụi, bức tranh đã bám bụi thành màu xám treo ở sau sofa, thảm màu xám thoát nhìn bẩn thỉu, một cái tủ lạnh cực lớn đặt ở giữa phòng.

Phòng ngủ là nơi có vẻ sạch sẽ, một cái giường đôi kiểu Âu xa hoa, có treo màn che, bàn sách màu trắng cùng tủ quần áo, trong phòng kéo bức màn thật dày, ngọn đèn khá tối, trên bàn có rất nhiều trang giấy cùng vở.

Lê Ngạn đi đến trước bàn, cầm lấy một cái bảng giờ giấc hành trình xe lửa, ở ngày 23 tháng 6 xe lửa số K-366 đi hướng Vân Nam, có vẽ một cái vòng đỏ.

“Đi nhà ga tra, có những ai cùng Lý Phụng Mai mua vé, chúng ta phải biết được hiện tại có ai ở cùng một chỗ cô ta, điều cảnh cáo cho bọn họ, tránh cho án mạng lại phát sinh.”

Lưu Cường lập tức an bài cảnh viên đi làm, chính ông ta cũng đi tới trước bàn, cầm lấy một quyển bút ký tinh mỹ lật lật.

“Đây hình như là nhật ký của cô ta, Tuyết Tinh cô tới coi, xem có thể phát hiện cái gì hay không.”

“Vâng.” Bạch Tuyết Tinh nhận bút ký từ tay Lưu Cường, cẩn thận lật từng tờ lên xem.

“Bản tin tức này hình như rất quan trọng đối với cô ta.” Nhược Nạp lấy từ một kẹp văn kiện ở một góc trên bàn ra một mẫu báo.

“Đêm giao thừa năm 2010, trên phố Phú Nguyên, thành phố J, phát sinh sự kiện đánh người, một đôi nam nữ có vẻ là người yêu bỗng nhiên phát sinh cãi vã, cô gái cảm xúc kích động, lấy dao găm từ trong người ra đâm người nam, bởi vì người vây xem lúc ấy ngăn lại đúng lúc, người nam chỉ là bị thương ngoài da rất nhẹ, vẫn chưa gây thành thảm án.”

“Cô gái này có thể là Lý Phụng Mai hay không?”

“Nhìn xem phóng viên lúc ấy là ai”.

“Kiều Vi, là một phóng viên thực tập.”

“Tôi biết cô ta, cô ta là bạn học đại học của tôi.” Nhược Nạp nói.

“Đi liên lạc với cô ta, xem có thể có được tư liệu gì hữu dụng hay không.” Lê Ngạn nói.

“Luu độ! Mau ra đây.” Vài cảnh viên điều tra ở bên ngoài hơi hoảng sợ hô.

Luu Cường nhận thấy trong thanh âm có cảm giác kỳ quái, những người này bình thường không dễ bị cái gì dọa ra như vậy.

Đi vào phòng khách, chỉ thấy cái tủ lạnh thật to kia đã được mở ra, có một cảnh viên vẫn còn trấn định hướng Nhược Nạp cùng Bạch Tuyết Tĩnh khoát tay, ý bảo họ không nên nhìn, đáng tiếc đã chậm, mấy người đã nhìn về phía tủ lạnh, tám cái đầu bám đầy sương trắng chính tề sắp hàng ở trong tủ lạnh, về mặt thời khắc cuối cùng vẫn còn lưu ở trên mặt, hoặc thống khổ, hoặc hoảng sợ, hoặc không cam lòng.

Một màn kinh sợ này khắc vào trong đầu mỗi người, thời gian tựa như đã ngưng đọng lại, mỗi một giây qua đều làm cho người ta kinh hồn táng đảm, chỉ nghe thấy hô hấp khẩn trương cùng tim đập mãnh liệt, không ai nói chuyện, tựa như toàn bộ bị trúng định thân thuật vậy.

Lê Ngạn thở ra một hơi nói: “Thông báo pháp y cùng nhân viên kỹ thuật đến đây đi.”

Luu Cường gật gật đầu, ý bảo cảnh viên đóng tủ lạnh lại, bản thân thì đi sang một bên gọi điện thoại, Lê Ngạn biết ông ta không chỉ là thông báo cho pháp y cùng nhân viên kỹ thuật, quan trọng nhất là báo cáo cho cấp trên.

Huyền Mạc đỡ lấy Nhược Nạp đang phát run, gương mặt Nhược Nạp trắng bệch, quay đầu hỏi: “Trên đời thực có người tàn nhẫn như vậy sao?”

Lê Ngạn ngẩng đầu nhìn Nhược Nạp một cái nhưng không nói gì.

“Hiện tại chứng cứ đã vô cùng xác thực, có còn cần phải liên hệ phóng viên không?” Huyền Mạc hỏi.

“Chúng ta cần biết rốt cuộc ở trên người cô ta đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì làm cho cô ta sinh ra loại tâm lý như bây giờ, chỉ có hiểu biết rõ ràng, chúng ta mới có thể biết cô ta suy nghĩ cái gì, cô ta muốn làm cái gì, mục đích cuối cùng của cô ta là cái gì, như vậy chúng ta mới có thể ở trước khi cô ta áp dụng bước tiếp theo mà ngăn cản, đừng quên cô ta bây giờ vẫn chưa bị chúng ta bắt được.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chuyện Cũ Nghĩ Lại Mà Kinh

“Bạn hỏi cái án phát sinh đêm giao thừa năm trước à?” Kiều Vi mặc áo somi màu trắng, quần tây vàng nhạt, vẻ mặt linh hoạt ngồi ở đối diện Nhược Nạp.

“Đúng, chính là sự kiện nọ.”

Kiều Vi chậm rãi bưng tách cà phê trước mặt lên, nhìn Nhược Nạp đối diện, đầu tóc đen mềm mại phiêu dật, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, váy dài màu lam nhạt, áo ngắn màu trắng, tao nhã, tươi mát nói không nên lời, giống như khi ở trường học, thiên chân kiêu my, không nhiễm khói lửa nhân gian, Kiều Vi bỗng nhiên có chút hâm mộ, thậm chí có chút ghen tị, cô ấy thật đúng là được ông trời chiếu cố, gia cảnh ưu việt, áo cơm không lo, không cần vất vả tự phấn đấu, lại nhìn chính mình từ tốt nghiệp tới nay, trả giá gian khổ cùng hy sinh người khác không thể tưởng tượng được, đến bây giờ cũng chỉ là một phóng viên thực tập, hơn nữa tâm tính chính mình cũng tựa như đã bắt đầu có chút tang thương.

“Sự kiện nọ mình có ấn tượng, thật ra thời điểm lúc mình có mặt ở hiện trường, hai người đã bị người vây xem kéo ra, cô gái kia giống như họ Lý, cảm xúc có vẻ kích động, hẳn là người nam đưa ra lời chia tay khiến cô ta chịu đả kích không nhỏ. Thật ra ngẫm lại, hiện nay chuyện trai gái phân phân hợp hợp không phải là bình thường sao?”

“Vậy có biết là vì nguyên nhân gì hay không?”

“Nam ghét bỏ nữ không phải xử nữ, thật ra nếu không ở qua cùng một chỗ, hẳn làm sao biết nữ có phải xử nữ hay không, cái này bắt quá là lấy có muốn chia tay mà thôi, có điều người hình như phản ứng quá lớn, tựa như không phải lần đầu tiên gặp phải sự tình như vậy, lúc ấy miệng cô ta còn ồ ồ cái gì, người nam không phải thứ tốt, một tên, hai tên, tất cả đều như thế, rồi nữ nhân không thể bị coi thường, loạn cả lên, đại thể giống như vậy đó.”

“Không lẽ bạn còn biết chút cái gì nữa, bạn không nói chuyện với cô ta sao?”

“Bạn thật đúng là thông minh.” Kiều Vi cười nói.

“Mình còn không biết bạn sao, bạn quan tâm có thể giết chết voi, làm việc đều phải hỏi đến cùng, cô gái kia vừa nghe chính là người có chuyện xưa, bạn sao có thể không hiếu kỳ.”

Kiều Vi hơi có chút đắc ý nói: “Đúng vậy, bạn có thấy là chuyện như vậy sẽ có cái gì kỳ kỳ hay không, các biên tập thích nhất vẫn là nội dung có điểm thực tế, có cái để xem.”

“Vậy cô gái kia đồng ý để bạn phỏng vấn cô ta sao? Cô ta hẳn là phải kiêng kị người khác nói đến cô ta mà? Đó đối với cô ta mà nói khẳng định là chuyện cũ không thoải mái.”

“Đó đương nhiên là không thể nói thẳng vào vấn đề rồi, mình thấy lúc ấy cô ta định rời đi, cho nên giả là người qua đường, đi qua an ủi cô ta, ngay từ đầu cô ta hoàn toàn im lặng, sau đó mình đi theo cô ta đến một quán bar, đứng nhìn cô ta ăn mặc bình thường, nhưng thật ra trình độ tiêu phí không thấp, quán bar mà cô ta đi vào, tiền lương giống như mình, một tháng cũng tiêu không nổi hai ba lần, nhưng nhìn bộ dáng của cô ta hình như là khách quen.

Cô ta gọi một ly rượu mạnh màu đỏ không biết tên là gì, lại gọi cho mình một ly, sau đó uống nhiều, cô ta nói mới nhiều lần lên, bắt quá ai biết là lời say có thật hay không, nghe ý tứ của cô ta hẳn là thời đại học đã được người bao nuôi, kết quả không phải bởi vì mình ưu tú, mà là bởi vì mình nghèo, người bao dưỡng mình không phải người nam kia, mà là vợ của hắn, người nam kia mỗi lần ngủ lại ở chỗ cô ta, đều dùng một loại ánh mắt lạnh lùng rất khinh bỉ, rất khinh thường nhìn cô ta.”

Kiều Vi nhẹ nhàng nhấp ngụm cà phê, giống như đang chậm rãi nhớ lại, lại giống như rất có cảm xúc.

“Cô ta nói người phụ nữ kia không chỉ có cho cô ta một phòng ở giá trị xa xỉ, còn cho cô ta xe cùng tiền mặt, trước khi cô ta học năm thứ tư, qua 22 năm sống khổ, nghèo đến mỗi mùa chỉ có một bộ quần áo, một học kỳ chỉ dám ăn một chút đồ ăn, vị trí làm việc ngoài giờ phải ăn nói khép nép đi cầu chủ nhiệm lớp, còn bị giáo viên bắt lương ăn bớt, chểnhạo, cái này chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là mãi cho đến một tháng trước khi tốt nghiệp, cô ta vẫn chưa tìm được công tác thì phải lập tức phải trở lại cái sơn trang nghèo kia, tiếp tục cuộc sống trước kia, cô ta sợ hãi đến cùng cực, thẳng đến gặp người phụ nữ kia, cô ta nghĩ đến đây ít nhiều cũng là một cơ hội, chờ mình vì người nam kia sinh một đứa nhỏ, nhiều lắm một năm hai năm, bản thân liền tự do, hơn nữa có tiền, còn có rất nhiều thời gian để mình sống cuộc sống của chính mình.

Nhưng mà không ai nói cho cô ta biết đó mới là khởi đầu cơn ác mộng, người nam kia tuy rằng ở tại nơi đó, nhưng vẫn áp dụng tránh thai, cô ta không thể có thai, bản thân sống cuộc sống trong sự khinh bỉ hai năm, tuy rằng người phụ nữ kia không nuốt lời, vẫn cung cấp đủ, người nam kia sau đó lại không lưu một câu thì đã rời đi, bản thân vừa nghĩ có thể một lần nữa bắt đầu, nhưng mà như thế lại vừa mất đi thứ gì đó, tự tin, tôn nghiêm, sự yêu thương, cô ta cũng thử yêu qua vài lần, nhưng đối tượng nghe nói cô ta không phải xử nữ, liền nghĩ biện pháp chia tay, còn có vài người thì bỏ qua chuyện đó vì nghĩ tới tiền bạc của cô ta, cô ta như quên đi phải giao thiệp với người ngoài thế nào, biểu đạt sự yêu thương như thế nào, đi tiếp nhận yêu thương như thế nào, tất cả đều hỗn loạn mà lạc lối.”

“Cô ta còn nói cái gì không?”

“Cô ta nói hận người nam bao nuôi cô ta kia, cũng hận vợ của người nam kia, bản thân bởi vì tiếp xúc một phụ nữ biến thái như vậy, mới có thể rơi xuống tới bước như hiện tại.”

“Vậy bạn có biết người phụ nữ mà cô ta nói kia là ai hay không?”

“Không biết, tuy nhiên cô ta nói người nam kia hẳn là một người thành công, giống như là ở công ty Ngân Hàng gì đó, chức vụ khá cao, cụ thể là ai cô ta chưa từng nói, mình muốn đào sâu hơn cũng không được, mình đối với vị phu nhân tư tưởng mới lạ kia cũng rất ngạc nhiên.” Kiều Vi cười nói.

Nhược Nạp nghĩ rằng nếu bạn mà biết vị phu nhân kia đã tạo nên một vị sát thủ liên hoàn máu lạnh, chỉ sợ sẽ càng lấy làm kỳ quái.

“Đừng rồi, sao bạn lại có hứng thú với chuyện này vậy?” Kiều Vi hỏi.

“Hỏi giúp người bạn, anh ta làm ở cục cảnh sát, đối với chuyện này cảm thấy có vẻ hứng thú, cho nên nhờ mình giúp anh ta hỏi một chút.”

“Cục cảnh sát? Nơi đó nhất định không hề thiếu tư liệu tốt, mình đang lo tìm không thấy phương pháp, bạn có thể giúp mình kéo một tuyến hay không, bạn học tốt, hỗ trợ mình với.” Kiều Vi chớp đôi mắt to hỏi.

“Bạn hướng mình phóng điện có ích lợi gì? Mình sẽ hỏi thử, nếu bạn của mình không phản đối, đương nhiên mình không ý kiến.” Nhược Nạp nghĩ, đến lúc đó không bằng đem Đinh Hoài Đông giới thiệu cho Kiều Vi, hẳn là có chuyện có thể nói.

Trở lại cục cảnh sát, Nhược Nạp đem tình hình từ chỗ biết được từ chỗ Kiều Vi nói ra, lúc này cảnh viên cũng đem ghi chép về vé mà Lý Phụng Mai mua cùng danh sách người đồng hành trở về.

“Lý Phụng Mai mua vé chuyến K-366, ngày 23 tháng 6, đi hướng Vân Nam, mua vé cùng thời gian với cô ta có năm người, Quý Trình Trình, Vương Tiểu Phân, Huyền Nhược Cẩm, Khổng Á Nam, Mạnh Lệ, chúng tôi đã lấy được nhật ký đi ngày hôm đó, có thể khẳng định những người này đi cùng nhau.”

Huyền Mạc cùng Nhược Nạp đồng thời cả kinh hỏi: “Huyền Nhược Cẩm?”

“Đúng, Huyền Nhượng Cẩm, cùng họ hai người, sao vậy, quen biết à?”

“Đó là chị gái của tôi.” Nhượng Nạp lúng ta lúng túng nói, trong lúc nhất thời đầu óc không thể suy nghĩ gì được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mục Đích

“Dựa theo tin tức, sự kiện nọ hẳn chính là nguyên nhân Lý Phượng Mai kích thích, cô ta giết chết nữ sinh viên này, thật ra là đang giết chết chính mình, nếu tất cả cái này có thể tiêu diệt ở lúc mới bắt đầu, vậy thì không có tương lai thống khổ, nhưng một thời gian sau, khi này ảo tưởng đó không thể thỏa mãn thỏa mãn, cô ta phải làm chính là giết chóc càng điên cuồng, cho đến khi đem ngọn nguồn thống khổ tiêu diệt hết đi, cô ta mới có thể giải thoát.” Lê Ngạn liếc mắt nhìn hai anh em một cái nói.

“Ý Lê Ngạn gì, Nhượng Cẩm không là ảo tưởng của chính cô ta, cũng không phải là người làm cho cô ta thống khổ, cô ta sẽ không là mục tiêu Lý Phượng Mai sát hại.”

“Vậy anh nói mục tiêu cuối cùng của cô ta là cái gì?”

“Phóng viên tên là Kiều Vi kia không phải đã nói, Lý Phượng Mai nói qua cô ta hận người nam bao nuôi cô ta, cũng hận vợ của người nam đó, bởi vì bản thân tiếp xúc với một phụ nữ biến thái như thế, mới có thể rơi xuống bước như hiện tại.”

“Anh muốn nói cô ta có ý định giết chết đôi vợ chồng kia?” Lưu Cường nói.

“Đáng tiếc chúng ta không biết rốt cục bọn họ là ai, làm sao mà tra được?” Đinh Hoài Đông hỏi.

“Tuy rằng tâm lý cô ta gặp biến cố mà sinh biến thái, nhưng cái này không phải tật bệnh tinh thần, cô ta có suy nghĩ, cũng rất thông minh, toàn bộ những gì cô ta làm đều có dự tính, có mục đích, cô ta sẽ không vô duyên vô cớ buông tha thủ pháp cùng mưu mẹo nhất quán của chính mình, lần này cô ta du lịch cũng không thể là ý tưởng đột phát, nguyên nhân trong đó chúng ta phải biết rõ ràng. Đi tập đoàn Ngân Tường tra tìm người nam kia, chừng 30-40 tuổi, cấp cao, đã kết hôn, không có con, vợ cường thế, gần đây có khả năng đi Vân Nam công tác hoặc là du lịch.”

“Đi Vân Nam vì sao không là vợ của hắn?”

“Kẻ hận nhất kia đương nhiên phải lưu đến cuối cùng.”

“Nhưng mà chị của tôi không phải loại người cái gì cũng không đếm xỉa đến, nếu chị ấy... Đúng rồi, chị ấy đêm qua có gọi điện thoại cho tôi.”

“Khi nào?”

“Ước chừng là hơn 9 giờ tối, chị ấy nói bọn họ đang đi bộ xuyên qua núi Cao Lê Cống, còn chuẩn bị lại đi núi Bích La Tuyết, Đạm Đường Lục Tạp, Nộ Giang, Độc Long Giang, hai dòng sông bên trong quần sơn từ nam chí bắc.”

“Có nói đã xảy ra sự tình gì bất thường hay không?”

“Không có, di động của chị ấy đã mấy ngày không thông, chị ấy nói tín hiệu không tốt, nhưng ngày đó đột nhiên thông, hơn nữa chị ấy cũng không nói đã ra khỏi núi, còn nữa, lúc gần cúp máy, tựa như chị ấy có việc gì có vẻ gấp, giọng của chị ấy đột nhiên nhanh hơn, chị ấy nói tôi tự mình chú ý, gọi điện thoại cho ông nội, lại thay chị ấy nói cho anh hai anh cả, chị ấy rất nhớ họ.”

“Cái này có cái gì không đúng sao?”

“Chị ấy là loại người thoải mái, rất ít nói loại lời nói cảm tính này, hơn nữa đây không phải là lần đầu tiên ra ngoài, chị ấy trước kia cho tới bây giờ không nói chuyện như vậy, nếu không phát sinh ra cái gì, chị ấy sẽ không nói như vậy, lúc ấy tôi có dự cảm không tốt.”

“Nếu bọn họ không ra khỏi núi, vậy cô ấy làm thế nào mà gọi điện thoại được? Lúc nghe điện thoại cô thấy gì lạ không?”

“Không có.”

“Cái gì cũng không có sao?”

“Ngoài tiếng gió vù vù, thì không có.” Nhượng Nạp cẩn thận nghĩ nghĩ nói.

“Cái này không đúng, ở trong núi, không có khả năng im lặng như vậy, tiếng côn trùng kêu vang, tiếng ếch kêu các loại, không có khả năng chỉ có tiếng

gió, nếu là như thế chỉ có một loại khả năng.”

“Cái gì?”

“Vị trí của cô ấy rất cao, cao hơn phạm vi cây cối bình thường bao trùm, cũng chỉ có như vậy, di động của cô ấy cũng mới có khả năng có tín hiệu. Còn có một điểm, nếu cô ấy vội vàng tìm kiếm nơi có tín hiệu, khẳng định sẽ không nói với cô những lời mà bình thường cô ấy không nói như vậy, nhất định là đã xảy ra cái gì, làm cho cô ấy phải làm như vậy, hơn nữa sự tình rất quan trọng, cũng rất bức thiết.”

“Anh cho rằng chị ấy muốn...”

Lưu Cường còn chưa có nói xong, Đinh Hoài Đồng cướp lời nói: “Báo cảnh sát!”

“Rất có khả năng, theo hành động cùng lời nói của cô ấy mà nói, nhất định là đã xảy ra chuyện gì. Chúng ta phải tranh thủ thời gian liên hệ bên cục công an, nếu lúc đó cô ấy báo cảnh sát, chúng ta xem có thể thông qua điện thoại xác định vị trí của cô ấy hay không.”

Ở dưới vách núi, Nhược Cẩm cùng Tiểu Vũ đã khôi phục thể lực.

“Chúng ta cần nghĩ biện pháp đi lên, tôi cảm thấy Thần Tường sẽ gặp nguy hiểm, Lý Mai kia tựa như điên cuồng, nếu Thần Tường có hoài nghi với cô ta, cô ta nhất định sẽ không nương tay.” Tiểu Vũ nói.

“Tuy rằng tôi thừa nhận Lý Mai có chút khác lạ, nhưng mà tôi vẫn nghĩ không ra cô ta có lý do gì phải làm như vậy”.

“Cô quen biết cô ta bao lâu?”

“Lần này đến du lịch mới quen biết cô ta.”

“Vậy cô làm thế nào biết cô ta có phải có lý do làm như vậy hay không?”

“Cái dạng cừu hận gì có thể làm cho một người trở nên tàn nhẫn như vậy, huống chi, dựa theo cách nói của Tiểu Phấn, bọn họ cũng chỉ là ở thời điểm nhận lời mời mới quen biết, bình thường cũng không có xung đột gì, ngược lại, cô ta bình thường thường tự cho mình là lớn, đi chiếu cố người khác.”

“Cái gì cũng đều có cách nguy trang chính mình, đây là thiên tính, nếu không cô ta làm sao có khả năng thắng được tín nhiệm của người khác cùng cơ hội giết người, tuy rằng cô lớn tuổi, nhưng nhìn cô vẫn rất ngây thơ.”

Nhược Cẩm trừng mắt nhìn Tiểu Vũ một cái, không nói gì, bản thân tựa như càng ngày càng cảm thấy Tiểu Vũ này không phải là loại người như mình tưởng tượng, cậu ta rất thông minh cũng rất có suy nghĩ, có lẽ cái này phát ra từ sự trải nghiệm, hơn nữa cũng nhìn không ra cậu ta có nhiều chán chường.

“Cậu cùng Cố Thần Tường, cậu là tự nguyện hay là vì tiền?” Nhược Cẩm nói ra thắc mắc.

“Giữa chúng tôi rất phức tạp, tôi không biết chúng tôi có phải đồng tính luyến ái chân chính như ý nghĩa hay không, chúng tôi chỉ là hai người đàn ông từng chịu qua thương đau, chúng tôi có vết sẹo không muốn bị vạch trần, chúng tôi trong lòng tích tụ, lại tìm không thấy người yêu có thể an ủi, chúng tôi không muốn tin tưởng vào phụ nữ nữa, cũng không thể yêu phụ nữ nữa, cho nên chúng tôi tựa vào nhau mà chữa thương cho nhau, chờ ngày nào đó chúng tôi cảm thấy vết thương của bản thân đã khỏi, có lẽ chúng tôi sẽ không cần đối phương nữa, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.”

Nhược Cẩm nghe Tiểu Vũ nói, trong lòng không biết là đồng tình hay là xem thường.

“Chúng ta tìm xem có thể có đường nhỏ đi ra ngoài hay không.” Nhược Cẩm vỗ vỗ bùn đất trên người, đứng dậy nói.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn về phía trước, ngoài thân mọc lan tràn ra cùng dây leo chằng chịt thì không thấy gì ở phía đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới, lại là nước sông Nộ Giang mênh mông.

“Xem, nơi đó hình như có người.” Tiểu Vũ bỗng nhiên nói.

Nhược Cẩm theo hướng ngón tay Tiểu Vũ nhìn lại, quả nhiên ở trên núi đối diện, có một bóng người đang xuyên qua ở trong cây cối.

“Xem quần áo thì hẳn là dân bản xứ, có lẽ là được nông lên núi hái thuốc.”

“Kêu hắn, xem có thể giúp chúng ta hay không?”

Tuy rằng là hai tòa núi, nhưng cách nhau cũng không quá xa, nếu hô to một tiếng đối diện hẳn là có thể nghe được, vị được nông kia nếu mang theo dây thừng đủ dài, sẽ có khả năng đến giúp bên mình.

“Alo! Đồng hương!” Tiểu Vũ còi áo thun trắng trên người cầm ở tay hướng về phía núi đối diện dùng sức vùng lên.

Tận tới khi cánh tay như tê dại, người đối diện kia hình như mới có cảm giác quay đầu, hướng về phía đám người Nhược Cẩm.

Chương 26: Cổ Thần Tường Cùng Lý Mai

Cổ Thần Tường mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy Lý Mai đang ngồi ở bên cạnh mình, vừa định há miệng nói chuyện, ngực truyền đến một trận đau nhức.

“Anh đã tỉnh?” Lý Mai hỏi.

Cổ Thần Tường gật gật đầu, có chút kỳ quái nhìn về mặt cổ quái của Lý Mai.

“Tiểu Vũ cùng Nhưộc Cẩm đâu?”

“Sao anh lại bị thương?” Lý Mai không trả lời vấn đề của Cổ Thần Tường, hỏi ngược lại.

“Cô nói là chỗ nào? Trên đầu hay là ngực?” Cổ Thần Tường cười khổ nói.

“Ngực.”

Cổ Thần Tường nghĩ rằng không thể nói mình muốn đánh lên Nhưộc Cẩm, bị cô ta ra một chưởng đánh cho hôn mê, nói để Lý Mai biết mình đánh lên Nhưộc Cẩm, khẳng định sẽ hỏi mình vì sao? Vậy chẳng phải là bất lợi đối với Tiểu Vũ, mình chỉ muốn giúp Tiểu Vũ tranh thủ chút thời gian chạy trốn, vạn nhất cảnh sát đến đây...

“Anh suy nghĩ cái gì vậy?” Lý Mai thấy Cổ Thần Tường chậm chạp không trả lời mình, lại hỏi.

“Tôi bị ngã, Tiểu Vũ cùng Nhưộc Cẩm đâu? Sao lại không thấy bọn họ?” Cổ Thần Tường thấy Lý Mai tựa như đã quên câu hỏi của mình, liền lại hỏi một lần.

“Bọn họ đã ngã xuống vách núi.” Lý Mai nói.

“Cái gì?” Cổ Thần Tường cả kinh, lại kỳ quái nhìn về mặt bình thản của Lý Mai, không hề có chút kinh hoàng cùng lo lắng nào.

“Nhưộc Cẩm cùng Tiểu Vũ trượt chân rớt xuống vách núi.”

“Sao lại như thế? Tiểu Vũ đã làm gì cô sao?” Cổ Thần Tường nhất thời kích động, không khỏi thất thanh hỏi.

“Cái gì?” Lần này đến phiên Lý Mai kỳ quái, chẳng lẽ hẳn cho rằng tất cả cái này đều là Tiểu Vũ làm, gã đàn ông này mãi mãi ngu xuẩn và kiêu ngạo như thế, làm bằng hữu cùng người phụ nữ của hắn vĩnh viễn sẽ không có kết cục tốt gì.

“Nhưộc Cẩm nói tất cả chuyện này đều có thể là Tiểu Vũ làm, cô nói cho tôi biết cô ta đoán có đúng hay không, cô xem, cô không phải vẫn tốt sao? Nếu là Tiểu Vũ, sao cô vẫn còn sống?” Cổ Thần Tường có chút vội vàng nói.

Cái này không khỏi làm cho Lý Mai có chút tức giận, hẳn có ý tứ gì, hẳn đang quan tâm đến tên mặt trắng kia sao? Nếu tôi nói không phải Tiểu Vũ làm, đó không phải đang thừa nhận là tôi làm sao, tôi có ngu xuẩn như vậy hay không? Hay là ở trong mắt ông tôi vẫn đều là như vậy?

Không đúng, tôi cho tới bây giờ không tồn tại ở trong mắt ông, căn bản ông không nhớ tới tôi, đây không phải chứng minh rất tốt sao, ngủ ở bên tôi thời gian hơn một năm, ông không hề nhìn qua tôi, tôi tựa như một kỹ nữ, không đúng, kỹ nữ vẫn là người, còn dùng tư sắc để kiếm khách, tôi giống như là một công cụ, công cụ tiết dục, công cụ sinh con, công cụ để vợ chồng ông đầu đá.

Bao nhiêu đêm, tôi trần truồng nằm ở trên cái giường xa hoa mà lạnh như băng kia, nhìn ông đưa lưng về phía tôi, mặc lại từng món đồ, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi. Bao nhiêu đêm, tôi trần truồng đứng ở trước gương, nhìn thân thể mềm mại mà trẻ trung kia của mình, mà tự ghê tởm chính mình.

Tôi không phải hạng người hạ đẳng hèn mọn mà dơ bẩn, tôi cũng là sinh viên đường đường chính chính, tôi cũng từng tràn ngập tự tin cùng kiêu ngạo, tôi cũng từng khát khao gặp gỡ tình yêu lãng mạn bất ngờ cùng ngọt ngào, tôi dùng hết toàn lực đi ra khỏi cái sơn thôn bản cùng kia, chẳng lẽ là vì để cho người ta giẫm ở dưới chân, giống như một con kiến bé nhỏ không đáng kể hay sao?

Là các người hủy tôi, là các người làm cho tôi trở nên tệ hại như thế, là các người làm cho tôi chưa từng nỡ thi đã điều tàn, tôi muốn các người trả lại cho tôi tất cả.

Cổ Thần Tường nhìn về mặt Lý Mai mỗi lúc một cổ quái, có chút khó hiểu, chẳng lẽ cô gái này bị dọa tới độ hoảng sợ ngơ ngẩn? Có điều hình như đã

từng thấy cô ta ở chỗ nào đó, hình như đã tới công ty xin việc thì phải.

“Tất cả cái này đều là Tiểu Vũ làm, hần muốn giết tôi, chị Nhược Cẩm vì cứu tôi mới cùng rơi xuống vách núi với hần.”

“Đưa tôi đi qua nhìn xem, cậu ta không thể xảy ra chuyện.”

“Vì sao? Hần chỉ là một tên hung thủ giết người, vì cái gì không thể xảy ra chuyện?”

“Bởi vì... ài, khó mà nói rõ cùng cô được.” Cố Thần Tường xấu hổ nói.

“Vách núi nơi đó dựng đứng, phía dưới không phải đá lớn thì chính là đỉnh nhọn, nhất định không có hy vọng còn sống, không bằng chúng ta đến bên núi nhìn xuống dưới vách núi xem, nói không chừng có thể tìm được thi thể bọn họ.”

Cho dù Tiểu Vũ là hung thủ giết người, nhưng Nhược Cẩm rõ ràng cứu cô ta một mạng, vì sao cô ta nói chuyện lại có vẻ mặt lạnh nhạt như vậy, làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái, Cố Thần Tường âm thầm nghĩ.

“Được rồi, cảnh sát chắc cũng sắp đến rồi, tuy nhiên Tiểu Vũ đã chết, bọn họ cũng không làm được gì.”

“Cảnh sát sắp đến? Không phải không có cách nào báo cảnh sát sao?” Lý Mai lắp bắp kinh hãi hỏi.

“Ồ, là Nhược Cẩm báo cảnh sát, cụ thể làm như thế nào thì cô ta không nói.”

“Đường không phải không thông sao? Làm sao bọn họ vào núi được?”

“Đường đúng là không dễ đi, bất quá nếu cảnh sát biết nơi này đã xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ nghĩ cách.”

“Chúng ta đi mau chút, xem có thể sớm tìm được Tiểu Vũ cùng Nhược Cẩm hay không.” Lý Mai âm thầm nghĩ, cho dù ngã không chết, cũng không thể để cho bọn họ sống sót, có Tiểu Vũ gánh cái tội này, tôi mới có thể đem những việc mà tôi muốn làm xong, Cố Thần Tường phải chết, nhưng hần không phải mục tiêu cuối cùng, người phụ nữ vô sỉ kia, tôi không thể để cho cô ta tiếp tục sống tiêu dao khoái hoạt.

Cố Thần Tường gật gật đầu, ôm ngực đứng lên.

“Sắc mặt anh rất khó coi, hình như bị thương không nhẹ, vết thương sau đầu của anh cũng là Tiểu Vũ đánh sao?” Lý Mai hỏi.

“Nói thật tôi vẫn không tin Tiểu Vũ là hung thủ, cậu ta không có khả năng ra tay nặng như thế với tôi.”

“Anh ta là gì của anh, đến bây giờ anh còn bảo vệ cho anh ta, anh cảm thấy anh ta xuống tay nặng, bất quá theo ý tôi, anh ta không lấy mạng của anh, cũng đã ra tay nhẹ lắm rồi.” Lý Mai lạnh lùng nói.

Cố Thần Tường nghĩ Lý Mai vì Tiểu Vũ giết bạn của cô ta mới dùng loại giọng điệu này nói chuyện, cho nên không phản bác lại, dù sao mình vẫn còn sống, hy vọng Tiểu Vũ còn sống, nếu là như vậy, mình nhất định phải dẫn cậu ta đi trước khi cảnh sát tới.

“Cố tổng, nghe nói anh có rất nhiều bạn gái, là thật sao?” Lý Mai vừa đi vừa nói.

“Sao cô lại nói như vậy?” Cố Thần Tường hỏi.

“Chị Á Nam khi còn sống nói, bất quá cũng khó trách, người có tiền giống như anh, có nhiều tiền mặt ở ngoài là khó tránh khỏi.”

“Tôi không thấy hiện tại là thời điểm thích hợp nói về chuyện này, cô cảm thấy sao?”

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là tôi thấy anh đối với bạn mình rất tốt, cảm thấy anh hần là một người rất có trách nhiệm, cho nên muốn chứng thực những lời chị Á Nam nói có đúng hay không thôi.”

“Tôi không muốn nói về cái này, có một số việc không phải giống như bên ngoài nhìn thấy, có đôi khi rất khó nói rõ ra được.”

“Anh có nhớ rõ từng người xuất hiện ở trong cuộc đời của anh không?” Lý Mai tựa như chuyển đề tài.

“Không nhất định, có những người ở trong sinh mệnh tôi, cũng có những người là khách qua đường, sao có thể nhớ hết được?”

“Theo lý thuyết, lần du lịch này, những người này cũng chỉ là khách qua đường, nếu không phát sinh cái gì, có lẽ sau khi du lịch kết thúc, sẽ quên nhau, nhưng hiện tại anh có thể quên được không?”

“Khả định không có khả năng, cả đời không thể quên được.” Cố Thần Tường cười khổ một tiếng, nói.

“Con người chính là như vậy, khi anh bình thường mà hèn mọn, người khác sẽ không nhìn anh, quên anh, nhưng khi tất cả đều lấy phương thức nào đó khắc cốt铭心, anh sẽ vĩnh viễn cũng không thể quên được, Cố tổng, về sau anh sẽ không quên tôi chứ?”

“Đương nhiên, tất cả chuyện này đều rất không bình thường.”

Chương 27: Diên Cường

Ở trên xe chạy tới Vân Nam, tất cả mọi người trầm mặc, không biết lần này đi sẽ gặp là dạng gì đây, án này hiện tại đã kinh động Bộ công an, tổ chuyên án do Bộ phái tới đã từ Bắc Kinh xuất phát trực tiếp chạy tới Vân Nam, yêu cầu Lưu Cường dẫn theo nhân viên nòng cốt tham dự án này lập tức khởi hành đi Vân Nam hội họp.

Ngoại trừ Đinh Hoài Đông cùng Bạch Tuyết Tinh tổ trọng án ra, Lưu Cường đương nhiên cũng kêu thêm Lê Ngan, Huyền Mặc cùng Nhượng Nạp, dù sao toàn bộ phát hiện cùng tiến triển này đều có quan hệ chặt chẽ với bọn họ, ở sau khi hiểu rõ tình huống, Bộ không có phản đối, ai cũng đều hy vọng án có thể được phá sớm, nếu lại có án mới ảnh hưởng sẽ không chỉ là ở tỉnh S, mà sẽ tạo thành khủng hoảng cùng dư luận khiển trách trên cả nước.

“Tít tít...” Di động của Lưu Cường đột nhiên vang lên.

“Alo! Có phát hiện gì không? Hả, anh nói đi, xác định sao? Anh ta cũng rời tỉnh S cùng một ngày, cũng đi Vân Nam đúng không? Vài người? Tốt, tiến hành theo dõi vợ của anh ta, tạm thời không cần tiếp xúc, chỉ cần bí mật theo dõi là được.”

Cùng cục công an Vân Nam liên hệ sao rồi? Có nhận được điện thoại báo cảnh sát hay không? Đúng đúng, là tên này, có thể xác định phạm vi đại khái của điện thoại báo cảnh sát lúc ấy hay không? Bọn họ đã phải cảnh lực tiến đến tìm kiếm chưa? Vì sao?Ồ, là loại tình huống này, tôi đã biết, chúng tôi sẽ nhanh chóng đến.

Mọi người ở nhà chờ đợi tin tức của tôi đi, còn có báo cáo án cùng báo cáo kỹ thuật pháp y phải bắt kịp thời gian hoàn thành, anh trực tiếp giao tận tay sở trưởng Vương, được được, tôi đã biết, hẹn gặp lại.”

“Bên tập đoàn Ngân Tường có phát hiện gì sao?” Lê Ngan hỏi.

“Đúng, dựa theo miêu tả của cậu, bọn họ tiến hành sắp xếp điều tra, phù hợp điều kiện chỉ có một người, chính là tổng giám đốc tập đoàn Ngân Tường, Cố Thần Tường.”

“Cố Thần Tường?”

“Đúng, nhân vật phong vân tỉnh S, đứng đầu một trong mười xí nghiệp lớn nhất của tỉnh chúng ta, từng làm nhân vật ảnh bia của tạp chí Xí Nghiệp nổi tiếng trong tỉnh. Nghe nói ông ta xuất thân bản hàn, nhưng mà tuần tú lịch sự lại có bằng cấp cao, thu hút vô số ánh mắt của các cô gái, sau khi tốt nghiệp với số điểm cao, thi đến thành phố J, vị cha vợ của ông ta, đảm nhiệm chức vụ ở Bộ ngoại giao, công tác qua rất nhiều nước, quan hệ không tệ, có thể nói vị trí cao, đường lối rộng, tập đoàn Ngân Tường này xem như một tay ông ta bồi dưỡng lên, có thể nói là tập đoàn đứng thứ nhất nhì tỉnh S.”

“Nếu là loại tình huống này, cũng khó trách Cố Thần Tường ở nhà không có địa vị gì, làm việc do vợ ông ta an bài, không hài lòng cũng không dám tức giận hay nói gì.” Đinh Hoài Đông hơi chầm chọc nói.

“Có lẽ như thế, chuyện xấu về ông ta cũng không thiếu, bất quá đều cùng với những phụ nữ giới thương nghiệp và quý tộc, một ít tin tức màu hồng phấn, không có nghe nói qua chuyện ông ta có bao nuôi ai.”

“Vợ của ông ta cũng không phải là nhân vật bình thường, dựa theo tình cảnh của ông ta, ông ta làm sao mà có cam đảm đi trêu hoa ghẹo nguyệt, cái này chỉ là thủ thuật mà người vợ thông minh của ông ta che mắt đối với bên ngoài, đánh lạc phương hướng dư luận, dù sao người giống như bọn họ, có chút chuyện xấu cũng coi như bình thường, mà nếu quả thật có loại chuyện bao nuôi nữ sinh viên sinh này một khi truyền ra, đối với cá nhân ông ta, đối với gia đình cùng với sự nghiệp của ông ta sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt.”

“Cậu nói Cố Thần Tường áp dụng chuyện tránh thai này, vợ ông ta có biết không?”

“Khả năng không biết rất nhỏ, thân thể có chỗ thiếu hụt sẽ dễ dàng làm cho tâm lý biến thái, nếu tôi không đoán sai, vợ của Cố Thần Tường nhất định là không thể sinh con, cho nên mới sinh ra loại ý tưởng cùng hành vi biến thái này, một khi tâm lý hình thành thay đổi, con người ta dễ dàng trở nên cố chấp cùng điên cuồng, nếu Cố Thần Tường không làm theo lời bà ta, khẳng định bà ta sẽ liên tục lặp lại, bức bách Cố Thần Tường đi làm.”

“Ý tứ của cậu là, Cố Thần Tường chắc chắn bao nuôi không chỉ một nữ sinh viên?”

“Rất có khả năng, tôi đề nghị điều tra lại Cố Thần Tường, xem có thể phát hiện thứ gì khác hay không, trên đời không có bức tường nào gió không lùa được, tôi cảm thấy Lý Phụng Mai cũng có liên quan chuyện này, cái này chỉ sợ là một nhân tố khác kích thích cô ta.”

“Như vậy xem ra cũng khó trách cô ta điên cuồng như vậy, nếu Cố Thần Tường chỉ bao nuôi cô ta, tôi nghĩ cô ta có khả năng sẽ không thiếu kềm chế như thế, nếu biết bản thân chỉ là một món đồ ăn bé nhỏ không đáng kể trong mắt người ta, nên ăn hay nên vứt bỏ, tùy thời đều có khả năng bị thay thế, lại đều là người không khác mình là bao, thật sự là rất khó chấp nhận.” Bạch Tuyết Tinh không khỏi thò thò lưỡi nói.

“Cái này thì hay rồi, một người thì biến thái giết người thành tính, một người thì biến thái hủy người không biết mệt, thế giới này thật đúng là điên cuồng.”

“Mặt khác theo Tiểu Lý điều tra, vợ của Cố Thần Tường tên là Phùng Vân Thư, hiện tại là Phó Hiệu trưởng trung học thực nghiệm thành phố J.”

“Thế mà vẫn làm tấm gương tốt, thật không biết, tương lai tổ quốc ở dưới tay loại người này sẽ bị tàn phá thành bộ dáng gì nữa?”

“Hiện tại có hành tung của Cố Thần Tường chưa?”

“Ông ta lên xe lửa ngày 22 tháng 6, mục tiêu cũng là Nộ Giang châu tự, trị tộc Lạt Túc, cùng đồng hành còn có một người nam, tên là Võ Phong, theo bên kia cùng điều tra, bọn họ cũng là du lịch đi bộ, trạm thứ nhất cũng là núi Cao Lê Công.”

“Cái này tuyệt đối không phải trùng hợp, chính là Nhục Cẩm đã báo cảnh sát thế nào?”

“Trung tâm điều hành cục công an bên kia từng nhận được một cuộc điện thoại của một cô gái tự xưng là Huyền Nhục Cẩm, tình hình lúc ấy là một người bị hại, một người mất tích, tuy nhiên thời gian trò chuyện rất ngắn, chỉ có thể xác định phạm vi đại khái, hẳn là còn ở trên núi.”

“Bọn họ có phái người đi hay không? Hiện tại là tình huống gì?” Huyền Mạc vội hỏi.

“Cậu đừng vội, cảnh sát bên kia nói bởi vì mấy ngày hôm trước có mấy trận mưa to, cầu treo duy nhất trên Độc Long Giang bị gió thổi hỏng rồi, đất đá trôi lại cản trở đường núi, căn bản không có biện pháp lên núi, thẳng đến hôm nay bọn họ trên cơ bản mới khai thông đường núi, hiện tại đang nhanh chóng đuổi qua.”

“Hiện tại mới đuổi qua? Từ lúc Nhục Cẩm báo cảnh sát đã quá 20 giờ, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Còn nữa, núi lớn như vậy, bọn họ cần bao nhiêu thời gian để tìm?” Huyền Mạc vội nói, Nhục Nạp nắm chặt tay Huyền Mạc, tựa như tìm sự trấn an cho nhau. Lê Ngạn nhìn sắc mặt Nhục Nạp trắng bệch, ánh mắt tràn ngập sầu lo, lại vẫn kiên trì không nói một lời, trong lòng có chút thương xót, quả thật là một cô gái kiên cường.

“Lúc Huyền tiểu thư gọi điện có báo, lúc ấy bọn họ hạ trại cách một cái trại của Độc Long tộc không xa, cảnh sát sẽ lấy trại kia làm tiêu điểm, hướng chung quanh tiến hành tìm kiếm.”

“Nơi đó có thôn trại, vì sao phải ở hạ trại chỗ khác, nếu ở trong trại không phải sẽ an toàn hơn chút sao? Hung thủ cũng sẽ không có cơ hội động thủ.” Nhục Nạp mở miệng hỏi.

“Dân tộc thiểu số vẫn sinh hoạt ở bên trong núi sâu này, bình thường ở trong trạng thái sinh tồn nguyên thủy cùng lạc hậu, bọn họ ít tiếp xúc cùng bên ngoài, bảo lưu rất nhiều tập tục trong cuộc sống nguyên thủy mà xa xưa, cũng có tín ngưỡng cùng phong tục riêng của mình, có thể nói vẫn rất mê tín, nếu đã xảy ra sự tình như vậy, bọn họ khẳng định sẽ quy về ác ma, thần Phật linh tính, đương nhiên sẽ không cho phép những người bên ngoài tới này tiếp tục ở lại trong trại”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lại Vào Núi

Ở trong núi sâu, Nhục Cẩm cùng Tiểu Vũ đã theo dây thừng của ông lão hái thuốc đến bên núi đối diện.

“Sao hai người lại bị kẹt bên đó?” Ông lão thu hồi dây thừng dẫn hai người đi xuống núi.

“Không cẩn thận bị trượt rơi xuống, may mắn có chạc cây cản lại, nếu không bị rơi xuống sông rồi ạ.” Nhục Cẩm sợ dọa đến ông lão liền tùy tiện nói.

“Hai người thật đúng là mạng lớn.” Ông lão cảm thán nói.

“Bác ơi, vài ngày hôm trước mấy trận mưa to kia không phải đã làm cho đường bị lấp sao, làm sao mà bác đi lên được?”

“Hôm nay mới thông rồi, hình như trên núi có chuyện gì, huyện phải đến rất nhiều người, còn có cảnh sát, đều đi lên trên ngọn núi chỗ mấy cháu, ồ, không lẽ là vì tìm các cháu chăng?”

Trong lòng Nhục Cẩm không khỏi hưng phấn, cảnh sát đã lên núi.

“Bác à, bọn họ có khả năng thật sự là tới tìm chúng cháu, chúng cháu lạc đường đã mấy ngày, bác có thể nói cho chúng cháu biết hiện tại bọn họ ở nơi nào hay không?”

“Đi xuống ngọn núi này, cháu có thể nhìn thấy bọn họ, người đến không ít, tôi sống đã chừng này tuổi, chưa từng thấy qua nhiều cảnh sát thế, hai cháu lại

kinh động được nhiều cảnh sát tới nơi này như thế. Trước kia mấy lão hái thuốc chúng tôi lên núi hái thuốc, không biết có bao nhiêu người không quay về được, nếu có thể được như hiện tại, cũng có thể bớt đi cảnh cửa nát nhà tan.”

Dưới sự chỉ dẫn của lão hái thuốc, Nhựt Cẩm cùng Tiểu Vũ rất nhanh liền thấy được cảnh sát đang tìm kiếm ở dưới núi.

Tổ trưởng tổ chuyên án Bành Kiệt cùng Cục trưởng cục công an huyện tự trị Cống Sơn Lý Bảo Phong sau khi nhận được tin tức lập tức tới cùng mấy người Nhựt Cẩm gặp mặt, xem qua tình hình.

Sau khi hỏi qua tình hình, Bành Kiệt không khỏi cau mày: “Vụ án rất ác liệt, hiện tại xem ra ít nhất đã có ba người tử vong, một người mất tích, kết hợp tin tức tình S phát đến, nếu cũng là án nọ mà nói, vậy chính là án lớn làm cho cả nước khiếp sợ.

Lập tức liên hệ tổ trọng án tình S Lưu Cường, xem bọn họ hiện tại đã đến đâu rồi, có thể nhanh chút hay không? Mặt khác, hành động tìm kiếm trong nước nhất định không được chậm trễ, tôi biết khó khăn rất lớn, nhưng mà chỉ sợ chúng ta không có thời gian, Vương Tiểu Phân có lẽ còn có hy vọng còn sống, mặt khác, chỉ sợ đã thủ trên núi gây tổn hại tới thi thể nạn nhân, như vậy chúng ta càng thêm khó ăn nói với người nhà của họ.

Hiện tại trừ bỏ Vương Tiểu Phân mất tích ra, còn có một nam một nữ trước mắt sinh tử không rõ, hơn nữa người nữ kia có khả năng chính là người hiềm nghi gây án lớn nhất, đối mặt phần tử phạm tội hung tàn như thế, nhất định thông báo các đồng chí đề cao cảnh giác.”

Sau khi Bành Kiệt an bài xong, liền phái người đưa Nhựt Cẩm cùng Tiểu Vũ đi nghỉ ngơi, Nhựt Cẩm thay quần áo sạch sẽ, ăn cơm xong thì chăm chú nhìn đồng hồ, thời gian từng phút trôi qua, không có bất kỳ tin tức gì. Cô chạy đến trung tâm chỉ huy, yêu cầu lên núi, tham gia tìm kiếm.

“Cái này sao được, cô vừa mới từ nơi đó đi ra, thân thể còn chưa khôi phục tốt, chúng tôi không có khả năng lại phân thêm người để chiều cổ cho cô.” Lý Bảo Phong nói.

“Tôi tổ chức thân thể rất tốt, hơn nữa tình hình trên đó tôi khá là rõ ràng, cho dù không thể tìm được Cố Thần Tường cùng Lý Mai, ít nhất tôi biết thi thể mấy cô gái kia ở nơi nào, hơn nữa tôi nghĩ, nếu hung thủ thật sự là Lý Mai, cô ta nhất định sợ hãi chúng tôi còn sống, bởi vì như vậy chúng tôi có thể phát hiện cô ta hiềm nghi, nói không chừng cô ta sẽ đi xuống núi để tìm kiếm thi thể chúng tôi, xác định chúng tôi có phải thật chết hay không, tôi có thể nói cho mọi người vị trí chúng tôi rơi xuống, cũng tốt hơn để cho mọi người không rõ phương hướng mà mò tìm.”

Bành Kiệt cùng Lý Bảo Phong trao đổi ý kiến một chút, cho rằng lời Nhựt Cẩm cũng không phải không có lý.

“Được rồi, tôi phái hai võ cảnh cùng cô đi lên đó, tôi sẽ cho bọn họ cầm theo bộ đàm vô tuyến, đến lúc đó nhất định phải giữ liên lạc, chú ý an toàn tự thân.” Bành Kiệt nói.

Nửa giờ sau, hai võ cảnh võ trang Hình Bàn cùng Vương Cát liền cùng Nhựt Cẩm cùng nhau lên núi, ngay từ đầu, Hình Bàn tuổi lớn chút còn lo lắng một cô gái như Nhựt Cẩm sẽ theo không kịp, cố ý thả chậm tốc độ, kết quả nhiều lần bị thúc giục mau chút, làm cho hai người nam thân thể khỏe mạnh không khỏi nhìn Nhựt Cẩm với cặp mắt khác lúc trước.

Ba người đi ước chừng hơn một giờ thì tiếp cận trại Độc Long tộc, Nhựt Cẩm nói: “Chúng tôi từng ngủ trọ ở trong trại này, cô gái bị hại đầu tiên tên Quý Trình Trình, buổi tối cô ta đi ra ngoài bị người lừa đến trong rừng hại chết. Vương Tiểu Phân cũng mất tích trong quá trình chúng tôi tìm kiếm Trình Trình mất tích, đến bây giờ không biết sống chết, hai người không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, chỉ cần không tìm thấy thi thể của cô ấy, tôi tuyệt đối tin cô ấy còn sống.”

“Chúng ta có cần tiến vào trong trại không?” Vương Cát hỏi.

“Không cần, sau khi xảy ra chuyện, trưởng lão trong trại lập tức không cho chúng tôi ở lại nơi đó, chúng tôi ở tạm tại một căn nhà gỗ nhỏ của thợ săn ở phía nam, tôi nghĩ người trong trại sẽ đem thi thể Trình Trình giao cho cảnh sát, hai người tìm vài người, đi đem thi thể Mạnh Lệ cùng Không Á Nam đưa đi ra ngoài đi.”

Hình Bàn hướng Vương Cát gật gật đầu, Vương Cát nhanh chạy về phía trong trại, không bao lâu liền dẫn theo vài người trở về, Nhựt Cẩm thấy bọn họ cầm trong tay túi đựng thi thể, trong lòng không khỏi cảm thấy quái đản, hai ngày trước còn là sinh mệnh sống, hiện tại chỉ có thể ở trong những cái túi lớn này mà đưa ra ngoài đi.

Nhựt Cẩm dẫn vài người tìm được nhà gỗ đã bị đốt thành phế tích, lều trại vẫn còn nguyên ở đó, xem ra thi thể cũng sẽ không bị hư hại, Nhựt Cẩm hướng vài cảnh sát chỉ chỉ lều trại, vài người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi đi về phía lều trại.

“Người bọn họ đã được rửa rấy sạch sẽ.” Hình Bàn muốn an ủi Nhựt Cẩm một chút, lại không biết nói cái gì.

“Là tôi giúp họ lau, họ bị chết cháy, thời điểm đi ra cả người đen đúa, tôi nghĩ họ trước đây đều là những cô gái thích chưng diện, khẳng định không muốn bản như vậy mà rồi đi, tôi dùng nước mưa giúp họ rửa sạch thân thể, rồi thay quần áo sạch sẽ cho họ.”

“Tôi không tin quỷ thần, cho nên tôi không thể nói họ ở thế giới bên kia sẽ cảm kích cô, nhưng mà tôi biết, tôi thiếu cha mẹ của họ, những người yêu thương họ sẽ cảm ơn cô.”

Nhựt Cẩm hàm lệ gật gật đầu: “Chúng ta đi qua vách núi bên kia đi”.

“Chúng ta không trực tiếp đi xuống núi sao?”

“Thời điểm tôi phát hiện cháy, Lý Mai cùng Tiểu Vũ, chính là người cùng tôi rơi xuống núi kia, ko có ở xung quanh, chỉ có Cổ Thần Tường bị người đánh trúng gây hôn mê, nằm ở bên ngoài lều trại, tôi cùng anh ta tính đi tìm Lý Mai cùng Tiểu Vũ, lúc ấy tôi nói cho Cổ Thần Tường tôi hoài nghi Tiểu Vũ là hung thủ, Cổ Thần Tường muốn tập kích tôi giúp Tiểu Vũ tranh thủ thời gian đào thoát, kết quả bị tôi đánh hôn mê, lúc ấy là ngay ở bên đường đi tới vách núi kia, tôi nghĩ nếu Cổ Thần Tường cùng Lý Mai không gặp nhau, nói không chừng Lý Mai khi trở về sẽ đụng phải Cổ Thần Tường, hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt anh ta, hai người cùng nhau rời đi, chúng ta từ nơi này đi qua đó xem có thể từ trên đường phát hiện cái gì hay không?”

“Cô đánh hôn mê Cổ Thần Tường?” Vương Cát không tin tưởng hỏi.

“Lúc ấy anh ta đã bị thương, tôi không may đánh vào đúng chỗ yếu hại thôi.” Nhược Cẩm không muốn cho người khác biết chuyện mình có võ.

“Vậy Cổ Thần Tường cùng Tiểu Vũ có quan hệ gì khiến ông ta mạo hiểm như vậy?” Hình Bản nghe ra chút gì đó, không khỏi hỏi.

“Quan hệ cũng tính là không tệ, chúng tôi cùng là bè nước gặp nhau, cụ thể là thế nào tôi cũng không quá rõ ràng.” Nhược Cẩm lo lắng đến thân thể Tiểu Vũ, liền mơ hồ nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thi Thử Bị Che Dấu

Ba người Nhược Cẩm tiếp tục hướng phía vách núi đi đến, tới bên vách núi vẫn không phát hiện cái gì.

“Xem ra chúng ta chỉ có thể đi xuống núi.” Nhược Cẩm nói với Hình Bản và Vương Cát.

“Đoạn đường này đi quá nhanh, không bằng nghỉ ngơi một chút đi, nào, uống nước đi.” Hình Bản đem bình nước đưa cho Nhược Cẩm, nói.

“Cũng tốt, chúng ta nghỉ ngơi một chút.” Nhược Cẩm tìm khối đá bằng phẳng dưới tàng cây ngồi xuống.

“Số 9, số 9, đây là trung tâm chỉ huy, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời.” Bộ đàm trong tay Hình Bản đột nhiên vang lên.

“Tôi là số 9, mời nói, hoàn tất.” Hình Bản nói vào bộ đàm.

“Lưu đội tổ trọng án tỉnh S đã tới trung tâm chỉ huy, tổ bọn họ có vị Huyền Mạc tiên sinh yêu cầu được trò chuyện với Huyền Nhược Cẩm tiểu thư, hoàn tất.”

Hình Bản liếc mắt nhìn Nhược Cẩm một cái, Nhược Cẩm nhảy dựng lên nói: “Đó là anh hai của tôi, sao anh ấy lại đi đến đây?”

“Trung tâm chỉ huy, tôi hiện tại đem bộ đàm giao cho Huyền tiểu thư, hoàn tất.”

Hình Bản đem bộ đàm giao cho Nhược Cẩm: “Cô ấn cái phím này là có thể nói chuyện, nói xong thì buông ra, như vậy cô mới có thể nghe được người bên kia nói chuyện, không cần giữ mãi.”

“Anh hai, em là Nhược Cẩm.” Nhược Cẩm khẩn cấp nói.

“Em hiện tại thế nào? Có bị thương không?” Huyền Mạc hỏi.

“Em không sao, anh hai, em làm sao mà gặp chuyện được. Sao anh lại đến đây? Có phải người nhà mấy cô gái kia đều đến đây hay không?”

“Bọn anh tham dự điều tra án này, em trở về anh sẽ nói cho em nghe, bọn họ nói em cùng võ cảnh cùng đi tìm Cổ Thần Tường cùng Lý Mai, em nhất định phải cẩn thận, mục tiêu của Lý Mai là Cổ Thần Tường, hiện tại Cổ Thần Tường ở cùng một chỗ với cô ta, chỉ sợ đã ngộ hại, cô gái kia đã phát cuồng, ngàn vạn không được sơ ý.”

“Mục tiêu của Lý Mai là Cổ Thần Tường? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Vì sao cô ta phải giết nhiều người như thế?”

“Sự tình rất phức tạp, nói rõ ràng cũng khó, hiện tại em quan trọng nhất là chú ý an toàn, trước khi trời tối phải quay về, chỉ cần bảo vệ đường vào núi, Lý Mai sẽ không chạy được. Đúng rồi, Nhược Nạp muốn nói chuyện với em.”

“Chị, em là Nhược Nạp.”

“Tiểu Nạp, không cần lo lắng, chị không sao.”

“Vậy chị tự mình chú ý cho tốt, trở về chúng ta nói sau.”

Nhược Cẩm đem bộ đàm trả lại cho Hình Bản.

“Có phải anh hai cô nói chúng ta tìm được khả năng chỉ là thi thể Cố Thần Tường hay không?”

“Tôi không biết, sao bọn họ lại tham gia vào dự án điều tra này? Chẳng lẽ anh ấy cùng Tiểu Nạp...” Nhược Cẩm đột nhiên nhớ tới Nhược Nạp nói.

Đoàn người Huyền Mạc sau khi Nhược Cẩm đi không lâu thì đuổi tới, Lưu Cường hướng Bành Kiệt báo cáo lại vụ án, vụ án ly kỳ mà kinh sợ làm cho Bành Kiệt cùng Lý Bảo Phong, những cảnh sát đã có mấy chục năm kinh nghiệm cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng được, mặt khác đối với thủ pháp phá án của Lê Ngạn cũng rất ngạc nhiên.

“Lấy tiến triển hiện tại của mấy người mà nói, Lê tiên sinh điều tra tựa như cũng không có lệch lạc, có điều, có một chút tôi không rõ ràng, nếu anh nói cô ta giết chết những cô gái này ý nghĩa là cô ta muốn giết chết những người từng là chính mình, mà mục tiêu cuối cùng của cô ta lại là giết chết vợ chồng Cố Thần Tường, như vậy nếu cô ta biết Cố Thần Tường lại xuất hiện ở chỗ này, cô ta cũng gặp được Cố Thần Tường, như vậy cô ta vì sao còn muốn giết chết những cô gái kia, bọn họ có chút không phù hợp đặc thù người bị hại mà cô ta trước đó lựa chọn.”

“Điểm này tôi cũng đã suy nghĩ qua, nhưng mà tôi cũng không nghĩ rõ ràng ra được.” Lê Ngạn không bởi vì bản thân không nghĩ ra mà che giấu.

“Tôi xem qua ghi chép của chị, mọi người có chú ý tới điểm này hay không, Mạnh Lệ cũng là một trong những cô gái mà Cố Thần Tường từng bao nuôi, anh nói Lý Mai có thể là vì cái này mới động sát khí hay không?”

“Rất có khả năng, tôi cảm thấy cần thiết xem xét quan hệ giữa những người này và vợ chồng Cố Thần Tường, lần du lịch này có khả năng ngay từ đầu chính là một âm mưu lớn.”

“Còn có một điểm tôi không rõ ràng, nếu Cố Thần Tường cùng Lý Mai kia từng có quan hệ chặt chẽ như vậy, vậy vì sao gặp mặt lại không biết?” Đinh Hoài Đồng lại đưa ra nghi vấn.

“Cái này cũng không khó giải thích, nếu không phải đến lúc Mạnh Lệ sắp chết mới nói ra cô ta cùng Cố Thần Tường có quan hệ, chỉ sợ người khác cũng sẽ không biết chuyện giữa bọn họ.”

“Trung tâm chỉ huy, trung tâm chỉ huy, tôi là số 2, nghe rõ xin trả lời, nghe rõ xin trả lời, hoàn tất.” Lúc mọi người ở đây đều đang nghiên cứu vụ án, bộ đàm trong tay Lý Bảo Phong vang lên.

“Đây là trung tâm chỉ huy, mời nói, hoàn tất.” Lý Bảo Phong lập tức trả lời.

“Tổ chúng tôi ở chỗ phía bắc cách trại 1 km, phát hiện một thi thể nữa, hẳn là người mất tích số 1, xin chỉ thị hành động bước tiếp theo, hoàn tất.” Chuyên án sau khi thành lập đối với người mất tích đều tiến hành đánh số, hiện tại nói số 1 mất tích chính là Vương Tiểu Phân đã mất tích vài ngày.

Lý Bảo Phong nhìn về phía Bành Kiệt cùng Lưu Cường: “Mọi người cho rằng chúng ta có cần đi tới hiện trường không?”

Theo ông ta thấy mục đích tới hiện trường là vì tra tìm người hiềm nghi, hiện tại người hiềm nghi cơ bản đã xác định, ý nghĩa hiện trường sẽ không lớn.

“Mặc dù ở tỉnh S phát hiện tám thi thể có thể xác nhận không nghi ngờ gì là án Lý Mai làm, nhưng mà ở trong này chúng ta còn chưa thu thập được chứng cứ gì có thể kết án cô ta, toàn bộ căn cứ chỉ là phỏng đoán hợp lý. Chúng ta cần khi khôi tổ cô ta là làm cho cô ta đối với mỗi một án đã từng làm đều phải nhận trách nhiệm nên có, nhất định phải có đủ chứng cứ.

Nhưng trước mắt mà xem, hiện trường Quý Trình Trình, Mạnh Lệ, Không Á Nam bị hại đã không thể lấy ra chứng cứ tương ứng, bởi vì hiện trường đã bị phá hư hoặc là bị thiêu hủy, chúng ta hẳn nên đi xem hiện trường này.” Bành Kiệt nghĩ nghĩ nói.

Lý Bảo Phong gật gật đầu, quay đầu an bài cấp dưới: “Bảo số 2 bảo vệ tốt hiện trường, kêu nhân viên pháp y cùng kỹ thuật tới, chúng ta cùng nhau lên núi.”

Ước chừng một giờ sau, mọi người đã đến hiện trường phát hiện thi thể, hai cảnh sát võ trang đang canh giữ ở xung quanh hiện trường.

“Thi thể bị vùi lấp đơn giản cho nên trên cơ bản không bị điều kiện bên ngoài làm tổn hại.” Một trong hai cảnh sát đến báo cáo.

“Lý Mai kia cho tới bây giờ không có phí công sức khi vứt xác như vậy, lần này vì sao lại làm ra loại hành động này, chẳng lẽ là lương tâm bộc phát?” Lưu Cường nghi hoặc nói.

“Nơi này cách bọn họ hạ trại bao xa?” Lê Ngạn hỏi.

“Không xa, ước chừng hơn 200 mét”.

“Anh xem vết máu dưới thân người chết, nơi này hẳn là chính là hiện trường thứ nhất, nói cách khác cô ta bị hại chính trong này. Nhưng anh lại nhìn lá cây này, tuy rằng bao trùm ở trên người của người chết, nhưng không có dính máu, thuyết minh đây không phải lúc bị hại lấp lên, cô ta khẳng định đã trở lại một lần, khi đó máu đã động lại, cho nên không thể làm ướt lá cây.”

“Vì sao cô ta lại trở về tiến hành vùi lấp đối với thi thể?”

“Hắn là lúc ấy cô ta không muốn để người trong trại chạy về căn nhà kia, mà khi quay về nhà gỗ nhỏ thì cô ta phát hiện chỗ đó cách nơi này quá gần, thì thể dễ dàng bị phát hiện, cho nên cô ta bắt đầu đi lại trở về vài lần một chút, cô ta chỉ không muốn để cho người khác phát hiện người chết sớm như vậy, bởi vì cái này đối với bước hành động tiếp theo của cô ta sẽ tạo thành ảnh hưởng, cho nên cái đó cùng lương tâm không hề có quan hệ.”

“Tạo thành ảnh hưởng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Mất Đi Liên Lạc

“Phát hiện một thi thể, trong lòng mọi người khả năng còn nghi tới may mắn, mà nếu quả thật phát hiện cái thứ hai, hơn nữa lại là cách nơi hạ trại gần như vậy, người cho rằng Mạnh Lệ cùng Không Á Nam còn có thể an an ổn ổn ngủ ở trong phòng nhỏ để cho cô ta xuống tay sao?”

“Có thể phát hiện cái gì không?” Bành Kiệt hỏi nhân viên kỹ thuật.

“Có mấy sợi tóc, phải đi về kiểm tra một chút, xem có thể lấy ra DNA tiến hành so sánh hay không, không phát hiện hung khí, cũng không có vật dụng tùy thân”.

“Dựa theo Nhược Cẩm nói, lúc bọn họ đi ra ngoài tìm Quý Trình Trình thì gặp trận mưa rất lớn, hắn là mặc áo mưa, nhưng xem trên người cô ta không có áo mưa, có lẽ hung thủ cũng biết áo mưa dễ dàng lưu lại chứng cứ vân tay cho nên đem áo mưa vứt bỏ, tôi cảm thấy hắn là nên tìm kiếm xung quanh một chút, cô ta chắc chắn không đủ thời gian tiêu hủy hoặc là quăng đi đủ xa.” Lê Ngạn nói.

Bành Kiệt gật gật đầu, lập tức an bài nhân viên tìm kiếm chung quanh.

“Anh xem cái chỗ màu sắc hơi thâm ở góc ống quần của cô ta là cái gì?”

Nhân viên kỹ thuật đã kiểm nghiệm đơn giản, nói: “Là vết máu.”

“Dựa theo vị trí vết thương cùng phương thức tử vong của Vương Tiểu Phân, vết máu của cô ta có thể chảy đến vị trí này không?”

“Trên lý luận là không được, dựa theo vết thương mà suy đoán, vết máu hẳn là phun tung toé về phía trước, mà mặt trái thi thể lại hướng về phía trước, vết máu không có khả năng ở tại vị trí này.”

“Vậy có nghĩa có khả năng là vết máu của hung thủ?”

“Vậy phải trở về làm kiểm tra mới được.”

“Lần này thi thể không bị chặt đầu, cũng không bị cắt đi hai tay, rốt cuộc là thời gian không đủ hay là có nguyên nhân khác?”

“Dựa theo 9 án trước đó đối chiếu, cô ta rất nghiêm khắc chấp hành hình thức của mình, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, cô ta không có khả năng thay đổi”.

“Sợ rằng chỉ có thể sau khi bắt được cô ta mới có thể biết nguyên nhân.”

“Nếu không có gì cần lấy ra cùng kiểm nghiệm vật chứng hiện trường nữa, thì đem người chết đưa về đi.” Bành Kiệt nói.

“Nơi này nếu cách chỗ mấy người Nhược Cẩm hạ trại không xa, hẳn là cách vách núi bên kia cũng sẽ không quá xa, chúng ta đi nhìn xem mấy người Nhược Cẩm có phát hiện gì không?” Huyền Mặc hỏi.

Lê Ngạn biết cậu ta vẫn lo lắng cho Nhược Cẩm nên cũng không có phản đối.

“Lão Bành, anh tuổi lớn, đường núi như vậy chỉ sợ anh sẽ ăn không tiêu, không bằng đi về trước đi, có phát hiện gì chúng tôi sẽ liên hệ với anh.” Lý Bảo Phong nói.

“Cũng tốt, tôi mấy năm nay trái tim không tốt, đi theo mọi người nói không chừng sẽ kéo chậm tốc độ của mọi người, tôi để cho mấy người Tiểu Lý theo dõi nhà gỗ kia, sẽ không theo mọi người đi vách núi, mọi người chú ý an toàn, nhìn trời hôm nay như muốn mưa.” Bành Kiệt không có miễn cưỡng, ông ta năm nay đã 59 tuổi, sang năm có lẽ về hưu, bởi vì tham dự qua nhiều án lớn trên phạm vi cả nước, nên lần này mới được Bộ sắp xếp đến tham dự điều tra cùng giám sát, là một gã cảnh sát lão thành, ông ta rất rõ ràng tác dụng cùng năng lực mình.

Lý Bảo Phong cùng đám người Lưu Cường được một người dẫn đường dẫn về hướng vách núi, đứng ở trên vách cao nhìn xuống phía dưới, chỉ nhìn thấy chạc cây mọc lan tràn cùng nước sông chảy xiết dưới núi.

“Xem nơi đó!” Nhược Nạp chỉ vào một chỗ dưới vách núi, ba bóng người nhỏ nhỏ đang thong thả bước đi, hẳn là ba người Nhược Cẩm, hai võ cảnh đều mặc trang phục màu xanh lá mạ, ở trong thâm thực vật một màu xanh rất khó phát hiện, nếu không phải Nhược Cẩm mặc quần áo màu trắng có vẻ bắt mắt, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ không chú ý tới bọn họ.

“Dùng bộ đàm liên hệ cùng bọn họ.” Lý Bảo Phong nói.

“Số 9, số 9, tôi là số 1, nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời!”

Sau vài lần gọi liên tục, mấy người Nhược Cẩm vẫn không trả lời, tất cả mọi người đều có loại dự cảm bất an.

“Lý cục, vì sao bọn họ không trả lời?”

“Không có khả năng bộ đàm bị trục trặc, tôi nghĩ bọn họ nhất định là gặp tình trạng gì đó.”

“Chúng ta làm thế nào liên lạc được với bọn họ đây?”

“Không có biện pháp ở cự ly xa như vậy mà liên hệ cùng bọn họ, biện pháp duy nhất chính là đi xuống gặp bọn họ.”

“Chúng ta người nhiều, cũng không cần thiết đều đi xuống, không bằng tôi cùng Hoài Đông mang theo bộ đàm đi xuống, sau khi gặp nhau thì liên hệ cùng mọi người.” Luru Cường nói.

“Tôi cũng đi!”

“Tôi cũng đi!”

Huyền Mạc và Nhược Nạp cùng nhau nói.

“Như vậy đi, chúng ta cùng nhau đi xuống, mang theo thứ dùng qua đêm, tôi nghĩ không có khả năng trở về kịp trước khi trời tối.” Lê Ngạn nói.

Luru Cường nghĩ nghĩ, liếc mắt nhìn Nhược Nạp một cái, chần chờ nói: “Tuyệt Tình tôi còn chưa cho đi, Huyền tiểu thư...”

Huyền Mạc nói: “Cái này anh không cần lo lắng, em tôi sẽ không kéo chân chúng tôi đâu, tôi có thể cam đoan.”

“Nếu như vậy, chúng ta xuất phát đi, trời tối muốn tìm được người sẽ rất khó.”

“Tuy rằng đây là biện pháp duy nhất, nhưng tôi cũng không tán thành, lão Bành nói đúng, hôm nay có lẽ trời sẽ mưa lớn, nếu mọi người xuống núi, trước khi trời tối khẳng định là không thể trở về, đêm tối trời mưa, thời tiết như vậy là không có khả năng tìm được bọn họ, ngược lại càng có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó người trợ giúp cũng không có khả năng tới nhanh được.”

“Nhưng bọn họ nếu đúng phải Lý Mai, hơn nữa là ngoài ý muốn gì đó, chúng ta có khả năng bỏ qua cơ hội bắt cô ta.” Lê Ngạn kiên trì nói.

Cuối cùng dưới sự kiên trì của đám người Luru Cường, Lý Bảo Phong đành phải đáp ứng.

Mấy người Nhược Cẩm quả thật gặp sự cố ngoài ý muốn không đoán được, khi bọn họ xuống đến dưới núi, hai bờ sông Nộ Giang chảy xiết là bụi cây rậm rạp.

“Không bằng chúng ta đi dọc theo bờ sông, như vậy tầm nhìn sẽ tốt hơn nhiều.” Nhược Cẩm đề nghị.

Hình Bân cùng Vương Cát cảm thấy có thể, ba người liền nhất trí, theo bờ sông tìm tới xung quanh.

“Xem đó là cái gì?” Vương Cát chỉ vào chỗ hai tảng đá lớn chỗ nước cạn.

“Hình như là quần áo.” Hình Bân chạy vài bước xuống nước, hướng về phía khối đá lớn đi đến.

“Có phải là áo thể thao kiểu quân đội màu xanh không?” Nhược Cẩm theo ở phía sau lớn tiếng hỏi.

“Là áo thể thao kiểu quân đội màu xanh, thì sao vậy?”

“Lần cuối cùng tôi nhìn thấy Cố Thần Tường, anh ta mặc cái áo này.”

“Chẳng lẽ Cố Thần Tường đã gặp nạn?”

“Không tìm được thi thể, không thể nói được gì.” Nhược Cẩm không nguyện ý lại một lần nữa nhìn thấy tử vong, nhưng trong lòng cô biết đây chỉ ý nghĩ của bản thân mà thôi, nếu không có gì ngoài ý muốn, vì sao Cố Thần Tường lại đem quần áo lưu ở chỗ này, có một số việc cô nghĩ tới nhưng không muốn nói ra.

“Lý Mai sẽ không ném ông ta xuống sông chứ?” Vương Cát lớn tiếng nói ra suy nghĩ trong lòng Nhược Cẩm.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, chúng ta tìm xem, quần áo này vẫn chưa ướt hết, có lẽ thời gian gặp chuyện không may cũng chưa lâu.”

Nhược Cẩm không phản đối, ba người liền phân công nhau tìm kiếm ở trên sông.

“Ai da!” Vương Cát kêu sợ hãi một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nhược Cẩm hỏi.

Hình Bân cũng ngẩng đầu lên: “Có phải phát hiện cái gì hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Diễn Xuất Hoa Lệ

“Bộ đàm bị rơi xuống sông!” Vương Cát giật mình hô.

“Sao cậu lại sợ y như vậy! Mau tìm!” Hình Bân lập tức chạy đến bên cạnh Vương Cát phụ tìm.

Vài phút trôi qua, Hình Bân nói: “Chúng ta tiếp tục tìm kiếm Cổ Thần Tường, hiện tại bắt đầu mở rộng phạm vi.”

“Không tìm bộ đàm sao?”

“Đã qua mấy phút, nước đã thấm vào máy, cho dù vớt lên cũng không thể sử dụng, chúng ta phải tranh thủ thời gian tìm được người sau đó trở về, nếu không sẽ không kịp trở về trước khi trời tối, cậu xem, trời đã âm u, chúng ta không thể mạo hiểm qua đêm trên núi trong thời tiết xấu thế này mà không có bộ đàm liên lạc.”

Đáng tiếc sau một giờ tận lực tìm kiếm, vẫn là không có thu hoạch, đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng kêu.

“Nhược Cẩm!”

“Chị!”

Nhược Cẩm nghe ra là tiếng của anh hai cùng Nhược Nạp, không khỏi mừng rỡ như điên.

“Em ở trong này, bọn em ở trong này.” Nhược Cẩm hướng về phía bóng người xa xa tìm đến hô lên.

Đám người Lưu Cường đuổi tới, hướng Hình Bân cùng Vương Cát giới thiệu mình cùng đám người Lê Ngạn.

“Có phát hiện tình huống gì hay không?” Lưu Cường hỏi.

“Phát hiện một cái áo khoác của Cổ Thần Tường.”

“Ở nơi nào?” Lê Ngạn hỏi.

“Nơi đó!” Hình Bân chỉ chỉ hai khối đá lớn phát hiện ra áo khoác.

“Có phát hiện thi thể hay không?”

“Không có, chúng tôi hoài nghi Cổ Thần Tường bị giết hại rồi bị quăng xuống sông, chúng tôi đang ở tìm kiếm dọc sông, đáng tiếc không phát hiện được gì.”

“Không đúng, cái này không phù hợp tính cách nhất quán của Lý Mai, cô ta không vui lập thi thể, cái này chứng minh cô ta không che giấu phần nộ, oán hận, cô ta không ngại để cho người khác hiểu biết và nhận ra cảm xúc này, hơn nữa cô ta dùng hành động của chính mình tuyên cáo với mọi người, bản thân thống khổ nên dùng sinh mệnh người khác phát tiết đoạn cảm xúc này thế nào, chỉ có như vậy mới có thể thỏa mãn nhu cầu tâm lý của cô ta, cô ta oán hận Cổ Thần Tường này hơn nhiều so với những cô gái kia, cô ta sẽ không để cho hấn chết dễ dàng, đồng thời không thể không hướng tới những người khác triển lãm sự thống khổ khi chết cùng thảm trạng sau khi chết của người này, nếu không sẽ không làm cho cô ta cảm thấy thỏa mãn.” Lê Ngạn nói.

“Vậy ý tứ của anh là gì?”

“Có thể Cổ Thần Tường đã bị hại nhưng thi thể tuyệt đối sẽ không ở dưới sông, sở dĩ cô ta đem quần áo ở tại chỗ này, hẳn là có dụng ý khác, nhìn kỹ xem.”

Lê Ngạn cùng đám người Lưu Cường đến bên cạnh hai khối đá lớn.

“Nói cho tôi biết vị trí cụ thể.” Lê Ngạn nói với Hình Bân.

Hình Bân cảm áo đặt lại vị trí trước đó của nó, Lê Ngạn nhìn kỹ, sau đó vòng đến mặt sau tảng đá, vào trong khe đá lấy áo xuống, đột nhiên anh ta chỉ vào triền núi đối diện tảng đá nói: “Đi vào trong đó!”

Khi mọi người đuổi tới thì thấy Cổ Thần Tường đang lác lác trên một cái cây không cao lắm, người này bị quần của mình quấn lên trên cây, giống một con rối rách nát màu đỏ, làm người ta thấy vô cùng thê thảm.

“Đem anh ta gỡ xuống.” Lưu Cường nói.

“Không, đừng hoảng hốt, mọi người hướng ra bốn phía tìm kiếm, tìm tất cả những chỗ xung quanh có thể nhìn thấy nơi này, Lý Mai nhất định còn ở đó.”

Lúc này Lưu Cường đã tin tưởng Lê Ngạn vô điều kiện, chỉ huy mọi người hướng ra bốn phía tìm kiếm.

“Cô ta ở chỗ đó!” Nhược Cẩm đột nhiên hô lên.

Ngay ở phía dưới một thân cây chỗ bờ sông, Lý Mai lạnh lùng nhìn một đám người đang vội vàng tìm kiếm, Nhược Cẩm cách cô ta gần nhất nhìn thấy ánh mắt của cô ta, trong đó không có thống khổ, không có sợ hãi, cũng không có vui sướng cùng đắc ý khi thành công, phải nói không có cảm tình gì thuộc về nhân loại, Nhược Cẩm không khỏi sửng sốt, cô thấy gió núi thổi bay tóc cùng quần áo Lý Mai, toàn bộ thân thể không chút sứt mẻ, giống như ở đó chỉ là một pho tượng, một người giả, đây là người mà mình đã từng quen biết sao?

Không đợi Nhược Cẩm phản ứng lại, Lý Mai đã tung người nhảy vào Nộ Giang.

“Không nên!” Nhược Cẩm vuron tay, giống như muốn giữ lại Lý Mai cách mình còn có một đoạn kia.

Hình Bân cùng Đinh Hoài Đông không nói một tiếng nhảy xuống theo, mười phút sau, hai người trước sau lên khỏi nước: “Không tìm thấy, hình như cô ta đã chạy thoát.”

“Đi lên đi, tôi thông báo trung tâm chỉ huy không chế mặt nước.” Lưu Cường nói.

Sau khi liên hệ với trung tâm chỉ huy mọi người thả thi thể Cổ Thần Tường xuống.

“Làm sao anh biết cô ta ở gần hiện trường mà không rời đi?” Đinh Hoài Đông nhin không được hỏi.

“Thứ nhất cô ta phải xác định chúng ta phát hiện thi thể thì mới yên tâm rời đi, nếu không thì sẽ không đạt được hiệu quả mà cô ta muốn. Thứ hai mọi người có phát hiện ánh mắt Cổ Thần Tường hay không.”

Mọi người theo chỉ dẫn của Lê Ngạn nhìn ánh mắt của Cổ Thần Tường, ánh mắt người này mở thật to, nhìn kỹ mới có thể phát hiện, mí mắt của người này bị dùng băng dính dán chặt lại, cho nên mới có thể trừng lớn như vậy.

“Lý Mai đem mắt của người này mở lớn như vậy, muốn để cho người này có thể thấy mình rời đi như thế nào, đây là trả thù cuối cùng đối với Cổ Thần Tường, làm cho người này chết cũng không thể nhắm mắt.”

“Vậy cô ta nhảy xuống sông không phải vì tìm chết, mà là một hồi diễn xuất hoa lệ đã được trù tính trước?” Nhược Nạp lúng ta lúng túng nói.

Lưu Cường nói: “Hiện tại chúng ta phải rời đi thôi, tôi sẽ liên hệ với trung tâm chỉ huy để cho bọn họ đến phía trên tiếp ứng chúng ta.”

“Nếu cô ta dám mạo hiểm như vậy nói rõ cô ta nắm chắc tình hình dòng nước, thời tiết, bơi lội bình thường chỉ sợ là không đối phó được, hơn nữa cô ta có thể đi đâu?”

“Chẳng lẽ trước đó cô ta đã chuẩn bị tốt?”

“Xem ra hiểu biết của chúng ta đối với Lý Mai vẫn không đủ chi tiết, Lưu đội, chúng ta cần tư liệu tường tận hơn, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể biết Lý Mai rốt cuộc sẽ có dạng bố trí gì, vạn nhất cô ta thoát khỏi núi này, chúng ta muốn tìm cô ta là không dễ dàng gì.” Lê Ngạn không lạc quan nói.

Tuy rằng mọi người đều nghĩ tới cơ hội may mắn, cho rằng chuyện này luôn có biện pháp giải quyết, hơn nữa phong tỏa cũng không thể không tính là nghiêm mật, Lý Mai không có khả năng dễ dàng đào thoát như vậy. Nhưng mà sự tình quả thật là hướng về phương diện mọi người không muốn nhìn thấy mà phát triển, không lâu sau sau khi đám người Lưu Cường cùng những người tiếp ứng hội hợp, trời liền mưa to tầm tã.

Bành Kiệt sầu lo nói: “Loại thời tiết này, chúng ta căn bản không thể bảo đảm làm được theo dõi toàn diện, nếu cô ta có bản lãnh từ trong sông còn sống đi ra, vậy rất có khả năng tránh được giám thị của chúng ta.”

“Phong tỏa đối với mặt đất cùng theo dõi mặt nước không thể lơ lửng, nhưng tôi đồng ý với ý kiến của Bành tổ trưởng, hiện tại chúng ta sẽ chuẩn bị khả năng xấu nhất, nếu cô ta chạy thoát ra ngoài, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Lý Bảo Phong nói.

“Dựa theo Lê tiên sinh phân tích, cô ta muốn giết không chỉ là một mình Cổ Thần Tường, còn có vợ của anh ta.” Lưu Cường nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Về Thành Phố J

“Không chỉ có như thế, chỉ với biểu hiện của cô ta hôm nay đến xem, dự vọng báo thù trong lòng cô ta đã bành trướng đến bước tự cao tự đại, cô ta vì mục đích của chính mình có thể coi rẻ tất cả. Muốn giết Phùng Vân Thư, cô ta nhất định sẽ không tùy tiện và qua loa, cô ta sẽ có kế hoạch chặt chẽ mà hoàn mỹ, từ thủ pháp của cô ta hôm nay đối với Cổ Thần Tường thì có thể thấy được.” Lê Ngạn nói.

“Mười hai cô gái tử vong trước đó, chỉ là khúc nhạc dạo của trận báo thù này của cô ta, mà Cổ Thần Tường cùng Phùng Vân Thư mới là cao trào, tựa như cô ta muốn đem tất cả của mình đều trút xuống nơi đây.” Nhượng Nạp nói.

“Đối với tâm lý loại người này mà nói, cô ta không có tương lai, cô ta chỉ có hiện tại, cô ta không có sợ hãi gì, tâm vững như bàn thạch, chỉ sợ cô ta sớm đã không còn quan tâm sinh tử bản thân, cho nên chúng ta rất khó ngăn cản cô ta, ngăn cản một người ôm quyết tâm báo thù hãn phái chết.”

“Bước tiếp theo của chúng ta là gì bây giờ?” Lưu Cường hỏi.

“Bảo vệ Phùng Vân Thư trước khi Lý Mai tìm được cơ hội bắt được người này. Lúc này cô ta đã là một con dã thú điên cuồng, cô ta sẽ không tiếc trả giá tất cả để đạt tới mục đích của mình, điều này sẽ khiến cho hành động của chúng ta thêm khó khăn và tính nguy hiểm rất lớn.” Bành Kiệt tổng kết nói.

“Không sai, từ thủ pháp giết người của cô ta trước đó mà xem, cô ta không chỉ dựa vào sức lực, mà là đầu óc, chúng ta có thể làm là tận lực nghĩ biện pháp chọc giận cô ta, mê hoặc cô ta, làm cho ý nghĩ cô ta không được rõ ràng và trật tự, chỉ có như vậy mới có thể khiến cô ta lộ ra sơ hở.”

Trải qua mấy ngày mấy đêm ở cùng chỗ cùng chờ đợi, Lý Mai vẫn không có lộ diện, sống không thấy người chết không thấy xác, Bành Kiệt ra quyết định, đem tổ chuyên án dời về thành phố J tỉnh S, ở nơi đó ngồi chuẩn bị chờ đợi Lý Mai ra tay, đương nhiên vì phòng ngừa khả năng Lý Mai đã chết ở trong Nộ Giang phát sinh, anh ta đồng thời yêu cầu Lý Bảo Phong sắp xếp nhân viên tiến hành theo dõi cùng tìm kiếm trên sông, một khi có phát hiện lập tức thông báo.

Ở trên đường về thành phố J, Nhượng Cẩm không khỏi tò mò anh hai cùng Nhượng Nạp vì sao lại gia nhập công ty thám tử, nhà cô không hề có mối liên hệ nào với ngành nghề này.

“Tiểu Nạp, em nói cho chị biết, em gia nhập công ty thám tử kia, không phải bởi vì thấy thám tử Lê đẹp trai chứ hả?” Nhượng Cẩm tựa vào bên người Nhượng Nạp, nhỏ giọng hỏi.

“Chị cảm thấy anh ta đẹp trai hơn so với James phòng làm việc của chị sao?” Nhượng Nạp hỏi ngược lại.

Nhượng Cẩm không khỏi gật gù đầu, cô thấy, James quả thật là đẹp đến người người oán trách, không chỉ có đẹp trai hơn nữa gia thế tốt, nghe nói còn có huyết thống hoàng thất nước Anh, toàn bộ các cô gái đi qua phòng làm việc Nhượng Cẩm, đều từng si mê người này, đáng tiếc James chỉ có tình ý đối với Nhượng Nạp, còn viết không ít thơ tiếng Anh buồn nôn đưa cho Nhượng Nạp, có điều cho tới bây giờ Nhượng Nạp đều uyển chuyển từ chối, có lẽ người ngoại quốc vĩnh viễn sẽ không hiểu được cái gì gọi là uyển chuyển từ chối, James đến bây giờ vẫn không hề bỏ cuộc.

Nhượng Cẩm từng nói qua: “Em thật muốn cự tuyệt, lộ ra vẻ mặt khinh thường, hoàn toàn phá hủy ảo tưởng của anh ta, nhưng em như vậy không phải hại người ta sao?” Nhượng Nạp làm không được, đành phải kính nhi viễn chỉ.

“Là có chút chênh lệch, chị cũng tin tưởng em không phải loại người mê trai này, bất quá chị vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng, nghe nói anh hai chịu gia nhập cũng chỉ bởi vì em.”

“Chị có biết từ nhỏ em đã thích xem tiểu thuyết trinh thám suy đoán vụ án, xem nhiều nên cũng muốn tự mình cảm thụ một chút, dù sao em không có cảm giác hứng thú với công việc khác, không giống như chị có phòng làm việc của chính mình.”

“Chị chỉ nghĩ là em chỉ muốn dạo chơi qua, không nghĩ tới còn có ảnh hưởng lớn như vậy.”

“Nói cái khác đi, chẳng lẽ chị không cảm thấy anh Lê kia rất lợi hại sao?”

“Đúng là không giống bình thường, thật giống như có thể nắm ngón tay mà tính vậy, hơn nữa luôn có thể nói chuẩn.”

“Anh ta nói loại phương thức phá án này tên là phác họa tâm lý phạm tội, phải bắt lấy đặc thù tâm lý của người bị hiềm nghi, suy đoán hành vi cùng ý tưởng của người bị hiềm nghi. Bây giờ em cảm thấy đặc biệt có hứng thú.”

“Dựa vào cái này phá án không phải quá chủ quan sao?”

“Đương nhiên sẽ không hoàn toàn dựa vào cái này, em cảm thấy tiếp xúc thời gian càng lâu, anh ta càng làm cho người ta ngạc nhiên, so với xem Sherlock Holmes còn đã nghiền hơn.”

“Em không sợ sao? Nghe nói trước đó bọn em đã thấy qua tám thi thể.”

“Không phải tám thi thể, là hai thi thể cộng thêm tám cái đầu bị đóng băng.”

“Cái gì, quả thực tựa như tiểu thuyết kinh dị vậy, em lớn mật từ khi nào vậy?”

“Trở về em sẽ kể lại cho chị nghe, đứng rồi Vương Tiểu Phân kia, chị có thân quen với cô ta không?”

“Sao vậy?”

“Chúng em hoài nghi lần đi du lịch này của bọn chị là một âm mưu mà Lý Mai đã bày ra, xem tâm tính cùng tính cách mà người này biểu hiện ra, cô ta sẽ không tùy tiện lựa chọn người xuống tay, cho nên mấy người Vương Tiểu Phân cùng cô ta nhất định có quan hệ gì đó, loại quan hệ này có khả năng ngay cả chính bản thân bọn họ cũng không biết.”

“Nếu nói như vậy, chị hình như nghĩ ra cái gì đó, không phải về Tiểu Phân, mà là Mạnh Lệ, chị nhớ rõ vừa mới tiến vào núi không lâu, bọn họ từng có xung đột nhỏ, lúc ấy Lý Mai biểu hiện giống như một người chị lớn, chị còn cảm thấy cô ta làm người không tệ, một người khác khiến cho chị chú ý chính là Mạnh Lệ.”

“Thật ư? Đem tình hình lúc ấy kể lại cho em nghe xem.” Nhược Nạp nói.

Nhược Cẩm liên đem chuyện Không Á Nam nói năng lỗ mãng chọc giận mọi người, Lý Mai hòa giải thế nào, tường tận kể lại một lần.

Sau khi Nhược Nạp nghe xong, nói: “Nói cách khác, ngay từ đầu mọi người không muốn gọi Mạnh Lệ, mà là chú ý của Lý Mai?”

“Hẳn là vậy.”

“Còn có một điểm, Không Á Nam nói toàn bộ bọn họ đến từ nông thôn, đều từng trải qua việc nhà nông?”

“Đúng, lúc cô ta nói như vậy, chị còn cảm thấy kỳ quái, người ta có phải ở nông thôn hay không, từng trải qua việc nhà nông hay không cô ta làm thế nào mà biết? Vì cái gì mà nói ra như vậy?”

“Người tới loại công ty lớn như vậy xin việc cũng không ít, nếu muốn biết có phải đến từ nông thôn hay không, có trải qua việc nhà nông hay không, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy. Lý Mai này nhất định đã bỏ ra không ít công sức. Có thể xác định cô ta cùng Mạnh Lệ từng có trải qua tương tự, nhưng những người khác thì sao? Chẳng lẽ cũng cùng cô ta có gì giống nhau?”

“Quý Trình Trình thì chị không biết, chị cảm thấy Tiểu Phân cùng Không Á Nam không giống.”

“Là như thế nào?”

“Em xem Lý Mai cùng Mạnh Lệ, có xe có nhà, bạn học năm đó của Lý Mai hoài nghi có phải có người bao nuôi cô ta hay không thì chị không biết, dù sao chuyện của Mạnh Lệ có thể có không ít người biết được, nhưng em xem Tiểu Phân, làm công ở phòng làm việc của chị, tình hình của cô ta thế nào chị không biết sao? Lại còn kiêm thêm gia sư mấy nhà, nếu cô ta cùng mấy người Lý Mai giống nhau, vậy có cần phải làm như vậy không?”

Lại nói Không Á Nam, dựa theo bọn em phân tích, vợ của Cố Thần Tường muốn có con, nhưng cái này không phải không có điều kiện, một là tố chất cao, trình độ giáo dục cao, đủ thông minh; hai là điều kiện gia đình kém, đến từ nông thôn, trải qua việc nhà nông, lao động nhiều, tố chất thân thể tốt; ba là bộ dạng đoan chính, ít nhất là thanh tú, như vậy mới có ghen tốt đẹp.

Cá nhân chị cho rằng Không Á Nam không phù hợp.”

“Vậy không phải còn có nguyên nhân khác sao? Chẳng lẽ cô ta cũng giống như chị, chỉ là ngoài ý muốn, hoặc là, cô ta diễn xuất cho mọi người xem?”

“Em đừng nói tình thơ ý họa như vậy, đây chính là án mưu sát, biến thành hành vi giống như nghệ thuật, còn dẫn theo người xem, nghĩ lại mà thấy giật mình.”

“Chị không nên chỉ là cảm thấy giật mình, chị hẳn là nghĩ mà sợ, nếu không phải chị có nghề phòng thân, ai biết được có thể cũng giống như Không Á Nam hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lại Tra Nhà Lý Mai

“Đúng rồi, Chuyện Nam Hồng thế nào rồi? Vẫn không có tin tức sao?” Nhurer Cẩm hỏi.

“Không có, thật ra lúc ấy lòng em rất sợ hãi, em chỉ sợ nơi đó có một là Nam Hồng, may mà bạn ấy không có ở đó, em thật hy vọng đây chỉ là một trò đùa của bạn ấy”.

Trở lại thành phố J, Nhurer Nạp đem mình cùng Nhurer Cẩm nói chuyện nói cho Lê Ngan, Lê Ngan trầm tư một hồi, không có phát biểu ý kiến gì, chỉ hỏi Nhurer Nạp một vấn đề khác: “Cô nói Lý Mai làm nghề gì?”

“Nhìn không ra được, thật ra lúc mấy người Lưu đội điều tra cũng đề cập qua, bạn ở cô ta thì nói cô ta làm nghề viết tự do, không cần ra khỏi cửa cũng làm việc lĩnh tiền lương, không biết là thật hay là vì nơi phát ra kinh tế của mình mà tìm có”.

“Tôi không tiếp thu cái này là hoàn toàn là bịa đặt, thông qua mấy người Lưu đội điều tra đối với tài khoản của Lý Mai, chúng tôi có thể biết, trừ bỏ hai năm trước từng có những số tiền lớn gọi vào ta, bắt đầu từ năm trước Lý Mai quả thật cũng không định kỳ từng có những số tiền nhỏ chuyển vào, thuyết minh cô ta quả thật có nguồn thu khác, mặt khác, nếu không có một công việc, cô ta không có cách nào tự nhiên dung tiền vào xã hội, không có kinh nghiệm cùng lịch duyệt nhất định, cô ta cũng không có biện pháp được những nữ sinh viên này tín nhiệm cùng cơ hội tiếp xúc gây ấn”.

“Vậy ý tứ anh là, cô ta có khả năng thật sự là làm việc viết tự do?”

“Cô ta không cần phải phí đầu óc đi lập một công tác giả đi lừa bịp một người đối với cô ta không hề uy hiếp cùng giá trị, nhưng vấn đề là thời điểm điều tra nhà cô ta chúng ta cũng không có phát hiện máy tính, làm một người viết tự do, không ra khỏi cửa cũng có thể hoàn thành công tác, như vậy cô ta phải thông qua internet, nhưng vì sao ở nhà cô ta không có máy tính?”

“Chẳng lẽ cô ta biết chúng ta có khả năng tra được địa chỉ kia, cho nên trước đó đem máy tính giấu rồi, hoặc là đặt ở trong xe mà chúng ta không tìm được kia? Tôi cảm thấy cái sau có khả năng khá lớn”.

“Hiện tại khó mà nói, cô cùng tôi lại đi Lý Phụng Mai một chuyến nhà đi” Lê Ngan nói.

“Tốt, tôi hiện tại cảm thấy xưng hô cô ta là Lý Mai có vẻ quen hơn, đúng rồi, chúng ta có cần báo với mấy người Lưu đội một tiếng không?”

“Không cần, chờ có phát hiện rồi nói sau”.

Lê Ngan cùng Nhurer Nạp lái xe lại tới nhà Lý Mai, gỡ dây cảnh giới ở cửa ra, Lê Ngan cùng Nhurer Nạp xoay người chui vào, cái tủ lạnh lớn ở phòng khách kia đã bị cảnh sát đưa đi rồi, trong không khí vẫn tràn ngập mùi gay mũi xua đi không được.

“Một cô gái độc thân làm sao có thể ở trong một hoàn cảnh như thế này?”

“Đừng quên, cô ta cũng không phải cô gái bình thường. Đúng rồi, hiện tại đối với nhóm nam nữ cả ngày ở trong nhà không ra cửa xưng hô như thế nào?”

“Anh là nói trạch nam trạch nữ?”

“Đúng, chính là bộ phận người này, bọn họ thích ở trong nhà, trầm mê ở trong thế giới internet, không cùng bên ngoài trao đổi, cô nói này bộ phận người này cái gì không thể thiếu trong cuộc sống?”

“Máy tính”.

“Còn gì nữa?”

“Ta nghĩ đã, tôi có một người bạn chính là người như vậy, cô ta cho tôi ấn tượng sâu nhất là đầy nhà đồ ăn vặt cùng thực phẩm chất đầy tủ lạnh, tựa như một cái siêu thị loại nhỏ”.

“Nếu Lý Mai cũng là loại người làm nghề tự do không ra môn vẫn có thể công tác này, mà bản thân cô ta lại bởi vì trải qua của bản thân không muốn cùng bên ngoài tiếp xúc cùng trao đổi, cô nói cô ta cùng trạch nam trạch nữ này có phải rất giống nhau hay không?”

“Là rất giống, ồ, tôi rõ ràng ý tứ của anh, anh cảm thấy cô ta nơi này không chỉ có không có máy tính, cũng không có nhu yếu phẩm trong cuộc sống hằng ngày, ví dụ như tủ lạnh, đương nhiên cái tủ lạnh lớn kia không tính. Như vậy xem ra, quần áo của cô ta cũng ít, đồ dùng phụ nữ cũng không nhiều. Tuy rằng rất kỳ quái, nhưng cái này có thể thuyết minh cái gì đây?”

“Thuyết minh đây không phải chỗ ở duy nhất của cô ta, cô ta nhất định có chỗ ở khác, so với nơi này càng giống một ngôi nhà hơn”.

“Nếu có thể tìm được nơi kia, chúng ta nhất định phát hiện càng nhiều manh mối. Nhưng mà chúng ta phải tìm như thế nào đây?”

“Dựa theo cách nói của nữ phóng viên Kiều Vi kia, cô ta từng trải qua vài lần tình cảm thất bại, những lần này nguyên nhân thất bại có hai điểm, một là vì tiền, một là vì tính, có thể đề cập hai phương diện này, nói vậy bọn họ kết giao cũng không cạn, nếu chúng ta có thể tìm được những người này, nói không chừng có thể phát ra hiện”.

“Trừ bỏ người nam mà Kiều Vi thấy qua kia, người khác chúng ta cũng không biết, hơn nữa, Kiều Vi lúc ấy chỉ lo phòng vấn Lý Mai, căn bản là không bận tâm người nam kia, nói vậy hiện tại ngay cả người nam kia trông như thế nào cũng đều quên rồi”.

“Cô đã quên Kiều Vi lúc ấy đi theo cô ta tới nơi nào à” Lê Ngạn cười nói.

“Cái quán bar kia!”

“Còn gì nữa?”

“Còn có Kiều Vi lúc ấy nói, Lý Mai thực thích ứng hoàn cảnh bên trong, nghĩ đến không phải đi lần đầu tiên, nói không chừng bên trong có người quen biết với cô ta”.

“Tôi xem chúng ta hẳn nên đi tới quán bar kia, quán bar đó gọi là gì?”

“Tôi hiện tại sẽ liên hệ cùng Kiều Vi, hỏi cô ta tên của quán bar”.

Nhược Nạp đi sang một bên gọi điện thoại, Lê Ngạn ở trong phòng lại tỉ mỉ nhìn một lần.

Nơi này khá nhiều âm u, xấu xa, thống khổ, có rất nhiều hy vọng tiêu tan ở trong này, có rất nhiều tâm ma này sinh ở trong này, bức màn thật dày chặn ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, làm cho nơi này nghiêm nhiên thành luyện ngục nhân gian, ai có thể nghĩ đến chỉ cách một bức tường sẽ là khác nhau một trời một vực như thế.

Một đám sinh mệnh ở trong này gãy dựa qua, cầu xin qua, tuyệt vọng qua, đến cuối cùng không có ngoại lệ biến thành hình ảnh kinh sợ dừng hình ảnh trong mắt mà rời khỏi nhân thế.

Băng dán dùng một nửa, một cuộn dây thừng, chiếc ghế tràn đầy lỗ thủng cùng mài mòn, con dao được mài sắc bén, góc tường còn có vết máu chưa được tẩy sạch, những cái này hiện tại đều đã được đem làm vật chứng đưa về cục công an, lưu lại chỉ là ký ức cùng rung động không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đây, Lê Ngạn lấy ra di động gọi điện thoại cho Lưu Cường.

“Lưu đội, xe của Lý Mai hiện tại có manh mối hay không? Đúng, hàng xóm lúc ấy cung cấp manh mối nói Lý Mai điều khiển là một chiếc Camry màu bạc, biển số xe JB3369, cái gì, chủ đăng ký xe không phải Lý Mai, cũng không phải màu bạc, như vậy là nói Lý Mai dùng là giấy phép giả, cùng Phùng Vân Thư bên kia liên hệ thế nào? Cự tuyệt không phối hợp? Vì sao? Vậy từ chỗ cô ta chúng ta không có được tin tức gì hữu dụng?”

Tôi hiện tại ở trong nhà Lý Mai, đúng, tôi muốn nhìn xem có thể phát hiện chút manh mối khác hay không, tốt, có tin tức tôi sẽ đứng lúc cùng anh liên hệ”.

Lê Ngạn ngắt điện thoại, nhìn thấy Nhược Nạp đang đứng ở bên cạnh mình.

“Làm sao vậy? Hình như Lưu đội bên kia không quá thuận lợi?”

“Đúng, chiếc xe của Lý Mai là dùng giấy phép giả, chúng ta không có biện pháp căn cứ biển số xe tìm được xe, mặt khác, Phùng Vân Thư không quá hợp tác, cự tuyệt hướng cảnh sát cung cấp tin tức, không chỉ có như thế, cô ta còn mượn dùng chức vụ của cha mình hướng cao tầng cảnh sát tạo áp lực, yêu cầu không thể đối với bên ngoài công bố chân tướng Cố Thần Tường tử vong, cũng không cho làm ra tuyên truyền cùng thông cáo gì có tổn hại danh dự gia tộc Phùng thị cùng tập đoàn Ngân Tường. Điều này làm cho đám người Lưu đội có áp lực rất lớn”.

“Nhưng đây không chỉ là chuyện của cảnh sát, hiện tại chính cô ta còn có khả năng gặp phải nguy hiểm sinh mệnh, cô ta chẳng lẽ chỉ lo lắng thanh danh, không lo lắng tính mạng của mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tin Tức Từ Quán Bar

“Ngay từ đầu chúng ta đã biết, tâm lý cô ta cùng Lý Mai đều không giống người khác, có tình trạng như vậy cũng không thể xem là kỳ quái, không phải sao?” Lê Ngạn bắt đầu nói với Nhược Nạp.

Nhược Nạp cũng chỉ có thể gật gù đầu.

“Đúng rồi, cô hỏi thế nào, là quán bar nào?”

“Ồ, là quán bar Lan Quế Phưong, may mắn Kiều Vi đã đi ra ngoài tỉnh, nếu không với tính cách của cô ta, thế nào cô ta cũng phải đến cho bằng được” Nhược Nạp cười nói.

Đi vào quán bar Lan Quế Phường, quán còn chưa mở cửa, Lê Ngan nhìn nhìn thời gian mới bây giờ.

“Chúng ta đi ăn một chút gì đi, Lan Quế Phường bình thường phải tới chín giờ tối mới mở cửa.”

“Hình như anh rất quen thuộc nơi này, thường xuyên tới sao?”

“Nơi này à? Đã tới vài lần, tuy rằng cảm giác không tệ, nhưng so với Lan Quế Phường Hongkong, vẫn thiếu chút gì đó, không có khu nhà sang trọng cũng không có dàn nhạc.”

“Tôi biết Lan Quế Phường, là một khu ở trên một con đường nhỏ hình chữ L ở Hongkong, sở dĩ tên là Lan Quế Phường, là lấy từ ý lan quế đăng phượng.”

“Tâm tư cô gái nhỏ, xem thứ gì cũng xem chỗ tốt đẹp lãng mạn của nó.”

“Thứ thường nhận mặt trời chiếu rọi, sẽ không mọc meo, thường nhìn xem thứ tốt đẹp, tâm linh mới không âm u, tôi không muốn chính mình có một ngày biến thành một người tâm lý không khỏe mạnh.”

“Cô lại còn giảng đạo lý nữa.” Lê Ngan cười nói.

“Thời điểm tôi bắt đầu còn cho rằng anh là một người nghiêm túc, thì ra cũng không phải.”

“Tựa như cô nói, tiếp xúc nhiều bất hạnh cùng âm u, nếu không thể tự mình điều chỉnh tâm tính chính mình, tôi cũng không đảm nhiệm được công việc này, hơn nữa ưu điểm hạn chế nhất của tôi là đôi mắt khó khăn càng lớn, tâm thái của tôi càng tốt.”

Sau khi ăn vài thứ đơn giản, nhìn thời gian cũng gần tới giờ mở cửa, Lê Ngan cùng Nhục Nạp liền đi bộ đến Lan Quế Phường, Nhục Nạp nhìn bảng hiệu hoa lệ cùng đèn nê ông đẹp mắt, tưởng tượng thấy xa hoa trụy lạc, ngập trong vàng son ở bên trong.

Đi vào Lan Quế Phường, tình hình bên trong lại làm cho Nhục Nạp có chút ngoài ý muốn, hoàn cảnh bên trong phong cách cổ xưa thanh lịch, tràn đầy phong tình châu Âu nồng đậm, chỗ ngồi, ngọn đèn, âm nhạc, đều mang sắc thái hoài cổ, toàn bộ nhìn thấy, nghe được, ngửi được, đều là tư tưởng lãng mạn nồng đậm, phong cách kiến trúc châu Âu, bàn ghế cổ điển, tường làm rất khác biệt cùng với nhạc khí sáng loáng, tất cả lộ ra mỹ lực độc đáo của Lan Quế Phường.

Trong quầy bar các loại rượu nổi tiếng rực rỡ muôn màu, có khu tình lữ, khu khách quen, mỗi khu có một chỗ ngồi khác nhau, có thể thỏa mãn nhu cầu tình cảm của khách hàng khác nhau, đồng thời còn có thể thưởng thức phong cách âm nhạc khác nhau từ dàn nhạc mang đến.

Ngồi vào quầy bar, liền có người phục vụ tới tiếp đãi.

“Lê tiên sinh đã lâu không thấy tới, hôm nay bà chủ không ở đây, chờ cô ấy trở lại khẳng định hối hận không nên cùng đám chị em kia đi ra ngoài.”

“Hôm nay tôi đến không phải tìm bà chủ, là tới tìm cậu.”

“Tìm tôi?”

“Đúng, tìm cậu hỏi thăm chút chuyện”.

“Về khách?”

“Không sai.”

“Anh cũng biết tôi mỗi ngày tiếp đãi không ít khách, không nhất định có thể nhớ hết.”

“Tôi biết tiểu tử cậu có sở trường, đó là đã gặp qua là không quên được, nhất là phụ nữ, đúng không?” Lê Ngan nói xong vươn tay lấy từ bên một ly rượu ở trước ngực người phục vụ nhào lên một cái, lập tức biến ra một đóa hoa hồng, đưa tới trước mặt Nhục Nạp.

“Tôi còn không chú ý ngài hôm nay dẫn theo mỹ nữ, tiểu thư, muốn uống cái gì, hôm nay tôi mời.” Người phục vụ theo cánh tay Lê Ngan lướt qua sờ sờ túi trước ngực, vẻ mặt lập tức tươi cười.

Nhục Nạp có chút kỳ quái nhìn Lê Ngan.

Lê Ngan cười nói: “Làm ly sở trường của cậu đi, Hồng Phấn Giai Nhân”.

Người phục vụ một bên thuần thục rót rượu một bên nói: “Muốn hỏi cái gì, nói đi.”

“Giúp tôi nhớ lại người này.” Lê Ngan lấy từ trong túi ra ảnh chụp của Lý Mai đưa ra trước mặt người phục vụ

“Là cô ta?”

“Nói một chút đi.”

“Cô ta tới đây vài lần, ước chừng bắt đầu từ năm trước, theo khí chất mà nói thì không phải là kẻ có tiền, nhưng ra tay coi như hào phóng.”

“Đến cùng người nào?”

“Không giống nhau, khi bắt đầu là người nam hào hoa phong nhã, xem ra là có học vấn, cũng như là thành phần tri thức, cũng đã tới một hai lần, hai người cũng không có gì, cô gái kia một bộ dáng ăn nói khép nép, lúc ấy tôi nhìn liền để ý, sau lại thay đổi một tên nhà quê to con, toàn thân cơ bắp, vừa thấy đã biết là làm về thể dục, vênh váo tự đắc, cái gì cũng không hiểu còn giả như là nhân vật, cô gái kia cũng thoải mái, hẳn muốn cái gì thì cho cái đó, lấy rượu vang làm nước uống, đập hư tâm huyết của tôi.”

“Làm về thể dục? Biết là sở trường gì không?”

“Không biết, tôi không thích nói chuyện với loại người này, đừng nhìn tôi là một người phục vụ, nhưng như thể nào cũng từng tiếp xúc qua người thượng đẳng, người như vậy tôi rất chú ý, ăn cơm nhuyển không nói, còn làm ra bộ dạng.”

“Nói cách khác hai người kia cậu cũng không biết là làm gì?”

“Nếu anh muốn tìm bọn họ, tôi cũng không phải là không có cách nào, bất quá phải đợi chờ, anh xem...” Người phục vụ ngừng đầu liếc mắt nhìn một cái camera theo dõi ở một góc quầy bar.

Trong lòng Nhựt Nạp nhất thời rõ ràng, liếc mắt nhìn Lê Ngan một cái. Chỉ thấy Lê Ngan bất động thanh sắc, tựa như không có hiểu được cái gì.

“Bà chủ khi nào thì trở về?”

“Cái này khó mà nói.”

“Thật ra tôi cũng không phải gấp, tôi còn muốn cùng bà chủ tâm sự, nếu không chờ cô ta trở lại tôi lại đến, cậu còn nghĩ ra cái gì không?”

“Lê tiên sinh, tôi biết anh cùng bà chủ có giao tình, trong lòng tôi rõ ràng, anh có việc, tôi làm sao có khả năng để cho anh chờ thời gian dài như vậy chứ? Như vậy đi, chờ tôi tan tầm, tôi khẳng định giúp anh nghĩ ra biện pháp.”

“Vậy được rồi, xe của tôi cậu cũng biết rồi, hết giờ làm tới tìm tôi.”

Lê Ngan đem tiền thưởng đặt lên trên bàn, ý bảo Nhựt Nạp nên rời đi.

“Lê tiên sinh.” Người phục vụ kêu Lê Ngan vừa mới đứng lên.

“Chuyện gì?” Lê Ngan hỏi.

“Bàn phía sau anh có mấy người cứ nhìn chằm chằm hai người, tôi xem không phải tốt lành gì, anh cẩn thận.”

Lê Ngan bất động thanh sắc, từ trong túi lấy ra cái bật lửa, nhìn nhìn trước mắt, gật gật đầu nói: “Nói cho bọn họ số xe của tôi, bọn họ sẽ thay tôi cho cậu một ít phí đổi lấy tin tức, cậu nên thông minh chút nhé.”

Người phục vụ cười nói cảm ơn.

Đi vào trong xe dừng ở ngõ sau, Nhựt Nạp nói: “Thì ra anh không chỉ là tới qua vài lần, xem ra đối với nơi này còn rất quen thuộc.”

“Cô muốn hỏi quan hệ giữa tôi cùng bà chủ?”

“Là có điểm tò mò.” Nhựt Nạp cũng không che giấu, thoải mái nói.

“Nữ nhân trời sinh chính là lòng hiếu kỳ rất lớn, nếu cô muốn thăm dò chuyện xấu của tôi thì kết quả sẽ làm cô thất vọng rồi, tôi cùng bà chủ là rất quen thuộc, bất quá là vì tôi từng thay cô ta đẹp vài lần náo loạn, không hơn không kém.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân.” Nhựt Nạp cười khẽ trêu ghẹo nói.

“Người thế tục tâm tính bất quá, thật ra chỉ là tiện tay mà thôi, tôi cũng không có tâm thu lợi gì.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Xuất Thủ

Đang nói, Lê Ngạn hình như nhìn thấy gì qua gương chiếu hậu, nghiêm mặt nói với Nhựt Nạp nói: “Ồ trên xe dường đi xuống.”

Nói xong, Lê Ngạn đi xuống xe và cửa xe đóng lại, nghiêng người dựa vào thân xe, hơi hơi cúi đầu xuống, châm một điếu thuốc lá, để tóc rũ xuống che khuất khoe mắt, khuôn mặt góc cạnh được ánh đèn neon chiếu lên, làm cho người ta không khỏi trầm trồ, trong tim Nhựt Nạp cũng cảm thấy xúc động một chút.

Ngay sau đó Nhựt Nạp liền nhìn thấy mấy người từ Lan Quế Phường đi ra cửa sau, hướng về bên này đi tới, xem động tác bọn họ hơi vội vàng, cước bộ lại không vững, hồ hấp ồ ồ, nghĩ có lẽ không phải dân có võ, chỉ là ý vào vóc người mà thôi.

Vài người đi tới, chưa nói một lời liền rút gậy sắt từ phía sau hướng Lê Ngạn đánh tới.

Lê Ngạn bước về phía trước nghênh đón, đưa tay bắt lấy cổ tay người nọ quăng sang một bên, ở dưới tác dụng của quán tính, người nọ lao đảo rồi ngã xuống đất, hai người khác không khỏi giật dử, từ hai bên hướng về Lê Ngạn xông đến, động tác của Lê Ngạn rất lưu loát, xuống tay cũng rất nặng, vài cái qua lại, liền làm cho động tác hai người kia chậm lại, nghĩ chắc không chịu nổi.

Vốn Nhựt Nạp xem Lê Ngạn thành thạo đối phó hai người vạm vỡ, cũng không quá lo lắng, lại đột nhiên nhìn thấy người vừa rồi ngã trên mặt đất kia đứng lên, sau khi nghỉ ngơi một chút liền rút dao ra, từ sau lưng Lê Ngạn lén đi qua, Nhựt Nạp vội kéo cửa sổ xe xuống, nghĩ rằng nếu lớn tiếng cảnh báo, tất làm cho Lê Ngạn phân tâm, tất rơi vào thế yếu, lúc này Nhựt Nạp linh cơ, rút trăm cái tóc từ trên đầu xuống, nhắm về phía người lén đi tới phía sau Lê Ngạn kia phi tới.

Chỉ nghe “ai da” một tiếng, dao từ trong tay người nọ theo tiếng rơi xuống đất, Lê Ngạn quay đầu nhìn thấy hấn, lập tức một cước đá bay.

Triền đầu một hồi, mấy người nọ cảm thấy không phải đối thủ, lại sợ bị thương, liền đánh ánh mắt lẫn nhau, vội vàng rời đi.

Lê Ngạn không đuổi theo, đứng thẳng thân mình chỉnh lại quần áo, đi đến chỗ người nọ vừa rồi làm rơi dao, nhặt từ trên đất cây trầm cài lên, cây trầm màu lam nhạt có khảm những viên đá lấp lánh, mặt trên vẫn còn có vết máu, không khỏi có chút sùng sốt.

Đi vào trong xe, Lê Ngạn đem trầm cài đưa lại cho Nhựt Nạp, Nhựt Nạp vội khoát tay nói: “Tôi không cần nó nữa.”

Mái tóc hơi hỗn độn của Nhựt Nạp nhẹ nhàng bay lên trong gió đêm, khuôn mặt trắng nõn dưới bóng đèn tán ra ánh sáng nhu hòa, Lê Ngạn có chút thất thần: “Không nghĩ tới tiểu công chúa đúng là nữ hiệp khách.”

“Có phải có điểm ngoài ý muốn hay không, anh cũng rất lợi hại, nhưng tôi lại ghét đánh giáp lá cà, dùng phương thức này vẫn hơn.” Nhựt Nạp không nhìn đến dị sắc trong mắt Lê Ngạn, chỉ âm thầm nghĩ may mắn hôm nay không dùng cây trầm mà ông nội cho hôm trước kia, bằng không sẽ luyến tiếc.

“Lý Lực đến rồi.” Lê Ngạn nghe được có tiếng bước chân từ xa đến gần, quay đầu nhìn thấy có người hướng bên này đi tới.

Nhựt Nạp nhìn thoáng qua, thì ra người phục vụ vừa rồi kia kêu Lý Lực, xem ra đã tan tằm, thay đổi áo thun, cũng là một người trẻ tuổi trông dễ coi.

“Lê tiên sinh, hai người không có việc gì chứ, bọn họ không tìm anh gây phiền toái sao?” Lý Lực nhìn trái nhìn phải, không phát hiện cái gì.

“Ồ, không có chuyện gì, thế nào, bọn họ ra tay đủ hào phóng chứ?”

“Chính là ra tay đủ hào phóng tôi mới kỳ quái, làm thế nào để dảng bị anh đuổi đi như vậy, cảm tạ, Lê tiên sinh, đêm nay anh làm cho tôi phát tài, cái này cho anh, không biết có tác dụng hay không.” Nói xong đem một cái USB ném tới trên tay Lê Ngạn.

“Xem cậu không tệ, nhắc nhở cậu một chút, tiền như vậy vẫn là phát ít một chút mới tốt, cẩn thận đừng tới cọng rom hơi cứng.” Lê Ngạn nhìn Lý Lực vẻ mặt vui mừng nói.

“Đừng lo lắng, tôi cảm thấy đầu óc của tôi vẫn còn tốt, tình hình không đứng lập tức né người.” Nói xong bỏ chạy đi, xem ra Lê Ngạn nói cũng không làm cho hấn đề ý.

Trở lại tổ chuyên án, Lê Ngạn đem phát hiện hôm nay nói cho Lưu Cường, Lưu Cường ngạc nhiên nói: “Không nghĩ tới động tác của anh nhanh như vậy, tôi có một tin tức xấu nói cho anh đây, cảnh sát Văn Nam truyền đến tin tức, bọn họ phát hiện tung tích Lý Mai, là cảnh sát theo dõi ở trong trạm đội xe phát hiện, đáng tiếc chờ bọn họ đuổi qua thì đã không thấy người.”

“Hiện tại mua vé cũng phải dùng tên thật, chẳng lẽ cô ta không sợ bại lộ hành tung?”

“Bọn họ tra xét, không có tên Lý Mai.”

“Nói đến điểm này, cô ta tên thật là Lý Phụng Mai, cô ta làm thế nào dùng tên Lý Mai cùng những người bị hại này đi ra ngoài?”

“Ồ, tôi tra xét ở chỗ nhà cũ của cô ta, cô ta quả thật dùng qua cái tên Lý Mai này, bắt quá là trước khi đi đại học, hơn nữa cũng làm qua chứng minh thư, cho nên cô ta hẳn là đã dùng chứng minh thư khác.”

“Đó có thể là chứng minh thư giả hay không?”

“Cũng không phải là không thể. Đúng rồi, Lê Ngạn, hôm nay người tập kích mọi người là loại người nào? Anh có biết không? Nếu không để cho cảnh vụ khu đi thăm dò?” Lưu Cường hỏi.

“Chuyện này tôi đã suy nghĩ qua, cho tới tôi bây giờ chưa thấy qua bọn họ, khẳng định bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy tôi, theo ngôn hành cử chỉ bọn họ mà suy xét, hẳn là nhân vật hắc đạo, hơn nữa địa vị không cao, thân phận bình thường, thời điểm bọn họ thám thính tin tức của tôi mà xuất thủ không lâu, thuyết minh bọn họ có khả năng là được thuê, hơn nữa người thuê ra tay rất hào phóng. Còn có một điểm, khi bọn họ phát hiện tôi không dễ đối phó, rất nhanh bỏ đi, cái này nói rõ quan hệ giữa người thuê cùng bọn họ không bền chắc, ít nhất người thuê đối với bọn họ không có uy lực lớn, chỉ là bình thường, thậm chí là quan hệ thuê một lần, bọn họ không cần thiết phải vì dạng quan hệ này mà trả giá quá lớn.”

“Nói cách khác là có một kẻ có tiền ngẫu nhiên tìm được bọn họ, để cho bọn họ đi theo cậu, giáo huấn cậu?”

“Đúng, tôi nghĩ người thuê bọn họ chỉ là muốn tìm người dọa tôi mà thôi, nếu là như vậy, chuyện này cũng không nghiêm trọng, chúng ta có thể tạm thời đem nó đặt sang một bên.”

“Có thể cùng Lý Mai có liên quan hay không?”

“Hiện tại không thể kết luận, nếu thực sự có quan hệ, người kia khẳng định còn có thể ra tay, thay vì lãng phí thời gian vì chuyện này, cứ để chúng tự bại lộ. Hiện tại mấu chốt của chúng ta là căn cứ manh mối hiện có tìm được chỗ Lý Mai ở hoặc là hiểu biết hành động tiếp theo.”

“Nói ý tưởng của anh đi?”

“Hiện tại chúng ta có vài bước có thể đi, đầu tiên phải tìm được hai người nam này, xem từ chỗ bọn họ có thể tìm hiểu được bao nhiêu, mặt khác chúng ta còn phải điều tra những người có quen biết với Lý Mai, xem có thể tìm được chỗ ở khác của Lý Mai hay không, còn có một điểm, tôi muốn biết, Quý Trình Trình, Vương Tiểu Phấn, Khổng Á Nam đến tột cùng có quan hệ với Cố Thần Tường hay không, nếu có, Lý Mai làm sao mà biết được?”

“Đó là từ chỗ Phùng Vân Thư?”

“Nếu cô ta không muốn hợp tác cùng chúng ta, vậy âm thầm phái người bảo hộ cùng giám thị, mặt khác tôi nghĩ, cô ta có lẽ không phải không sợ chết, chỉ là không muốn có liên quan cùng chúng ta, nháo ra động tĩnh quá lớn, có lẽ cô ta sẽ nghĩ biện pháp bảo đảm an toàn của chính mình, trước khi chưa biết hướng đi của Lý Mai, có khả năng cô ta thực hiện công tác bảo hộ so với chúng ta hiệu quả hơn, nghiêm mật hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Khổng Á Nam

Mặc dù có video cung cấp tướng mạo hai người nam, nhưng mà muốn biết thân phận bọn họ thì không đơn giản, bởi vì hai người này không phải khách quen của Lan Quế Phường, người Lan Quế Phường cũng không biết thân phận của bọn họ. Manh mối này chỉ sợ không thể có kết quả nhanh.

Dưới tình huống như vậy, chỗ ở thứ hai của Lý Mai là rất khó tìm được

Mà điều tra đối với đám người Quý Trình Trình còn chưa có kết quả.

Án nhất thời lâm vào khốn cảnh.

“Tôi nghĩ tìm người làm cùng Khổng Á Nam hỏi chuyện.” Lê Ngạn đột nhiên đưa ra một yêu cầu.

“Vi sao?”

“Nhược Cẩm từng nói qua Khổng Á Nam là người có công tác chính thức duy nhất trong những người này, xem ngôn hành cử chỉ của cô ta đối với những nữ sinh từ nông thôn đi ra này cũng không có cảm tình gì, thậm chí trong lời nói còn hơi khinh thị, vì sao cô ta lại tham gia lần lữ hành này?”

Mặt khác, tin tức bất quá đối với Cố Thần Tường cô ta hiểu biết nhiều cũng không phải là bình thường, cô ta còn từng ám chỉ Cố Thần Tường bao nuôi nữ sinh viên, chuyện này sau khi chúng ta điều tra thì biết được không có nhiều người rõ nội tình trong đó, đại bộ phận chuyện xấu về Cố Thần Tường đối tượng đều là trong tầng lớp cao xã hội, Khổng Á Nam này chỉ là một viên chức nho nhỏ của công ty Dự Nam, làm sao cô ta biết được?

Lại thêm những lời phân tích của Nhược Cẩm, Khổng Á Nam mặc kệ theo phương diện nào mà nói cô ta cũng không thuộc loại mục tiêu Lý Mai lựa chọn xuống tay, cô ta đến tột cùng là bất hạnh bị liên lụy hay là có ẩn tình khác, tổng hợp nghi vấn này lại, tôi rất muốn nhìn xem có thể từ trên người cô ta phát hiện chút gì đó hay không.”

“Vi sao lựa chọn người cùng làm với cô ta?”

“Căn cứ Nhược Cẩm nói, vài người trong bọn họ sở dĩ có thể quen biết là vì đều từng nộp hồ sơ công ty Dự Nam, trong quá trình nhận lời mời mà quen biết, cho nên tôi cho rằng nếu có người có thể hiểu biết chuyện trong đó, kia cũng là người công ty Dự Nam. Có thể tra trong công ty lý xử lý nhận hồ sơ cùng tham gia phỏng vấn là ai hay không? Phương diện này có ai đồng thời xuất hiện hơn nữa cùng Khổng Á Nam quan hệ có vẻ chặt chẽ hay không?”

“Được, tôi lập tức cho người đi thăm dò, nói thật, chuyện này tôi nghĩ mãi không ra, Lý Mai rốt cuộc là lựa chọn đối tượng xuống tay như thế nào? Cũng không thể thật sự là trùng hợp chứ?”

Bị Lưu Cường đưa đến hỗ trợ điều tra là Bạch Hiểu quản lý bộ phận nhân sự công ty Dự Nam, thoát nhìn chừng 30 tuổi, dáng người cao gầy, tóc chải chỉnh tề, vừa thấy đã biết là thành phần tri thức.

“Vị này là Bạch tiểu thư quản lý bộ phận nhân sự công ty Dự Nam, vị này là Lê Ngạn Lê tiên sinh cô vấn cảnh sát chúng tôi, Bạch tiểu thư, hôm nay mời cô đến chủ yếu là muốn mời cô hỗ trợ chúng tôi điều tra một ít tình huống.”

“Đương nhiên, đối với chuyện của Khổng tiểu thư, công ty chúng tôi trên dưới đều cảm thấy rất đau lòng cùng kinh ngạc, nếu tôi có thể giúp đỡ bên cách anh tin tức gì, coi như là đối với Khổng tiểu thư hết một phen tâm ý, để cho cô ấy có thể nhắm mắt.”

“Hôm nay chúng tôi chủ yếu là muốn hiểu về chuyện của Khổng tiểu thư, nhất là một năm gần đây, có mấy điểm không rõ chi tiết, chỉ cần cô có thể nghĩ đến hoặc là cô cảm thấy có liên quan, mời cô cần thận hồi tưởng một chút sau đó nói cho chúng tôi biết.”

“Tôi nghĩ mọi người sẽ hỏi tôi cô ta có phải có cái gì khác thường hay không, bình thường trong TV và trên sách không phải đều hỏi như vậy sao?” Bạch Hiểu cười cười nói.

“Đương nhiên cái này cũng cần phải nói cho chúng tôi biết, bất quá đó cũng không thể đại biểu toàn bộ, bởi vì hiểu biết của cô đối với án không toàn diện, cho nên có đôi khi một chi tiết mà cô cho rằng không quan trọng đối với chúng tôi mà nói lại là hết sức quan trọng, cho nên chúng tôi sẽ hỏi cô rộng một chút, sau đó từ chúng tôi lựa chọn cùng phán đoán.” Lê Ngạn nói.

Bạch Hiểu liếc mắt nhìn Lê Ngạn một cái, tâm không khỏi âm thầm động, nam nhân này thật đúng là đẹp trai, không hề giống đám công tử bột, chăm sóc sắc đẹp còn hơn cả phụ nữ, nói chuyện huênh hoang, chanh chua, không có nội hàm cũng không có phong độ.

Căn cứ nguyên tắc gặp được người nam tốt tuyệt không buông tha, Bạch Hiểu quyết định một hồi sẽ chủ động hẹn Lê Ngạn đi ăn cơm.

Nghĩ đến đây, cả người Bạch Hiểu toát ra vẻ nhu hòa, hai chân khép lại, mũi chân hướng về phía Lê Ngạn cùng Lưu Cường, thân thể hơi hơi ngả về phía trước, tuy rằng không biết cô ta suy nghĩ cái gì, nhưng Lê Ngạn từ trên ngôn ngữ tay chân của cô ta nhìn ra được, Bạch Hiểu rất có dự vọng tiến hành nói chuyện.

“Á Nam vào công ty năm trước, biểu hiện tuy không phải đặc biệt tốt, nhưng cũng coi như là không có gì xấu, chính là có một điểm, nhân duyên không tốt lắm, nói như thế nào đây? Bạn cùng chỗ làm chung quanh nói cô ta giống hình như không thích giao tiếp cùng người khác, hơn nữa chưa bao giờ chủ động liên hệ với đồng sự, đi làm tất cả đều là công việc, sau khi tan tầm cũng không tham dự hoạt động giải trí với người cùng chỗ làm. Về phần cùng tôi có quan hệ tốt, cũng mới là chuyện năm nay, cô ta thuộc phòng tiêu thụ, bình thường không giao tiếp cùng chúng tôi, nhưng mà đúng dịp năm nay công ty cần lượng lớn nhân viên tạm thời tuyển dụng mới, chỗ chúng tôi không đủ người, cấp trên điều vài người qua chỗ chúng tôi hỗ trợ, trong đó có Á Nam, lúc ấy tôi còn nghĩ, cô ta cũng không khó ở chung giống như người khác nói, ngược lại, cô ta còn rất nhiệt tình, hơn nữa đối với những nữ sinh viên tới thực tập này, cô ta giống như rất thích cùng bọn họ nói chuyện phiếm, có lẽ là do tuổi tương đương.”

“Toàn bộ những người tới xin việc cô ta đều nói chuyện sao?”

“Cũng không phải, ồ, chính là mấy cô gái mà trên báo nói đã xảy ra chuyện kia, Á Nam cùng bọn họ nói chuyện có vẻ rất tốt, ai biết bọn họ xảy ra chuyện như vậy, ài!” Bạch Hiểu cảm thán nói.

Lê Ngạn cùng Lưu Cường không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, việc này giống như không đồng nhất, tựa như là làm chuẩn bị trước, Khổng Á Nam rõ ràng xem bọn họ là mục tiêu.

Chẳng lẽ cô ta cùng Lý Mai có quan hệ gì?

“Cô có thể xác định bọn họ đều mới quen biết không? Có thể trước đó đã quen biết hay không?”

“Làm sao có khả năng đó? Cô ta trước khi đọc tự liệu đã sắp xếp thứ tự của những người này, trước đó ngay cả tên của bọn họ cô ta cũng không biết, cũng không thấy ai quen biết cô ta chủ động chào hỏi với cô ta.”

“Đúng rồi, còn có một điểm, Khổng Á Nam có phải rất thích tám chuyện về những người nổi danh hay không? Hoặc là nói nhân viên công ty các cô rất hứng thú với vấn đề như thế?”

“Làm sao có khả năng, giám đốc của chúng tôi có tiếng rất nghiêm, chuyện xấu gì đều không có, hơn nữa phu nhân của giám đốc ghét nhất là loại tin tức này, không cho phép viên chức tùy tiện nói chuyện bàn tán về nó, lại nói, Khổng Á Nam không đi chung với đồng nghiệp, cho dù có cũng không thể truyền đến được cô ta.”

“Thì ra là như vậy, đối với tình hình trong nhà của Khổng Á Nam, cô có biết cái gì không? Cha mẹ cô ta cảm xúc có vẻ không ổn định, chúng tôi cũng không thuận tiện hỏi những chuyện có vẻ sâu hơn.”

“Chuyện nhà của cô ta? Tôi thật ra nghe nói qua một ít, cha của cô ta vốn cũng là ông chủ một công ty, sau hình như bị người lừa, kết quả táng gia bại sản, chỉ còn lại có một gian nhà trọ, Không Á Nam cũng từ công chúa biến thành cô bé lọ lem, một đoạn thời gian trước còn nghe nói mẹ của cô ta bị nhiễm trùng đường tiêu, phải thay thận, người trong nhà đã sầu muốn chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hai Loại Khả Năng

“Thay thận?”

“Đúng, công ty chúng tôi còn quyền một khoản cho cô ta, đương nhiên Không Á Nam không muốn như thế, lòng tự trọng cô ta rất lớn, tựa như không thể nhận loại ý tốt này, cho rằng đây là loại bỏ thí, thật ra cô ta nghĩ quá nhiều, đã từ đại tiểu thư biến thành bình dân, vì sao không thể nhìn thẳng vào sự thật này? Chuyện người ta vốn xem là bình thường, cô lại không qua được cửa này, làm ra vẻ giả tạo quá mức. Bất quá chúng tôi quyền tiền cũng chỉ là như muối bỏ biển, đủ viện phí còn khó, đừng nói là thay thận.”

“Vậy còn gì khác không?”

“Tạm thời nghĩ không ra.”

“Cô ta có nhắc tới mình có bạn trai hoặc là bạn trai có vẻ thân mật hay không?”

“Không có, sinh hoạt cá nhân của cô ta nói thật ra tôi hiểu biết không nhiều lắm, chủ yếu là thời gian cùng cô ta ở chung quá ít, cô ta cũng chưa bao giờ chủ động nhắc tới, nhưng thật ra đồng nghiệp có giới thiệu bạn bè cho cô ta, cô ta bình thường đều uyển chuyển cự tuyệt, nói mình tạm thời không nghĩ tới chuyện yêu đương, có thể là sợ gánh nặng trong nhà quá lớn, muốn chờ chuyện của mẹ cô ta ổn rồi nói sau.”

“Vậy cảm ơn cô, hôm nay đến đây thôi, nếu cô có thể nghĩ ra cái gì khác, mời liên hệ cùng với chúng tôi.”

“Lúc nào cũng được?” Bạch Hiểu liếc mắt nhìn Lê Ngan một cái.

Lê Ngan hào phóng cười nói: “Đương nhiên.”

Bạch Hiểu đi rồi, Lưu Cường không khỏi trêu ghẹo nói: “Vị Bạch tiểu thư này thoát nhìn có vẻ hứng thú đối với anh, điều kiện cũng không tệ, Bạch Cốt Tinh.”

“Thì ra Lưu đội cũng biết nói đùa, cô ta không phải là mẫu người mà tôi thích.”

“Ồ?”

“Tôi cho rằng cuộc sống của tôi đã rất phấn khích, toàn bộ những chuyện làm cho người ta cảm thấy kích thích, mạo hiểm tôi đều đối mặt qua, nó đã thỏa mãn tính cách tìm kiếm cái lạ cùng mạo hiểm của tôi, cho nên tôi hy vọng cuộc sống tình cảm của tôi có thể đơn giản, thuần túy một chút, nói một cách khác, tôi yêu nghề nghiệp của tôi, tựa như một ly rượu mạnh, làm cho sinh mệnh của tôi nồng đậm hơn, làm ly tình xáo. Tôi lại hy vọng tình yêu của tôi có thể giống một ly nước trong, có thể làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, dễ chịu, lâu dài, hai cái hỗ trợ lẫn nhau, như vậy cuộc sống mới không có chỗ thiếu hụt.”

“Loại ý tưởng này của cậu thực đặc biệt nhưng mà rất sâu sắc, tôi rất tán thưởng người có thái độ với cuộc sống như cậu, sống phấn khích mà viên mãn, hy vọng cậu có thể kiên trì với niềm tin của chính mình, bất luận đụng tới chuyện gì, cũng không vi phạm ước nguyện ban đầu của chính mình.” Lưu Cường vỗ vỗ bả vai Lê Ngan nói.

Lê Ngan cười nói: “Đường đời rất dài, tôi muốn chậm rãi thưởng thức, cho nên ở thời điểm bắt đầu sẽ định mục tiêu tốt. Đúng rồi, đối với tin tức mà hôm nay Bạch Hiểu cung cấp, anh có ý tưởng gì không?”

“Dựa theo Bạch Hiểu nói, Không Á Nam này tựa như sống hạ thấp, không giao tiếp với người khác, cũng không là mục tiêu Phùng Văn Thư lựa chọn, thoát nhìn tựa như không có quan hệ gì với Cố Thần Tường. Nhưng mà tôi nghĩ không rõ là, cô ta cùng những người bị hại kia tiếp xúc, rõ ràng không phải trùng hợp, càng như là có mục đích gì khác, đây là vì cái gì? Nếu nói cô ta cùng Lý Mai thực sự có quan hệ gì, bọn họ rõ ràng không phải quen biết nhau từ trước, có cái gì có thể làm cho cô ta ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy cùng Lý Mai thông đồng làm vậy, đi phạm hành vi phạm tội nặng như vậy? Lại nói, nếu là đồng mưu, vì sao Lý Mai lại giết Không Á Nam?”

“Tuy rằng hiện tại chúng ta không có chứng cứ hợp lý, nhưng mà nếu nói hai người không hề có quan hệ cũng chưa chắc, thứ nhất, nếu cô ta sống hạ thấp mình, không giao tiếp cùng người chung quanh, gia đình cũng bởi vì biến cố mà phải rời khỏi cuộc sống giàu có, như vậy cô ta có thể từ nơi nào có được bí mật về Cố Thần Tường? Thứ hai, tôi đã thấy mẹ của Không Á Nam, anh cảm thấy đó giống như là một bệnh nhân bị nhiễm trùng đường tiêu sao? Sắc mặt hồng nhuận, tinh thần no đủ.”

“Ý cậu là Không Á Nam có khả năng là từ miệng Lý Mai biết bí mật của Cố Thần Tường, hơn nữa mẹ của cô ta nếu hiện tại khỏe mạnh như vậy, rất có khả năng có người chi tiền giúp làm giải phẫu? Đây là ràng buộc cấu kết ích lợi giữa hai người.”

“Đây chỉ là một loại khả năng, liên hệ ghi chép của Nhượng Cẩm trước đó, Không Á Nam khẳng định biết chút gì đó, ta trong lời nói khinh thị của cô ta đối với mấy nữ sinh này, cô ta đối với chuyện riêng của Cố Thần Tường cố ý vô tình để lộ, cũng cảm thấy cô ta thực cố ý, còn có trong đêm ở trong trại Độc Long tộc, cô ta trùng hợp như vậy cùng Lý Mai còn có người bị hại thứ nhất Quý Trình Trình ở chung gian phòng, hai người đồng thời đi ra ngoài, có thực là cô ta không hề biết gì không?”

“Nói như vậy, quả thật là có chút kỳ quái, nhưng Lý Mai vì cái gì mà hạ sát? Chẳng lẽ là ngoài ý muốn?”

“Căn cứ báo cáo pháp y, dạ dày Mạnh Lệ cùng Không Á Nam đều có thành phần thuốc an thần, cho nên Không Á Nam chết tuyệt đối không phải ngoài ý muốn.”

“Vậy cậu cảm thấy chúng ta còn có thể từ trên người Không Á Nam tìm được cái gì?”

“Vừa rồi chúng ta nói chỉ là một loại khả năng, chúng ta phải làm chính là khẳng định nó hoặc là bài trừ nó, nếu đoán là chính xác, như vậy Lý Mai giúp đỡ mẹ Không Á Nam làm giải phẫu, đây là một loại thu mua ích lợi, mặt khác đem mọi chuyện của Cố Thần Tường nói cho Không Á Nam, đây là một loại đầu tư tình cảm, dưới tình huống như vậy hai người quan hệ hướng đến tương đương chặt chẽ, vậy Không Á Nam cũng rất có khả năng biết rất nhiều chuyện của Lý Mai, chúng ta cần điều tra hoạt động của Không Á Nam trước khi phát hiện ra án, xem có thể được cái gì hay không?”

“Hình như cậu còn chưa nói hết lời.”

“Tôi chỉ là cảm thấy đối với Không Á Nam, loại người ngay cả bạn trai cũng không có giao tiếp qua mà nói, vì sao chuyện của Cố Thần Tường có thể làm một loại lợi thế, khiến cho cân bằng cảm tình của cô ta có thể không chút do dự nghiêng đi, tôi cho rằng trên người Không Á Nam khẳng định phát sinh qua cái gì đó? Nếu anh cảm thấy còn đủ cảnh lực, tôi hy vọng có thể điều tra những mối qua lại của Không Á Nam, như vậy có thể hỗ trợ chúng ta chứng thật khả năng loại tình hình này phát sinh có bao nhiêu phần.”

Lưu Cường gật gật đầu nói: “Tôi tận lực đi làm, thật ra từ phương thức mà cậu phá án tới nay, tôi cảm thấy phát triển lý luận có ý nghĩa dẫn đường vẫn là rất lớn, một người không phải đột nhiên biến thành một bộ dáng khác, những trải qua cùng biến cố từ nhỏ đến lớn, chính là một lượng tích lũy, hiểu biết quá trình này, mới có thể làm cho chúng ta tìm được mấu chốt làm cho người ta biến chất, từ đó mới có thể tiến hành tốt việc điều tra cùng phá án. Tôi tin tưởng cậu sẽ không làm chuyện không có tác dụng.”

“Cảm ơn, gặp được đội trưởng cảnh sát như anh thật sự là may mắn của tôi.” Lê Ngan từ đáy lòng nói.

“Như nhau như nhau, đúng rồi, vừa rồi cậu nói còn chưa có nói xong, nếu đoán là sai lầm, giúp đỡ Không Á Nam không phải Lý Mai, vậy sẽ như thế nào?”

“Vậy sẽ thuyết minh, chúng ta đối mặt còn có một cái âm mưu, so với Lý Mai giấu càng sâu cũng càng âm hiểm hơn.”

“Nói như thế nào?”

“Anh ngẫm lại, người này đối với chuyện của Cố Thần Tường rõ như lòng bàn tay, thậm chí đối với hướng đi của những cô gái này đều rất rõ ràng, có thể ở sau lưng lúc nào cũng xem xét, lựa chọn một cái thời gian chính xác, địa điểm chính xác, dẫn đường chính để Lý Mai từng bước một hoàn thành chuyện của cô ta muốn làm, mặc kệ người này là muốn thành toàn cho Lý Mai, hay là muốn hủy Lý Mai, hẳn đều làm được phi thường hoàn mỹ, không lưu một tia sơ hở.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kết Quả Điều Tra

Vài ngày kế tiếp là điều tra khẩn trương, Đinh Hoài Đồng cùng Bạch Tuyết Tinh phụ trách cùng cảnh sát khu vực cùng nhau tiến hành điều tra, mà Nhượng Nạp thì phụ trách tuyển chọn cùng tập hợp tin tức.

Bận rộn mấy ngày, thật ra lại phát hiện không ít thứ có giá trị.

Đầu tiên, căn cứ điều tra, Quý Trình Trình không có cái gọi là người chú có tiền, nhà cô ta ở nông thôn, điều kiện có vẻ khó khăn, nhưng mà ở trong trường học cô ta vẫn công bố mình có một người chú có tiền, cho nên đối với hành vi tiêu phí cao của cô ta mọi người cũng không có cảm thấy gì là kỳ quái. Loại tình hình này ước chừng xuất hiện ở trong đoạn thời gian năm hai, năm ba. Cảnh viên điều tra hỏi bạn học cùng giáo viên chung quanh Quý Trình Trình, mọi người đều nói chưa thấy qua người nào đến tìm Quý Trình Trình, thật ra chính cô ta ngẫu nhiên cũng không ở lại trường học, nói là đi tới nhà chú ở, bởi vì sinh viên ở bên ngoài cũng không ít, cho nên cũng không có người đặc biệt chú ý điểm này. Cuối cùng ở trong chi phiếu Quý Trình Trình lưu lại phát hiện một số tiền không nhỏ gửi ngân hàng, thời gian khoản tiền này gửi vào đúng là thời gian nghỉ hè năm thứ ba.

Tiếp theo, mẹ của Không Á Nam quả thật đã làm giải phẫu thay thận, theo bác sĩ điều trị chính nói, thời điểm bắt đầu người Không gia nói không đủ tiền, đã chuẩn bị bỏ qua trị liệu, nhưng mà ở thời điểm tháng tư, đột nhiên nói tiền đã được chuẩn bị, hơn nữa ngay cả thận cũng đã tìm được, giải phẫu tiến hành rất thuận lợi, không chỉ có như thế, chăm sóc mẹ Không Á Nam sau giải phẫu đều là hộ lý tốt nhất, cho nên những bác sĩ cùng hộ sĩ này đều rất lấy làm kỳ. Về phần cảnh viên hỏi có thân thuộc ở ngoài đi thăm hỏi qua mẹ của Không Á Nam hay không, tất cả mọi người đều nói không có. Đối với Không Á Nam, bác sĩ cùng hộ sĩ đều đánh giá nói làm người hạ thấp, rất ít nói.

Lại nữa, ở trong điều tra đối với bối cảnh của Không Á Nam biết được, cha của Không Á Nam khi trẻ cũng từng tìm bồ nhí, bồ nhí này nguyên bản là nữ sinh viên vừa tốt nghiệp, trẻ tuổi xinh đẹp lại tâm cơ sâu nặng, cô ta lừa gạt cha Không Á Nam làm một mối đầu tư không thể thu hồi vốn, làm cho Không gia trong một đêm táng gia bại sản, cảm tình của Không Á Nam đối với cha rất phức tạp, theo hàng xóm cùng bạn bè chung quanh nói, Không Á Nam rất ít khi nói chuyện cùng cha, thái độ cũng có vẻ lãnh đạm, nhưng mà đối với mẹ thì rất hiếu thuận, từ khi mẹ nhiễm bệnh tới nay, hầu như với người quen biết, Không Á Nam đều từng mở miệng mượn trả tiền, cái này trước kia là không có khả năng, ở trong mắt mọi người Không Á Nam là người có lòng tự trọng rất cao.

Cuối cùng hai người nam trong video trải qua so sánh hình ảnh, cuối cùng có thể xác định, người hào hoa phong nhã kia tên là Tang Cát Trạch, 32 tuổi, phóng viên ở thành phố J, thông qua điều tra, công việc tự do của Lý Mai kia, thật ra chính là Tang Cát Trạch mượn dùng chức vụ ở một ít báo nhỏ hoặc tạp chí tập san giúp cô ta viết một số bài, kiếm chút tiền nhuận bút, đại đa số là chút văn xuôi, tiểu thuyết hoặc là thơ ca ...

Hai người quan hệ theo Tang Cát Trạch nói chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, nhưng trên thực tế rất nhiều đồng nghiệp cùng bằng hữu Tang Cát Trạch đều nói từng nhìn thấy hai người thân mật ra vào khách sạn, dưới sự truy hỏi của cảnh viên, Tang Cát Trạch mới thừa nhận hai người từng có quan hệ thân thiết, bất quá sau đó đã chia tay, bởi vì Tang Cát Trạch cho rằng Lý Mai trước khi quen với anh ta đã không còn là xử nữ, hơn nữa bối cảnh gia đình Lý Mai cùng hoàn cảnh cuộc sống khá giả của cô ta hiện tại thực không tương xứng, anh ta hoài nghi Lý Mai đã từng làm công việc bất chính, cho nên không chịu phát triển tiến thêm một bước, Lý Mai lại luôn đẩy đưa không ngớt, cho nên đành phải chia tay.

Căn cứ tin tức Tang Cát Trạch cung cấp, Lý Mai khi viết văn dùng bút danh là “Son dương bị lạc”, về phần cảnh sát hỏi chỗ ở của Lý Mai, Tang Cát Trạch chỉ biết là cô ta có nhà ở số 67 đường Kinh Tam thành phố J, đi qua vài lần, nhưng luôn cảm thấy bên trong có cảm giác không được tự nhiên cho lắm, cho nên bọn họ bình thường đi khách sạn thuê phòng. Về xe, Tang Cát Trạch nói mình chỉ thấy chứ chưa từng ngồi qua, bởi vì bản thân có xe, không quen ngồi xe phụ nữ, biển số xe cũng không nhớ kỹ.

Một người nam khác tên là Mao Dũng, 28 tuổi, là huấn luyện viên một câu lạc bộ bơi lội cao cấp, có thể nói là một tên trai bao, bình thường dựa vào các chị em có tiền rộng rãi hoặc là các bồ nhí của đại gia bao nuôi, cùng Lý Mai nhận thức cũng là bởi vì Lý Mai làm thẻ hội viên VIP, yêu cầu tìm một huấn luyện viên dạy bơi lội chuyên nghiệp, Mao Dũng nói thật ra thời gian hai người quen biết cũng chỉ có một tháng, tuy rằng cũng phát sinh quan hệ, nhưng mà không có xác định quan hệ tình cảm, bất quá chính Mao Dũng nói Lý Mai đối với mình rất tốt, bất luận là về tiền thưởng hay là cuộc sống, đối với mình đều rất chiều chuộng, bản thân từng nghĩ sẽ cùng ở chung với Lý Mai, cũng chân thật đối với đoạn cảm tình này, đáng tiếc một cơ hội ngẫu nhiên, Mao Dũng biết Lý Mai còn ở chung đối tượng khác, tâm cũng liền phai nhạt, ở cùng một chỗ cũng bất quá chỉ là tùy tiện chơi mà thôi, dù sao Lý Mai có tiền, nhiều chút cũng không sai. Về phần chỗ ở cùng xe, Mao Dũng nói cho tới bây giờ không có nghe Lý Mai nói qua, cũng chưa thấy qua.

Trừ bỏ tập hợp trên tư liệu, ở sau còn có mấy thiên văn chương mà Lý Mai từng được đăng, Lê Ngạn tùy tay lấy ra một thiên văn xuôi, văn xuôi tên là Hoài Cảm Đêm Mưa, nội dung văn chương là như thế này:

Mưa đêm mát mẻ gõ vào cửa kính xe, làm cho đêm xuân đầu mùa này có vẻ càng lạnh lẽo, ngoài cửa sổ đèn lờ lờ nhấp nháy, tiếng mưa rơi tí tách, người đi trên đường nhìn qua đều là vội vàng như vậy, vội vàng muốn né tránh đêm rét lạnh, mưa rét lạnh, vội vàng muốn tìm kiếm một nơi về ấm áp.

Lúc này ngồi ở trong xe tôi đột nhiên có loại cảm giác ấm áp, tôi thật may mắn, bởi vì điểm cuối lộ trình rét lạnh mà tôi đến này có một mái nhà đang chờ tôi, tôi không cần vội vàng chạy đi, bởi vì nó sẽ không rời đi, mãi mãi chờ đợi tôi, vì thế một mái nhà bình thường mà đơn giản ở trong một đêm sinh động như thế, lại hết sức ấm áp.

Con người cuối cùng cũng phải có một nơi để về, nhà không chỉ là một gian hay là nhiều gian phòng ở, nó cần là người thân trong phòng này, nơi ký thác cảm tình, ngọn đèn có lẽ cũng không sáng ngời, phòng ở ấm áp kia có lẽ cũng không rộng mở, nhưng tất cả bởi vì phần ôn nhu nọ mà khác biệt.

Sinh mệnh của tôi từng trải qua bóng đêm, nhưng mà tôi vẫn khát vọng ánh sáng, vì thế tôi ở trong gấp ghềnh mà kiên trì nghe hướng ánh dương, vì thế hiện tại tôi phải được hồi báo, tôi có một mái nhà nho nhỏ mà ấm áp, để cho phù hoa này theo gió mà đi.

Ở trong đêm như thế này, nguyện người trong thiên hạ có thể có được một trái tim biết mang ơn, bớt một chút tham lam, bớt một chút si niệm, làm cho người ta bớt đi một ít tội ác, thiếu đi một ít bóng đêm, chỉ vì những người thân chờ đợi ở trong nhà này.

Viết vào mùa đông đầu năm 2010.

Son Dương Bị Lạc.

“Có phải không thể tưởng được, Lý Mai đã từng viết qua văn chương ấm áp như thế hay không?” Nhượng Nạp nhìn Lê Ngạn có chút xuất thần nói.

“Nghĩ hay không thể nghĩ tới cũng không quan trọng, điều tôi cảm thấy hứng thú là căn nguyên phát sinh tất cả cái này, đến tột cùng là đã xảy ra cái gì, làm cho Lý Mai từ một cô gái bình thường như vậy lại trở nên khác hẳn như thế?”

“Còn có gì nữa?”

“Còn có cái gì?”

“Nhìn qua là biết anh chưa nói hết lời.

“Cô cũng sắp thành tinh rồi, tôi còn đang suy nghĩ làm thế nào từ tư liệu này lấy ra manh mối hữu hiệu để phá án, thời gian của chúng ta không còn nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Giao Dịch Biến Thái

Tại phòng làm việc của tổ chuyên án, toàn bộ nhân viên tham dự án đều ngồi vây quanh ở trước bàn hội nghị, Bành Kiệt ra hiệu cho Bạch Tuyết Tĩnh đem tư liệu đã in phân phát cho mỗi cảnh viên.

“Gần đây các đồng chí đều đã vất vả, vượt khó công tác, công tác của chúng ta cũng lấy được một ít hiệu quả, đầu tiên là tổ một phụ trách theo dõi cùng bảo hộ, Phùng Lôi, cậu phụ trách, nói một chút đi.”

Đội trưởng đội một Phùng Lôi mặt đen như than, vóc dáng cao lớn là một người trẻ tuổi làm việc mạnh mẽ, tính tình có chút xúc động: “Trải qua một đoạn thời gian công tác này, chúng tôi đã cơ bản nắm giữ hành trình cùng quy luật cuộc sống của Phùng Vân Thư, hơn nữa ở vị trí dễ dàng bị tập kích đều tiến hành bố trí, nhưng bởi vì bản thân đương sự cự tuyệt, không hợp tác, rất nhiều nơi chúng tôi không thể thuận tiện quang minh chính đại tiến hành theo dõi, chỉ có thể phải cảnh sát cài trang tiến hành rồi ngấm hỏi, chúng tôi phát hiện Phùng Vân Thư quả thật giống như đã dự đoán trước đó, thuê một đám vệ sĩ thoát nhìn được huấn luyện tốt, những người này chia làm mấy ban, thay phiên đi theo bên người Phùng Vân Thư. Đồng thời thông qua tìm hiểu xung quanh, Phùng Vân Thư làm Phó Hiệu trưởng trung học thực nghiệm, thường xuyên cùng mấy trường cao đẳng có liên hệ, bình thường là trường cao đẳng thông qua bà ta liên hệ nguồn học sinh, bà ta cũng sẽ hướng trường cao đẳng đề cử một ít học sinh giỏi hoặc là có đặc thù trời cho, cho nên có thể nói bà ta hiểu rất rõ tình hình một vài trường cao đẳng. Chúng tôi đi tới mấy trường cao đẳng, bọn họ phủ nhận Phùng Vân Thư cùng sinh viên có liên tiếp xúc, nhưng mà có một điểm, bọn họ nói Phùng Vân Thư thật ra thường xuyên xuất tiền giúp đỡ một ít sinh viên gia cảnh nghèo khó, hơn nữa yêu cầu phía trường giữ bí mật, không để lộ cho sinh viên, yêu cầu duy nhất là muốn một phần tư liệu về sinh viên nghèo khó.”

“Tư liệu này mọi người có lấy không?”

“Có, phía trường học vẫn có vẻ hợp tác, chúng tôi nhất nhất so sánh qua, Lý Phượng Mai, Mạnh Lê, Quý Trinh Trinh, Vương Tiểu Phán đều xuất hiện ở danh sách, nhưng mà không phải là đối tượng Phùng Vân Thư giúp đỡ.”

“Mấy người bị hại trước đó thì sao?”

“Có người có, có người không, không có quy luật gì.”

“Đây là những người mà Phùng Vân Thư đã lựa chọn, người bị bà ta nhắm trúng rất ít có năng lực kháng cự loại dụ hoặc này, chứ không thì còn có cái gì cần thiết phải đi giúp đỡ như vậy?” Lê Ngạn nói.

“Nếu bà ta lựa chọn người được bao nuôi như thế này, vậy bà ta liên hệ với những người này như thế nào đây?”

“Khả năng như vậy cũng nhiều lắm, bà ta tùy thời đều có cơ hội đến chỗ của họ hoặc là ra ngoài một mình.” Bành Kiệt nói.

“Vậy Lý Mai lại là thông qua những người nhận lời mời để xem xét đối tượng mình xuống tay, ngay từ đầu là mù quáng tìm kiếm những cô gái giống như mình, đến sau lại chuẩn xác một lưới bắt hết, đây chính là một tiến bộ không nhỏ, cô ta từ nơi nào có được mấy tin tức này đây?” Lưu Cường hỏi.

“Cái này quả thật là một nghi vấn, cho dù cô ta có thể thu mua Khổng Á Nam, cho dù cô ta có thể nói cho Khổng Á Nam mọi chuyện mà Cố Thần Tường làm, cho dù cô ta biết được tình trạng gia đình của những người này, thậm chí biết bọn họ có khả năng bị bao nuôi, nhưng mà cô ta làm thế nào xác định bọn họ đều cùng Cố Thần Tường có quan hệ, loại khả năng này quá nhỏ.”

“Ý anh là, Lý Mai có khả năng chỉ bị lợi dụng, mà trên thực tế cô ta căn bản không biết bí mật giữa Cố Thần Tường cùng mấy cô gái này, sở dĩ cô ta xuống tay, vẫn là dựa theo hình thức lựa chọn người bị hại trước đó, hơn nữa trên tâm lý có sự đe dọa đối với Cố Thần Tường.” Bành Kiệt nói.

“Đáng tiếc Phùng Vân Thư không hợp tác, nếu không chúng ta có thể biết còn có ai nắm giữ việc này, hơn nữa còn âm thầm bố trí để cho Lý Mai mắc cù.”

“Cái này đối với việc chúng ta bắt Lý Mai có tác dụng gì?” Phùng Lôi khó hiểu hỏi.

“Tất cả cái này thuyết minh, có người nắm giữ tất cả hướng đi của Lý Mai, đối với nhất cử nhất động của Lý Mai đều nắm giữ rất rõ ràng, thậm chí có khả năng biết tình huống hiện tại của Lý Mai.” Bành Kiệt nói.

“Vậy đây là người nào? Tội hồ đồ rồi, người này làm như vậy mục đích là cái gì đây? Kết quả như vậy đối với hắn có chỗ tốt gì, là mười hai mạng người

rõ ràng.” Đinh Hoài Đồng không khỏi chen vào một câu.

“Có thể là cừu nhân của Cố Thần Tường hay không? Hẳn thông qua cách nào đó chiếm được bí mật của Cố Thần Tường, âm thầm dẫn đường Lý Mai cùng bọn họ lấy được liên hệ, lại đem hành tung Cố Thần Tường để lộ cho Lý Mai, Mạnh Lệ những người dụng tâm kín đáo này, cuối cùng mượn tay Lý Mai giết chết những người nữ cùng Cố Thần Tường có liên quan hệ này, lấy cái này dả kích Cố Thần Tường. Chỉ sợ là hắn không nghĩ tới Lý Mai cũng sẽ xuống tay đối với Cố Thần Tường, đây là thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Nhưng người kia làm thế nào biết Lý Mai sẽ giết chết những người này?”

“Nếu thật có người có tâm muốn dả kích Cố Thần Tường, nhất định đối với những cô gái cùng Cố Thần Tường có quan hệ đều sẽ điều tra cẩn thận, như vậy những gì mà Lý Mai làm không nhất định có thể tránh được ánh mắt người kia, chỉ là hắn đang chờ đợi thời cơ thích hợp nhất, sáng tạo ích lợi đối với mình lớn nhất.”

“Người kia chẳng phải là còn đáng sợ hơn so với Lý Mai sao?”

“Có một điểm tôi nghĩ không thông, nếu nói Quý Trình Trình, Lý Mai, Mạnh Lệ thậm chí Vương Tiểu Phân đều cùng Cố Thần Tường có loại quan hệ đặc thù này, ông ta không nhận ra không phải là kỳ quái sao? Một người ông ta còn có thể giả bộ không biết, nhưng tất cả thì có thể được sao? Cái này không phù hợp lẽ thường?” Lưu Cường đưa ra nghi vấn.

“Đây là chúng tôi sắp sửa nói đi tiếp, Phương Trình, các cậu phụ trách manh mối Quý Trình Trình này, cậu nói đi.”

“Ồ trong báo cáo, đại bộ phận tôi đã viết ở trên đó, bắt quá ngay tại ngày hôm qua chúng tôi lại nắm giữ chút manh mối mới, cha của Quý Trình Trình sau khi về nhà, thì gọi điện thoại cho chúng tôi, nói ở trong di vật của Quý Trình Trình tìm được một tấm ảnh chụp, mặt sau ảnh chụp có viết mấy câu, mọi người xem trên màn hình lớn đi.”

Sau khi máy chiếu mở ra, tất cả mọi người lấp bấp kinh hãi, đó là ảnh chụp của Cố Thần Tường, tuy nhiên vừa thấy đã biết là chụp lén, góc độ không tốt lắm, khoảng cách cũng khá xa, ở cửa Ngân Tường công ty, tựa như đang chuẩn bị lên xe, nếu không phải tất cả mọi người đều biết, hơn nữa đối với Cố Thần Tường rất quen thuộc, chỉ sợ không thể nhìn qua là có thể xác định người này chính là Cố Thần Tường.

Mặt sau ảnh chụp viết: Người nam tôi không biết này chính là người nam đầu tiên của tôi, tôi không thấy rõ khuôn mặt của anh ta, mặc cho tôi hy vọng được xem rõ ràng như thế nào. Mỗi lần, tôi đưa lưng về phía anh ta, ở thời khắc nam cùng nữ thân mật nhất, tôi vẫn đưa lưng về phía anh ta, có lẽ anh ta cũng không biết tôi có bộ dáng gì nữa, tôi có thể cảm thấy trong mắt anh ta lạnh lùng làm cho trên lưng tôi xẹt qua từng đợt lạnh lạnh, bởi vì chúng tôi đều là quân cờ người phụ nữ kia an bài, không thể có cảm tình, không thể mặt đối mặt, nhưng tôi có thể làm được sao? Chỉ vì tiền, tôi rốt cuộc đã buông tha cái gì? Anh ta lại buông tha cái gì?

Thật muốn mặt đối mặt trò chuyện cùng anh ta, cho dù là một câu “Anh khỏe không?”

“Nhìn tấm ảnh chụp này, mọi người có phải có thể rõ ràng vì cái gì Cố Thần Tường cùng mấy cô gái này cho dù gặp mặt cũng không nhận thức phải không?”

“Đây thật sự là một lần giao dịch biến thái.” Bạch Tuyết Tĩnh không khỏi thốt lên.

“Mạnh Lệ chỉ sợ là một người ngoài ý muốn, cô ta không chỉ cùng Cố Thần Tường có trao đổi, lại còn yêu người nam đáng khinh này.” Nhược Nạp cũng nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Gặp Chuyện

“Cái này thêm vào kết quả điều tra đối với Không Á Nam, chứng thật một vấn đề, đó là Không Á Nam không có khả năng cùng Lý Mai là một bọn, Không Á Nam rõ ràng so với Lý Mai biết nhiều hơn, không chỉ có biết toàn bộ về Cố Thần Tường, hơn nữa cũng đối với những cô gái này hiểu biết hơn nhiều, nhưng Lý Mai rõ ràng không biết, cô ta chỉ thông qua cách nào đó biết hành tung của Cố Thần Tường, cũng trùng hợp tham dự một đoàn lữ hành do những cô gái có cùng bối cảnh tương tự như cô ta tạo thành, ở dưới tâm lý thay đổi dưới sự sai khiến sát hại mấy cô gái này, cuối cùng giết chết Cố Thần Tường. Tất cả cái này đều kích hóa dục vọng báo thù của cô ta, mà tất cả những thao túng này cũng đều ở trong tay người sau lưng kia.”

“Người kia đến tột cùng là làm thế nào phát hiện những gì mà Lý Mai làm? Mục tiêu cuối cùng của hắn là cái gì? Chẳng lẽ là Cố Thần Tường? Nhưng mà người kia làm thế nào biết Lý Mai sẽ giết chết Cố Thần Tường, cái này không phù hợp thói quen giết người của Lý Mai trước đó.”

“Tên này chỉ sợ so với bắt Lý Mai còn khó hơn, Lý Mai tối thiểu còn có dấu vết có thể theo, người kia thì chỉ là một cái bóng dáng hư vô mờ mịt, cho dù là bắt được Lý Mai, chỉ sợ cô ta cũng không thể nói rõ ràng, nói đến chúng ta biết thì có tác dụng gì? Cáo hấn cái gì, biết chuyện không báo hay là tội xúi giục?”

“Bánh tổ trưởng, có tình huống mới!” Một cảnh viên vào văn phòng báo cáo.

“Tình huống gì?”

“Ở công ty Ngân Tường phát sinh án đã thương người, người bị tập kích là Phùng Vân Thư, hoài nghi người hiềm nghi đúng là Lý Mai.”

“Bắt được người không?” Bành Kiệt đứng bật lên hỏi.

“Không có, viên chức công ty Ngân Tường sau khi phát sinh án mới báo, thời điểm chúng tôi đến người đã không thấy.”

“Vệ sĩ của Phùng Vân Thư đâu?”

“Phùng Vân Thư bị tập kích ở buồng vệ sinh, lúc ấy người hiềm nghi hoá trang thành nhân viên vệ sinh ở bên trong, Phùng Vân Thư lớn tiếng kêu cứu, thời điểm vệ sĩ vọt vào, người hiềm nghi đã chạy trốn từ cửa sổ.”

“Đi hiện trường!” Lưu Cường cùng Lê Ngạn đồng thời nói.

“Được, yêu cầu cho cảnh viên phong tỏa hiện trường.” Bành Kiệt an bài nói.

“Hương công ty lấy video theo dõi, chúng ta cần biết rõ ràng Lý Mai ở trong bố trí nghiêm mật đi vào như thế nào.” Lưu Cường lại bổ thêm một câu.

Công ty Ngân Tường ở vị trí trung tâm thành phố J, tòa kiến trúc cao 30 tầng, phía trước công ty là đường Kim Dương thành phố J, mặt sau là một khu dân cư kiểu cũ, thời điểm lúc công ty Ngân Tường khai phá, vốn định thu mua mặt sau, nhưng bởi vì giá không thể đồng ý, cho nên bỏ qua, sau đó bởi vì tòa lâu cao che nắng quá lợi hại, mà công ty lại cự tuyệt bồi thường, hai bên huyên náo một hồi, rất nhiều người bởi vì chịu không nổi mà đi ra ngoài, chỉ còn lại có một ít người già cùng gia cảnh thật sự khó khăn còn ở tại nơi đó, rất nhiều phòng ở đều để đó không dùng nữa.

Bên trong công ty tầng một là đại sảnh tiếp đãi, tầng hai là phòng họp, tầng ba là căn tin công nhân viên chức, tầng mười sáu trở lên mới là tầng văn phòng quản lý. Nơi Phùng Vân Thư gặp chuyện là ở lầu hai, từ sau Cố Thân Tường ngộ hại, Phùng Vân Thư thường thường đến công ty chủ trì một chút công tác, gặp hạng mục lớn, tầng quản lý mới có thể yêu cầu bà ta đến xét duyệt ký tên, hôm nay chính là bởi vì có hộ khách quan trọng yêu cầu gấp, Phùng Vân Thư mới có thể hướng trưởng xin phép đến công ty, thời gian gặp chuyện không may ước chừng là ở mười giờ buổi sáng.

Đám người Lưu Cường khi đuổi tới đã là mười hai giờ hơn, bởi vì vừa lúc thời gian nghỉ ngơi dùng cơm trưa, chung quanh hiện trường vây đầy nhân viên công ty.

“Liên hệ với công ty một chút, yêu cầu bọn họ giải tán nhân viên, như vậy rất dễ phá hư hiện trường chung quanh.” Lưu Cường nói với Đinh Hoài Đông.

“Đi vào nhìn xem trước.” Lê Ngạn nói.

Đi vào buồng vệ sinh, vài nhân viên kỹ thuật đang thu thập vật chứng.

“Có phát hiện gì không?” Lưu Cường hỏi.

Kỹ thuật viên Tiểu Vương nói: “Tập vật nhiều lắm, phải đem trở về kiểm nghiệm.”

“Phía bên ngoài cửa sổ ra sao?”

“Tiểu Vương ở bên ngoài, anh mở cửa sổ là có thể thấy.”

Lưu Cường từ cửa sổ nhướng người ra, nhìn thấy một người nam gầy yếu phía dưới cửa sổ, đang thu thập dấu chân lưu lại ở trên máy điều hòa.

Lê Ngạn cũng hướng ra phía ngoài nhìn lại, phía dưới là đường hẻm không tính là rộng, ước chừng có một thước, đối diện là một bức tường cũ kỹ cao không tới hai thước, sau từng hẻm là khu dân cư.

“Vương cảnh quan, tôi có thể đi xuống không?” Lê Ngạn hỏi.

“Có thể.”

Lê Ngạn bước lên cửa sổ, thả người nhảy xuống phía dưới, dừng ở đường hẻm.

“Lê tiên sinh, thân thủ không tệ.” Tiểu Vương cười nói.

“Quá khen.”

Lê Ngạn đứng ở đường hẻm nhìn nhìn chung quanh, Lý Mai thân cao ước chừng 1m65, nếu thân thủ nhanh nhẹn, như vậy cô ta có thể thông qua chạy lấy đà bám lên trên tường, sau đó leo lên, nhưng mà đường hẻm này quá mức hẹp, khả năng này không lớn. Nếu giẫm lên điều hòa đi lên tường, hai bên có khoảng cách nhất định, độ dày tường không đủ, rất khó giữ thăng bằng, nhảy lên trên tường thực khó khăn, rất có khả năng nhảy ra ngoài tường, loại tình huống này cũng không có khả năng.

Một loại khả năng cuối cùng chính là nhảy vào đường hầm, tìm kiếm thứ có thể chồng lên hoặc là điểm dừng chân có thể leo lên trên tường, thời gian ngắn như vậy, cô ta chỉ có thể ở nơi đối diện cửa sổ tìm kiếm địa thế có lợi như vậy, hơn nữa nếu sự tình phát sinh lâm thời tìm kiếm hiển nhiên quá mức nguy hiểm, cái thời điểm kia, thời gian chính là sinh mệnh.

Lý Mai có thể thời gian dài như thế trầm khí án binh bất động, hơn nữa tìm kiếm đến cơ hội như vậy, mượn dùng thân phận thể này tiến hành lần hành động này, hoàn toàn thuyết minh cô ta hiện tại vẫn đang bảo trì ý nghĩ, hơn nữa đối với từng bước hành động tiến hành mưu tính chi tiết, cô ta vô cùng có khả năng trước đó đã làm an bài chu đáo, bất luận thành công hay không, đường chạy trốn không thể nghi ngờ là mấu chốt nhất, đốt mấu chốt này cô ta sẽ không thể chạy thoát, làm thế nào càng tiết kiệm thời gian đây? Đương nhiên là chuẩn bị tốt công cụ chạy trốn, bên trong không có công cụ để chồng lên, mặt tường cũng quá trơn nhẵn, khả năng duy nhất chính là từ bên ngoài đưa vào công cụ có thể mượn sức, vừa không quá rườm rà lại không để người khác chú ý, vậy không có gì hữu hiệu hơn là một đoạn dây thừng, Lê Ngạn nhìn Tiểu Vương ở góc tường, trong đầu chợt lóe.

Hai chân Lê Ngạn giẫm lên gờ tường, hướng lên trên đi một đoạn, sau đó đưa tay sờ soạng trên mặt tường, chỉ chốc lát là đụng đến dấu vết bị dây thừng mài mòn mà có.

“Luu đội, cho người đi mặt bên kia tường nhìn xem, người hiểm nghị là từ vị trí này chạy đi.”

Quả nhiên ở mặt tường bên kia, cảnh sát tìm được một chồng gạch cùng một đoạn dây thừng bị vứt bỏ, bên cạnh là một khu vứt bỏ rác rưởi.

“Cho người cẩn thận tìm, xem có thể phát hiện chút gì có giá trị hay không? Lại đem ảnh chụp của Lý Mai phân phát cho cảnh sát, để cho bọn họ điều tra từng nhà, xem có thể tìm được manh mối hay không, Lý Mai an bài chu đáo như thế, khẳng định sẽ không tới một lần hai lần, nhất định có người từng nhìn thấy cô ta. Thậm chí có khả năng thuê nhà ở đây.” Bành Kiệt nói với Luu Cường.

“Rõ!”

Lý Mai lần này lộ diện không thể nghi ngờ cấp cho nhóm cảnh viên tinh thần đã hơi sa sút một liều trợ tim, trong lòng mọi người vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nhân Viên Vệ Sinh Vương Thu Vân

“Tôi đã phối hợp cùng công ty, hiện tại có thể đi phòng theo dõi xem video, đi thôi, nơi này giao cho bọn họ.” Luu Cường tiếp đón Lê Ngạn.

“Bành tổ trưởng đâu?” Lê Ngạn hỏi.

“Anh ấy đang phối hợp mặt trên, xem có thể thuyết phục Phùng Vân Thư nói chuyện cùng chúng ta hay không, tốt nhất có thể tranh thủ bà ta cùng chúng ta hợp tác.”

Đi vào phòng theo dõi, viên chức phụ trách theo dõi quản lý đã chuẩn bị thiết bị điều chỉnh, trên màn ảnh là thời điểm ước chừng chín giờ, khi Lý Mai ăn mặc kiểu nhân viên vệ sinh từ chỗ cầu thang đi lên lầu hai, sau đó đi vào buồng vệ sinh, rồi cuộc không đi ra. Sau, đó là nữ viên chức công ty ra vào buồng vệ sinh, thẳng đến ước chừng mười giờ, Phùng Vân Thư xuất hiện ở trong màn ảnh, sau khi bà ta tiến vào buồng vệ sinh, vệ sĩ ở lại ngoài cửa, vài nữ viên chức muốn đi WC nhìn thấy tình hình này liền quay đầu rời đi. Ước chừng hai ba phút sau, chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu cứu, vệ sĩ mở cửa muốn đi vào, lại phát hiện cửa bị khóa trái, vì thế phải phá cửa, quá trình này ước chừng dùng bốn năm phút, sau khi phá cửa ra, thì lập tức phát hiện Phùng Vân Thư bị thương, một người chạy đi gọi người, không biết người khác là cứu hộ hay là đuổi theo, ba bốn phút sau, có bảo vệ cùng viên chức chạy tới, có bảo cảnh sát, cũng có hỗ trợ nâng người bị thương ra, hai vệ sĩ lúc này đã xuất hiện toàn bộ trong màn ảnh, hình như chỉ cố gắng tập trung vào chủ mà không có hết sức đuổi bắt người đã thương.

Sau khi Luu Cường xem xong một đoạn kia yêu cầu đem màn ảnh quay trở lại màn ảnh đoạn Lý Mai tiến vào, sau đó chỉ vào Lý Mai hỏi: “Mọi người có biết cô gái này không?”

“Không biết, đám người vệ sinh cùng bảo vệ chúng tôi không phải một ban, hơn nữa nhân viên thay đổi cũng rất nhiều, thường xuyên sẽ có gương mặt xa lạ xuất hiện.”

“Anh mở ra đoạn video theo dõi thang lầu xem một chút.” Lê Ngạn yêu cầu.

“Chính là một đoạn này sao?”

“Đúng, Luu đội, anh xem chỗ đó.” Lê Ngạn chỉ vào một chỗ trên màn ảnh nói.

Màn ảnh là ở chỗ góc thang lầu, thời điểm Lý Mai lên thang lầu, tựa như cùng người nào gặp thoáng qua, người kia quay lưng về màn ảnh đi về phía dưới lầu, trên người mặc cũng là trang phục nhân viên vệ sinh.

“Sao vậy?” Luu Cường hỏi.

“Hai người hẳn là gặp thoáng qua, nhưng mà người kia không hề tỏ vẻ kinh ngạc với sự xuất hiện của Lý Mai.”

“Ý anh là Lý Mai không cài trang, có khả năng công tác ngay tại nơi này, cho nên những người khác đối với sự xuất hiện của cô ta không thấy kỳ quái? Điều này sao có thể? Cô ta không có khả năng ở dưới tình huống chung quanh tràn đầy theo dõi còn dám chạy đến dưới mí mắt Phùng Văn Thư nhận công việc.”

“Chúng tôi tìm được người này liền rõ ràng.”

“Vây phiền anh liên hệ với người tổ vệ sinh một chút đi.” Lưu Cường nói với quản lý phụ trách.

“Được.”

Không thể không nói hiệu suất làm việc của Ngân Trường khá cao, ước chừng hơn mười phút sau quản lý liền đem vài nhân viên chỉ huy trực ban tổ vệ sinh tới phòng theo dõi.

“Mọi người nhìn một chút, ai nhận ra cô gái này, vì sao tôi chưa thấy qua cô ta? Cô ta không phải là nhân viên vệ sinh công ty chúng ta tuyển dụng.”

Trải qua một phen xem xét, một tổ trưởng họ Trương nói: “Người này là Tiểu Lý, cô ta quả thật không phải người tổ vệ sinh chúng tôi, bắt quá cô ta tới làm thay việc cho chị Vương.”

“Là thế nào?” Quản lý hỏi.

“Là như thế này, chị Vương tổ chúng tôi mấy ngày nay bị bệnh, muốn tìm người, lại sợ công ty trừ tiền lương của chị ấy, mọi người đều biết, chồng chị ấy năm trước tai nạn xe cộ mà chết, chỉ còn lại có chị ấy cùng đứa con gái, con gái muốn đi học ở thành phố J tiêu phí rất nhiều, chị ấy chưa từng nghỉ làm một ngày, lần này chị ấy nhất định bệnh rất nặng, cho nên chị ấy thỉnh cầu tôi để cho e họ của chị ấy đến thay công việc của chị ấy, như vậy có thể sẽ không bị trừ tiền lương.”

“Cô ta đến đây mấy ngày?”

“Cũng chỉ chừng hai ba ngày.”

“Cô ta phụ trách vệ sinh lâu hai sao?”

“Đúng, nhân viên vệ sinh từ tầng mười sáu trở xuống có vẻ phân tán, yêu cầu không quá nghiêm khắc, nhân viên vệ sinh tầng mười sáu trở lên phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, quản lý cũng có vẻ nghiêm khắc.”

“Lý Mai nhất định đã qua điều tra của công ty.”

“Bây giờ chúng tôi sẽ tiến hành một phen điều tra đối với nhân viên vệ sinh họ Vương kia, nói không chừng cô ta sẽ biết chút gì đó, cô ta vì cái gì lại để Lý Mai thay thế?” Phùng Lôi vừa mới chạy tới tìm hiểu tình huống nói.

“Chúng tôi sẽ đem băng ghi hình theo dõi trở về cẩn thận nghiên cứu một chút, nếu mọi người điều tra có kết quả, nhất định phải liên hệ với chúng tôi.” Lưu Cường nói.

“Được, chúng tôi phải đi giờ.”

Phùng Lôi hướng người tổ vệ sinh nhân hỏi địa chỉ chị Vương, sau đó dẫn theo cảnh viên đi đến.

Chị Vương tên là Vương Thu Vân, người thôn Tiểu Vương trấn C thành phố J, mười năm trước đi theo chồng đến thành phố J làm công, năm thứ hai có con gái Hương Hương, tháng chín năm trước chồng ra ngoài bị tai nạn xe cộ qua đời, bởi vì trách nhiệm do mình, cho nên không có được bồi thường, con nhỏ đã bắt đầu đi học, Vương Thu Vân không muốn để cho con trở lại nông thôn, cảm thấy mình có khổ có mệt cũng phải để cho con có tương lai tốt.

Wương Thu Vân cùng con gái Hương Hương thuê ở tại một khu nhỏ trong Hoàn Thành, Phùng Lôi hỏi rõ địa chỉ, liền cho một nữ cảnh sát tiến lên gõ cửa, mở cửa là một phụ nữ trung niên chừng 40, dáng người không cao, sắc mặt vàng vọt, tựa như thân thể không tốt lắm, nhìn thấy cảnh sát mặc cảnh phục, rõ ràng lắp bắp kinh hãi, nhưng không có hỏi cái gì, trực tiếp để cho mấy người Phùng Lôi vào phòng, phòng ở diện tích rất nhỏ, một phòng khách một phòng ngủ, trên tường treo đầy bằng khen của con, nhìn ra được đứa nhỏ học tập tốt, một cái xô pha duy nhất đã rách nát vá vá, phòng ngủ chỉ có một cái giường đôi cùng một cái tủ quần áo bằng gỗ tự đóng.

Duy nhất không tương xứng là trên bàn trà cũ kỹ ở phòng khách có một cái máy tính, thoạt nhìn còn có vẻ mới.

“Chị chính là chị Vương?” Nữ cảnh sát Trần Tân hỏi.

“Tôi là Vương Thu Vân.” Vương Thu Vân khá khấn trương trả lời.

“Chị Vương, chúng tôi là cảnh sát cục công an thành phố, đây là thẻ nghề của tôi, hôm nay tới tìm chị, là có chút chuyện muốn hỏi chị một chút.” Trần Tân nói.

“Mọi người muốn hỏi cái gì?”

“Chị có nhận ra cô gái này không?” Trần Tân đem ảnh chụp Lý Mai đưa cho Vương Thu Vân.

Tay Vương Thu Vân rõ ràng run rẩy một chút, tiếp nhận ảnh chụp nhìn thoáng qua nói: “Không biết.”

Trần Tân liếc mắt nhìn Phùng Lôi một cái, Phùng Lôi lấy di động mở ra hình ảnh, mặt trên có một tấm ảnh anh ta vừa mới chụp từ trên video xuống, trên ảnh chụp Lý Mai mặc quần áo nhân viên vệ sinh.

“Chị nhìn lại cái này, thật sự không biết sao?”

“Đây là em họ của tôi, đúng, e họ của tôi” Vương Thu Vân lập tức sửa lại lời.

“Thế nào, em họ chính mình, thay đổi quần áo là sẽ không nhận ra sao?” Phùng Lôi hỏi.

“Em họ này là bà con xa, gần đây mới đến tìm tôi, ảnh chụp trước kia của nó tôi không nhìn quen, anh xem kiểu tóc cũng không giống nhau.” Vương Thu Vân biện giải nói.

“Đúng rồi, chị Vương, đưa nhỏ đâu?” Trần Tân hỏi.

“Đã về quê nghỉ hè rồi.”

“Hiện đang lớp mấy?”

“Lớp năm.”

“Khi nào thì trở về?”

“Khai giảng.”

“Ồ, nghe nói chị bị bệnh, nên đã để cho em họ kia giúp chị đi làm vài ngày đúng không?”

“Đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Con Tin

“Chị có biết em họ của chị có ý định mua sát Phùng Vân Thư công ty Ngân Tường hay không?”

“Nó hiện tại thế nào?” Vương Thu Vân cả kinh nói.

“Chị đối với việc cô ta làm không hề kinh ngạc, các người không phải vừa mới gặp mặt không lâu sao? Thấy thế nào cảm tình cũng có vẻ khá sâu?”

“Không, không phải, tôi nghĩ mọi người nếu đã đến đây, chuyện nó phạm vào khăng định là không nhỏ, cho nên tôi mới hỏi như vậy.” Vương Thu Vân nói.

“Cô ta đã chạy, chúng tôi tới nơi này chủ yếu là hy vọng chị có thể cung cấp chút manh mối.”

“Là như thế này...”

Phùng Lôi nhìn thấy hai tay Vương Thu Vân vốn nắm thành quyền bỗng nhiên mở ra đặt ở trên hai đầu gối, vẻ mặt tựa như thoải mái, không khỏi cảm thấy khả nghi, dựa theo lời chị ta nói, hai người không phải quan hệ thân thuộc quá gần, theo bình thường chị ta hẳn nên kinh ngạc, hoặc là có chút lo lắng, bởi vì án này có liên quan tới mạng người cũng rất có khả năng ảnh hưởng công tác chính mình, nhưng chị ta tựa như không có cảm xúc gì khác, nhưng thật ra thoát nhìn khá khấn trương với Lý Mai, xem tình hình như vậy chẳng lẽ chị ta là cùng Lý Mai thông đồng làm bậy hay sao?

Wương Thu Vân háng háng cổ họng nói: “Nói thật, ông nội của nó cùng ông ngoại của tôi là anh em họ xa, loại quan hệ này không thể nói không xa, sau khi tôi xuất giá ngay cả nhà mẹ đẻ cũng rất ít về, càng đừng nói bên ông ngoại, nó cũng là mấy ngày hôm trước nói ra tăng quan hệ này tôi mới biết được, tôi ngay cả nhà họ hiện tại ở nơi nào cũng không biết, chỉ biết là ở thành phố T, cụ thể người thôn nào tôi cũng không biết, tôi chỉ sợ giúp không được các người.”

“Nhà chồng chị là thôn Tiểu Vương trấn C phải không?” Phùng Lôi cuối cùng lại hỏi một câu.

“Đúng.” Vương Thu Vân tựa như lại có chút khẩn trương hẳn lên.

“Vậy được rồi, không có chuyện gì, đây là điện thoại của tôi, nếu cô ta liên hệ với chị hoặc là chị biết hướng đi của cô ta, xin lập tức liên hệ cùng tôi.”

“Được được, nhất định.” Vương Thu Vân tiếp nhận số điện thoại Phùng Lôi.

Rời nhà Vương Thu Vân, Phùng Lôi cùng Trần Tân liền chạy trở về cùng đám người Lưu Cường hội họp.

“Thế nào? Có thu hoạch gì không?” Lưu Cường hỏi.

“Vương Thu Vân kia có chút là lạ, nhưng mà chúng tôi không có chứng cứ gì.” Phùng Lôi đem tình hình gặp mặt hôm nay nói qua.

“Là không thích hợp, cô nhi quả phụ cuộc sống vốn sẽ không dễ dàng, có cái gì cần cùng Lý Mai thông đồng làm bậy? Nhưng nếu không phải đồng mưu, thì chị ta lại không kinh ngạc với những gì mà Lý Mai làm, còn lộ ra quan tâm, cái này cũng kỳ quái.” Bạch Tuyết Tinh nói.

“Căn cứ chúng tôi điều tra, trong thôn Lý Mai những người có quan hệ thân thích chúng tôi đều có hiểu biết, không có nghe nói có một nhà họ hàng xa như vậy, chị họ bà con xa này cũng có chút kỳ quái, xem ra phải làm chút điều tra.” Lưu Cường nói.

Lê Ngan trầm tư một hồi hỏi Trần Tân cùng Phùng Lôi mới trở về: “Tôi muốn hỏi một chút, cô nghĩ như thế nào khi hỏi về chuyện con gái của Vương Thu Vân?”

Trần Tân cười nói: “Phùng đội nói Vương Thu Vân có khả năng sẽ khẩn trương, bảo tôi đi theo là muốn giảm bớt một chút không khí, ngay từ đầu tôi nhìn thấy trên tường đầy giấy khen có chút cảm xúc, bởi vì con của tôi năm nay cũng đến trường, tôi cũng theo đó hỏi một câu, đứa nhỏ ở đâu? Chị ta nói đứa nhỏ về quê, tôi cảm thấy có chút kỳ quái.”

“Vì sao?”

“Mọi người đều biết mấy đứa nhỏ sau khi nghỉ giáo viên luôn bỏ trí bài tập, nhưng tôi lại thấy cặp sách của con gái cô ta để ở trên sô pha, tôi nghĩ có lẽ về quê thời gian không lâu, liền lại theo hỏi khi nào thì trở về, nhưng Vương Thu Vân lại nói khai giảng mới trở về, cái này càng nói càng không thông.”

“Ồ?”

“Vi đứa nhỏ đến trường, Vương Thu Vân mới vất vả như vậy ở tại chỗ này, hơn nữa đứa nhỏ còn học tập tốt như thế, theo lý thuyết Vương Thu Vân hẳn là khẩn trương về chuyện học tập của đứa nhỏ, thế nào cũng không có khả năng đem nó đưa về quê mà không mang theo bài tập, tôi là nghĩ như vậy.”

“Cô nghĩ không sai, cái này quả thật có chút không hợp với lẽ thường.”

“Vậy ý tứ anh là...”

“Vương Thu Vân đang nói dối.”

“Cái đó và án Lý Mai có quan hệ gì?”

“Ta nghĩ tôi đã đoán được chút gì.” Nhượng Nạp giật mình nói.

“Cái gì, nói mau.” Đinh Hoài Đông vội kêu lên.

“Lý Mai dùng đứa nhỏ để áp chế Vương Thu Vân, làm cho Vương Thu Vân đáp ứng phối hợp cô ta.”

Lời Nhượng Nạp vừa ra khỏi miệng, trên mặt mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ.

“Như vậy có thể nói thông được, Vương Thu Vân vì cái gì quyết ý để Lý Mai thay thế mình đi công ty, vì cái gì khi chúng ta tới chị ta không cảm thấy kỳ quái, hơn nữa sau khi biết vụ án lại không quan tâm kết quả mà quan tâm Lý Mai?”

“Đây mới chỉ là suy đoán.”

“Chúng ta đến hỏi Vương Thu Vân không phải được sao.”

“Nếu muốn báo cảnh sát thì thời điểm chúng tôi tới cửa điều tra chị ta đã nói, nếu Lý Mai thực sự bắt đứa nhỏ, chúng tôi hỏi như thế nào chị ta cũng sẽ không nói, bởi vì chị ta đã biết Lý Mai chạy thoát, nói không chừng sẽ hại chết đứa nhỏ.”

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Trước phải người đi về quê Vương Thu Vân tìm hiểu một chút tình huống, như vậy có thể giúp chúng ta chứng thực tình huống đứa nhỏ, nếu đúng như chúng tôi sợ sẽ thi hành giám thị đối với Vương Thu Vân, hiện tại Lý Mai đang lẫn trốn, ở bên ngoài nửa bước khó đi, cô ta cần phải có người trợ giúp,

nhất định sẽ liên hệ cùng Vương Thu Vân, tập trung Vương Thu Vân có khả năng phát hiện tung tích Lý Mai.” Luru Cường nói.

Sau khi an bài tốt các loại công tác, Lê Ngạn hỏi: “Luru đội, chỗ Bành tổ trưởng tiến hành thế nào? Phùng Vân Thư đồng ý hiệp trợ chúng ta điều tra không?”

“Xem như đồng ý, bắt quá chúng ta phải đi bệnh viện mới được.” Luru Cường cười khổ mà nói, đây là cảnh sát bắt đắ dĩ, rõ ràng là vì an toàn sinh mệnh bà ta, hiện tại lại thành như cầu bà ta, khắp nơi bị người kiểm chế.

“Tôi và anh cùng đi.”

“Đi, kêu Tuyết Tĩnh cùng Nhượng Nạp đi, có hai nữ đồng chí tốt hơn”.

Đi vào bệnh viện trung tâm thành phố, cảnh sát phụ trách theo dõi nói Phùng Vân Thư ở tại phòng bệnh cán bộ cao cấp lầu mười, bọn họ không có biện pháp tới gần.

Luru Cường cùng đám người Lê Ngạn trực tiếp theo thang máy lên lầu, ở thời điểm ra thang máy, một người nam mặc quần áo màu đen vừa lúc lên thang máy, Lê Ngạn cũng cảm thấy đã thấy qua người này ở nơi nào, vốn định nhìn kỹ xem, người kia lại cúi đầu vội vàng lên thang máy, ngay tại trong nháy mắt thang máy đóng lại, Lê Ngạn xem người nọ lấy tay che mặt, trên tay rõ ràng có vết sẹo, trong đầu Lê Ngạn có cái gì chợt lóe qua.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt Lê Ngạn, Nhượng Nạp hỏi.

“Không có gì, cảm thấy người vừa mới đi qua kia có chút nhìn quen mắt, nhưng nghĩ không ra đã thấy qua ở nơi nào.”

“Phải không? Tôi cũng có loại cảm giác này, anh nói có kỳ quái hay không? Có lẽ người nọ có gương mặt quá đại chúng, ai thấy cũng đều cảm thấy nhìn quen mắt.” Nhượng Nạp cười nói.

Hỏi qua hộ lý biết Phùng Vân Thư ở tại phòng bệnh số 6, mấy người theo chỉ dẫn của hộ lý đi tới phòng bệnh, đứng trước cửa phòng bệnh là hai người nam mặc quần áo màu đen, hẳn là vệ sĩ Phùng Vân Thư mời đến.

Sau khi làm rõ thân phận, hai người liền để cho đám người Luru Cường vào phòng.

Người phụ nữ nằm ở trên giường bệnh ước chừng hơn 30 tuổi, để tóc quần dài, mang theo kính mắt, trắng nõn hơi béo, thoát nhìn thực nhân tĩnh, nhìn không ra một chút nào là người có vấn đề về tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Phùng Vân Thư

“Tôi là Luru Cường tổ trọng án tổng đội hình sự phòng công an tỉnh, đây là thẻ nghề của tôi, hôm nay lý do chúng tôi đến đây cô cũng biết, hy vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi, sớm bắt được người hiềm nghi phạm tội.”

“Mục đích các anh đến tôi rất rõ ràng, nếu không phải nhân viên của tôi lỡ mắ đi báo cảnh sát, hôm nay tôi cũng sẽ không đồng ý gặp mặt cùng các anh, chuyện này tôi căn bản không muốn biến thành ồn ào huyền náo như vậy, các anh cũng rõ ràng, gia đình của tôi không phải gia đình bình thường, danh dự là rất quan trọng.”

“Càng sớm đem người hiềm nghi phạm tội ra công lý, càng có thể nhanh chóng bình ổn chuyện này, nếu không một án lâu không giải quyết càng dễ dàng khởi lên lời đồn đại trong dư luận.” Lê Ngạn nói.

“Theo một phương diện khác mà nói, chẳng lẽ cô không muốn sớm tìm được hung thủ sát hại chồng của cô sao?” Luru Cường nói.

Trong nắ Phùng Vân Thư không chút nào che dấu toát ra vẻ khinh thường, lảng tránh đề tài này, ngược lại liếc mắt nhìn Lê Ngạn cùng Nhượng Nạp một cái.

“Tôi nghĩ hôm nay mấy người cùng Luru cảnh quan đến đây không phải đều là cảnh sát chứ?” Phùng Vân Thư đột nhiên nói một câu.

Luru Cường sững sốt, mấy lần này đi ra phá án, vì thuận tiện đám người Lê Ngạn tham dự, ông đều không có mặc cảnh phục, chỉ đem thẻ nghề, bình thường cũng sẽ không có người hỏi thân phận của mấy người Lê Ngạn, Phùng Vân Thư vì sao lại hỏi như vậy. Bà ta làm sao thấy được?

“Lê tiên sinh cùng Huyền tiểu thư là cố vấn cảnh sát chúng tôi mời đến.” Luru Cường nói.

“Xin hỏi bọn họ có quyền uy thuộc về phương diện nào? Phạm tội học? Pháp luật học?” Phùng Vân Thư đuổi sát không buông.

“Phùng nữ sĩ, tôi quả thật đã có vài cái học vị, phạm tội học cũng có, pháp luật học cũng có, nhưng tôi không phải là quyền uy về phương diện nào, tôi là một thám tử tư, tôi nguyện ý dùng tri thức chuyên nghiệp cùng kinh nghiệm của mình hỗ trợ cảnh sát, tận nghĩa vụ của một công dân tốt có thể làm. Trái lại tôi muốn hỏi cô một sự kiện.” Lê Ngan trả lời vấn đề của Phùng Vân Thư, cũng nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động nói chuyện.

“Chuyện gì?”

“Nếu có người mượn người hành hung, cô cảm thấy cảnh sát sẽ xử lý như thế nào?”

“Anh có ý tứ gì?”

“Hai ngày trước tôi ở ngõ nhỏ mặt sau quán bar Lan Quế Phướng bị vài người vây công, tôi hoài nghi chủ của những người này là cô.”

“Anh không có bằng chứng dựa vào cái gì nói như vậy, tôi hoàn toàn có thể kiện anh tội vu khống!”

“Lời này của cô vốn nói có vấn đề, dựa theo tâm lý học mà nói, khi một người hỏi tới một chuyện mà cô muốn giấu diếm, cô sẽ không lập tức trả lời, cô sẽ dùng câu hỏi lại mà đáp, sau đó ý đồ dùng phương thức nào đó dời đi lực chú ý của người hỏi. Mặt khác nếu cô còn có thể đủ bảo trì trấn định mà nói, cô chẳng lẽ không cảm thấy làm bộ không biết tôi thì càng thông minh hơn một ít sao?”

“Tôi vẫn là câu nói kia, mặc kệ anh là người nào, anh không có chứng cứ để nói như vậy.”

“Cô khẳng định tôi không có chứng cứ như vậy sao?”

Phùng Vân Thư sừng sốt, Lê Ngan nói tiếp: “Vừa rồi người xuống lầu kia là vệ sĩ cô mượn đúng không? Cái này cô không trả lời cũng không quan hệ, chúng tôi rất dễ dàng có thể tra được, cô có chú ý tới vết thương trên tay anh ta hay không? Đó chính là chứng cứ, bởi vì vật đánh bị thương tay anh ta vẫn ở chỗ chúng tôi, chúng tôi chỉ cần nghiệm chứng DNA một chút là có thể chứng thực chuyện tôi nói có chính xác hay không.”

“Phé vật!” Phùng Vân Thư hung hăng nói một câu.

Nhược Nạp cũng nghĩ Lê Ngan là làm thế nào đoán được, vừa rồi người đi xuống kia che che lấp dấu, lại vừa lúc để cho Lê Ngan thấy được vết thương trên tay, về mặt khi Phùng Vân Thư nhìn thấy mình cùng Lê Ngan, hiển nhiên là nhận ra, bà ta tự cho là thông minh muốn lấy cái này để giành quyền chủ động nói chuyện, dùng thân phận mà nói chuyện, không nghĩ tới đã hoàn toàn làm cho Lê Ngan liên tưởng đến người sau lưng thuê người đã thương kia.

Nhưng Phùng Vân Thư vì sao phải làm như vậy?

“Là tôi đã coi thường các người, thật ra cái này chỉ là hiểu lầm, tôi cho người đi quán bar quan sát chỉ muốn hù dọa phóng viên, mới đầu bọn họ nghĩ mấy người là phóng viên, tôi không muốn bị lộ ra tin tức bất lợi cho tôi, tôi cũng không bảo bọn họ đã thương anh.”

“Như vậy cô là thừa nhận thay Cố Thần Tường tìm người mượn bụng sinh con?”

Sắc mặt Phùng Vân Thư rất khó coi, nàng trầm mặc một hồi, xem Lưu Cường không hề lảng tránh vấn đề này, đành phải nói: “Chuyện này tôi cũng có chút xấu hổ, nhưng lúc ấy cũng là chuyện cô tình tôi nguyện, ai biết phụ nữ kia là người như thế này.”

“Vì sao cô tìm người đi quán bar chỗ đó quan sát? Cô làm sao biết Lý Mai thường xuyên đi vào trong đó? Cho dù đi vào trong đó, cùng cô có quan hệ gì, cô sợ phóng viên từ nơi đó đào ra tin tức như vậy sao?”

“Tôi cùng Lý Mai ở nơi đó gặp mặt qua vài lần mặt, không hơn không kém.”

“Cô tổng cộng thay Cố Thần Tường tìm bao nhiêu nữ sinh?” Lưu Cường xem Phùng Vân Thư cũng không phải thực thẳng thắn thành khẩn, liền tiếp tục hạ một liều thuốc mạnh.

“Chỉ một mình Lý Mai, đó là chồng tôi, anh nghĩ rằng tôi nguyện ý để cho ông ta ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt như vậy sao? Sinh không ra đứa nhỏ cũng không phải tôi nguyện ý, ông ta cũng dùng chuyện này áp chế tôi, làm cho tôi có khổ nói không nên lời.” Phùng Vân Thư như chực khóc.

“Tôi nghĩ chúng ta nên thẳng thắn thành khẩn với nhau thì tốt hơn, dù sao hiện tại chính cô cũng là người đang ở bên trong hiểm cảnh. Theo chúng tôi nắm giữ cũng không chỉ có một mình Lý Mai, Mạnh Lệ, Quý Trình Trình, Vương Tiểu Phân, Không Á Nam chỉ sợ đều có chút quan hệ chứ?” Lê Ngan nói.

Nhược Nạp cùng Bạch Tuyết Tinh đều có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Lê Ngan một cái, phương diện này chỉ có Mạnh Lệ là có thể xác định, Quý Trình Trình cùng Vương Tiểu Phân đều không có chứng cứ xác thực, Không Á Nam kia lại càng không cần nói, Lê Ngan sao lại nói như vậy?

“Tôi không biết các người làm thế nào nắm giữ, nhưng những người này cùng Thần Tường không có quan hệ, tôi không hề biết.” Phùng Vân Thư nghe được tên của Mạnh Lệ cùng Quý Trình Trình tay không khỏi nắm thành quyền, về mặt chột cứng đờ, mà khi Lê Ngan chậm rãi nói thêm Vương Tiểu Phân cùng Không Á Nam, bà ta tựa như nhẹ nhàng thở hắt ra, đưa tay khoanh ở trước ngực, khoe miệng cũng thoáng nở lên.

“Phải không, đáng tiếc Mạnh Lệ không phải nói như vậy, trước khi cô ta chết cùng Cố Thần Tường thổ lộ tình yêu cho nhau, cho dù ở thời điểm chỉ còn hơi thở cuối cùng, cô ta còn cầu Cố Thần Tường lại ôm cô ta một cái, lúc ấy Cố Thần Tường lại nói không giống bà nói, ông ta nói mình không đáng để Mạnh Lệ đi yêu, mình chỉ là một kẻ bắt lức, là một ăn nhuễn cơm thấy người sang bắt quàng làm họ, là một miệng cạp gan thô...”

“Câm miệng! Không được nói, tên khốn kiếp này! Tôi thật sự là có mắt như mù, sao lại coi trọng một tên khốn kiếp như vậy, Mạnh Lệ tiện nhân này, thì

ra chỉ là giả dạng làm một bộ dáng thanh cao, cầm tiền của tôi lại đối với tôi như vậy, tiện nhân, Quý Trình Trình kia thì sao? Cô ta có phải cũng nói như vậy hay không?? Bọn họ chỉ là làm bộ như không biết Cố Thần Tường đúng không? Thật ra sớm đều lên lút cùng Cố Thần Tường thông đồng thành gian, Cố Thần Tường còn ở trước mặt tôi giả bộ một bộ dáng không tình nguyện, thật ra trong lòng cực kỳ đắc ý, tôi thật sự là ngu ngốc mà! Vương Tiểu Phân kia thì sao? Cô ta nhất định là giáp mặt cự tuyệt tôi, sau lưng rõ ràng chính mình chạy đi tìm Cố Thần Tường yêu thương nhưng nhớ chứ? Tiện nhân này, tiện nhân đáng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đánh Cờ

Lưu Cường nhìn Lê Ngạn, trong mắt không khỏi toát ra ánh mắt thán phục.

“Cô không cần dùng tâm tư của cô áp đặt tâm tư người khác, Tiểu Phân không phải người như vậy, cô ấy là dựa vào cố gắng của chính mình đi kiếm tiền!” Nhược Nạp nhìn không được nói.

Phùng Vân Thư sùng sốt, tựa như cảm thấy được bản thân đã lỡ lời.

“Hiện tại cô còn có cái gì cần giấu diếm không?” Lưu Cường hỏi.

“Cho dù thừa nhận thì thế nào? Tôi giấu diếm cũng là do không muốn đối mặt ánh mắt thế tục, nói đến cái này phạm pháp sao? Bọn họ đều là tự nguyện, còn nữa, cũng không có đứa trẻ nào được sinh ra mà.”

“Cô còn chưa nói hết, Không Á Nam thì sao? Cô cho rằng cô ta sẽ đối đãi với cô như thế nào?” Lê Ngạn hỏi.

Phùng Vân Thư cười nói: “Cậu đây là đang hạ bẫy với tôi sao? Không Á Nam này nói vậy đối với các người hình như rất quan trọng sao? Đáng tiếc, tôi không biết cô ta, tôi nhớ ra rồi, cô ta cũng cùng Cố Thần Tường chết ở Vân Nam? Thật sự là bất hạnh.”

“Cô cho rằng Cố Thần Tường cùng mấy cô gái này đồng thời ở Vân Nam bị mưu sát, là một sự trùng hợp sao?”

“Tôi làm thế nào mà biết được, có lẽ mấy người bọn họ có ý tưởng của riêng họ, đều tự có cách nghe được hành tung của Cố Thần Tường sau đó đi theo, vậy cũng không có gì kỳ quái, bất quá là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga à, nghĩ bụng định từ thiếp lên làm vợ sao, đáng tiếc mạng cũng chẳng còn.”

“Đương nhiên, nếu nói bọn họ có tâm tư này cũng không tính là kỳ quái, kỳ quái là bọn họ làm thế nào có thể kết thành một đoàn đi du lịch, đây không phải rất kỳ quái sao?”

“Là rất kỳ quái, cũng thực khôi hài, không phải sao? Có lẽ là ý trời, người ta không phải nói vô xảo bất thành thư sao.”

“Hình như cô có ý để người ta tin đây chỉ là trùng hợp.”

“Đây vốn chính là trùng hợp, không phải sao? Không lẽ các người cho rằng bọn họ lên kế hoạch, bàn bạc đi cùng nhau sao? Nếu bọn họ ngu xuẩn như vậy, lúc trước tôi sẽ không lựa chọn một ai ở trong bọn họ, cho dù là con nuôi, tôi cũng phải cầu có gen tốt.”

“Đúng, chúng tôi không tin trùng hợp, chuyện tất có nguyên nhân, chúng tôi cho rằng người này chính là Không Á Nam, cô ta là không trùng hợp nhất trong những người mà cô cho là không trùng hợp, cô ta vừa không phải sinh viên sắp hoặc là tốt nghiệp không lâu, cũng không phải người thứ ba mà Cố Thần Tường từng bao dưỡng, cô ta trông thế nào cũng đều phá hủy lần tính toán trùng hợp hoàn mỹ này.”

“Phải không? Có lẽ là Lý Mai kia bản lĩnh lớn, đã sớm từ bên trong động tay động chân?”

“Lý Mai bản lĩnh không nhỏ, từ hành động giết chết mười ba người của cô ta trước đó là có thể nhìn ra được, nhưng mà cô ta làm sao biết được Cố Thần Tường đã cùng ai cấu kết, cái này khó khăn là rất lớn, cô cảm thấy cô ta có thể tiếp xúc được những người có thể biết được điều này sao?”

“Tôi làm sao mà biết được, giết người là cô ta, không phải tôi?”

“Tôi cảm thấy không có khả năng, nhưng luôn luôn có người có thể biết chứ? Nếu không bọn họ làm thế nào có thể đi cùng nhau như vậy?”

“Cậu đã không muốn tin tưởng đó là trùng hợp, vậy tự mình đi tìm nguyên nhân đi.”

“Tôi đương nhiên sẽ tìm, đúng rồi, có những ai biết lần xuất hành này của Cố Thần Tường?”

“Ai biết, vậy khó mà nói, thư ký, lái xe, quản lý trung tâm.”

“Những người này có khả năng biết ông ta muốn ra ngoài, nhưng hành trình cụ thể chỉ sợ cũng không rõ ràng.”

“Hành trình cụ thể ngay cả tôi cũng không rõ ràng, tôi đương nhiên không biết là có ai biết.”

“Cái này thật đúng là kỳ quái, hành trình Cổ Thần Tường ra ngoài ngay cả Cổ phu nhân cũng không rõ ràng, vậy mấy cô gái kia làm thế nào lại rõ ràng như vậy, chẳng lẽ thật sự là trùng hợp? Đúng rồi, còn có một việc, cô có biết Cổ Thần Tường đi cùng ai hay không?”

“Trước đó tôi cho rằng anh ta đi một mình, sau lại thông qua quan hệ mới biết được, anh ta còn có bạn đường.”

“Thông qua quan hệ?”

“Đương nhiên, cha tôi có vài người bạn, cảnh sát cũng không phải bền chắc như thép, sự tình đã xảy ra, tôi thoáng tìm hiểu một chút cũng không được sao? Ít nhất đến bây giờ tôi còn chưa có truy cứu mấy người phá án bất lợi.”

Lưu Cường hơi hơi lộ ra tức giận, vừa muốn nói gì, Lê Ngạn giành trước hỏi: “Vậy cô có thông qua quan hệ hiểu biết được, Cổ Thần Tường cùng vị bạn đường kia là quan hệ gì hay không?”

Thân thể Phùng Vân Thư cứng đờ, hít vào một hơi cười nói: “Cái này cần phải biết sao? Không phải là bằng hữu bình thường, nếu là nữ, tôi nói không chừng còn có hứng thú hỏi một chút, cũng có thể hiểu một chút anh ta yêu thích cái gì.”

Lê Ngạn gật gù đầu, ý bảo Lưu Cường có thể nói.

Lúc này, có hộ lý tiến vào nhắc nhở Phùng Vân Thư tới giờ uống thuốc rồi.

“Nếu như vậy, hôm nay chúng tôi chỉ nói tới đây thôi, nếu Phùng nữ sĩ nghĩ ra cái gì thì có thể tùy thời liên hệ cùng chúng tôi, chúng tôi cũng có khả năng còn đến quấy rầy, hy vọng chúng ta hợp tác lẫn nhau, nhanh chóng phá án, cho Cổ Thần Tường cùng những cô gái kia một câu trả lời.”

Phùng Vân Thư không nói gì, chỉ uống thuốc, cũng không có ý tứ tiễn khách, mấy người Lưu Cường liền rời phòng bệnh.

Thời điểm đi tới cửa, Lê Ngạn dùng một loại thanh âm như đê thấp nhưng cũng đủ để nghe thấy nói với Lưu Cường nói: “Nơi này tựa như không có được thứ gì hữu dụng, chúng ta đi tra Khổng Á Nam thôi.”

Trên đường rời khỏi bệnh viện, Nhược Nạp cảm thấy bản thân tựa như quấy rầy Lê Ngạn hỏi, trong lòng không khỏi có chút bất an, chính mình vừa rồi quá nóng nảy, làm cho trong lòng Phùng Vân Thư nhất định có chuẩn bị.

“Tôi vừa rồi có phải không nên lên tiếng không?” Nhược Nạp hỏi.

“Là không nên nóng nảy như vậy.” Lê Ngạn mặt không chút thay đổi nói.

“Thực xin lỗi.”

“Mặt đối mặt nói chuyện với nhau là một cách tiến hành dò xét tâm lý rất tốt, ngôn ngữ cùng hành vi của cô ta sẽ phản bội cô ta, tựa như hai người đánh cờ, cô phải chú ý đối thủ bố phòng mình như thế nào, tốc độ phản ứng cùng độ mạnh yếu của cô ta, sau đó quan sát gương mặt cùng thân thể của cô ta, cái này có thể miêu tả ra hoạt động trong lòng cô ta, ở trong quá trình cô lắng nghe, phải hiểu rõ những chỗ rất nhỏ này, lưu ý những lời ngầm cùng thâm ý sau lưng.”

Mặt khác phải chú ý ngôn ngữ cùng vẻ mặt của cô ta ở trong khi nói chuyện, chính là cái loại vẻ mặt chột lóc qua mà lại lập tức bị áp xuống này, quan sát vẻ mặt biến hóa khi cô ta thả lỏng cùng với khi gấp áp lực.

Nếu có thể thành lập một đường dây liên hệ, ở khi tôi khiêu chiến điểm mấu chốt phòng ngự tâm lý của cô ta, tôi có thể nhìn ra tâm lý cô ta dao động, bức cô ta chủ động vạch trần những chuyện xảy ra ở trước khi gặp chuyện không may.”

Nhược Nạp như có chút hiểu ra gật gù đầu.

“Cái này cần xem ngộ tính của cô, có đôi khi lực nắm giữ sâu sắc so với rất nhiều ngôn ngữ sắc bén còn có tác dụng hơn.”

“Tôi cảm thấy Phùng Vân Thư thực giao hoạt, căn bản chính là giả bộ ngớ ngẩn với chúng ta để qua mặt, rất nhiều chuyện cô ta không nói thật, nếu không phải anh cố ý kích thích cô ta, chúng tôi thật đúng là cũng không đủ chứng cứ chứng thực.”

“Cô ta không chỉ là giao hoạt, còn thực thông minh, chỉ là có điểm thiếu kiên nhẫn, chỉ sợ không ai ở trước mặt cô ta công khai công bố hành vi ti tiện cùng hôn nhân thất bại của cô ta như vậy, ở trong lòng của cô ta, luôn luôn đang lừa gạt chính mình, cho rằng Cổ Thần Tường là ở trong không chế của cô ta, ở trước khi cùng chúng ta nói chuyện, cô ta chưa từng có hoài nghi điểm này. Đáng tiếc cô ta đã tự tin đến tự đại, lòng người là khó nắm trong tay nhất, mà cái này cũng là cô ta không chịu thừa nhận.”

“Cô ta là một bước sai, từng bước sai.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tình Huống Mới

“Nguyên lai bà ta muốn thông qua vấn đề thân phận làm cho chúng ta lộ ra e sợ, cảm thấy chính mình lo lắng không đủ, do đó lấy qua quyền chủ động nói chuyện, nguyên bản bước này thực khôn khéo, chúng ta quả thật không có được thân phận mà thăm vấn bà ta, một khi bức bách chúng ta chịu thua, bà ta sẽ lại dùng phá án bất lợi cùng các loại quan hệ thân phận đối với anh tạo áp lực, ở dưới loại tâm tình này, rất khó để cho đầu óc đầy đủ vận chuyển lên, chỉ có thể phòng ngự mà không thể tiến công.”

“Đáng tiếc, bà ta không nghĩ tới nước cờ dở trước đó của bà ta đã khuấy rầy kế hoạch hôm nay, may mắn cậu quan sát cẩn thận, nếu không phát hiện người kia từng đánh lén cậu, hôm nay chúng tôi thật đúng là bị động.”

“Nói đến đây cũng phải cảm ơn Nhượng Nạp, nếu cô không để lại cho người kia điểm ký hiệu, tôi cũng không thể nhớ tới, càng đừng nói xuất ra chứng cứ.”

“Ồ?” Lưu Cường cùng Bạch Tuyết Tĩnh tò mò nhìn về phía Nhượng Nạp.

“Chuyện này chúng ta về sau hãy nói.” Nhượng Nạp ngượng ngùng cười cười.

“Tôi cảm thấy hôm nay chúng ta thu hoạch không nhỏ.” Lê Ngạn nói.

“Nói nghe một chút đi.”

“Thứ nhất, bà ta tuyệt đối không phải không biết Không Á Nam như bà ta công bố, ở khi tôi nhiều loạn suy nghĩ của bà ta, từng bước từng bước nói ra tên mấy cô gái kia, thời điểm nói tới Không Á Nam, về mặt bà ta biến hóa không phải rất lớn, thuyết minh không phải lần đầu tiên bà ta nghe tới cái tên này, hơn nữa, nếu là một cái tên xa lạ, nhất định có thể khiến cho bà ta cảnh giác, do đó đối với nội dung tôi nói phía dưới sẽ có phòng bị, mà không phải phản ứng mãnh liệt như vậy. Hơn nữa ở khi tôi lần thứ hai nhắc tới Không Á Nam, bà ta tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng bà ta vẫn là dùng một câu hỏi để đáp lại, mà không phải khẳng định hoặc là phủ định. Mặt khác bà ta tựa như biết Không Á Nam là mấu chốt quan trọng của chúng ta, muốn biết rõ ràng như vậy cũng không quá có khả năng, chúng ta cần điều tra rõ bà ta cùng Không Á Nam rốt cuộc là quan hệ gì, cô ta rốt cuộc sắm vai nhân vật gì?”

“Có lẽ bà ta thông qua các loại quan hệ nghe nói qua tên của Không Á Nam thì sao?”

“Cái này cũng không đúng, chỉ có những người địa vị ngang nhau đồng thời nhắc tới bà ta mới có mơ hồ về mặt giống nhau, bà ta xem những người này chỉ sợ vị trí không sai khác nhau là mấy.”

“Mấy người Không Á Nam cùng Mạnh Lệ?”

“Bị khinh thị, bị lợi dụng, vô giá trị.”

“Ý cậu là bà ta rất có khả năng chính là người phía sau màn kia.”

“Trước hết anh nghe tôi nói xong đã, chúng ta lại phân tích loại khả năng này.”

“Được.”

“Điểm thứ hai, theo như lời bà ta hoài nghi chúng ta là phóng viên, điểm này cũng thực miễn cưỡng, nếu mấy bảo vệ kia đi tìm người phục vụ hỏi thân phận của tôi, vậy khẳng định có thể biết được chúng ta không phải phóng viên, nhưng mà bọn họ vẫn xuất thủ, cái này thuyết minh mục tiêu của Phùng Vân Thư không phải phóng viên như bà ta công bố, chúng ta có thể thông qua điều tra biết Phùng Vân Thư rốt cuộc có gặp mặt Lý Mai ở Lan Quế Phường hay không, nếu không có, chỉ có thể chứng thật một điểm, Phùng Vân Thư đang nói dối, hơn nữa tôi cảm thấy rất có khả năng Phùng Vân Thư đang ở đó tìm kiếm Lý Mai.”

“Nhưng mà Phùng Vân Thư vì sao lại đe dọa đối với hai người? Bà ta làm như vậy có mục đích gì?”

“Bà ta muốn bảo đảm không để cho người khác nắm giữ hành tung Lý Mai, mặc kệ những người này là vì mục đích gì, cái này thuyết minh nếu chúng ta tiếp tục điều tra xuống, có thể phát hiện chút vấn đề.”

“Cái này quả thật thực khả nghi.”

“Là thực khả nghi, anh có chú ý tới đầu giường phòng bệnh Phùng Vân Thư đặt đầy báo chí hay không, những tờ báo đưa tin về án này, một tờ cũng không thiếu, thời điểm anh cùng bà ta nói chuyện tôi đã xem qua.”

“Cho dù bà ta biết mấy án này phát sinh, mà khi ngay cả chúng ta cũng không có thể xác định thân phận người chết, bà ta làm thế nào có khả năng biết án này cùng Lý Mai có quan hệ, tiến tới nắm giữ những gì Lý Mai làm?”

“Nếu bà ta cùng những người trong đó có liên hệ thì sao? Chỉ cần biết thân phận một người trong đó, xem thân phận cùng quan hệ của người đó ở trường học, hơn nữa bảo chỉ đưa tin, bà ta không khó liên tưởng đến quan hệ trong đó, lại đối với những người này tiến hành điều tra cùng theo dõi, muốn nắm giữ những gì Lý Mai làm cũng không phải không có khả năng.

Mặt khác, tôi xem bà ta đối với quan hệ giữa Cố Thần Tường cùng Vũ Phong cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, khi tôi hỏi cùng đi với Cố Thần Tường là ai, về mặt Phùng Vân Thư rõ ràng cứng đờ, cái này thuyết minh bà ta rất khó chịu khi nghe tới chuyện này, khẳng định bà ta biết về quan hệ giữa Cố Thần Tường và Vũ Phong, cái này cũng có thể nói là động cơ dự mưu.”

“Câu cảm thấy bước tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?”

“Bám chặt Phùng Vân Thư, điều tra quan hệ giữa người với người cùng tài chính lưu động của bà ta gần đây, chuyện như vậy một mình bà ta không có khả năng hoàn thành, rất có khả năng bà ta sẽ tìm người giúp, hơn nữa xem tâm cơ của bà ta, bà ta cũng sẽ không tìm người bên cạnh, như vậy rất dễ dàng bị người hoài nghi, lưu lại hậu hoạn.”

Lê Ngạn nghĩ nghĩ, liếc mắt nhìn Lưu Cường một cái rồi nói thêm: “Tôi cảm thấy tư liệu này Phùng Vân Thư khẳng định đều còn giữ, đáng tiếc chúng ta không có biện pháp lấy tới tay, tôi sợ dĩ ở trước đó để cho bà ta nghe được chúng ta sẽ điều tra Không Á Nam, chính là muốn bức bà ta động lên.”

“Làm như vậy có ý nghĩa gì? Chỉ sợ chúng ta không thể lấy cái này để tiến hành tố cáo đối với bà ta.”

“Về phần xử trí như thế nào, vậy phải xem quan toà, mục đích của tôi là nắm giữ yếu hại của bà ta, Không Á Nam cũng không phải người ngốc, cô ta có thể thành công tổ chức lần du lịch này như vậy cũng thuyết minh cô ta nắm giữ hành tung những người này, ai nói cho cô ta? Chỉ có thể là Phùng Vân Thư, muốn thông qua nắm giữ bí mật không thể cho ai biết giữa Không Á Nam cùng bà ta đến bức bà ta bại lộ ra phương pháp tìm được Lý Mai, tôi không tin bà ta hoàn toàn không biết gì về hành tung của Lý Mai, tôi nghĩ hôm nay bà ta sợ đi thất thố, chỉ sợ cũng có phần ảo não ở bên trong, bà ta không tiếp nhận được sự thật bị Lý Mai đánh lén. Ở trước khi chúng ta biết được càng nhiều chuyện thì bà ta nhất định sẽ hành động với Lý Mai, tôi không tin người tự đại cuồng vọng như vậy sẽ ngồi chờ chết, để cho chồng mình mượn bụng sinh con còn không khó lý giải, nhưng mượn tay tình nhân giết chết tình nhân khác, đây là âm mưu kinh thiên, bà ta không thể để cho tất cả cái này sáng tỏ.”

“Chúng ta nhắm chặt vào Phùng Vân Thư sẽ có khả năng tìm được Lý Mai?”

“Chúng ta đương nhiên không thể chờ đợi, tôi sợ vạn nhất Phùng Vân Thư sớm hơn chúng ta một bước, sẽ có khả năng chúng ta tìm được là thi thể của Lý Mai, bà ta lại hủy diệt tất cả chứng cứ liên quan với Không Á Nam, vậy thì án này sẽ không bao giờ xử được, muốn tìm chứng cứ thì so với lên trời còn khó khăn hơn, cho nên Phùng Vân Thư động một bước chúng ta phải đi ba bước, nếu không chúng ta sẽ thua.”

“Tôi sẽ an bài người đi điều tra.”

Đang nói di động Lưu Cường vang lên.

“Là Tiểu Đình, Alo, thế nào? Có cái chuyện gì? Được, chúng tôi lập tức trở về. Bảo kỹ thuật bên kia chờ chúng tôi một lúc, nửa giờ đi, được.”

“Thế nào, có phát hiện?”

“Kỹ thuật bên kia từ dấu chân Lý Mai lưu lại phát hiện vài thứ, bảo chúng ta trở về nhìn xem.”

Tới khoa kỹ thuật đã qua thời gian tan tầm, nhưng cảnh viên bên trong đều vẫn còn, có người đang cầm cặp lồng đựng com ăn, có người đang làm kiểm nghiệm, cũng có người cuộn mình ở trên sofa ngủ gà ngủ gật.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Bạch Chỉ Cùng Chocolate

Đình Hoài Đông nhìn thấy đám người Lưu Cường vội đi ra đón, thấy Lê Ngạn cùng Nhược Nạp có chút tò mò đánh giá tình hình văn phòng, không khỏi cười giải thích: “Lượng công tác kỹ thuật quá lớn, bọn họ bình thường đều lấy nơi này làm nhà, nếu gặp phải án lớn, ăn ngủ ở nơi này mười ngày nửa tháng cũng là chuyện bình thường.”

“Nơi này có cái mùi gì vậy?” Nhược Nạp nhỏ giọng hỏi.

“Cô quên hả, chỗ Lý Mai chạy trốn có cái bãi rác, bọn họ mang về không ít thứ, những người này trên người đều mang theo mùi khó ngửi, tôi cũng không dám nói, chộc họ nóng, tôi sẽ bị bọn họ đuổi ra bên ngoài xếp hàng, nào có lấy được kết quả nhanh như vậy.” Đình Hoài Đông nhỏ giọng nói.

Nhược Nạp thè lưỡi không nói nữa.

“Kiểm nghiệm chứng cứ là phi thường rườm rà và khó khăn, thường xuyên cần lượng lớn thao tác cùng thực nghiệm lặp lại, lượng công việc phương diện

này là người ngoài không thể tưởng tượng, đôi khi chúng tôi có được một cái chứng cứ cùng mạnh mẽ nhìn có vẻ không bắt mắt nhưng bọn họ phải trả giá lượng lớn thời gian cùng lao động mới đổi được.” Lưu Cường nói.

“Mọi người đã đến? Lưu đội.” Kỹ thuật Tiểu Vương nhìn thấy Lưu Cường cười nói.

“Nghe Tiểu Đình nói nơi này có phát hiện mới, cho nên mới trở về gấp.”

“Có một chút, chỉ là bây giờ chúng tôi còn chưa làm so sánh xong, còn chưa biết cụ thể là cái gì?”

“Nói cụ thể một chút đi.”

“Tôi ở chỗ cửa sổ thu thập được dấu chân, phát hiện một thứ, hẳn là thực vật nào đó, không quá thông thường, nếu có thể so sánh ra loại thực vật nào, hẳn là có thể tìm ra nơi Lý Mai từng đi qua.”

“Gồm những thành phần gì?”

“Tôi đến xem, đã kiểm tra đo lường ra thành phần có dầu bay hơi, trong dầu chứa 3-methyl-6-alkylen-cyclohexene, axit palmitic.”

Lê Ngạn nghĩ nghĩ nói: “Trừ bỏ dầu bay hơi, có kiểm tra đo lường ra hợp chất gì khác hay không?”

“Đang kiểm tra đo lường.”

“Tiểu Vương, đã có kết quả, trong hợp chất có độc tố Bạch Chi.”

“Là Bạch Chi?” Lê Ngạn nói.

“Đúng vậy.”

“Bạch Chi?” Đình Hoài Đông nghi hoặc hỏi.

“Bạch Chi là một vị thuốc Đông y, trong Bản Thảo Cương Mục từng nói: Bạch Chi, màu trắng vị cay, tính ôn hòa; Hương thơm tốt, nhập vào thái âm phế kinh. Có thể giải hàn, khu phong giảm đau, thông mũi, tiêu sưng tan đờm.” Lê Ngạn giải thích.

“Nhìn không ra, anh còn hiểu thuốc Đông y.” Tiểu Vương cười nói.

“Tổ phụ tôi là lão trung y, trước đây thường xuyên nghe người giảng thảo dược, sau lại xem qua một ít sách về trung y, cho nên có biết qua về vài vị.”

“Nếu là thuốc Đông y, vậy phòng thuốc Đông y hoặc là trong hiệu thuốc đều có khả năng có.” Lưu Cường nói.

“Đó là thực vật mới, không giống như là thành phẩm thuốc Đông y đã gia công.” Tiểu Vương nói thêm.

“Tôi biết vườn cây thành phố có một khu gieo trồng thảo dược, là nơi hiệp hội trung y khu phố chúng ta thực nghiệm, bên trong trồng các loại thảo dược thích hợp khí hậu cùng thổ nhưỡng bản địa, nếu là Bạch Chi mới, vậy rất có khả năng Lý Mai đi qua nơi đó.”

“Chúng ta đi xem.”

“Lưu đội, Phùng đội ở chỗ đợi các anh tìm anh, bảo anh gọi điện lại.”

“Đã biết.”

Lưu đội lấy di động đi ra ngoài gọi điện thoại.

“Vương cảnh quan, còn có phát hiện gì khác không?” Lê Ngạn hỏi.

“Tìm được quần áo lao động cùng hung khí Lý Mai vứt lại. Đang làm kiểm nghiệm, hy vọng có thể phát hiện chút manh mối. Đúng rồi, chúng tôi phát hiện ở túi quần áo lao động nửa miếng chocolate, theo tôi được biết loại chocolate này có quán chuyên kinh doanh, mấy ngày nay mới khai trương, giá khá mắc, bạn gái tôi bảo tôi mua cho cô ta, tôi còn chưa mua được.”

“Mau nói trọng điểm đi.” Đình Hoài Đông thúc giục.

“Anh đó, tôi lấy nước bọt ở trên đó xét nghiệm DNA, phát hiện không thuộc về Lý Mai, cũng không thuộc về Vương Thu Vân.”

“Là của ai?”

“Con gái Hương Hương của Vương Thu Vân, đây là thông qua so sánh mẫu tóc do mấy người Phùng đội đưa về từ nhà Vương Thu Vân.”

“Có lẽ là Vương Thu Vân mua cho con gái của chị ta?”

“Tôi không biết có phải hay không, bắt quá lấy điều kiện kinh tế của Vương Thu Vân mà nói, bỏ ra nhiều tiền như vậy cũng khó mà biết được.” Tiểu vương nói.

“Có thể cho tôi xem loại chocolate này không?”

“Được, tôi lấy cho anh.”

Chỉ chốc lát Tiểu Vương đã đem chocolate chứa ở trong túi vật chứng cầm lại, Lê Ngan nhìn nhìn nói: “Căn cứ cách nói của hàng xóm, con gái của Vương Thu Vân bắt đầu từ ngày nghỉ đầu tiên đã không lộ mặt, chúng tôi trên cơ bản có thể phán đoán từ ngày đó nó đã bị Lý Mai đưa đi, mà anh nói quán chocolate kia là sau ngày nghỉ nọ mới khai trương, Vương Thu Vân chỉ sợ có tiền cũng không có cơ hội mua cho con gái.”

“Vậy ý anh là chocolate do Lý Mai mua cho Hương Hương? Cái này có thể nói không thông.”

“Tôi cũng hiểu không quá thích hợp...”

Đang bàn bạc Lưu Cường đã nói chuyện điện thoại xong đi vào.

“Có chuyện gì bên Phùng đội?” Đinh Hoài Đồng hỏi.

“Là có vài tình huống, Vương Thu Vân lại đi làm trở lại.”

“Cái gì? Xảy ra chuyện như vậy, công ty vẫn còn dùng bà ta sao?”

“Mấy người Phùng Lôi đến hỏi, theo người công ty nói, Vương Thu Vân lúc ấy vào công ty là Phùng Văn Thư tự mình nhận, hiện tại Phùng Văn Thư không lên tiếng, bọn họ cũng không tiện đuổi bà ta.”

“Phùng Văn Thư nhận? Cái này thật có chút kỳ quái, quan hệ hai người này là cực kỳ xa, vì sao Phùng Văn Thư lại làm loại chuyện này?” Bạch Tuyết Tinh kỳ quái nói.

“Đúng, tôi không tin Phùng Văn Thư là loại người có tâm từ bi này, bà ta làm chuyện gì đều là xuất phát từ ích lợi của bản thân, chuyện này đối với bà ta có chỗ tốt gì? Hơn nữa hiện tại đừng nói chỗ tốt, bà ta thiếu chút nữa còn chết ở trên tay người phụ nữ này, tuy rằng không phải trực tiếp.” Đinh Hoài Đồng cũng nói.

“Mặt khác, trừ bỏ cảnh sát chúng ta ra, còn có người đang theo dõi Vương Thu Vân.”

“Vương Thu Vân là loại nhân vật nhỏ này, hiện tại tác dụng lớn nhất chính là tìm được người hiềm nghi phạm tội là Lý Mai, quan tâm đối với chuyện này trừ bỏ chúng ta ra, vậy chỉ có Phùng Văn Thư.” Nhược Nạp nói.

“Chẳng lẽ Phùng Văn Thư cũng biết con gái Vương Thu Vân bị bắt cóc? Bà ta có thể nắm tin tức nhanh như vậy sao?”

Tất cả mọi người đều không hiểu ra sao.

“Lê Ngan, anh cảm thấy thế nào?” Lưu Cường nhìn Lê Ngan vẫn im lặng, lên tiếng hỏi.

“Tôi cũng nói không rõ, tôi có điểm ý tưởng rất kỳ quái, bắt quá bây giờ còn khó mà nói, bây giờ chúng ta đi vườn cây, để cho mấy người Phùng đội lưu tâm đi, mặc kệ mấy người Phùng Văn Thư có được tin tức từ đâu, đây đều là một con đường chính xác, chúng ta ngàn vạn không thể để cho bọn họ tìm được Lý Mai trước.”

Đoàn người mang theo đầy bụng nghi hoặc đi tới vườn cây thảo dược.

Đi tới vườn cây, trời đã gần hoàng hôn, trong vườn cây hoa lá xanh um tươi tốt, truyền đến tiếng chim hót trùng kêu, đoàn người phân hoa phát liễu, qua cầu xuyên rừng, đi đến một mảng chỗ góc tây nam vườn cây.

Vườn thơm đều là thực vật xanh bình thường khó mà thấy được, từng trận hương khí thảo dược nghênh mặt xô tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đường Lang Bộ Thiên

Lê Ngan cười nói: “Bác Lý, là tôi.”

“Tiểu Ngạn hà, bác không nhận ra đây, đã nhiều năm không gặp, thân thể lão nhân gia sư phụ có khỏe không?”

“Cảm ơn bác Lý vẫn còn nhớ tới tổ phụ.”

“Lão nhân gia là ân sư tôi thụ nghiệp, như phụ thân vậy, nếu không phải những năm này tôi si mê gieo trồng cùng nghiên cứu phát triển thảo dược, thật sự hẳn nên đi thăm lão nhân gia nhiều một chút.”

“Bác có thể ở lĩnh vực này lấy được thành quả, tổ phụ người cũng rất vui mừng, so với bác đi gặp người còn làm cho người cao hứng hơn nhiều.”

“Phải không? Thì ra sư phụ vẫn chú ý tới chỗ của bác, cái này thật sự là...” Sự vui sướng thể hiện rõ trên gương mặt ông lão, “Ồ, đúng rồi, mọi người đây là?”

“Lưu đội, vị này là Lý hội trưởng hiệp hội Trung y, cũng là môn sinh đặc ý của tổ phụ tôi.”

“Lý hội trưởng, xin chào, chúng tôi là cảnh sát, đây là giấy chứng nhận của tôi, chúng tôi tới nơi này là có một việc liên quan tới án muốn hỏi một chút.”

“Ồ?”

“Là như thế này...” Lưu Cường đem sự tình về Bạch Chi đơn giản nói với Lý hội trưởng.

Lý hội trưởng nghe xong gật gù đầu: “Tôi nghe hiểu rồi, mọi người là ở trong vật chứng nghiệm ra có thành phần bạch Chi tươi đúng không? Phải nói ở thành phố này nơi có thể có Bạch Chi tươi thì chỉ có nơi này, bất quá nơi này cũng ít có người đến, tôi cũng không chú ý có người nào đến qua.”

“Thảo dược ở đây ngắt xuống, không cần chuyên chở đi ra ngoài sao?”

“Mọi người xem, chúng tôi đều là tự mình phơi nắng gia công, loại trung thảo dược này không cần công nghệ thực phức tạp.”

“Vậy thảo dược nơi này không có khả năng nào khác ra đưa bên ngoài sao?”

“Cái này đương nhiên cũng không phải tuyệt đối, đôi khi có mèo hoang đã cẩu lên vào, những vật nhỏ này rất thông minh, ở bên ngoài bị thương, biết thảo dược nào có thể giảm đau tiêu sưng.”

Lúc Lý hội trưởng nói chuyện, Bạch Tuyết Tinh đột nhiên đẩy Đinh Hoài Đông một cái, Đinh Hoài Đông quay đầu nhìn nhìn, chỉ thấy Bạch Tuyết Tinh đang nhìn về phía một cái cửa nhỏ phía nam, cửa đang mở.

“Chuyện gì?”

“Tôi vừa rồi nhìn thấy có người từ ngoài cửa đi qua, nhìn người nọ có chút quen mắt, nhưng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra đã thấy qua ở nơi nào. Anh ngu ngốc này, phản ứng chậm chạp, lần sau có phải để cho tôi cho anh một cước, mới có thể động tác nhanh chút hay không?”

“Bà cô ơi, cô lần sau trực tiếp kêu lên là được, tôi cam đoan lập tức quay đầu. Hiện tại đang tra án, cô còn có tâm tư loạn gì đó?”

“Không phải, tôi cảm thấy người kia nhìn rất quen mắt, tôi phải đi qua nhìn xem.” Nói xong liền hướng về phía cửa đi qua.

Đinh Hoài Đông liếc mắt nhìn Lưu Cường một cái, cảm thấy có lẽ nhất thời sẽ không nói xong được, liền đi theo Bạch Tuyết Tinh hướng về phía cửa đi đến, đi đến cạnh cửa, vừa định há mồm nói đôi câu, Bạch Tuyết Tinh đột nhiên bịt miệng hắn, đem hắn kéo đến phía sau cửa.

Đinh Hoài Đông trừng mắt không rõ ra sao, Bạch Tuyết Tinh lắc lắc đầu ý bảo hắn đừng có lên tiếng, một lát sau, Bạch Tuyết Tinh buông tay ra, hướng ngoài cửa dò xét thăm dò, sau đó nhỏ giọng nói: “Tôi biết người kia là ai, Vương Thu Vân.”

Lần này đến phiên Đinh Hoài Đông giật mình: “Vậy còn không mau đi qua.”

“Phía sau bà ta có người.”

“Phùng Vân Thư phải tới?”

“Hình như vậy, tôi xem rất giống những người nam nhìn thấy ở cửa phòng bệnh bệnh viện kia.”

“Chắc không?”

Bạch Tuyết Tinh gật gù đầu.

“Đi, chúng ta cùng đi qua, cái này gọi là bộ ngựa bắt ve se sẽ ở phía sau.”

“Có cần nói Lưu đội một tiếng hay không?”

“Nhấn tin nói một tiếng đi, miễn làm hỏng thời cơ, đi mau.”

Đình Hoài Đông nhắc chân hướng ngoài cửa đi ra.

“Bọn họ ở bệnh viện đã thấy qua tôi, không nên theo quá sát.” Bạch Tuyết Tinh ở phía sau nói.

Bên này Lưu Cường đã thu được tin tức Đình Hoài Đông phát qua.

“Mấy người Hoài Đông phát hiện hành tung của Vương Thu Vân, nhưng lại có người của Phùng Văn Thư, bọn họ đã cùng nhau đi theo. Lý hội trưởng cửa nhỏ kia là đi thông hướng nào vậy?”

“Nơi đó hả, mặt sau là một khu vực bỏ hoang.”

“Chúng ta cũng đi, Lý Mai rất có khả năng là ở chỗ này.” Lê Ngạn nói.

Hai người Đình Hoài Đông cùng Bạch Tuyết Tinh theo đuôi ở phía sau Vương Thu Vân rất nhanh đi tới khu vực bỏ hoang mà Lý hội trưởng nói kia, chỉ thấy hai vệ sĩ đi theo phía sau Vương Thu Vân trực tiếp lên lầu.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Bạch Tuyết Tinh hỏi.

“Cùng đi qua, tôi nghĩ có khả năng Lý Mai ở ngay bên trong.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà, để cho người của Phùng Văn Thư phát hiện Lý Mai trước, khẳng định sẽ giết người diệt khẩu.”

Bạch Tuyết Tinh nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, liền cùng Đình Hoài Đông lấy súng ra lên đạn, hai người một trước một sau chậm rãi lên lầu, đi đến chỗ lầu hai, chỉ nghe từ trong một phòng truyền đến tiếng cãi nhau ầm ỹ.

“Các anh là ai! Các anh muốn làm gì?” Một giọng nữ bén nhọn đột nhiên vang lên.

“Buông ra!” Theo đó truyền đến tiếng khóc trẻ con.

“Là bọn họ!” Đình Hoài Đông vọt tới trước cửa, một cước đá văng cửa ra.

“Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!”

Chỉ thấy bên trong có hai nam hai nữ còn có một đứa nhỏ chừng tám chín tuổi.

“Đem hung khí trong tay đặt lên trên đất, giơ hai tay lên cao quá đầu” Đình Hoài Đông hô, sau đó nói với Bạch Tuyết Tinh: “Tôi đi qua còng tay bọn họ, cô chú ý chút.”

Bạch Tuyết Tinh cảm chậtsúng gật gật đầu.

Hai người nam liếc mắt nhìn nhau một cái, xoay người cầm dao trong tay chậm rãi đặt lên trên đất, Đình Hoài Đông lấy còng tay từ sau thắt lưng ra, ngay tại thời điểm tới gần một người bên trái, người nam bên phải chọt cầm dao trong tay ném về Bạch Tuyết Tinh.

Chỉ nghe “ai da” một tiếng, Bạch Tuyết Tinh bị đánh trúng cổ tay, súng trong tay liền rơi xuống đất. Người bên trái lập tức phát động công kích với Đình Hoài Đông, Đình Hoài Đông bị một cước đá trúng ngực.

Đình Hoài Đông thoáng hoãn khí, đưa tay bắt được người nam chuẩn bị chạy trốn từ cửa sổ.

“Tuyết Tinh, không thể để cho bọn họ chạy!”

Bạch Tuyết Tinh bất chấp vết thương bị ném trúng cổ tay, xoay người nhặt lại súng, lại bị người nam bên phải kia giành trước một bước, một cước đá văng sung ra, Bạch Tuyết Tinh then quá thành giận đứng bật dậy, một cước đá hướng bắp chân người nam, người nam bất ngờ không kịp phòng chân sau quỵ xuống đất, hai tay Bạch Tuyết Tinh nắm lại hướng về gáy người nam đánh tới, người nam vội vàng nâng tay đi chắn, Bạch Tuyết Tinh thu hồi hai tay, thừa dịp người nam chưa đứng dậy, lại đá qua một cước.

Đang ở khi bốn người dây dưa, Vương Thu Vân cùng Lý Mai chuẩn bị chạy ra bên ngoài.

“Mẹ, cảnh sát đến!” Cô bé từ cửa sổ nhìn thấy mấy người Lưu Cường chạy tới phía lầu.

Vương Thu Vân liếc mắt nhìn Lý Mai một cái, Lý Mai vội vàng hướng dưới lầu nhìn lại, đã không có khả năng chạy thoát.

Đám người Lưu Cường chỉ chốc lát liền chạy lên đây rồi.

“Cảnh sát đây! Tất cả dừng lại, giơ tay lên!”

Hai người nam vừa thấy lần này thật là chạy không thoát, đành phải dừng tay.

Nhược Nạp chạy hướng Bạch Tuyết Tĩnh, xem xét thương thế của cô ta, Bạch Tuyết Tĩnh đành đặc nói: “Không có việc gì, cổ tay chỉ đau chút, trở về dán thuốc dán là được.”

“Trở về chụp X quang đi, đừng để bị thương xương cốt.”

Lê Ngan nhìn kỹ bốn phía, bên trong đầy đủ đồ dùng sinh hoạt, ở một góc phòng còn có một con mèo đen lớn, mắt lờm lờm, cảnh giác nhìn chung quanh.

Một ông già từ trong phòng bên cạnh đi ra, nghi hoặc nhìn đám người Lưu Cường

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đàm Phán

Sau khi chế phục hai vệ sĩ, Lưu Cường đem hòng súng nhắm ngay Lý Mai.

“Lý Phụng Mai, diễn xuất của cô nên kết thúc rồi.”

Lý Mai nhìn cảnh sát bốn phía, chợt bắt lấy Vương Thu Vân, đem dao trong tay để ở cổ họng cô ta, lớn tiếng nói: “Thả tôi đi, bằng không tôi giết cô ta!”

Lưu Cường giơ súng thử thăm dò đi về phía trước một bước: “Cô đã không còn đường có thể chạy thoát, cần gì sát nghiệt thêm nữa!”

“Buông súng trong tay xuống, lui ra ngoài!” Dao trong tay Lý Mai hơi hơi đâm xuống da Vương Thu Vân.

Lưu Cường giơ hai tay lên: “Được rồi, cô bình tĩnh một chút, từ từ suy nghĩ, cô không thể chạy được.”

Nói xong, ý bảo những người khác đều lui ra sau.

Lê Ngan nói với Bạch Tuyết Tĩnh: “Đi gọi đứa nhỏ qua đây.”

Bạch Tuyết Tĩnh gật gật đầu, hướng về phía bé gái đang đứng ở một bên vẫy tay: “Hương Hương, đến chỗ đi cảnh sát đi.”

Hương Hương ngần ra liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, Vương Thu Vân nhẹ nhàng hô một tiếng: “Hương Hương, không sao đâu! Đi đi.”

Hương Hương chậm rãi đi tới cạnh Bạch Tuyết Tĩnh.

Lê Ngan nói khẽ với Tuyết Tĩnh vài câu, Tuyết Tĩnh hơi hơi sừng sốt, lập tức gật gật đầu, dẫn theo Hương Hương ra phòng.

Lưu Cường có chút khó hiểu liếc mắt nhìn Lê Ngan một cái, Lê Ngan lại thì thầm vài hán vài câu, Lưu Cường tựa như rõ ràng cái gì, gọi Đinh Hoài Đồng tới bên người an bài vài câu, Đinh Hoài Đồng lập tức rời đi.

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Cho cô ta chút thời gian để cho cô ta bình tĩnh một chút, chúng ta phải làm xong toàn bộ chuẩn bị mới có thể cùng cô ta đàm phán, nhất định phải một kích thành công, nếu không, tôi cũng không biết, Lý Mai có thể hoàn toàn sụp đổ hay không.”

Sau một lát Bạch Tuyết Tĩnh đi đến: “Nó không chịu nói, bất quá tôi kiểm tra rồi, trên người nó không có vết thương.”

“Cô đi ra ngoài giúp tôi mua chút đồ.” Lê Ngan đưa tay vẫy Nhược Nạp đang nhìn nhìn.

Lê Ngan đi đến trước cửa hướng về phía trong phòng hỏi: “Lý Mai, nói yêu cầu của cô đi?”

“Cho tôi một chiếc xe, tất cả các người đều lui đi.”

“Con tin thì sao?”

“Cô ta đương nhiên phải đi theo tôi, chờ tôi cảm thấy an toàn tự nhiên sẽ đem cô ta buông tha.”

“Để cho cô ta cùng đứa nhỏ nói vài lời đi, đứa nhỏ sẽ lo lắng.”

Bên trong trầm mặc một lát, Lý Mai nói: “Không cần, các người mau chuẩn bị đi, càng sớm đưa tôi rời khỏi nơi này, mẹ con bọn họ càng sớm có thể gặp mặt.”

“Không cần? Là ý tứ của cô hay là ý tứ của cô ta?”

Người bên trong tựa như sùng sốt.

Lê Ngan nói tiếp: “Cô không chấp nhận cho đứa nhỏ một câu trả lời sao? Các người cảm tình hẳn là không tệ chứ?”

“Anh có ý gì?”

“Làm một người vì đạt tới mục đích của mình mà không tiếc bắt cóc một đứa nhỏ, cô tựa như quá mức nhân từ rồi, trên người đứa nhỏ không có gì buộc tạo thành vết thương, trên mặt cũng môi trong ngoài cũng không có dấu vết bị bịt lại, cô đã làm thế nào để cho một đứa nhỏ chấp nhận mà không phản kháng?”

Người bên trong không nói gì.

“Trừ cái đó ra, con tin này đãi ngộ cũng rất cao, loại chocolate này chỉ sợ chính cô cũng chưa có nếm qua nhỉ?” Lê Ngan lấy từ trong tay Nhược Nạp vừa trở chocolate vừa mua ném vào trong phòng, “Nếu chỉ là một người không hề quan hệ, cô có cần phải chi tiền như vậy không? Đối với một gia đình thu nhập thấp, cuộc sống khốn khổ, một khối chocolate bình thường e là cũng có thể làm cho đứa nhỏ vui vẻ rồi.”

“Tôi chỉ là muốn làm cho nó nghe lời mà thôi, tôi nguyện ý chi tiền này, thì thế nào? Không thể sao? Bọn họ phải sống cuộc sống thấp hơn so với người khác sao? Bọn họ không có tư cách ăn thứ này sao? Còn nữa, tôi chỉ muốn lợi dụng công tác của mẹ nó để thuận tiện chính mình xuống tay, tại sao tôi phải ngược đãi đứa nhỏ này?”

“Vậy cô đã tốn không ít công phu với hai mẹ con họ, không chỉ để cho bọn họ chủ động thay cô giấu diếm, còn chủ động phối hợp với cô, cái này có tính là đồng lõa hay không đây?”

“Anh nói vậy, bọn họ là người nghe một chút liền sợ hãi, đừng không phải là đồng lõa của tôi.”

“Phải không? Nếu bọn họ chỉ là cùng cô bèo nước gặp nhau tự nhiên không có khả năng, nhưng bọn họ là thân thích của cô, quan hệ của các người không bình thường.”

“Thân thích? Cái này anh cũng tin sao, cái này bất quá là tôi bức cô ta đối với người công ty biên lời nói dối mà thôi, nếu không tôi làm thế nào có cơ hội đi vào?”

“Đây là lời nói dối sao? Tôi thiếu chút nữa đã tin, nhưng mà cô có biết hay không, Vương Thu Vân đã làm thế nào để vào được tập đoàn Ngân Tường làm nhân viên vệ sinh?”

Người bên trong lại không nói gì.

“Vương Thu Vân có phải nói cho cô, cô ta là xin vào làm hay không? Đối với cô ta mà nói cái này coi như là lời nói thật, nhưng trên thực tế, cô ta sở dĩ có thể đi vào công ty, là vì Phùng Vân Thư bảo nhân viên bên dưới nhận vào.”

“Anh nói cái gì?”

“Cô thực thông minh, hẳn là có thể nghĩ ra như vậy là cái gì chứ? Đúng, ngay từ đầu chúng tôi dựa theo quan hệ Vương Thu Vân nói đi tới quê của cô điều tra, kết quả là ông nội cô căn bản không có đường huynh đệ gì, loại quan hệ này tự nhiên cũng không tồn tại, nói như vậy chúng tôi tự nhiên cũng sẽ cho rằng các người hẳn là không phải thân thích gì, đây là chỗ thông minh của cô, nhưng toàn bộ những gì mà Phùng Vân Thư làm đã khiến tôi nảy sinh hoài nghi với loại kết quả này, Phùng Vân Thư sẽ không làm ra chuyện không hề có ích lợi gì cho bản thân, chúng tôi lại điều tra một lần nữa, phát hiện mẹ Vương Thu Vân cũng họ Lý, mẹ hai người mới là quan hệ chị em họ, quan hệ này cũng không tính là xa.”

Lê Ngan từ trong tay Đinh Hoài Đông đầu đầy mồ hôi tiếp nhận tư liệu vừa mới điều tra đến cùng với ảnh chụp từ trong máy tính nhà Vương Thu Vân lấy ra.

“Cô có biết cái này thuyết minh cái gì không?”

“Cái gì?” giọng Lý Mai bắt đầu có sự khác lạ.

“Cái này thuyết minh cô vốn không có tránh thoát tầm mắt của Phùng Vân Thư, bà ta vẫn luôn luôn chú ý tới cô, hoặc là theo sát cô. Mà thời điểm Vương Thu Vân nhận việc đúng là thời điểm cô bắt đầu gây án, bà ta nhất định là lúc ấy đã phát hiện ra cái gì, cho nên mới nghĩ đến muốn đem Vương Thu Vân đưa vào công ty của mình để dễ dàng theo dõi nắm giữ hành tung của cô, cho nên sau đó mới có chuyến đi Vân Nam.”

“Lần du lịch đó cùng Phùng Vân Thư có quan hệ gì?”

“Sự tình đã đến tình trạng này, cô vì sao không buông chị họ mình ra đã, chúng ta có thời gian để nói chuyện, tôi có thể đem tiền căn hậu quả chậm rãi

nói cho cô nghe.”

“Được rồi, anh đem sự kiện du lịch Vân Nam kia nói cho tôi nghe, tôi sẽ buông chị ấy ra.”

Lê Ngạn trong lòng vừa động, ý bảo đám người Lưu Cường tiếp cận về phía phòng.

“Phùng Vân Thư thông qua Khổng Á Nam đem những cô gái mà trước nay Cổ Thần Tường bao nuôi tụ tập cùng một chỗ, hợp thành chuyến đi lần đó, mục đích chính là mượn tay cô diệt trừ những cô gái cùng Cổ Thần Tường từng có quan hệ này.”

“Bà ta làm thế nào biết tôi sẽ giết chết những người này?”

“Bởi vì bà ta có khả năng ở thời điểm cô bắt đầu phạm án giết người liên hoàn liền đã nắm giữ động thái của cô, cho nên bà ta biết đối tượng mà cô lựa chọn giết, để thay cô sáng tạo một cơ hội như vậy.”

“Đúng, tôi là sẽ lựa chọn người như vậy, bà ta tổ giác hành vi phạm tội của tôi không phải có thể chấm dứt tôi, càng tốt hơn sao”.

“Kết quả như vậy bà ta không có khả năng được lợi lớn nhất, bà ta cần phiêu lưu thấp, lợi ích cao, cô giúp bà ta diệt trừ tất cả lo lắng, làm cho bà ta tương lai sống càng thoải mái càng vô lo.”

“Vậy bà ta làm thế nào biết tôi sẽ một lần giết chết mọi người? Bà ta hiểu biết tôi như vậy sao?”

“Tâm lý các cô nói thật tôi không phải thực rõ ràng, nhưng mà tôi nghĩ bà ta vì chính mình đã mua thêm hai món bảo hiểm”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Kết Cục Không Muốn Biết

“Hai món bảo hiểm nào?”

“Thứ nhất, Khổng Á Nam. Ở sau khi gặp được Khổng Á Nam cô ta có nói cái gì kích thích cô hay không, lúc ấy cô cho rằng cô ta là vô tình?”

“Đúng, cô ta có nói những lời làm cho tôi động sát niệm, cô ta nói mấy cô gái kia đều là từ nông thôn đến, lại một đám giống như đại tiểu thư, không rõ thân phận chính mình, cô ta nói Mạnh Lệ là tình phụ người khác, được người bao nuôi, tôi lúc ấy không biết người nam kia chính là Cổ Thần Tường, nhưng cái này làm cho tôi giống như thấy được chính mình, chính mình cảm thấy thực thanh cao, thật ra chỉ là mặt hàng hạ lưu trong mắt người khác.”

“Đúng, còn có món bảo hiểm thứ hai, thì đó là Cổ Thần Tường, nhìn thấy Cổ Thần Tường cô đã không còn có thể bình tĩnh, không còn có thể ngăn chặn cảm xúc chính mình.”

“Anh đoán thực chuẩn, sau khi nhìn thấy Cổ Thần Tường, tôi cảm giác mình tựa như một bao thuốc nổ tùy thời sẽ bùng nổ, tôi không thể không thật cẩn thận kìm nén cảm xúc chính mình, bởi vì sau khi tôi đem tất cả những gì của mình giao cho hắn, hắn nhìn thấy tôi lại giống như nhìn thấy một người xa lạ, đúng, hắn căn bản không biết tôi, cũng không nguyện ý nhớ rõ tôi, mà tất cả cái này với hắn mà nói không có ảnh hưởng gì, hắn vẫn sống tốt, nhưng cái này lại hủy đi cả đời tôi, làm cho tôi sống không bằng chết.”

Hơn nữa Khổng Á Nam nói Cổ Thần Tường bao nuôi không chỉ một nữ nhân, tôi bất quá là một trong đó, là giống như đồ ăn trên chợ, không thể ăn thì vứt, điều này làm cho tôi không tiếp thu được! Cảm thụ của tôi không ai biết được, tôi dùng răng đem cái cài tóc kia cắn đến nát, thẳng đến khi tôi giết Quý Trình Trình, tôi mới cảm giác bản thân thoải mái một ít, nhưng cái loại cảm xúc thoải mái này biến mất quá nhanh, tôi không thể không giết đi một người tiếp một người. Thẳng đến cuối cùng, tôi chân thật cảm giác được, chỉ có giết chết hai người khởi xướng nọ, Cổ Thần Tường cùng Phùng Vân Thư, tôi mới có thể hoàn toàn giải thoát, mới có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Nếu làm không xong chuyện này, tôi cho dù còn sống cũng chỉ là cái xác không hồn.”

“Cô không thấy chính mình rất là bi ai sao?”

“Đúng, vậy thì thế nào? Tôi ngay từ đầu chính là một con muỗi vô dụng, tự cho là mình có rất nhiều thủ đoạn cùng năng lực, có thể hút máu người khác, có thể làm cho người khác thống khổ, thật ra người khác căn bản là không sao cả, mà tôi thủy chung vẫn giẫy dụa ở trong mạng lưới mà con nhện đã bố trí, chưa từng có đi qua, tôi cả đời chỉ là một truyện cười, là đồ chơi cùng con rối của người khác, Phùng Vân Thư so với tôi mạnh hơn nhiều, vì cái gì bà ta sau khi làm nhiều chuyện vô si như vậy còn có thể sống tiêu dao tự tại như vậy? Bà ta có nghĩ tới tôi sẽ giết chết Cổ Thần Tường hay không, bà ta có vì thế cảm thấy hối hận hay không? Nếu bà ta còn có một chút thương tâm, ít nhất tôi cũng coi như thắng bà ta một ván.”

“Bà ta đối với Cổ Thần Tường chết có ý tưởng gì tôi không biết, nhưng mà có một điểm bà ta khẳng định nghĩ tới, đó là bà ta đã liệu chính mình sẽ có nguy hiểm, cái này chỉ sợ là Cổ Thần Tường chết gây cho xúc động duy nhất cho bà ta.”

“Ha ha, phải không? Hiện tại với tôi mà nói còn có ý nghĩa gì nữa, tôi nghĩ trên đời này duy nhất làm cho tôi vui vẻ chính là tìm được chị họ cùng Hương Hương, họ làm cho tôi có cảm giác gia đình, nhưng mà tôi không có quý trọng, còn làm phiền hà bọn họ, thực xin lỗi.”

Lê Ngan nghe đến đó, gấp gáp chạy tới hướng trong phòng, đám người Lưu Cường cũng theo đi qua.

“Mai từ! Mai từ!” Trong phòng truyền đến tiếng hô của Vương Thu Vân.

Hương Hương vẫn không nói gì đột nhiên tránh khỏi tay Bạch Tuyết Tĩnh, hướng trong phòng chạy tới, một bên chạy, một bên kêu, “Di ơi, di ơi!”

Chờ mọi người chạy đến trong phòng, thì thấy ngực Lý Mai đã cắm cây dao dùng để khống chế Vương Thu Vân, ngã vào trong lòng Vương Thu Vân, đôi mắt nguyên sáng tỏ bắt đầu trở nên chậm rãi mờ hồ.

“Mai từ đứng lên, chúng ta về nhà, chúng ta không cần gì hết.” Vương Thu Vân khóc nói.

Hương Hương cũng bỏ nhào vào người Lý Mai khóc rống lên.

“Kêu xe cứu thương!” Lưu Cường hô.

Lê Ngan đi qua ngồi xổm xuống bên người Lý Mai, nhìn ánh mắt Lý Mai chậm rãi nhắm lại, nói: “Cô chết đi như vậy cùng chết ở trong tay bà ta thì có gì khác nhau đâu, cô đến chết cũng bất quá là làm thỏa mãn tâm ý của bà ta.”

Chỉ thấy tay Lý Mai hơi hơi chấn động, Lê Ngan còn nói thêm: “Cô cần xin lỗi không chỉ là mẹ con Vương Thu Vân, còn có mười hai cô gái vô tội, nếu cô còn có một tia áy náy, để cho pháp luật đến thăm phán cô, cấp cho cha mẹ cùng người nhà họ thương tâm này một chút an ủi cuối cùng, cô không có quyền lợi cướp đoạt sinh mệnh chính mình.”

Một giọt lệ từ trong mắt Lý Mai nhẹ nhàng chậm rãi chảy xuống. . .

**

Một tháng sau ở văn phòng Lê Ngan, Lưu Cường nói gì đó với anh ta.

“Anh thực không muốn biết phán quyết cuối cùng của pháp viện sao?”

“Không nghĩ, tôi suy nghĩ đơn giản là tìm ra chân tướng, cấp cho người chết một câu trả lời, về phán quyết của quan tòa, quyết định của bọn họ cũng sẽ bị những nguyên nhân khách quan ảnh hưởng, không giống là một khi khởi án mưu sát, chân tướng chỉ có một.”

“Xã hội này chính là như vậy, nếu anh không thích, nó cũng có pháp tắc vận hành của nó, bóng tối vĩnh viễn cùng ánh sáng tồn tại song song, không bên nào chiến thắng bên nào, chẳng qua duy trì một cái cân bằng, để cho chúng ta sinh tồn ở trong kẽ hở.”

Nhược Nạp đẩy cửa đi đến, nhìn thấy Lưu Cường không khỏi sửng sốt: “Lưu đội hôm nay sao lại có thời gian rảnh đến chỗ chúng tôi? Án tử đều đã xong rồi?”

“Án nào cũng có thời điểm kết thúc, chỉ là tôi rất không muốn bởi vì có án mà đến, vậy thuyết minh sẽ không là án nhỏ.”

“Đúng, tôi cũng không hy vọng như vậy.” Nhược Nạp cười nói.

“Cô đó, nhóm cô không chào đón tôi đến, tôi đây mời các người đi, Tuyết Tĩnh vẫn nhớ cô, có rảnh đi tìm cô ấy, còn nữa, Lê Ngan có thời gian có thể đi cùng chúng tôi làm cái toạ đàm hay không, nói một chút về phác họa tâm lý.”

“Có thể, bất quá tôi sẽ thu học phí.”

Lưu Cường đi rồi, Nhược Nạp nói: “Vương Thu Vân hôm nay đã đi làm, tôi an bài bà ta phụ trách quét tước vệ sinh cùng nấu cơm, đứa nhỏ đã chuyển tới tiểu học trên trấn, hy vọng thời gian có thể làm phai nhạt đau đớn trong lòng bọn họ.”

“Tôi đã biết, hy vọng chuyện này có thể giúp họ.”

“Đối với Vương Thu Vân mà nói, từ sau khi chồng qua đời, giúp đỡ bà ta lớn nhất là Lý Mai, một sát thủ liên hoàn lãnh huyết vô tình như vậy, chính bà ta hiện tại cũng thực rồi rã, đối với Lý Mai là loại cảm tình như thế nào. Đúng rồi, Lưu đội có nói Lý Mai. . .”

“Anh ta vốn muốn nói, nhưng mà tôi không muốn nghe, kết cục Lý Mai chúng ta đều đoán được, cần gì lại nghe nhiều chi tiết không muốn nghe.”

Nhược Nạp gật gật đầu.

“Bỏ chút thời gian, đi tới nhà bạn của cô một chuyến đi, xem có thể phát hiện manh mối gì hay không.”

“Lá thư này anh có nhìn ra cái gì hay không?”

“Trừ nghi vấn mà cô đưa ra, còn có một điểm, thời gian không phù hợp.”

“Tôi cũng chú ý tới, nhưng cái đó có năng lực thuyết minh cái gì đây?”

“Cái này giống một trò chơi ghép hình, không tìm đến một miếng cuối cùng, cô vĩnh viễn cũng đoán không ra vị trí cùng ý nghĩa của mỗi một miếng, đương nhiên cũng không biết thứ này đến tốt cùng là cái gì?”

Toàn bộ án đều chỉ có một chân tướng, đối với chúng ta thường thường ở trong quá trình tìm được chân tướng duy nhất này, nhìn thấy rất nhiều thứ thật đáng buồn, thật đáng giận, người cùng chuyện đáng thương, vì thế tìm được kết quả duy nhất này sẽ không làm cho chúng ta cảm thấy sung vẻ cùng thoải mái, ngược lại sau khi biết kết quả chúng ta sẽ cảm thấy trầm trọng thậm chí bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đại Hội Toàn Thể Cảnh Sát Nhân Dân

Trong phòng họp lớn lầu chín cục công an đang diễn ra đại hội cảnh sát nhân dân.

“Các đồng chí: Hôm nay chúng ta triệu tập toàn bộ tới đây để tuyên thệ động viên trước đại hội, chủ yếu là quán triệt tinh thần hội nghị chuyên đề công tác ngày 29 tháng 7 cục thành phố, đối với cục ta hợp thành tuần tra đề phòng, đội ngũ quản lý đội công việc trọng điểm xử lý tốt mời điều đi, an bài công việc khác, lấy lòng tin cùng quyết tâm trước đó chưa từng có, cường độ cùng lực độ trước đó chưa từng có, ở không khí toàn cục trên dưới xây dựng nồng hậu, bảo đảm hợp thành tuần tra đề phòng có được hiệu quả thực tế, bảo đảm đội ngũ xây dựng được điểm bảo vệ mẫu chốt, vì hoàn thành tốt năm mục đảng uỷ tiêu cục đã xác định mà đặt ra trụ cột vững chắc.

Chúng ta cần thực hiện được các mục tiêu: 1. Giảm số lượng các vụ án. Thông qua tuần tra, cử lực lượng lớn túc trực trên đường, khiến cho tội phạm kinh sợ không dám hành động. 2. Bắt tại hiện trường. Khi tuần tra phát hiện khả nghi, lập tức theo dõi, tiến hành phương thức bắt giữ khiến tội phạm không chạy được. 3. Tạo hình tượng. Tiến thêm một bước trong việc tạo hình tượng người cảnh sát nhân dân tốt đẹp trong mắt người dân, để họ cảm thấy được sự an toàn do chúng ta bảo vệ.

Căn cứ yêu cầu của Đảng uỷ cục thành phố, hiện tại tiến thêm một bước đối với toàn bộ cảnh lực bố trí tuần phòng khu vực huyện, có sự thay đổi nhỏ như sau:

Bố trí cảnh lực tuần phòng nội thành:

1. Bố trí cảnh lực tuần tra ban ngày.

Tăng thêm tuần tra khoảng thời gian trọng điểm từ 7:30 đến 18:00

Các chi đội đặc công...”

Bàng Ngọc Phong duỗi lưng một cái, tối hôm qua đi đột kích tội phạm trộm cắp, sáng về không kịp tắm, mới ăn được chút điểm tâm đã nhận được tin báo, chín giờ đến cục thành phố tham gia hội nghị toàn bộ cảnh sát, hội nghị do Phùng Cục trưởng trẻ tuổi tài cao chủ trì, là người quyết đoán có tố chất lãnh đạo, suy nghĩ rộng, hội nghị lần này đi theo tinh thần của hần, hợp nhất cảnh sát, tạo nên một khối mạnh nhất.

Đang suy nghĩ, Tiểu Lưu bên cạnh huých huých tay, Bàng Ngọc Phong nhìn hần một cái, Tiểu Lưu chỉ chỉ phía trước, thì ra Phùng cục trưởng Chính Nhất trên đài hội nghị đang nghiêm túc nhìn phía dưới, Bàng Ngọc Phong vội vã ngồi nghiêm chỉnh, nghe thấy Phùng Cục trưởng dừng phương án đang đọc lại, hắng giọng một cái: “Tôi xin dừng một chút, các đồng chí, vấn đề này rất quan trọng, mọi người thử suy nghĩ xem, chúng ta đã bao lâu không tổ chức hội nghị lớn như thế này, toàn cục có hơn 1.000 cảnh sát thì hôm nay có 900 người tới dự, còn lại đều đang ca trực, điều này nói lên cái gì?”

Điều này nói rõ đại hội lần này rất quan trọng, sợ là truyền lời từ người này qua người khác là không đủ, tôi muốn mỗi người các vị tự nghe lấy, tại sao? Tránh tương lai xảy ra vấn đề, cục Đảng ủy quyết định rất rõ, phương án này chúng ta phải làm cẩn thận, không cho phép chạy theo hình thức, qua loa, bắt luan là phòng, phân cục, đồn công an, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đảm bảo chống lại khảo nghiệm, khảo nghiệm là cái gì? Điều tra cẩn thận, cục Đảng ủy chế định phương án này sẽ phải hoàn thành, tôi sẽ đi kiểm tra, từng đơn vị, từng tổ đều là tôi đi kiểm tra, tôi sẽ không cho bất kỳ ai được phép sơ hở, để mọi người phải chuẩn bị thật tốt, một khi tôi kiểm tra được mọi người lười biếng, không dựa theo phương án thi hành, lúc ấy người phụ trách phải tới gặp tôi, tôi bất kể là lỗi do cảnh sát, tôi chỉ quản người phụ trách, tôi muốn hỏi các vị, các vị rốt cuộc có thi hành được cương vị không, có năng lực quản lý không? Nếu như không có, để tôi cho nghỉ, thay người khác, nếu không tìm được, tôi sẽ thay người đó chủ trì công việc!

Hội nghị lần này vô cùng nghiêm túc, nhưng tôi phát hiện một vài bộ phận đồng chí vẫn không biết, lại ở chỗ này ngủ? Đồng chí như thế này là chống đối tôi, không tôn trọng Đảng ủy, là có lỗi với người phụ trách mình, nếu như ở trong công việc tương lai, đồng chí chạm vào tuyến, vượt quá vị trí, phạm vào sai lầm, vậy đồng chí có thể nghĩ là do những gì làm ra hôm nay tạo thành! Được rồi, đợi đại hội xong tôi sẽ lại nhắc nhở, Chu Chính ủy, anh tiếp tục đọc phương án đi”.

Chu chính ủy gật đầu tiếp tục nói:

“2. Bố trí lực lượng tuần tra ban đêm.

Công khai tuần tra thời gian trọng điểm từ 18:00 tới 23:00

[1] Chi đội cảnh sát giao thông.

① Đường Thất Lộ. Bắc tới Bắc Ngoại Hoàn, nam tới giao lộ giữa Tây Ngoại Hoàn cùng đường Triều Dương. ② Đại lộ Hải Vận ③ Đường cái Xán Dương

Mỗi ngày cho hai xe tuần tra. Mỗi xe một tổ, một tổ sáu người, người phụ trách: Các trung đội trưởng.

Tuần tra điểm đậu xe: 10 trạm gác, trung tâm thành phố, bệnh viện.

Mỗi ngày bố trí một tổ chịu trách nhiệm tuần tra từ 23:00 đêm tới 7:30 sáng hôm sau, từ đội cảnh sát giao thông có trách nhiệm ngày hôm đó, tổ tuần tra ban đêm chịu trách nhiệm xử lý chuyển giao án giao thông trái pháp luật. Trang bị một ban xe cảnh sát, người có trách nhiệm: Lãnh đạo trực ban chỉ huy ngày hôm đó.

[2] Đội đặc công: Tuần tra đoạn đường Kim Giang, đường Xây Dựng, đường Trường Thọ.

Mỗi ngày cho hai tổ tuần tra, mỗi tổ sáu người, hai xe cảnh sát, người phụ trách: XXX, XXX...

Tuần tra điểm đậu xe: các trường tiểu học, cửa các công ty.

[3] Cơ quan cảnh sát nhân dân tuần tra tổ A [Do nữ cảnh sát phụ trách] chịu trách nhiệm cơ quan huyện Đảng, khu sinh hoạt.

Quảng trường Kim Giang. Bao gồm quảng trường, hồ nhân tạo. Nam viện, Bắc viện, Đông viện trong viện chính.

Sáu cảnh sát nhân dân, hai xe cảnh sát, người phụ trách: các tổ trưởng từng tổ tuần tra ngày đó.

Tuần tra điểm đậu xe: Nam viện, Bắc viện, Đông cửa viện.

[5] Cơ quan cảnh sát nhân dân tuần tra tổ B [Cảnh sát hình sự, trinh thám làm chủ] phát huy năng lực, chịu trách nhiệm đối với các cửa hàng gần khu vực quảng trường.

Sáu cảnh sát nhân dân, hai xe cảnh sát, người phụ trách: Các tổ trưởng từng tổ tuần tra ngày đó.

Tuần tra điểm đậu xe: Trung tâm thương mại Ginza, chợ cửa Bắc.

[6] Cơ quan cảnh sát nhân dân tuần tra tổ C [Chi đội trị an làm chủ] phát huy chức năng quản lý trị

[6] Cơ quan Cảnh sát nhân dân thành phố ở [phân đội] an ninh đang phát huy chức năng quản lý an ninh, nhân viên phụ trách khu tụ tập vui chơi, nơi công cộng.

Sáu cảnh sát nhân dân, hai xe cảnh sát, người phụ trách: các tổ trưởng từng tổ tuần tra ngày đó.

Tuần tra điểm đầu xe: Phú Nguyễn Thương Thành, đường quảng trường dành riêng cho người đi bộ.

[7] Thường phục.

Tùy cảnh sát hình sự thành phố, mỗi ngày xuất ra một thường phục khác nhau cho các tổ tuần tra, ở đường quảng trường dành riêng cho người đi bộ, đường Thất Lộ, điểm đỗ xe phía Nam và phía Bắc thường bắt được nhiều trộm, "hai đoạt một trộm", cho phép hành động bắt giữ công khai.

Sáu cảnh sát nhân dân, một xe, người phụ trách: Bàng Ngọc Phong.

Tuần tra điểm đầu xe: Không.

Tiếp theo là phương án tuần phòng, cục Đảng ủy đưa ra yêu cầu: Không tranh luận, không chờ đợi, không lười biếng, dốc toàn lực ứng phó, kiên trì bền bỉ nắm chắc, tuyệt đối không được để tình huống phê bình của cục thành phố xảy ra. "Không tranh luận" chính là, muốn từ sâu trong nội tâm hiểu được tầm quan trọng của công việc, không gây ra chuyện bất lợi với công việc tuần tra, lời nói đi đôi việc làm, từ tư tưởng trở đi, luôn hành động nghiêm túc, nghiêm khắc làm theo những yêu cầu của cục Đảng ủy đưa ra. "Không đứng nhìn", chính là, hải tự thể nghiệm tham dự vào trong tuần tra phòng vệ, từ thành viên Đảng ủy đến người phụ trách đơn vị đến cảnh sát nhân dân cơ sở, cũng phải tích cực hành động, dựa theo phương án tuần tra phòng vệ huyện cục an bài cùng phân công chức trách nhiệm vụ, chú tâm mở rộng khu thuộc trực, không ngừng tuần tra phòng vệ tổng khu vực; "Không chờ đợi" chính là, mở rộng tuần tra phòng vệ phải kiên quyết tránh khỏi tâm tình hóa, tuyệt đối không có thể bắt bắt ngừng ngừng, một hồi lạnh, một hồi nóng, phải kiên trì phát lực kéo dài, tác chiến lâu dài, không thể có nửa điểm lười biếng. Tóm lại, phải thông qua tham hỏi, đẩy mạnh ý thức "Lính hội ý đồ, dung nhập vào đại cục", dưỡng thành thói quen "Đoàn kết hợp tác, hợp thành tác chiến", rèn luyện năng lực "Một cảnh sát đa năng, tổng hợp chấp pháp", ở trong tuần tra phòng vệ biểu hiện ra tài hoa cá nhân, thắng được không gian tiến bộ, tăng lên hình tượng toàn cục.

Tiếp theo mời Phùng cục trưởng phát biểu."

"Mới vừa rồi Chu chính ủy đã truyền đạt công việc, có thể nói vô cùng toàn diện, tỉ mỉ, tôi hoàn toàn đồng ý. Có mấy vấn đề mấu chốt, tôi xin nhắc lại một chút.

Thời gian tuần tra là quan trọng hơn, đối với chuyện này, các tổ tuần tra và toàn thể nhân viên tuần tra, phải thi hành tốt không hơn không kém, tuyệt đối không cho phép chuyện tốp đi muộn, tốp về sớm. Ngoài thời gian thị cục thống nhất an bài tuần tra, phải căn cứ khu trực thuộc trị an và tình hình xảy ra vụ án, các đồ công an tự sắp xếp lộ tuyến điều tra, đem hai nhiệm vụ của cảnh tại chỗ và tuần tra an ninh khu vực quản lý làm một, bảo đảm toàn bộ ngày 24h có cảnh sát nối tiếp cảnh sát, không để không có cảnh sát tuần tra. Đồn công an phải kiên quyết làm được: Mỗi ngày ít nhất có hai cảnh sát nhân dân cố định trực ban trong đó một người trực trong đồn, một người chỉ huy trực ban tuần tra.

Phải kiên trì lãnh đạo dẫn đầu. Chúng ta thường nói "Đàn nhận bay cao do con nhận đầu đàn dẫn", một người phụ trách đơn vị chủ yếu là phụ trách dẫn dắt công việc, phát huy tác dụng thể nào thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hiệu quả công việc, quyết định công tác kiểm tra là thế nào. Về lãnh đạo đi đầu tham gia tuần tra, yêu cầu tổng thể của Cục đảng ủy là: Tiếp tục thực hành chế độ cục lãnh đạo mỗi ngày chỉ huy trực ban, cán bộ bậc trung tham dự việc tuần tra cụ thể, cục lãnh đạo và cán bộ bậc trung phải vừa làm chỉ huy vừa làm người chiến đấu, đi đầu nghiêm túc, cùng các cảnh sát nhân dân sống vai chiến đấu, điều tra phá án và ổn định tuyến đầu, chỉ huy đi lên trước, làm việc tại hiện trường, giám sát cẩn thận. Người phụ trách các đồn công an cũng phải sắp xếp các tổ tuần tra, tham dự trách nhiệm tuần tra hàng ngày, tuyệt đối không thể xuất hiện việc chỉ có cảnh sát nhân dân tuần tra, thành viên ban làm việc đứng giờ.

Phải giữ nghiêm quy định tuần tra. Đầu tiên, phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh “Pháp luật cảnh sát nhân dân” theo quy định của luật pháp, trong công tác kiểm tra phải có trình tự tiêu chuẩn, từ chuyên ngành quy phạm, làm tốt công tác lấy chứng cứ và tuyên truyền pháp chế hiện trường, bảo vệ cảnh sát nhân dân nghiêm ngặt chấp pháp, hình tượng tốt đẹp chấp pháp văn minh, kiên quyết ngăn chặn việc tùy tiện chấp pháp, chấp pháp không nghiêm ngặt xảy ra. Sau đó phải phối hợp với toàn bộ trang bị, đảm bảo hậu cần, khâu trị an phải nghiêm khắc dựa theo yêu cầu quy phạm tuần tra, lập tức trang bị vật dụng cho các đơn vị tuần tra, tiến hành kiểm tra, bảo dưỡng lại một cách chắc chắn, cập nhật kịp thời, tiến hành đổi, mua mới kịp thời những trang thiết bị không phù hợp yêu cầu an toàn kỹ thuật, cũng tổ chức tốt việc chuẩn bị lớp huấn luyện, đề cao kỹ năng vận dụng của cảnh sát nhân dân. Ba là cường hóa tự bảo vệ mình. Trong kiểm tra, thẩm tra nhiệm vụ công tác của cảnh sát, mọi người phải luôn cảnh giác cao độ, phải có dự án và cách đối phó chính xác, kiểm tra kỹ càng việc phân công, vị trí đứng, nghiêm ngặt chứng thực với đối tượng kiểm tra, thẩm tra đối tượng lục soát, không chế thi thố. Phương diện này, chúng ta triển khai kiểm tra ban huấn luyện chiến thuật, mọi người phải học để áp dụng. Bốn là phải chuyển giao vụ án một cách nghiêm ngặt. Trong hoạt động tuần tra hàng ngày và lúc chờ nhiệm vụ, nếu phát hiện các hành vi phạm tội, vi phạm pháp luật và mệnh lệnh từ cấp trên truyền xuống thì phải xử lý kịp thời rồi theo yêu cầu mà tiến hành chuyển giao. Trung tâm chỉ huy, trị an, pháp chế đôn đốc các phòng chuyển giao vụ án, công việc đúng giờ và tiến hành kiểm tra chéo, phòng ngừa việc xử phạt nhẹ hoặc không xử phạt.

Phải cường hóa việc giám sát khảo hạch. Thị cục tiến hành khảo hạch rồi thưởng phạt, có thể nói trước đó là chưa từng có, điều này cũng đã rung một hồi chuông báo động cho chúng ta. Bước kế tiếp chúng ta phải cường hóa việc giám sát khảo hạch mấy phương diện từ trên xuống. Một là phải nghiêm khắc bố trí cảnh sát điểm danh. Hai là cường hóa giám sát kiểm tra. Ba là phải nghiêm khắc khảo hạch, thưởng phạt. Ở đây, Cục đảng ủy nhắc lại: Phàm là cảnh sát nhân dân bị cảnh cáo phê bình một lần thì hủy bỏ tư cách bình bầu trong một năm, trong vòng một năm không được chọn làm việc; phàm cảnh sát nhân dân bị cảnh cáo, phê bình hai lần thì phải huấn luyện một năm đồng thời người phụ trách phòng, đội đó phải cho chuyển công tác; phàm là cảnh sát nhân dân bị cảnh cáo phê bình ba lần; người phụ trách phòng, đội cho miễn chức; phàm phòng đội bị cảnh cáo phê bình một lần thì người phụ trách bị mất tư cách bình bầu trong một năm, bị cảnh cáo phê bình đến lần thứ hai thì người phụ trách bị miễn chức. Đối với chuyện này, mọi người phải ghi nhớ thật kỹ.

“Được rồi, tôi chỉ nói đến đây thôi, cảm ơn mọi người”.

Chương 51: Tuần Tra

“Bàng đội, đi chậm chút nào!” Sau khi tan họp, Tiểu Lưu đi theo phía sau Bàng Ngọc Phong.

“Tiểu tử kia, nhanh chân lên một chút, trở về lập tức nhấn nhủ mọi người tinh thần của hội nghị, gọi điện thoại thông báo cho các đồng chí khác, chuẩn bị tinh thần là việc cho tốt, người nào cũng phải cẩn thận, nếu gây ra rủi ro thì tôi không tha cho đâu. Ăn tối hôm qua, xem xem buổi tối những ai không tuần tra thì cả đêm ngồi thẩm tra cho tôi.”

“Trước kia thường xuyên có công việc, lúc nào các anh em cũng bận rộn, làm sao mà gấp gáp như vậy được?”

“Trước kia là trước kia, cậu có nhớ lúc Phùng cục trưởng mới từ thành phố T điều đến, Vương cục dẫn chúng ta đi thành phố T học hỏi, khi đó có ý muốn thăm dò tin tức làm việc của vị lãnh đạo này, cậu có biết không, khi đó T thị đầy đường xe cảnh sát, nhất luật theo đèn báo hiệu, tuần tra 24/24h mỗi ngày, tuyệt đối không có một lỗ hổng, cảnh sát bên đó rất chuyên nghiệp, có việc lập tức xuất phát, lúc đó tôi cho rằng họ như vậy là vì nghênh đón chúng ta, sau người đội trưởng bên đó lên nói cho tôi, bọn họ phải trải qua nhiều thay đổi mới có được cục diện như vậy, bây giờ nhìn xem, Phùng cục đúng là muốn hành động rồi, tôi làm sao không gấp gáp triển khai cho được”.

“Vẫn là Bàng đội khôn khéo, linh ngộ tinh thần thấu triệt” Tiểu Lưu cột nhà nói.

“Không phải là tôi thể hiện, mà là các cậu còn quá non nớt. Đúng rồi, đêm nay ai tuần tra?”

Tiểu Lưu mới nhận được tin từ phòng chỉ huy về nhóm tuần tra hôm nay.

“Bàng đội, đêm nay có anh, Bảo Tử, Tiểu Cương, còn có Mao Mạnh mới tới, Tiết Lan”.

“Vậy cậu cùng Đại Dũng ở nhà thẩm tra án tử. Đừng có lơ đãng mà quên việc đó, chuyện tôi vừa an bài, lo mà làm cho tốt”.

“Anh nói nhanh quá, tôi quên mất rồi, lập lại lần nữa đi!”

“Tiểu tử thú này!”

Tiểu Lưu tránh thoát một chương của Bàng Ngọc Phong, cười chạy.

Tiểu Lưu tên thật là Lưu Kiệt Minh, đi theo Bàng Ngọc Phong đã ba, bốn năm, là một tiểu tử cơ trí, hành văn không tồi, là một mầm non có hi vọng.

5:30 chiều, Bàng Ngọc Phong từ phòng thẩm vấn đi ra, Đại Dũng to con theo sát phía sau.

"Bàng đội, lão tiểu tử đó miệng cứng ghê”.

“Mua bán một lượng hàng như vậy, hẳn không thể nào làm một mình, khẳng định là có đồng bọn, chứng cứ chúng đang nắm giữ hiện tại là do người đi đường cung cấp, không thể bắt giữ hẳn, hẳn là tên giả hoạt, tự nhiên hẳn biết được chúng ta chưa nắm được chứng cứ sát thực, chỉ cần cẩn thận rằng không mở miệng, chúng ta chỉ có thể giương mắt nhìn”.

"Vậy làm sao bây giờ?”

“Quá 24 giờ, để cho hắn đi”.

"Để cho hắn đi? Nhưng mà...”

“Cái này là thả con săn sắt bắt con cá rô, chúng ta muốn một lưới bắt hết thì cần phải làm bộ thả người, để cho bọn chúng chột dạ mà thủ tiêu tang vật, lúc ấy một mẻ bắt trọn”.

"Vâng!" Đại Dũng hưng phấn mà đứng nghiêm, la lớn.

“Bàng đội, Bàng đội, 6 giờ anh phải đi tuần tra đấy, đừng quên nhé” Tiểu Lưu thấy Bàng Ngọc Phong từ phòng thẩm vấn đi ra ngoài, vội vàng nhắc nhở.

“Này này, trí nhớ tôi vẫn tốt lắm”.

“Mọi người đều đi ăn cơm cả rồi, anh chưa ăn phải không? Hay là gọi bọn họ mang về?”

“Thôi khỏi, phiền phức quá, trong nhà tôi còn có mì ăn liền, tôi ăn qua loa chút không sao”.

“Thế cũng được, đúng 6 giờ điểm danh ở phòng trực ban”.

“Biết rồi. Đại Dũng thay tôi làm tốt rồi, cậu cẩn thận việc của cậu đấy”.

“Bằng đội, anh yên tâm, tôi cùng Cường Từ tuyệt đối thẩm tra hấn tới chết”.

Đúng 6 giờ, các tổ tuần tra đã có mặt đầy đủ ở phòng trực ban, cục trưởng chỉ huy trực ban nói vài câu, mọi người liền bắt đầu đi tuyến đường riêng của mình, Bằng Ngọc Phong nhìn lại tổ viên đội mình, Bảo Từ cùng Tiểu Cường mới tốt nghiệp hơn một năm, từ đó đi theo mình nhưng vẫn còn chút ít xúc động, Đại Cường coi như người đã lâu năm trong nghề, mặc dù mới mới quá 30 tuổi nhưng đã ở trong đội cảnh sát hình sự năm, sáu năm, tương đối chứng chạc, Mao Manh cùng Tiết Lan thì năm nay mới thi nhân viên công vụ, nhìn qua chỉ như những cô gái mới lớn, văn nhả yếu đuối, quyền cước không được, chưa hề bị thương bao giờ, không biết gặp phải tình huống thì có biết đường mà xử trí không.

“Như vậy đi, Bảo Từ, Mao Manh cùng tôi một tổ, Đại Cường, Tiểu Cường cùng Tiết Lan một tổ, lên xe đi thẩm dò, nếu có biến kịp thời liên lạc”.

Mao Manh dáng người cao gầy, hay cười nói, ở trong đội vốn có nhân duyên không tệ, vừa nghe cùng Bằng đội một tổ, hưng phấn mà nói: “Bằng đội nhất định phải chỉ giáo nhiều cho em, em nghe nói anh bắt trộm rất có nghề”.

“Cô còn phải học nhiều, tôi tới hơn một năm rồi còn chưa học được chút ít nào đâu.” Người được mọi người gọi là “Bảo Từ” – Vương Chí Bảo cười nói.

Tiết Lan trắng nõn thanh tú hỏi: “Bằng đội, chúng ta có mang cảnh phục không?”

Không cần mang cảnh phục thường xuyên, để trên xe là được. Giờ bắt đầu tuần tra thôi”.

Ước chừng tầm 9 giờ, Bằng Ngọc Phong nhìn đồng hồ trên tay nói với Vương Chí Bảo: “Lão tặc kia vào phòng giam đủ 24 giờ chưa?”

“Đủ rồi, cùng lắm giam hấn đến 8 giờ tối nay là phải thả rồi”.

“Đại Dũng hấn đã thả hấn ra ngoài, tôi nhớ là đám kẻ trộm này ở bên cạnh trạm xe”.

“Phía Bắc có một khu nhà ổ chuột, hang ổ của hấn ở chỗ này”.

“Đúng lúc chúng ta đi tuần tra, đi xem một chút, nói không chừng Đại Dũng đang ở đâu đây. Tiểu Mao, gọi điện thoại cho bên Đại Cường, nói với bọn họ chúng ta đi tuần phía Bắc, để bọn họ tiếp tục tuần tra, có biến kịp thời liên lạc”.

“Vâng, Bằng đội” Mao Manh chịu trách nhiệm liên lạc dứt khoát nói.

Bằng Ngọc Phong lái xe theo hướng Bắc, tới gần trạm xe người đi lại tấp nập, ồn ào, nhưng ngay sau khi xe chạy tới phía sau trạm xe, tựa như cảnh vật thay đổi, nơi này nhà cửa đổ nát, đường xá gồ ghề, hai bên đường đầy những rác thải bốc mùi hôi thối, vệ đường có mười bóng đèn thì tới tám bóng không sáng, còn lại hai bóng đang sáng thì cũng như sắp tắt tới nơi, ánh sáng lù mù, trên căn bản là không thấy gì. Thình thoảng có mấy người qua lại, những cô gái nhuộm tóc sặc sỡ, uống rượu say mềm, đi lạng lạng choạng, vài tên đàn ông cũng say be bét ngهنh ngang qua lại.

“Đây là chỗ nào?” Mao Manh không khỏi hỏi.

“Đây là nơi bẩn nhất chỗ chúng ta, chỗ này có đủ các loại người, lưu manh trộm cướp đều tụ tập chỗ này, người bình thường không có ai đi tới đây, bởi vì chắc chắn không thể nguyên vẹn đi ra ngoài” Vương Chí Bảo giải thích.

Bằng Ngọc Phong vừa lái xe vừa xem xét hai bên, ở phía sau một đồng đồ bỏ đi thấy một chiếc xe quen thuộc, hấn là bọn Đại Dũng.

“Tôi đi xem tình hình, Bảo Từ cảnh giới cho tốt”.

Bằng Ngọc Phong đi ra ngoài, tới một tòa nhà đổ nát hai tầng, Đại Dũng cùng Cường Từ đang theo dõi đối tượng.

“Tình hình như thế nào?” Bằng Ngọc Phong rút một điều thuốc ra cho bản thân rồi đưa cho Đại Dũng nghiệm thuốc lá.

Đại Dũng cười hi hi nhận lấy điều thuốc nói: “Bằng đội, anh tới thật kịp thời, lão già kia sau khi được thả lập tức chạy về hang ổ, giờ chưa được 1 giờ, chúng tôi chưa hành động. Sợ hấn phản kích mà chạy mất”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ngoài Ý Muốn

“Từ trong cục ra ngoài hẳn lập tức về đây?” Bàn Ngọc Phong cảm giác có điểm gì không đúng.

“Vâng, có chuyện gì sao?” Đại Dũng hỏi.

“Từ lúc bắt lão ta vào cục, tôi có tới lục soát nhà hắn, bên trong nhà không có gì cả, chỉ có một cái giường, không hề có đồ ăn nước uống, chúng ta thẩm tra hắn cũng đã 24h, hắn không hề ăn uống gì, theo lẽ thường mà nói, sau khi hắn được thả ra sẽ lập tức đi ăn gì đó, vì sao lại vội vã về nhà như vậy?”

“Đúng là có chút kỳ quái, từ lúc hắn ra khỏi cục, lập tức không ngừng đi về, chẳng lẽ có chuyện gì sao?”

“Lúc Cường Từ thẩm vấn hắn không hề lộ diện, đang để cho cậu ta đi nghe ngóng động tĩnh, lão ta lúc này như con cá trạch, vạn nhất phát hiện ra dấu vết gì sẽ lẩn mất, không dễ gì tìm lại hắn”.

“Tôi đi đây” Cường Từ nói một tiếng sau đó đi lên lầu.

“Không thể nào, chúng ta rất cẩn thận, hắn không thể nào phát hiện”.

“Cẩn thận một chút không thừa”.

Lúc này bộ đàm của Bàn Ngọc Phong vang lên: “Bàn đội, Bàn đội, nghe được xin trả lời”.

“Tôi Bàn Ngọc Phong đây, nói đi”.

“Đụng phải một gã say rượu ngã ở đường, chúng tôi đưa hắn đi bệnh viện”.

“Đi đi, cứu trợ cũng coi như chức trách tuần tra”.

“Bây giờ chúng ta đổi thành loại nghề nghiệp dịch vụ rồi” Đại Dũng nói.

“Tình thế cần chứ sao”.

Tầm 20 phút sau, không thấy Cường Từ xuống, Đại Dũng liên tục nhìn đồng hồ đeo tay: “Có chuyện gì không biết, sao không thấy báo tiếng nào chứ?”

“Tình huống có chút kỳ lạ, đi, đi lên xem sao” Bàn Ngọc Phong nói.

Bàn Ngọc Phong cùng Đại Dũng vội vã lên lầu hai, lên tới nơi không thấy Cường Từ đâu, nơi gọi là nhà của lão trộm kia cửa khép, Bàn Ngọc Phong đẩy cửa đi vào, không phát hiện ra bất kỳ ai trong nhà.

“Không thấy người!”

Đại Dũng vọt vào trng phòng, xem xét xung quanh một phen, không thấy cả lão già kia và Cường Từ.

“Sao lại không thấy Cường Từ? Có lẽ cậu ta bám theo, tôi gọi điện thoại chút xem” Đại Dũng lấy điện thoại di động ra gọi cho Cường Từ nhưng không có ai nghe máy.

“Nếu xảy ra chuyện gì, Cường Từ cũng sẽ báo cho chúng ta một tiếng, cho dù không kịp cũng sẽ lưu lại dấu hiệu, cậu ta không phải lính mới, không thể nào làm việc điên cuồng như vậy” Bàn Ngọc Phong có chút nghi ngờ nói.

“Bàn đội, anh tới xem này, chỗ này có dấu vết hắn là có đồ mới bị lấy đi” Đại Dũng chỉ vào đầu giường, dưới đất có vết một khối lập phương, xung quanh bám đầy tro bụi, duy chỉ có chỗ đó là sạch sẽ.

“Hắn chạy rồi sao?”

“Chỗ này không có cửa sau, hơn nữa chúng ta không phải ngày đầu bám đuôi, tôi không tin hắn có thể phát hiện chúng ta”.

“Đừng mạnh miệng, chuyện gì cũng có thể phát sinh, cậu là cảnh sát hình sự lão làng, hắn cũng thân kinh bách chiến”.

“Vậy giờ làm thế nào? Chỉ mong Cường Từ có thể đuổi theo hắn, đây là hi vọng cuối cùng” Đại Dũng hơi chán nản nói.

“Được rồi, chúng ta rút lui trước, sau đó đợi điện thoại Cường Từ”.

Đại Dũng đi theo Bàn Ngọc Phong ra phía sau cửa.

“Không được, tôi phải gọi điện thoại Cường Từ” Vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra bấm gọi lần nữa.

Trong góc phòng tối om truyền đến thanh âm “ừ ừ”, Bàn Ngọc Phong cảm giác có điểm gì đó khác lạ, kéo Đại Dũng. Đại Dũng không hiểu nhìn nhìn Bàn Ngọc Phong, Bàn Ngọc Phong nói: “Có gì đó”.

Nói xong đi tới góc trong, tiện tay lấy đèn pin nhỏ trong túi quần ra, tìm kỹ từng chỗ.

"Đại Dũng, mau tới, là Cường Tử".

Đại Dũng vội vàng đi tới, là Cường Tử đang té xỉu trong góc, điện thoại trong tay đang rung, nếu không phải là Bảng Ngọc Phong thận trọng, đúng là không phát hiện được.

"Chuyện gì xảy ra? Cường Tử, Cường Tử".

"Đừng la lớn, có vẻ cậu ta bị thương" Bảng Ngọc Phong đứng lên, sờ vào đầu Cường Tử, cảm giác dính dính, làm cảnh sát lâu năm mặc dù không nhìn cũng biết là cái gì.

"Nào, đỡ cậu ấy lên lưng tôi, đưa cậu ấy đi bệnh viện".

Đại Dũng cúi người xuống nói với Bảng Ngọc Phong.

"Khoan đã" Bảng Ngọc Phong đỡ Cường Tử lên lưng Đại Dũng, một bên vịn vai Đại Dũng, lấy điện thoại di động ra: "Đại Cường, các cậu đang ở đâu? Mau tới nhà lão già trộm kia, mau lên, Cường Tử bị thương, tôi cùng Đại Dũng đưa cậu ta tới bệnh viện, các cậu tới đây trông chừng, không thấy lão ta đâu, rất có thể là đã chạy thoát, các cậu nhanh chóng tới xem xét hiện trường, xem có phát hiện gì không, được rồi, Cường Tử có chuyện gì tôi sẽ báo cho các cậu biết. À, đúng rồi, Bảo Tử cùng tiểu Manh đưa người kia đi bệnh viện rồi hả, ừ, ừ, nếu bọn họ về thì nói cho bọn họ một tiếng, không cần chờ tôi, được rồi, cứ như vậy đi".

Bảng Ngọc Phong gác má, giúp Đại Dũng mở cửa xe đặt Cường Tử vào trong xe, tự mình lái xe tới bệnh viện gần nhất.

Lái xe được nửa đường thì Bảng Ngọc Phong chạm xe tổ mình, Bảo Tử mất sáng liền thấy Bảng Ngọc Phong đang lái xe.

"Đây không phải là Bảng đội sao? Sao lại ở xe bọn Đại Dũng?"

"Bọn Đại Dũng ở đây sao?" Mao Manh có chút kỳ quái hỏi.

"Đây là đường đi bệnh viện, xảy ra chuyện gì sao?" Bảo Tử đột nhiên nghĩ nói.

"Chúng ta quay xe đi theo xem sao".

Bảo Tử lái xe tới đoạn quay đầu quanh lại, hướng bệnh viện đi tới.

Ở cửa bệnh viện nhìn thấy Bảng Ngọc Phong cùng Đại Dũng đỡ Cường Tử từ trên xe xuống, Bảo Tử cùng Mao Manh vội vã xuống xe chạy tới hỏi: "Chuyện gì thế? Cường Tử sao vậy?"

"Bây giờ chưa nói rõ được, trước tiên đưa cậu ta vào viện đã".

Mấy hộ sĩ cùng bác sĩ đẩy Cường Tử vào phòng cấp cứu.

Ước chừng nửa giờ sau, một bác sĩ đi ra, Bảng Ngọc Phong vội tới hỏi: "Bác sĩ, đồng nghiệp tôi thế nào rồi?"

"Không có việc gì, đầu bị đánh đột ngột, mất máu nhiều nên bất tỉnh, chúng tôi đã truyền máu và kiểm tra não cho cậu ta, không nguy hiểm tới tính mạng, chờ một lát sẽ tỉnh".

"Cảm ơn bác sĩ, nếu cậu ta tỉnh, chúng tôi có thể nói chuyện không?"

"Được, tôi sẽ dặn hộ sĩ báo cho mọi người" Bác sĩ nói xong rời đi.

Bảo Tử thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức như vừa nghĩ ra chuyện gì đó liền gọi bác sĩ hỏi: "Bác sĩ, còn nhớ tôi không? Tôi mới vừa tới, lúc nãy đưa một người say rượu tới. Người đón cũng là bác sĩ".

"Nhớ chứ, sao vậy?"

"Người kia không sao chứ?"

"Không có chuyện gì các người vừa đi thì hắn cũng đi".

"Vết thương trên người anh ta thế nào?"

"Tôi thấy anh ta rất tỉnh, anh ta nói mình không có việc gì, tự về nhà xử lý là được, không có vẻ giống kẻ say".

"Không đúng, lúc ấy tôi thấy anh ta say không đứng nổi, làm sao..." Mao Manh nói.

"Bác sĩ Đỗ, có bệnh nhân" Có hộ sĩ gọi lớn.

Bác sĩ Đỗ cười xin lỗi Bảo Từ và Mao Manh, lập tức rời đi.

Hộ sĩ kia có vẻ không sao nói: “Có lẽ là va quệt xe, đừng phải người hảo tâm nên cho đi nhờ tới viện”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sinh Tồn

“Ai là người nhà Từ Phương Cường?” Có y tá gọi.

“Là chúng tôi.” Bàng Ngọc Phong vội vàng đáp: “Chúng tôi là đồng nghiệp cậu ta”.

“Người nhà không tới sao?”

“Chúng tôi đã báo, vẫn chưa tới, là chúng tôi đưa cậu ta tới đây, cậu ta tỉnh rồi sao?”

“Tỉnh rồi, mấy người có thể vào”.

Bàng Ngọc Phong nhanh chóng dẫn mấy người vào phòng bệnh, trên đầu Cường Từ quần băng trắng, đang ngồi dựa vào thành giường.

“Bàng đội, tôi...” Cường Từ xấu hổ không biết phải nói gì.

“Không có chuyện gì, chỉ cần cậu không sao là tốt rồi, có phải lão già kia đánh lên cậu?”

“Không phải”.

Lời vừa nói ra khiến mọi người nhất thời sững sờ.

“Là thế này, tôi đi tới cửa nhà lão ta, vốn định giả vờ là đi nhầm nhà để dò xét một chút, xem lão ta có nhà không, kết quả cửa vừa mở ra đã bị đánh hôn mê”.

“Làm sao cậu biết không phải là lão trộm đó”.

“Ánh đèn mờ quá, tôi không thấy rõ dung mạo người kia, nhưng không giống dáng người của lão ta, sau đó thì hôn mê”.

“Không phải lão trộm kia, thì là ai?”

“Là đồng bọn của lão sao?”

“Không phải là không có khả năng này”.

“Bọn họ từ đâu chạy tới đây? Có chắc tòa nhà kia không có đường nào khác không”.

“Nếu như không phải trốn từ cửa chính, có khi nào là từ cửa sổ?”

“Cửa sổ? Bảo Từ, người lúc này các cậu cứu ở đâu?”

“Hình như là mặt sau ngõ hẻm, Tiểu Mao phát hiện ra hân”.

“Có thấy ai khác không?”

“Không có, trừ gã say rượu kia, chúng tôi không thấy ai nữa”.

“Dựa theo thời gian thì khoảng sai biệt không nhiều, nhưng Bảo Từ lại nói bọn họ không phát hiện người nào, nên giải thích thế nào?”

“Chẳng lẽ bọn chúng trốn trên lầu, căn bản không đi ra ngoài?” Bàng Ngọc Phong cả kinh.

“Không biết bọn Đại Cường có tới đó không”.

Bàng Ngọc Phong vội vã lấy điện thoại di động ra gọi cho bọn Đại Cường: “Đại Cường, các cậu đã tới chưa? Có phát hiện gì không? Không à? Đã tra

xét nhà chưa? Được rồi, tôi biết rồi, các cậu tiếp tục tra xét, chúng tôi hoài nghi lão già kia có đồng bọn, rất có thể là hai người, cẩn thận một chút”.

“Bên Đại Cương không phát hiện gì sao?”

“Không có, chẳng lẽ bọn chúng tính toán chạy lúc Đại Cương tới?”

“Phía Đại Cương ở cách đó không xa, con đường kia lại là ngõ cụt, cho dù là không chặn ở trên lầu thì cũng không thể không thấy bọn chúng ra khỏi ngõ hẻm”.

“Đúng rồi, Bàng đội, anh có nhớ lúc chúng ta mới vừa chạy xe vào phía sau con đường kia không, ở giao lộ tôi thấy một tên ăn mày, đang ở dưới một cái lầu, nếu có người đi qua, không chừng hẳn có trông thấy” Mao Manh nói.

“Nha đầu này mất tinh thật, Bảo Từ, đi, gọi điện thoại cho bên Đại Cương, qua chỗ người ta hỏi một chút”.

Đang nói, một cô gái trẻ tuổi đẩy cửa phòng đi vào, thấy phòng nhiều người, hơi có chút xấu hổ hỏi: “Xin hỏi, trong phòng này có bệnh nhân, có phải tên là Từ Phương Cường không ạ?”

“Đúng rồi, là chị dâu sao?” Mao Manh hỏi.

“Mọi người là?” Cô gái trẻ tuổi có chút nghi ngờ hỏi.

“Chúng tôi là đồng nghiệp anh Cường Từ, vị này là Bàng đội của chúng tôi, vừa rồi là anh ấy gọi điện cho chị”.

Lúc này mọi người mới biết cô gái đi vào là Kiều Lệ Na, hôn thê của Từ Phương Cường.

Kiều Lệ Na nhìn về phía giường bệnh, thấy đầu Từ Phương Cường quấn đầy vải trắng, nước mắt lập tức tuôn rơi, chạy đến bên giường hỏi: “Phương Cường, anh có làm sao không? Sao lại bị thương thành ra thế này?”

Cường Từ có chút ngượng ngùng nhìn đội trưởng và đồng nghiệp, hơi sảng giọng nói: “Anh không sai, em nhìn em kia, không chào đồng nghiệp của anh là thế nào”.

“Không sao không sao. Kiều tiểu thư đang lo lắng quá mà” Bàng đội cười nói.

Lúc này Kiều Lệ Na mới lau nước mắt hướng về phía mấy người Bàng đội: “Cảm ơn mọi người, mới vừa rồi nhận được điện thoại tôi rất sợ hãi, chúng tôi là người ngoại tỉnh, không có cha mẹ bên cạnh, gặp phải chuyện này tôi thật không biết làm thế nào” Vừa nói vừa khóc nức nở.

“Em nhìn em kia, nói linh tinh gì đó?” Mặc dù là lời trách cứ nhưng nhìn ra được trong lời nói của Cường Từ mang theo sự an ủi, nhìn ra được Cường Từ đối xử rất trù mến với vị hôn thê.

Bàng Ngọc Phong cảm thấy không nên ở lại làm phiền, liền nháy mắt với Đại Dũng, Đại Dũng nói: “Chỗ này đã có em dâu chiều cổ cậu, vậy chúng tôi đi trước nhé, có chuyện gì gọi điện thoại là được, mấy ngày tới cậu nghỉ ngơi đi, đơn xin nghỉ tôi sẽ giúp cho”.

“Tôi không sao, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi...”

“Vết thương nhỏ là làm sao, bị thương ở trên đầu thế kia mà còn bảo là bị thương nhẹ à? Anh định lúc liên quan đến mạng sống mới gọi là tổn thương nặng nề à?” Kiều Lệ Na không hài lòng nói.

Bàng Ngọc Phong vội nói: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, chúng tôi đi trước”.

Mấy người vừa nói vừa rời khỏi phòng, Cường Từ nói với Kiều Lệ Na: “Nhanh đi tiễn mấy người Bàng đội, nếu không anh đi”.

Kiều Lệ Na vội vàng đứng lên, tiễn đám người Bàng Ngọc Phong tới tận cửa thang máy nói: “Thật xin lỗi, Bàng đội, vừa rồi tôi hơi kích động, Cường Từ bị thương nên tôi có chút lo lắng, không phải là tôi không muốn cho anh ấy hoàn thành nhiệm vụ, Bàng đội đừng trách tôi không hiểu chuyện”.

“Sao có thể trách được? Làm người nhà cảnh sát là như vậy, vợ tôi cũng thường xuyên nói như thế với tôi, không sao đâu, cô chiều cổ cậu ấy cho tốt, coi như là hỗ trợ chúng tôi, sau này tôi sẽ trông chừng cậu ấy giúp cô” Bàng Ngọc Phong cười nói.

Kiều Lệ Na cười gật đầu.

Đám người Bàng Ngọc Phong ra khỏi bệnh viện liền hướng nhà lão trộm tiến tới.

“Thế nào? Có phát hiện gì không?” Bàng Ngọc Phong hỏi Đại Cương.

“Không có gì, tôi đã hỏi lão ăn mày kia, lão nói thời điểm đó có thấy mấy chiếc xe hơi chạy qua, giống như xe tuần tra của chúng ta, không có những người khác”.

“Có phải bỏ sót không?” Bàng Ngọc Phong không tin tưởng hỏi.

“Lão này trước kia là kẻ trộm, có đôi mắt vô cùng sắc bén, ở nơi này bọn con đồ gọi lão là lão Ngưu, đặc biệt cho lão trông chừng chỗ này, gió thổi có lay gì đều dựa vào mặt báo của lão ăn mày, sao lão ta có thể nhìn nhầm được, nếu làm, sao được tin tưởng như thế”.

“Nếu như thế, tại sao lão ta còn ở nơi này?” Tiết Lan hỏi.

“Giống như người không có nơi nào để đi, không muốn lao động lại muốn ăn cơm, chỉ có thể ở nơi này tiếp tục làm người cặn bã”.

“Vậy tại sao cảnh sát chúng ta không bắt họ lại?” Mao Manh đĩnh đạc nói.

“Bọn họ có cách sinh tồn của bọn họ, có đôi khi cho dù bị đánh cũng không đi tố cáo, bởi vì bọn họ biết, nơi này là nơi duy nhất bọn họ có thể sinh tồn, thay vì phá hủy nơi này không bằng tiếp nhận nó, hơn nữa, cho dù là tố cáo rồi, cũng không thể truy tận hang ổ nơi này, một thời gian ngắn, người được thả ra, sẽ lại tiếp tục trở lại.

Thực tế ở nơi này, bọn họ tạo thành một vòng tròn cho chính mình, trong vòng tròn này, từng người được phân công địa vị rõ ràng, duy trì từng địa bàn riêng, cho dù người khác ra tiền, bọn họ cũng sẽ không bán cho người khác, bởi vì như vậy chỉ có bất lợi đối với mình, tất cả những người trong vòng trong sẽ nhắm vào hắn, chèn ép hắn, để cho hắn không chỗ an thân.

Dĩ nhiên tình huống như thế này đối với chúng ta mà nói có lợi cũng có hại, có thể khống chế những người này trong phạm vi nhất định, không để cho bọn họ gây hại nhiều hơn, hơn nữa ở nhiều mặt không liên quan đến lợi ích căn bản của họ, chúng ta còn có thể phát triển bộ phận tai mắt, dùng để phá rất nhiều án lớn” Bảng Ngọc Phong hướng hai cảnh sát mới giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Bí Mật Của Bảng Đội

“Hóa ra xã hội này có những nơi hắc ám như vậy, hơn nữa những người này là tự nguyện tiếp nhận hoàn cảnh, duy trì nơi ở hắc ám này, thật là không tưởng tượng nổi” Tiết Lan thờ dãi nói.

“Hắc ám ở nơi đâu cũng tồn tại, nhưng cô nói bọn họ tự nguyện tiếp nhận và duy trì là chưa không chính xác, bọn họ đều có nỗi khổ tâm cùng bất đắc dĩ, sẽ không có người nào từ nhỏ hưởng tới hắc ám, chỉ là bị buộc lâm vào hoàn cảnh này, trừ tiếp nhận không có lựa chọn nào khác, giống như bị khắc một dấu ấn khó phai. Tiểu nha đầu, trên thế giới này rất ít chỗ hắc bạch phân minh, nhiều hơn hắc bạch là màu xám, lẫn lộn lâu cô có thể thấy được, nhưng mà, quan trọng nhất, bản thân tuân theo nguyên tắc của mình, không tiến lên mảnh đất màu xám”.

“Bảng đội nói thật thâm thúy”.

“Các cô cậu cứ từ từ học hỏi, muốn học Bảng đội thì học cả đời cũng không xong, tôi rất may mắn, được theo Bảng đội làm một cảnh sát tôi, loại lợi ích này phải lâu dài mọi người mới cảm nhận được” Đại Cương cười nói.

“Được rồi, đừng lạc đề, nói suy nghĩ của cậu đi” Bảng Ngọc Phong hỏi Đại Cương.

“Tôi nghĩ mãi không ra, hai người đó có thể đi đâu? Chẳng lẽ bốc hơi khỏi nhân gian?”

“Nói thực tế chút đi”.

“Bảng đội, nói thật, án đến bước này chẳng qua chỉ là mở ra bước đầu, thành phố ta trong thời gian ngắn phát sinh án trộm xe hơi, chúng ta mới chỉ thông qua tai mắt báo cáo mà mò tới lão già này, nhưng vật chứng nhân chứng cụ thể chúng ta không có, nếu như xin cấp trên phê chuẩn lùng bắt lão, tôi cảm thấy nhất định là không được” Đại Cương nói.

“Ý cậu là hiện tại chúng ta chỉ có thể buông tha cho lão già này sao.” Bảng Ngọc Phong nhìn hạt giống một tay mình bồi dưỡng, phát hiện cậu ta càng ngày càng thành thực, không còn là một tân cảnh sát nồn nồn nóng nóng ngày nào, một lòng chỉ muốn đánh nhau như mấy đứa trẻ, trong lòng không khỏi cảm thấy được an ủi.

Đại Cương nhìn Bảng Ngọc Phong cười nói: “Bảng đội, anh sớm có chủ ý trong lòng, cần gì phải tôi nói nữa đúng không”.

“Các cô cậu là một tay tôi đào tạo, tôi hi vọng mọi người có thể tự mình đâm đường một phía, có cơ hội như vậy sẽ lớn mật thử chút, cẩn thận làm việc, nếu chỉ nghe theo tôi nói, mọi người sẽ không làm nên được cái gì đâu”.

“Vâng, vâng, Bảng đội, tôi phát hiện anh càng lúc càng giống cha tôi, bắt được cơ hội là giáo huấn. Tuần nghỉ là, muốn tra ra lão già này, cần khoanh vùng phạm vi hoạt động gần đây của lão cùng người khác, nhìn xem có phát hiện là đồng bọn lão hay không”.

Bàng Ngọc Phong gật đầu nói: “Có thể, còn điều này, số xe mất trộm lần này đều là xe nhập khẩu đắt tiền, như vậy phải có cách thủ tiêu tang vật đặc biệt, bởi vì không thể bán cả xe nhưng chỉ có cách tháo rời từng bộ phận để bán, mục tiêu rõ ràng, tháo phụ tùng xe, bán linh kiện giá thấp, mọi người thăm dò các nhà sửa xe một chút, nhìn xem có hắc đạo không”.

“Rõ”.

“Thời gian tuần tra cũng gần hết, Bảo Tử, cậu chịu trách nhiệm đưa Mạnh Mao cùng Tiết Lan về, Đại Cương trở về đội, tối nay viết báo cáo tuần tra, ngày mai lên nộp cho trung tâm chỉ huy, những người khác có thể đi về”.

“Bàng đội, còn anh?”

“Vợ tôi đi thăm con trai, tôi rảnh rồi, đi dạo xung quanh chút”.

“Không phải là ah muốn lên đi tìm đầu mối chứ? Nếu không tôi đi cùng anh?” Đại Dũng nói.

“Nhanh về nhà đi, đi theo làm loạn hả, mấy ngày qua Tiểu Phong không để ý cậu à? Nghe tôi nói đây, nơi tôi đi các cậu không theo được” Bàng Ngọc Phong nói xong khoát tay tự mình lái xe đi.

“Bàng đội đi đâu, tại sao chúng ta không thể đi?” Mao Mạnh tò mò hỏi.

“Bàng đội rất nhiều bí mật, tôi đi theo anh ấy đã nhiều năm, có nhiều chuyện tôi cũng không biết, nhưng mà, tôi có lòng tin nhiệm vô điều kiện với anh ấy, anh ấy làm gì cũng có lý do, rất chính xác” Tiểu Cương lên tiếng.

“Được rồi, tất cả giải tán đi, dưỡng tinh thần cho tốt, ngày mai còn bận rộn” Đại Dũng nói với những người trẻ tuổi.

Đại Dũng tên đầy đủ là Tiểu Khải Dũng, vào cảnh đội đã mười năm, tính cả thực tập một năm, có thể coi là có mười một năm kinh nghiệm cảnh sát hình như, coi như là lão làng, từ khi bắt đầu đã đi theo Bàng Ngọc Phong, đối với anh ta mà nói, Bàng Ngọc Phong trong lòng anh ta là một ngọn núi sống về lòng trung thành, dũng cảm, lão luyện, tinh táo, rất giống với lời Tiểu Cương nói, bất kể Bàng đội nói gì, bản thân cũng nguyện ý tin tưởng.

Lúc này, Bàng Ngọc Phong ngồi trên xe lại không có tâm tư nghĩ tới điều này, tuổi trẻ thật tốt, mặc dù mình đã có nhiều kinh nghiệm nhưng bản thân cũng từng trải qua giai đoạn này, nhìn thấy những hạt giống tươi tràn sức sống kia, trong lòng lại có một loại ảo vọng, để cho bọn họ phát triển tốt, bất kể xã hội này như thế nào thì cũng để cho bọn họ tin rằng có chính nghĩa công bằng, mang bản thân ra dạy bọn họ, để bọn họ có thể đi đúng đường.

Bản thân muốn đi nơi bọn họ không thể đi, bởi vì người ở nơi này bọn họ sẽ không thể tiếp nhận, nghiêm khắc mà nói, người kia bị đại đa số những người khác cảm hận cùng chán ghét.

Gỗ cửa một ngôi nhà trong dãy biệt thự, Bàng Ngọc Phong quen thuộc lái xe vào sân viện.

Một người nam đầu hoa râm từ trong biệt thự đi, cười sang sảng nói: “Bạn đồng nghiệp, lâu nay không thấy tới”.

“Tôi đã nói rất nhiều lần, chúng ta không phải đồng nghiệp, là anh thiếu tôi, tôi chỉ tới đòi nợ thôi, không cần lôi kéo làm quen” Bàng Ngọc Phong không hề có ý mỉm cười, lạnh giọng nói.

Người nam kia không để ý: “Làm sao, lão già kia không mở miệng à?”

“Lão chạy rồi” Bàng Ngọc Phong nói.

“Chạy? Sao có thể, dựa vào sự khôn ngoan của hắn, nhất định có thể nghĩ ra nếu các anh không tìm được chứng cứ thì đủ giờ sẽ phải thả hắn ra, tại sao phải chạy? Như vậy không phải chứng minh hắn phạm tội sao? Tại sao hắn lại làm chuyện ngu ngốc như vậy?”

“Đã hơn hai ngày trời qua rồi? Anh cung cấp đầu mối như vậy cho tôi có ích lợi gì?”

“Ồ, nói thế sai rồi, các cậu có khả năng làm cho hắn mở miệng, hắn mở miệng hay không là dựa vào khả năng của các cậu” Người nam phản công lại Bàng Ngọc Phong.

Bàng Ngọc Phong trừng mắt như sắp nổi giận, người nam vội nói: “Vào nhà trước, vào nhà trước đã, chúng ta từ từ nói chuyện. Tôi có cảm giác, cảm thấy có cái gì không đúng, nói đến loại án này, thành phố lúc này cũng không còn quá yên tĩnh, các người cũng rất rõ ràng, loại án này không dễ làm, xe một khi tiêu thụ ra ngoài, anh muốn bắt căn bản là không thể, cho dù phá được một hai lần trên căn bản toàn bộ dựa vào vận khí, lần này anh sao lại hăng hái như vậy, nói tới mười mấy năm qua, nhiều án lớn như vậy anh cũng không tìm tới tôi để lấy đầu mối”.

Bàng Ngọc Phong ngồi lên ghế salon, hung hăng rút một hơi thuốc mới mở miệng: “Bên trong chiếc xe là cậu em vợ thị trưởng, cục trưởng đặc biệt tới tìm tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Một Người Chết

“Cậu quan tâm những chuyện này? Từ lúc nào mà một kẻ sống nguyên tắc như cậu lại đi vuốt đuôi lãnh đạo rồi?”

“Cứ coi như tôi vô mông ngựa đi, dù gì cũng là anh thiếu nợ tôi, phải trả lại hoàn toàn”.

“Được rồi, tôi sẽ cho người dò hỏi tin tức lão Ngũ, có tin gì sẽ lập tức thông báo cho cậu”.

“Còn nữa, giúp tôi một chuyện, hỏi xem có những ai có khả năng tiêu thụ linh kiện xe Ferrari”.

“Là Ferrari? Bản lãnh lão già kia không nhỏ nh”.

“Tôi cảm thấy hần rất có bản lãnh, nhưng mà án này hần nhất định không thể làm được một mình, sẽ có đồng bọn, nếu anh có thể hãy giúp tôi tìm chút đầu mối tốt hơn”.

“Đừng nói là cậu, hiện tại tôi cũng rất tò mò, xe như vậy cũng có người dám nhận, hơn nữa giá tiền rất cao, nhưng cái này yêu cầu tay nghề rất giỏi, trên đường không có mấy người tài ba như vậy. Chẳng lẽ là người từ bên ngoài tới?” Nam nhân kia có chút nghi ngờ hỏi.

“Đến lúc đó hãy báo tin cho tôi” Bàn Ngọc Phong bóp vụn đầu lọc thuốc, đứng lên đi ra ngoài.

Nam nhân nhìn bóng lưng Bàn Ngọc Phong, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, đi ra ngoài, khẽ lắc đầu.

Kể tiếp mấy ngày, tuyệt nhiên không có chút tin tức nào của lão già trộm, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, có mấy người bình thường hay lui tới gặp hần cũng lên tiếng phủ nhận từng gặp qua hần.

Bàn Ngọc Phong nhìn những người trẻ tuổi trong phòng làm việc tinh thần xuống dốc, không khỏi nóng lòng phá án, loại án này, sợ nhất là gặp phải tình hình như thế, rất dễ dàng làm cho người ta nảy sinh suy nghĩ tiêu cực.

“Reng reng...” Điện thoại đột nhiên vang lên, Tiết Lan đi tới nhân điện: “Đội trinh thám xin nghe, đúng rồi, án giết người? Chỗ nào? Các anh đã qua hiện trường rồi? Được, chúng tôi lập tức có mặt”.

“Xảy ra chuyện gì?” Bàn đội hỏi.

“Một phòng cho thuê bên Phú Nguyên Thương Thành xảy ra án mạng, người chết là một người nam, theo đồn công an gần đó nói, hần là bị giết”.

“Bảo cho bên pháp y cùng kỹ thuật để bọn họ cùng đi”.

“Rõ”.

Chạy tới Phú Nguyên Thương Thành, căn bản không cần hỏi thăm vị trí phát sinh vụ án, từ trực giác, Bàn Ngọc Phong biết, chỗ nào có người vây xem khẳng định là vị trí.

Chen vào trong đám người, cảnh sát khu vực đã dựng rào cảnh giới nhưng vẫn có không ít quần chúng tò mò chen chúc muốn đi vào, cảnh sát không thể làm gì khác là nhắc từng người đi ra ngoài, mặc dù đã sắp lập thu rồi nhưng khí trời vẫn nóng bức khó chịu, cho dù như vậy vẫn không ảnh hưởng tới lòng hiếu kỳ của mọi người.

Bàn Ngọc Phong mang theo Bảo Tử cùng Tiết Lan đi vào hiện trường, bên trong ngoài cảnh sát nhân dân còn có bên pháp y đang khám nghiệm.

“Tình huống như thế nào?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Buổi sáng cảnh sát nhận được tin báo, là chủ phòng Liêu báo án, để cho ông ta gặp mọi người nói rõ”.

Vị cảnh sát này vẫy vẫy tay về phía một nam nhân đứng ở góc phòng, nam nhân kia tựa như chưa kịp định hồn lại, cho đến khi cảnh sát hô một tiếng nữa mới phát hiện cảnh sát gọi mình.

“Đồng chí cảnh sát, đồng chí gọi tôi à?”

“Xin kể lại hiện trường vụ án ông phát hiện một lần nữa”.

“Lại nói nữa hả, nghĩ tới là đầu tôi đã tê dại rồi, thật là xui, người này, phì phì, tên anh ta là Vương Hi Phong, mướn phòng nhà tôi đã nhiều năm rồi, trước kia cứ tới hạn là nộp tiền thuê nhà, quan hệ giữa chúng tôi không tồi, nhưng mấy tháng nay anh ta liên tục khát nợ tiền thuê nhà, tôi tìm mãi không được, hôm qua tôi lại tới tìm anh ta, anh ta không ở nhà, tôi liền dán tờ giấy lên cửa phòng, nói nếu không nộp tiền thuê nhà thì sẽ đuổi. Tôi nghĩ nếu anh ta thấy tờ giấy, bất kể có nộp hay không đều sẽ báo cho tôi, vì vậy hôm nay sáng sớm tôi đã tới, vừa tới thấy cửa không khóa liền gõ cửa, kết quả không thấy ai

trả lời, tôi nghĩ anh ta không khóa cửa, khẳng định ở nhà, liền mở cửa đi vào, không nghĩ tới thấy một màn như vậy, hù chết tôi”.

“Sau khi phát hiện ông có làm gì nữa không?”

“Tôi còn dám làm gì, ngay lập tức báo cảnh sát”.

“Người chết nằm như thế này sao?” Pháp y hỏi.

“Vâng”.

“Ông có biết những vết đỏ tím trên người nạn nhân này là gì không?”

“Không biết, hình như giống vết thương, có lẽ là do đánh nhau”.

“Cái này gọi là thi ban (chấm đỏ trên thi thể), thi ban là bởi vì trọng lực của máu theo nguyên lý tồn trữ mà đặc biệt xuất hiện vết trên thi thể, sau khi chết từ 6 đến 12 giờ thì chỉ thấy có dấu mờ mờ, quá 12 giờ thì dấu vết sẽ không còn mờ mờ nữa, bởi vì lúc đó thi ban bắt đầu khuếch tán, dịch thể cũng giống như máu, chìm xuống thi thể, rơi vào mạch máu, hòa lẫn vào trong máu. Huyết tương bị dịch thể ha loãng, đồng thời bị huyết sắc tố nhuộm màu, bắt đầu rỉ ra ngoài mạch máu, bình thường thi ban khuếch tán cần khoảng 1 tới 2 giờ, lần này kỳ thi ban đã dung hợp thành hình dáng lớn, hiện rõ màu đỏ tím. Dùng ngón tay áp nhẹ thì không thấy phai màu. Lật thi thể thì thấy, ban đầu thi ban không dễ bị mất đi, dấu vết mới vẫn còn. Nếu như ông không động vào thi thể, hẳn là thi ban trên người nạn nhân phải ở trên lưng chứ không phải ở trên bụng”.

Bàng Ngọc Phong nhìn người khám nghiệm tử thi xa lạ không khỏi có chút ngạc nhiên, một vị cảnh sát nói cho Bàng Ngọc Phong biết: “Vị này là cảnh sát khám nghiệm tử thi, từng trên tỉnh tới giảng bài cho chúng tôi, hôm nay nghe nói có án, chủ động tới hỗ trợ”.

Lúc này Bàng Ngọc Phong mới gật đầu nói với ông chủ Liêu: “Nói đi, ông đã làm những gì?”

“Người không phải do tôi giết mà! Thật đấy, tôi lục lọi thi thể anh ta, là bởi nghĩ người thuê nhà chết, tiền coi như mất cả rồi, tôi liền nhìn ngó xem có thể tìm chút tiền từ trên người anh ta không, tôi nói thật đó”.

“Có phải nói thật hay không chúng tôi còn cần phải kiểm tra, tuy nhiên lời ông nói đã không có sự tin cậy rồi” Cảnh Bác nói.

Bàng Ngọc Phong chỉ vào những dấu vết xung quanh: “Đây cũng là do ông động chạm qua?”

“Không phải tôi, tôi không có động chạm gì tới đồ đạc”. Liêu Cương khoát tay nói.

Cảnh Bác nhìn hẩn một cái, Liêu Cương lập tức nói: “Trong nhà anh ta cái gì tôi cũng biết rõ, tôi có chìa khóa nhà anh ta, cho nên tôi biết không hề có tiền chỗ này, tôi làm như vậy cũng là có lý do, người thuê nhà bây giờ chẳng có gì làm căn cứ, cũng biết làm thế là không đúng, cho nên mỗi lần qua đều không động chạm gì đồ đạc cả, thật sự không dám...”

Nhìn Liêu Cương cùng Cảnh Bác mặt đối mặt, khỏe miệng Tiết Lan không khỏi cong lên, vị khám nghiệm tử thi này thật có tài.

“Đồng chí ghi lại những lời khai của anh ta” Bàng Ngọc Phong phân phó một cảnh sát bên cạnh.

Cảnh sát kia vừa đưa Liêu Cương đi, Bàng Ngọc Phong nói với Cảnh Bác: “Tốt lắm, bác sĩ Cảnh, vừa rồi ra tay thật lợi hại”.

“Nào có, đây là nghề nghiệp của tôi, tôi cũng chỉ nói ra sự thật thôi”.

“Có thể nói qua cho chúng tôi chút thông tin chứ” Bàng Ngọc Phong chỉ thi thể Vương Hi Phong nói.

“Các vị cũng đều là cảnh sát hình sự lâu năm, từng trải hơn tôi nhiều, chúng ta nói qua chút nhé, nguyên nhân cái chết đại khái là bị một cú đánh vào sau ót khiến mất máu quá nhiều mà chết, những cái khác phải giải phẫu mới biết được, thời gian tử vong là khoảng hơn 12 giờ trước, ước chừng là khoảng hơn 22 giờ đến 24 giờ đêm qua”.

“Là căn cứ vào thi ban đoán sao?” Tiết Lan hỏi.

“Từ thi ban, còn có giác mạc miệng đã phân hủy nhẹ, có màu nâu đen, giác mạc vẫn đục, từ những thứ quan sát này có thể cho biết thời gian tử vong ít nhất đã 12 giờ”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cảnh Trưởng Mã Chấn

“Trừ vết đánh ở gáy, không còn vết thương nào khác sao?”

“Có, mặt, cổ đều có dấu vết bị trầy xước, cổ tay, cổ chân có dấu vết bị trói, mười ngón tay có dấu vết bị lửa đốt”.

“Nếu mục đích là cướp của thì hẳn là không cần thiết dùng những thủ đoạn này. Trước mắt điều tra xem khoảng thời gian nghi ngờ Vương Hi Phong bị sát hại còn xuất hiện thêm nhân vật khả nghi nào không, mặt khác điều tra quan hệ của anh ta với những người hay xuất hiện, xem có vô tình kết thù oán hoặc là tranh chấp tiền bạc gì không” Bảng Ngọc Phong nói.

“Phía Đại Dũng?” Bảo Tử hỏi.

“Trước mắt rút về đây, mấy người các cậu phân công việc cho nhau, vụ án lão già trộm kia chỉ sợ sẽ không nhanh chóng có kết quả, án tử này ở khu nào nhiệt, nếu như không kịp thời phá án sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt”.

“Rõ”.

“Nếu nơi này không còn việc gì khác, tôi có thể cho người mang thi thể đi chứ?” Cảnh Bác nói.

“Đã chụp ảnh hiện trường rồi chứ?” Bảng Ngọc Phong hỏi nhân viên kỹ thuật, nhân viên kỹ thuật Tiểu Lưu nói: “Có thể mang thi thể đi, còn lại chúng tôi sẽ xử lý”.

Bảng Ngọc Phong nói với Cảnh Bác: “Làm phiên đồng chí, nếu có nghi vấn gì tôi xin thỉnh giáo anh sau”.

“Đương nhiên”.

Sau khi Cảnh Bá đem thi thể đi, Bảng Ngọc Phong nhìn xung quanh hiện trường một lần nữa.

“Rất kỳ quái, trong phòng này nhìn qua không giống như là nơi người có tiền ở, hung thủ có cần thiết ra tay như thế không? Hầu như là muốn lật tung mấy mét vuông chỗ này?” Bảo Tử mang bao tay vào quan sát kỹ căn phòng một lần nữa.

“Các cậu có phát hiện gì?” Bảng Ngọc Phong hỏi nhân viên kỹ thuật Tiểu Lưu.

“Không có gì, tôi hiềm nghi người này có thể đã đeo bao tay rồi mới dọn dẹp hiện trường, mặc dù trong phòng rất loạn nhưng cơ bản không hề động tới đồ vật gì, anh nhìn cái ghế này xem, người bị hại hẳn là bị buộc chặt phía trên này, nhưng tôi không thấy dấu vân tay trên ghế”.

Lúc này một cảnh sát trung niên da ngăm đen đi đến: “Bảng đội”.

“Anh là?”

“À, tôi là Mã Chấn cảnh sát trưởng khu Phú Nguyên, , buổi sáng lên sở xử lý án nên không tới được hiện trường, trở lại nghe Tiểu Trần nói có án, vội vàng chạy tới, tôi có thể giúp gì không?”

“À, tôi nhớ ra anh, lần trước có án con tin bị bắt giữ cũng là ở khu vực của anh đúng không? Anh là một tay súng thiện xạ, bắn tia khiến kẻ điên kia nổ đầu, tuy nhiên lúc ấy cục diện hỗn loạn, chưa kịp nói chuyện với anh”.

“Tôi là bộ đội chuyển nghề, không nhiều đồng nghiệp biết tôi, đồng chí bận rộn như vậy mà vẫn nhớ, lần đó tôi cũng rất tiếc, không thể trò chuyện mấy lời, tôi ngưỡng mộ đồng chí đã lâu, được rồi, chúng ta có cơ hội nói chuyện sai, lần này đồng chí đừng quên tôi, trước tiên nói một chút về người chết này đã”.

“Được, đợi phá án xong, tôi sẽ điện thoại cho anh” Bảng Ngọc Phong cảm nhận được đây là một người quân nhân hào sảng, có kinh nghiệm lão luyện.

“Vương Hi Phong, nam, 31 tuổi, người Phong Trấn, chưa lập gia đình, không nghề nghiệp, từng trộm cắp, đã thường hai người nên vào tù, hai năm trước được thả ra, ban đầu thì vẫn tương đối đáng hoàng, tu chí trong một xưởng việc, gần đây hình như có liên lạc với đám băng hữu cũ, chúng tôi đang chú ý tới anh ta, không nghĩ tới lại chết như vậy”.

“Anh ta có kẻ thù nào không?”

“Anh ta là một người giỏi ứng xử, cho tới bây giờ vẫn là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, người không biết anh ta đều vẫn cho là anh ta là người tốt, anh ta như vậy tại sao có thể có cừu nhân”.

“Hay là lúc ngồi trong tù? Có khi nào là gây thù lúc trong tù?”

“Bởi vì một thời gian ngắn trước đây chúng tôi trong lúc theo dõi thì phát hiện anh ta cùng một số người khác thường xuyên liên lạc, nên đặc biệt lưu ý một chút, mấy người kia trải qua điều tra là cùng Vương Hi Phong quen biết ở trong tù, thành thăm dò tình huống tôi còn đặc biệt cùng cai ngục bên đó liên hệ qua một lần, hiểu rõ tình huống, theo bên kia nói, Vương Hi Phong ở trong ngục biểu hiện tốt, thái độ nhận tội không tồi, rất có quyết tâm hối cải để làm lại cuộc đời.

Tôi còn tìm người cùng làm nói chuyện với Vương Hi Phong, Vương Hi Phong nói mấy người này sau khi ra tù vẫn chưa có tìm được công việc, lần này tôi là muốn xem một chút có thể thông qua Vương Hi Phong tìm được việc gì hay không”.

“Dựa theo phân tích của anh, Vương Hi Phong không thể bị giết bởi thù oán?”

“Trước mắt tôi chưa rõ tình huống, khả năng không lớn”.

“Về vấn đề kinh tế thì thế nào?”

“Sau khi ra tù anh ta chỉ mượn một chỗ này, anh ta không có ai thân thích, cũng không nghe nói có ham mê bất lương nào, không thấy nói thiếu nợ ai bên ngoài”.

“Nhưng tôi nghe Liêu Cương nói gần đây lão không nộp tiền thuê nhà”.

“Chuyện này tôi biết, anh ta làm ở xưởng sửa xe, không cẩn thận làm hư xe của khách, phải bồi thường một khoản tiền, cho nên khoảng thời gian này không có tiền nộp tiền thuê nhà”.

“Nếu như vậy hẳn là anh ta có thể nói rõ với chủ nhà, có cần thiết lén lút như vậy không?” Tiết Lan có chút không hiểu nói.

“Chúng ta cần phải điều tra lại Vương Hi Phong”.

“Mọi người không cảm thấy đây là án đột nhập nhà cướp của giết người sao?”

“Nếu đơn giản là cướp bóc thì sao có thể ra tay dã man như vậy với Vương Hi Phong, hơn nữa, phòng của anh ta vừa nhìn cũng đã biết không có gì đáng giá, tại sao còn muốn lãng phí thời gian cẩn thận lật từng thứ lên như vậy? Mọi người có phải đã chú ý điểm này, có phát hiện cái gì khả nghi không?”

“Không có, à đúng rồi, mấy ngày hôm nay có tai mắt nói cho tôi biết, hình như hắn có tiếp xúc với một lão già trộm, nhưng mà không có chuyện gì phát sinh nên tôi cũng không để ý nữa”.

“Anh ta và lão già trộm tiếp xúc với nhau?”

“Có chuyện gì sao? Anh cũng biết người này?”

“Mới vừa có một án có quan hệ với anh ta, đáng tiếc không có chứng cứ xác thực để bắt, để cho hắn chạy mất”.

“Ồ, là như vậy. Thật ra thì nói không chừng họ đã sớm biết nhau”.

“Nói cách khác, Vương Hi Phong cũng không trong sạch như anh ta biểu hiện như, anh ta nếu nói hối cải để làm lại cuộc đời thì có chút không phù hợp”.

“Tôi sẽ làm giải phẫu, có phát hiện gì mới nhất định sẽ báo cho mọi người. Anh cho rằng cái chết của Vương Hi Phong có liên quan tới mối quan hệ này không?”

“Bây giờ còn khó mà nói, bất quá anh ta quan hệ với những ai, chúng tôi cũng muốn điều tra thêm”.

“Nếu anh ta lại đi vào con đường cũ, điều này cũng chẳng trách người khác, nhưng tôi cảm thấy anh ta không phải loại người này, có thể chọc tới Đại Sát Tinh quả thật kỳ quặc”.

“Đúng rồi, xung quanh đây có cài đặt thiết bị theo dõi không? Chúng tôi muốn nhìn qua tình hình phát sinh lúc ấy”.

“Chỉ ở chỗ tiếp xúc giữa các hành lang có, muốn tìm người hẳn không có vấn đề gì”.

“Anh Mã” người vừa rồi Mã Chấn gọi là cảnh sát Tiểu Trần áp a áp ứng nói: “Camera kia bị hư, bản ghi chép cũng không còn”.

“Xảy ra chuyện gì? Kiểm tra mấy ngày hôm trước chưa”.

“Không biết tại sao, tôi đến hiện trường đã cảm thấy án này không phải chuyện đùa, lập tức cho người đi lấy video, kết quả phát hiện thiết bị có vấn đề, không còn cả bản ghi chép, tôi đã tìm người tới xem”.

“Thật đúng là lúc quan trọng xe lại bị hỏng”.

Chương 57: Lại Một Người Chết

Đi, đi qua nhìn xem” Bàng Ngọc Phong nói.

Mã Chấn dẫn theo Bàng Ngọc Phong tới mấy điểm trên hành lang có gắn camera, có người đang chuẩn bị đứng lên gỡ.

“Đừng động vào” Bàng Ngọc Phong hô.

“Làm sao vậy?” Mã Chấn có chút nghi hoặc nói.

“Để cho nhân viên kỹ thuật xem trước”.

“Anh hoài nghi camera này có người phá hử?”

“Sự tình quá mức trùng hợp, không thể loại trừ loại khả năng này”.

“Tôi cảm thấy khả năng này không lớn, anh cũng biết chỗ này của chúng tôi đều là những tiểu thương ở, bình thường trước nhà họ đều gắn thiết bị theo dõi, cho nên những thiết bị này xuất hiện ở những đường chung cũng không phải điều gì quá đặc biệt, thỉnh thoảng sẽ có cảnh vụ tới ngẫu nhiên kiểm tra, hẳn là sẽ không có chuyện ngoài ý muốn.

“Anh tới xem, camera này, dựa theo lời anh nói, chủ yếu là xuất phát từ lo lắng trị an, như vậy hẳn là nó hướng về phía giao lộ, như vậy mới có tác dụng quan sát, có thể xem được hành động ra vào của nhân viên cùng xe cộ, nhưng anh xem hiện tại, camera lại không hướng về giao lộ, tuy chỉ lệch khỏi quỹ đạo một chút, nhưng chiều bài này mới che khuất một nửa, tôi nghĩ thời điểm các anh quan sát tại sao lại không phát hiện ra?”

Mã Chấn cẩn thận quan sát một chút, quả đúng như lời Bàng Ngọc Phong nói, không hề bình thường: “Anh quan sát thật cẩn thận”.

“Cho nên rất có thể là bị người động qua rồi, cho nhân viên kỹ thuật tới xem đi”.

“Được”. Mã Chấn đáp.

Di động Bàng Ngọc Phong reo lên.

“A lô, ai vậy? Đúng, tôi là Bàng Ngọc Phong, sao cơ? Lại có án mạng? Ở đâu? Được rồi, tôi cho người qua ngay”.

Bảo Từ cùng Tiết Lan nhìn nhau một cái, hôm nay rất nhiều việc, mà lại toàn việc lớn.

Bàng Ngọc Phong cúp máy, không khỏi khó xử: “Hiện tại còn ai ở đội?”

“Cường Từ nằm viện, Đại Cường mới theo án tử kia, Đại Dũng cùng Mao Manh theo án lão già trộm kia, bắt quá đều đã được anh phái đi điều tra quan hệ của Vương Hi Phong với những người khác, hiện tại đội thượng chỉ còn Lưu Nguyên Long”.

“Có thể rút người bên đội một và đội hai không?”

“Chỉ sợ là không được, một đội phụ trách án cướp trên đường đã bị tình đốc thúc, toàn đội đều đã đi đường lớn, bên đội nhị điều tra đường dây buôn bán trẻ em, không còn người nào cả, còn phải mượn thêm mấy cảnh sát nữ, hiện tại đều đang bận rộn, ồ còn không mang nổi mình ồ” Bảo Từ cười khổ mà nói.

“Chúng tôi đi đây, anh Mã, bên này anh phải tốn nhiều tâm sức rồi, nếu có manh mối gì hãy liên hệ với chúng tôi”.

“Đi”.

“Tiết Lan, cô cùng nhân viên kỹ thuật đi về trước, chờ kết quả, Đại Dũng đi lấy kết quả khám nghiệm tử thi sau đó tới phòng tôi, tôi cùng Bảo Từ qua bên kia”.

Sau khi an bài xong mọi chuyện, Bàng Ngọc Phong cùng Bảo Từ lái xe đi hiện trường mới.

“Bàng đội, tình huống bên kia thế nào?”

“Người chết là một quản lý hãng xe Kim Vũ, chết ở làng du lịch Liên Sơn”.

“Hãng xe Kim Vũ ư, chính là tập đoàn Kim Vũ phân phối xe ô tô ư, đây chính là tập đoàn nhất nhì trong ngành ô tô, nhập rất nhiều xe đời mới, hơn nữa có những loại nhập khẩu vô cùng đắt, tiền lương của chúng ta ngay cả cửa xe cũng không đủ”.

“Tiểu tử này, kén chọn cái gì, giờ có thể mua xe là tốt rồi”.

“Anh không biết tiêu chuẩn chọn chồng của các cô gái bây giờ đâu, phải có xe có nhà, từ xe xịn nhà đẹp mới hình thành mối quan hệ, đây là sự thật”.

Bàng Ngọc Phong cười lắc đầu, cuộc sống hiện tại đều tự dựa vào chính bản thân mình làm ra, bản thân đi làm, từ hồi lương còn mấy chục đồng, còn phải biểu cha mẹ một nửa, không có nhà phải ở kho hàng của đơn vị, may mắn khi đó mọi người coi trọng là phẩm chất con người mà không phải gia sản, cha mẹ mình chỉ là những người nông dân, còn có một em gái yếu ớt, vậy mà cho tới giờ vợ không một lời oán giận, ngấm lại thiệt thòi nhất chính là cô ấy, làm vợ một cảnh sát, nhà như quán trọ, con cái từ nhỏ đều một tay cô ấy chăm sóc, hiện tại đã đi học đại học, thời gian mình bên con hình như đếm được trên đầu ngón tay, có đôi khi nó oán giận đôi ba câu, cô ấy còn tỏ ra không đồng ý, đối với bản thân, gặp được người vợ như vậy thực như tu mây kiếp, chuyện tình cảm như thế, chỉ sợ rằng những người trẻ tuổi thế này vĩnh viễn không tưởng tượng đến.

Án phát hiện ở làng du lịch Liên Sơn, cách Phú Nguyên Thương Thành hơn nửa giờ đường, lúc chạy tới hiện trường đã là giữa trưa.

Theo thông tin, người chết được phát hiện bên bờ đập nước Liên Sơn, là do một người câu cá ngồi ở gần đó, đột nhiên phát hiện có xác người lập lờ dưới nước, lập tức báo cảnh sát, sau đó toàn bộ nhân viên khu nghỉ dưỡng được cho nghỉ.

“Nói qua tình hình lúc đó đi”. Bàng Ngọc Phong nói với người phụ trách nơi này – Quản lý Phương.

“Bởi vì hôm nay không phải ngày nghỉ cho nên số lượng khách ít, bên trong khá thanh tĩnh, khoảng 10h sáng, Vương sư phó tới câu cá, ngay chỗ cầu gỗ chân núi đây, cách chúng ta đi bộ tầm 5,6 phút, ông ấy phát hiện có thi thể nổi trên mặt nước, vì lớn tuổi, kinh hãi quá độ nên gọi điện cho chúng tôi báo xong thì co quắp, hiện tôi tìm người đưa ông ta đi bệnh viện rồi”.

“Đưa chúng tôi tới hiện trường”.

“Được được, mọi người đi theo tôi, làng du lịch này có cửa nhỏ, đi một chút sẽ ra ngoài”.

Bàng Ngọc Phong đi theo Phương quản lý lối cửa ra ngoài, phát hiện sau cửa quả nhiên có đường nhỏ, hai bên cỏ dại mọc cao, cách đó không xa là Liên Sơn.

“Đường nhỏ này đi xuống là đập nước, đi lên là đâu?”

“Là núi, nơi này đi lên có một cầu gỗ, qua cầu gỗ là tới Liên động, trên núi có cảnh đẹp”.

“Ồ”.

Đi không xa lắm thì thấy đập nước, đập chứa diện tích nước rất lớn, sóng nước mênh mông, bốn bề hoa cỏ, phong cảnh rất hợp lòng người.

Đi theo chỉ dẫn của Phương quản lý, có thể thấy được đồ câu cá của người báo án Vương sư phó vẫn còn nguyên chỗ chưa bị thu thập, người chết đã được đưa lên bờ”.

Quản lý Phương nói: “Tôi tìm người đưa thi thể lên, chưa động qua, mọi người nhìn xem”.

“Cậu gọi điện hỏi xem pháp y cùng nhân viên kỹ thuật khi nào có thể tới” Bàng Ngọc Phong nói với Bảo Từ, sau đó tới bên thi thể, đeo bao tay vào, muốn nhìn xem có phát hiện được gì hữu dụng không.

Một mặt hỏi người bên cạnh: “Các vị có biết thân phận ông ta không? Đã động qua thi thể chưa?”

“Không hề, chúng tôi đều biết ông ta, ông ta là hội viên VIP nơi này, có bao phòng thời hạn lâu ở đây, trên cơ bản cuối tuần đều đến một, hai ngày”.

Bàng Ngọc Phong tìm được trong túi áo nạn nhân một ví tiền, bên trong có mấy thẻ rút tiền cùng một giấy chứng minh thứ, bên trên viết: Tên họ - Trương Kiến Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Người Ở Cùng

“Bàng đội, lại gặp mặt”.

Giọng nói từ phía sau Bàng Ngọc Phong truyền tới, nhìn lại thì là Cảnh Bắc.

“Cảnh pháp y, thể nào lại là anh đến?” Bàng Ngọc Phong không khỏi có chút kỳ quái.

“Không còn cách nào khác, mọi người ở bên pháp y đều đi ra ngoài, lúc tôi vừa về cục thì bọn họ lại nhờ tôi đi một chuyến”.

“Thật là phiền cho anh, anh tới giảng bài cho chúng tôi, giờ lại thành người trợ giúp”.

“Thật ra thì làm việc ở chỗ nào cũng giống nhau cả, người chết đâu rồi?”

“Bên này”.

Bàng Ngọc Phong dẫn Cảnh Bắc đi đến bên cạnh thi thể Trương Kiến Quốc.

Cảnh Bắc cẩn thận kiểm tra: “Người chết hẳn là chết chìm, lỗ mũi có nhiều bọt nước, đầu ngón tay bầm tím, đây là hình dạng xảy ra khi chết đuối, mặt khác tay người chết nắm bèo, tảo, mắt có xuất huyết”.

“Có thể đánh giá thời gian tử vong không?”

“Chỉ có thể suy đoán đại khái, thời gian cụ thể phải thông qua giải phẫu kết hợp mẫu nước, hoàn cảnh, nhiệt độ môi trường mới xác định được”.

“Nói đại khái đi”.

“Da của thi thể trải qua thời gian ngâm nước sẽ bị nhẵn, trương phình lên, trắng bệch. Những hiện tượng này phát sinh ở nhiệt độ khoảng 200C, vì vậy phải ước chừng nhiệt độ trong nước; chân, tay, mặt, sau 2 giờ sẽ xảy ra hiện tượng này; ở bàn tay, do chất sừng dày nên sau khoảng 24 giờ giờ sẽ phát sinh; tay, lưng khoảng 2 ngày 2 đêm sẽ phát sinh. Anh nhìn tay, lưng, đùi người chết đã bắt đầu xuất hiện, ước chừng đã chết khoảng 48 giờ, mặt khác anh lại nhìn ở trên ngực nạn nhân, nơi đó da đổi màu xanh. Đây là điểm báo thi thể bị phân hủy, mùa hè thì có thể nhanh hơn, tổng hợp những đặc thù này lại, hẳn là đã thiệt mạng khoảng rạng sáng tới buổi trưa này 4 tháng 8”.

“Cái này phải xem không ít thứ”.

“Mặt có vết thương, tay có dấu vết bị buộc chặt bởi dây thừng, đầu bị trầy da”.

“Nhưng khi vớt thi thể lên không thấy bị trói”.

“Thế có nghĩa là trước khi bị chết đuối đã bị trói chặt và xảy ra ầu đã”.

“Nói cách khác người chết rất có thể là bị giết”.

“Điểm này tôi không dám phán đoán”.

“Cảm ơn anh, bác sĩ Cảnh”.

“Nếu không có việc gì thì tôi đem thi thể về, đêm nay sẽ giải phẫu”.

Cảnh Bắc đi rồi, Bàng Ngọc Phong lại tìm Phương quản lý.

“Anh nói Trương Kiến Quốc là hội viên chỗ các anh, trước lần này ông ta đến là lúc nào? Đến với ai?”

“Là thứ sáu cuối tuần, chính là ngày 3 tháng 8, ông ta đến cùng một người nữ”.

“Nữ? Là ai?”

“Không biết, không giống là vợ, tuổi còn trẻ, khoảng tầm 20, mọi người đoán là tình nhân của ông ta, ông ta không nói chúng tôi cũng không hỏi, dù gì đây cũng là khách VIP”.

“Hẳn là họ có đăng ký?”

“Có có, những khách nghỉ lại đều có đăng ký, tôi cho người đi lấy” Phương quản lý nói xong liền gọi điện thoại bảo người mang sổ đăng ký tới.

“Đi khi nào?”

“Điểm này tôi cũng không rõ, tôi chỉ nhớ là sáng sớm ngày mừng 4, khi tôi đến làm thì nhìn thấy người nữ rời đi, không có Trương Kiến Quốc bên cạnh. Thế này đi, các anh cùng tôi quay lại khách sạn, hỏi lại lễ tân hôm đó, có lẽ bọn họ biết chút gì đó”.

Bàng Ngọc Phong an bài nhân viên kỹ thuật xong liền đi theo Phương quản lý tới khách sạn làng du lịch.

“Ngày mừng 3 và mừng 4 tháng 8 là ai trực?” Phương quản lý hỏi tổ trưởng buồng phòng.

“Luu Ly Ly cùng Mạnh Hiểu”.

“Gọi hai cô ấy lại đây, cảnh sát có việc muốn hỏi”.

Chỉ chốc lát có hai nữ phục vụ mặc đồng phục màu đen của khách sạn chạy tới, Phương quản lý chỉ vào người có vóc dáng cao hơn nói: “Đây là Lulu Ly Ly”.

“Mùng 3 tháng 8 là cô trực?”

“Vâng?” Có lẽ là đã biết có chuyện xảy ra, Lulu Ly Ly có vẻ rất khẩn trương.

“Nói về Trương Kiến Quốc đi”.

“Quản lý Trương là khách quen ở đây, thường bao phòng thời gian dài, là phòng 306, bình thường một tuần tới hai lần”.

“Mỗi lần đều đăng ký sao?”

“Không...” Còn chưa nói xong, Quản lý Phương nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Lulu Ly Ly lập tức nói: “Đăng ký”.

Bàng Ngọc Phong nhìn Phương quản lý một cái, lại hỏi Lulu Ly Ly: “Tốt nhất cô nên nói thật”.

Lulu Ly Ly cả kinh nói: “Chúng tôi đều biết ông ta, cho nên mỗi lần tới không cần xem giấy tờ, nhưng ông ta đi với ai chúng tôi đều nhớ”.

“Ngày mùng 3 tháng 8 ông ta tới cùng ai?”

“Một người nữ”.

“Có đăng ký sao?”

“Có, có, không phải lần nào người nữ này cũng đến”.

“Còn không đi lấy sổ đăng ký” Quản lý Phương nói.

“Vâng”. Lulu Ly Ly chạy ra phía sau quầy tiếp tân, lấy ra một quyển sổ ghi chép đăng ký khá dày.

Bàng Ngọc Phong nhìn vào ngày... ngoài tên đăng ký Trương Kiến Quốc phòng 306 còn có một cái tên: Ngô Văn.

“Về Ngô Văn này, mọi người còn biết cái gì?”

“Hình như là làm trực điện thoại ở công ty, nhưng mà vừa thấy đã biết là dạng không đứng đắn, Quản lý Trương đã có vợ rồi mà”.

“Bọn họ đặt phòng bao lâu?”

“Khoảng tầm 1 năm”.

“Lần này bọn họ tới có điểm gì không bình thường không?”

“Ý anh là?”

“Phát sinh cãi vã, đụng phải người quen hoặc là một sự tình gì đó”.

Lulu Ly Ly nghĩ nghĩ nói: “Không có, bọn họ đến lúc buổi trưa, tới nhà ăn dùng cơm khoảng tầm 12 giờ, sau đó về phòng đổi quần áo đi núi, ước chừng 5 giờ chiều thì về, thoạt nhìn tâm tình bọn họ tốt lắm, không giống như cãi nhau hay có chuyện gì. Bọn họ ăn cơm tới xong về phòng là khoảng 8 giờ tối, sau đó tôi không biết, 10 giờ tôi thay ca...”

“Từ 10 giờ tối ngày mùng 3 tới 10 giờ tối mùng 4 là tôi trực” Người có vóc dáng thấp hơn, Mạnh Hiểu nói: “Lúc Ly Ly thay ca có nói cho tôi phòng nào có khách trọ, khi nào thì khách cần phục vụ hoặc hỗ trợ nhắc thời gian, tôi biết thời điểm Trương quản lý đến, buổi tối không phát sinh chuyện gì, 6 giờ sáng hôm sau tôi đánh thức một đoàn khách du lịch, bọn họ cần đi tới điểm du lịch kế tiếp lúc 7 giờ cho nên yêu cầu chúng tôi hỗ trợ đánh thức lúc 6 giờ, lúc đó khá nhiều người, ước chừng 9 giờ sáng thì Ngô tiểu thư, chính là người đi cùng Trương quản lý, Ngô Văn đến quầy tiếp tân hỏi tôi có nhìn thấy Trương quản lý không, tôi nói không, lúc ấy tôi thấy kỳ quái, sau lại nghe thấy cô ấy than thở cái gì mà không lớn tiếng, tiếp đón bước đi cái gì...”

“Cô không thấy Trương Kiến Quốc rồi đi”.

“Không có”.

“Vậy Ngô Văn kia?”

“Cô ta về phòng thu thập một chút rồi rồi đi”.

“Không cần tính tiền sao?”

“Quản lý Trương thuê phòng dài hạn ở đây, cho nên bình thường đều là kết toán cả năm, bởi vì danh tiếng ông ta có vẻ tốt cho nên chúng tôi cũng không đăng ký tất cả mọi lần ông ta tới, chỉ cần làm tốt đăng ký là được”.

“Tôi cần video theo dõi của bên các anh”.

“Được, tôi lập tức đi lấy cho các anh xem” Quản lý Phương nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Vợ Cùng Tình Nhân

“Ồ?” Mạnh Hiểu đi lấy video có chút kỳ quái nói: “Không thấy video ngày đó”.

“Sao có thể? Trước cuối tuần có có không?”

“Đều là kiểm tra thứ năm mỗi tuần, thứ năm cuối tuần trước bọn họ thời điểm kiểm tra còn không có chuyện gì”.

“Tôi nhớ ra rồi, buổi chiều hôm trước tôi đã phát hiện máy theo dõi không có hình, tôi lại bảo hậu cần đi lên sửa”.

Bàng Ngọc Phong nghĩ thật là đúng dịp.

“Cho tôi tới xem camera của các anh”.

Mạnh Hiểu dẫn đám người Bàng Ngọc Phong tới lầu ba, ở thang máy cùng hành lang có một camera.

“Hai cái này đều hỏng rồi sao?”

“Vâng, đều không hiện hình ảnh”.

Nếu thực sự có người động tay động chân thì hiện tại không có khả năng phát hiện cái gì, Bàng Ngọc Phong nhìn xung quanh hỏi: “Camera ở đại sảnh thì sao?”

“Tôi đi xem sao”.

“Cô có thể tìm được cách thức liên hệ với Ngô Văn không?”

“Vâng, được”.

“Cô mở cửa phòng 306 ra, chúng tôi vào xem”.

Lưu Ly Ly mở cửa phòng cho Bàng Ngọc Phong cùng Bảo Từ đi vào, bên trong đã thu dọn sạch sẽ.

Bàng Ngọc Phong mang theo bao tay cẩn thận lật từng thứ lên xem, trên cơ bản không có gì khả nghi trong phòng.

Rời khỏi phòng đúng lúc Mạnh Hiểu trở về: “Camera theo dõi ở đại sảnh không vấn đề, đây là địa chỉ công tác của Ngô tiểu thư, chúng tôi không có điện thoại của cô ấy”.

“Đi, chúng ta đi nhìn xem hình ảnh theo dõi ở đại sảnh”.

Tuy rằng camera theo dõi không có vấn đề nhưng buổi sáng ngày mừng 4 Ngô Văn rời đi, không thấy hình ảnh Trương Kiến Quốc.

“Lạ thật, không nhìn thấy người, chẳng lẽ là bốc hơi khỏi nhân gian?” Bảo Từ nghi hoặc nhìn lại từ đầu một lần nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Bàng Ngọc Phong cũng không cho là như vậy “Trừ bỏ đại sảnh, các anh có thấy ông ta đi ra ngoài không?”

Phương quản lý nói: “Lối thoát hiểm có thể tới sân sau, nhưng khách bình thường sẽ không đi lối đó”.

“Trong viện có camera không?”

“Có, nhưng chỉ là theo dõi của lớn, nếu có ý đi tránh thì cũng không quay được”.

Xem ra Phương quản lý này đối với sự biến mất đột nhiên của Trương Kiến Quốc này cũng nổi lên lòng nghi ngờ.

“Tạm thời như vậy, nếu có gì nghi vấn chúng tôi sẽ liên hệ lại với bên anh”.

Bàng Ngọc Phong chuẩn bị đi tìm người nữ Ngô Vân kia nói chuyện, hiện tại mà nói, cô ta là tình nghi lớn nhất, cũng là người có cơ hội tốt nhất.

Ngô Vân là nhân viên thu ngân của công ty viễn thông, không phải nhân viên chính thức, bởi vì Trương Kiến Quốc thường xuyên đi nộp phí điện thoại nên hai người gặp gỡ mà quen biết.

Theo như nhân viên công ty này đánh giá, Ngô Vân không xinh đẹp lắm nhưng mà cô ta không cự tuyệt bất cứ đàn ông nào tiếp xúc, hơn nữa thường xuyên lấy lòng khách hàng lớn cho nên trong mắt đồng nghiệp thì cô ta chính là dạng lăng lợ, mặt khác trước Trương Kiến Quốc, cô ta đã từng được người khác bao nuôi, cho nên ai nấy đều hiểu quan hệ giữa cô ta và Trương Kiến Quốc.

Lúc thấy Ngô Vân tới, Bàng Ngọc Phong cùng Bảo Từ đều thâm nghĩ, cô gái này không quá xinh đẹp, gầy, da hơi đen nhưng cũng không tới nỗi nào, tuổi còn trẻ, vì sao lại cam tâm tình nguyện đi làm người thứ ba để người đời ghét bỏ.

“Cô là Ngô Vân?” Bàng Ngọc Phong hỏi.

“Vâng”.

“Chúng tôi là công an thành phố, hôm nay có một số việc muốn hỏi cô”.

“Hỏi tôi chuyện gì? Tôi không làm gì phạm pháp”.

Bảo Từ giật mình thiếu chút nữa hỏi: Phá hoại hạnh phúc gia đình người khác có là chuyện không? May mắn ngừng lại được, đây không phải lúc đùa giỡn.

Đang nói, một phụ nữ thoai nhìn 40 tuổi tiến vào, tát một cái giữa mặt Ngô Vân.

“Con tiện nhân, trả lại chồng cho tao” Người nữ trung niên hét lớn.

Ngô Vân che mặt phần nộ nhìn người phụ nữ kia, không hề nói một lời, thoạt nhìn cô ta không hề xa lạ với người phụ nữ đó, người phụ nữ kia thấy Ngô Vân không nói gì, liền xông lên túm tóc cô ta giật tới giật lui, Ngô Vân vùng tay giấy dụa.

Bảo Từ nhẹ giọng nói: “Bàng đội, làm sao bây giờ? Đây là lần đầu tiên nhìn thấy hai người phụ nữ đánh nhau”.

Bàng Ngọc Phong nhìn hai nữ nhân đánh nhau, lại thấy đồng nghiệp Ngô Vân vây lại xem, đều là một bộ dạng vui sướng khi thấy người gặp họa, không nghĩ sẽ khuyên can, đành phải hét lớn một tiếng: “Dừng tay lại!”

Hai người phụ nữ sừng sốt, người phụ nữ kia hét lên: “Anh là gì với con hồ ly tinh này? Anh có biết con tiện nhân này không những câu dẫn chồng tôi mà còn hại chết ông ta không? Nếu anh là tình nhân của cô ta thì tốt nhất là nhìn cho rõ bộ mặt thật của cô ta”.

“Nói bậy bạ gì đấy? Chúng tôi là cảnh sát” Bảo Từ vừa nghe thấy cô ta nói bậy, lập tức lớn tiếng.

“Chị, sao chị lại tới đây?” Một nam một nữ chạy vào nơi xảy ra hỗn loạn, nói với người phụ nữ trung niên.

“Các anh là cảnh sát? Vậy nhất định phải bắt con hồ ly tinh này mau, nhanh lên, đừng để nó lại gây họa hại người, nhất định phải từ hình nó?”

“Chị là ai?” Bàng Ngọc Phong mơ hồ biết người phụ nữ này là ai?

“Thật xin lỗi, đồng chí cảnh sát, anh rể tôi vừa mới mất, chị tôi vô cùng kích động, mọi người đừng trách” Nam nhân vừa tới nói.

“Chị là vợ Trương Kiến Quốc?”

“Đúng vậy, chị ấy là vợ Trương Kiến Quốc, tên là Thôi Nguyệt Hoa, tôi là em trai, tên Thôi Dục Quân” Thôi Dục Quân thay chị mình trả lời.

“Trương Kiến Quốc đã chết?”

Ngô Vân tóc tai bù xù lúng túng nói.

“Còn giả bộ cái gì? Kiến Quốc là bị mày hại chết! Đồ hồ ly không biết xấu hổ?” Vẫn kích động, Nguyệt Hoa lại nhân cơ hội cho Ngô Vân một cước.

Ngô Vân đột nhiên như phát khùng, nhắm vào phía Nguyệt Hoa: “Đồ nói dối! Các người đều là đồ dối trá! Trương Kiến Quốc muốn bỏ tôi ư, là các người diễn trò phải không? Hắn nằm mơ, các người định hợp nhau lừa gạt tôi sao? Làm sao một người đang khỏe mạnh lại chết được? Hắn nói muốn ly hôn với bà, muốn lấy tôi làm vợ, không thể nào có khả năng này được, không thể nào đã chết được”.

Thôi Dục Quân xem hai người như phát điên, liếc mắt nhìn vợ mình, hai người bước lên tách Ngô Văn và Nguyệt Hoa ra.

“Được rồi, không được làm loạn nữa, nếu không tôi sẽ bắt tới đồn cảnh sát” Bàn Ngọc Phong đành phải hô một tiếng.

Hai người phụ nữ đều không cam tâm buông lỏng tay ra.

“Thôi phu nhân, tâm tình chị chúng tôi hiểu, lần này chúng tôi cũng là đang điều tra cái chết chồng chị, nhưng là chưa có chứng cứ xác thực, không thể định tội bừa bãi, hy vọng chị có thể phối hợp điều tra với chúng tôi, hiện tại chị về trước đi, chúng tôi sẽ cố hết sức tìm ra hung thủ, cho các vị sự công bằng”.

“Chị, chị thấy cảnh sát nói rồi đấy, chúng ta đi về đi? Cô ta là loại người gì chứ, sớm đã chả còn danh dự gì cả, chúng ta không thể đi theo cô ta ở đây dọa người, đi thôi, hậu sự anh rể còn cần chị chủ trì” Thôi Dục Quân khinh bỉ nhìn Ngô Văn một cái.

Thôi Nguyệt Hoa vuốt lại tóc, gật gật đầu, đưa ra một tấm danh thiếp cho Bàn Ngọc Phong: “Đây là cách liên lạc với tôi, nếu có gì thì hãy gọi cho tôi”.

“Chúng tôi sẽ gọi” Bàn Ngọc Phong đón danh thiếp nói.

Ba người Thôi Nguyệt Hoa rời đi, Bàn Ngọc Phong quay ra nói với đám đông: “Giải tán đi”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tâm Tình Nhân

Bảo Tử nhìn về phía Ngô Văn không nói gì nữa, đứng ở một góc phòng, thật giống như đã đánh mất hồn vía vậy.

“Ngô Văn, hiện tại cô có biết chúng tôi vì sao tới tìm cô chưa?” Bàn Ngọc Phong nói.

“Tôi muốn xem giấy chứng nhận của các người” Ngô Văn đột nhiên nói.

Bàn Ngọc Phong đem giấy chứng nhận cảnh sát trong túi lấy ra đưa cho Ngô Văn xem, Ngô Văn sau khi xem qua cười khổ một tiếng “Thì ra đây là thực”.

“Không phải mỗi người đều là diễn trò, có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra”.

“Hừ, ai dám nói chính mình cả đời sống được đều là chân thật, tôi bất quá là làm chuyện chính mình muốn làm? Ít nhất tôi không giả tạo”.

“Cô đem hạnh phúc chính mình thành lập ở trên đau khổ của người khác, cô cảm thấy đây là cô muốn?”

“Trương Kiến Quốc lúc đó chẳng phải đem khoái hoạt của ông ta thành lập ở trên người tôi, anh nghĩ rằng tôi và ông ta hạnh phúc sao, ông ta bất quá là một ông già thích gái mà thôi”.

“Vì tiền đáng giá sao?”

“Suy nghĩ cá nhân mà thôi. Các anh muốn hỏi cái gì? Tôi thích tiền của ông ta là sự thật, cho dù là vì tiền tôi cũng sẽ không giết ông ta, đây không phải là tự cắt tài lộ của chính mình sao?”

“Có phải cắt tài lộ của cô hay không thì chưa rõ, nhưng cô quả thật là người cuối cùng đã gặp ông ta”.

“Có ý tứ gì?”

“Cô thật đúng là không giả tạo, cùng ông ta cùng một chỗ lâu như vậy, ông ta đã chết, cô cũng không hỏi một chút ông ta là chết khi nào? Chết như thế nào?” Bảo Tử có chút châm chọc nói.

Ngô Văn giọng điệu ngừng một chút, lập tức lại làm ra một bộ dáng không sao cả.

“Chúng tôi là buổi sáng hôm nay ở đập chứa nước Liên Sơn phát hiện thi thể ông ta, theo pháp y phán đoán ông ta hẳn là chết vào thời gian từ rạng sáng đến giữa trưa ngày 4 tháng 8, cho dù có lệch lạc cũng sẽ không quá lớn, mà trong thời gian đó, người cùng ông ta ở làng du lịch Liên Sơn chỉ có cô”.

“Ngày 4 tháng 8?” Ngô Văn nghĩ nghĩ nói: “Đúng, tôi là cùng Trương Kiến Quốc đi tới làng du lịch Liên Sơn, chúng tôi là ngày 3 đi, ngày hôm sau khi

thức giấc tôi không có thấy ai, tôi còn chạy đến quầy phục vụ hỏi qua phục vụ viên, bọn họ cũng nói không có thấy, không tin anh có thể hỏi qua họ”.

“Người đi cùng với cô đột nhiên không thấy, chẳng lẽ cô không kỳ quái sao? Chỉ hỏi người phục vụ là được rồi?”

“Cái này có gì kỳ quái? Ông ta cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy”.

“Có ý tứ gì?”

“Ông ta là người có vợ, cùng tôi cùng một chỗ luôn giống như là ăn trộm vậy, có đôi khi trong nhà gọi điện thoại tới là ông ta sẽ hoang mang rối loạn mà chạy trở về”.

“Vậy lần này ông ta có tiếp điện thoại gì hay không?”

“Hắn là không có, cũng không nhất định, tôi đang ngủ nên có khả năng cũng không có nghe thấy”.

“Ông ta trước kia sau khi chạy đi cũng không nói tiếng nào mà đi sao?”

“Vậy cũng không có, trước kia luôn sẽ nói một tiếng”.

“Cô không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Có một chút, nhưng mà loại quan hệ giống như chúng tôi thì chuyện gì mà không có khả năng phát sinh”.

“Trừ bỏ điểm này còn có chỗ nào đặc biệt không?”

“Tôi khi đi thì phát hiện xe còn ở đó, tôi lúc ấy nghĩ ông ta là lưu lại cho tôi”.

“Hai người gần đây có phát sinh qua tranh chấp hay không?”

“Các người vẫn hoài nghi tôi đúng không? Tôi lặp lại lần nữa, tôi cùng ông ấy rất tốt, hơn nữa ngay cuối tuần trước ông ấy còn nói cùng tôi là sẽ ly hôn với vợ, sau đó cưới tôi”.

“Ông ta nói như vậy cô tin sao?”

“Bắt đầu thì có tin, sau đó thì cũng không sao cả, chỉ cần cho tôi tiền tiêu là được, ông ta nguyện ý nói như vậy ít nhất chứng minh còn chưa có chán ghét tôi, vẫn còn nguyện ý chi tiền cho tôi, tôi nghe vậy là đủ rồi”.

“Cô có biết ông ta có cừu gia hoặc là tranh chấp gì trên kinh tế hay không?”

“Không biết, ông ta là loại người thực cẩn thận, rất nhiều chuyện ông ta cũng không nói với tôi, thật ra tôi sớm đã xem rõ ràng, ông nói cái gì yêu tôi cưới tôi đều là lời gạt người, nếu anh thật yêu một người, anh sẽ để cho cô ta tham dự vào trong vòng tròn cuộc sống của anh, ít nhất sẽ để cho cô ta hiểu biết cuộc sống của anh. Nhưng mà ông ta cái gì cũng không nói với tôi, cho dù là một cuộc điện thoại bình thường ông ta đều tránh tôi đi nghe điện thoại, ông ta chỉ chơi bời với tôi mà thôi”.

“Cô nghĩ lại xem ngày hôm qua quả thật không có phát sinh chuyện gì đặc biệt khác sao?” Bằng Ngọc Phong hỏi lại một lần nữa.

“Không có, ồ, có một chút, ông ta trước khi ngủ có nhận một cái tin nhắn. Ông ta chưa bao giờ để cho tôi đụng vào di động của ông ta, cho nên tôi không biết ai nhắn, cũng không biết có nội dung gì”.

“Vì sao cô lại cảm thấy chuyện này rất kỳ quái?”

“Sắc mặt ông ta lúc ấy không dễ coi, mới đầu tôi tưởng vợ của ông ta nhắn, còn tưởng rằng ông ta lại muốn đi, nhưng sau đó ông ta cái gì cũng không nói cũng không rời đi, tôi nghĩ có lẽ là chuyện ở cơ quan, dù sao chuyện này lúc ấy cũng làm cho tôi cân nhắc hồi lâu”.

“Vậy cô có biết ông ta mang theo những thứ gì trên người không?”

“Cũng không có gì nhiều, chỉ có một cái ví cùng di động là mang theo bên người, chìa khóa xe cũng không cầm”.

Bảo Tử nhìn Bằng Ngọc Phong liếc mắt một cái, nghĩ tới lúc ấy trên thi thể cũng không có di động.

“Từ ngày đó về sau cô cũng không có liên hệ cùng ông ta?”

“Không có, bình thường là ông ta tìm tôi, không cho tôi gọi điện thoại cho ông ta”.

“Được rồi, hôm nay chỉ hỏi tới đây thôi, nếu cần thiết chúng tôi sẽ lại tìm cô, một đoạn thời gian này mong cô không đi nơi khác, tích cực phối hợp công tác của chúng tôi”.

Ngô Văn gật gù đầu không nói gì.

Rời khỏi cơ quan của Ngô Văn, Bảo Từ hỏi Bảng Ngọc Phong: “Cô ta nói chuyện anh có tin không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Nhân phẩm như vậy, tôi cảm thấy không quá tin cậy”.

“Tiểu tử cậu tuổi còn trẻ, có đôi khi phải biết rằng tra án không thể chen vào tình cảm cá nhân, lấy yêu ghét cá nhân đến phán đoán người bị hỏi. Cậu ngầm lại mặc kệ cô ta nói chuyện có đáng tin tưởng hay không, có một điểm, cậu cảm thấy cô ta có thể độc lập hoàn thành án này sao?”

Bảo Từ gật gật đầu nói: “Cái này tôi thật không có nghĩ đến”.

“Xem dáng người cùng sức lực của cô ta, muốn không chế một người nam khỏe mạnh như Trương Kiến Quốc, đem ông ta rời khỏi khách sạn rồi mưu hại, khó khăn cũng không nhỏ”.

“Nếu cô ta lừa gạt thì sao?”

“Cho dù có thể lừa gạt ông ta rời khỏi khách sạn, cô ta lại làm thế nào để khống chế cùng trời ông ta? Hơn nữa dựa theo chúng ta phát hiện, Trương Kiến Quốc đã được mở trời trước khi trần nước, nếu là Ngô Văn làm, cô ta dám sao?”

“Có lẽ cô ta có đồng lõa?”

“Đây là chúng ta phải điều tra, làm chuyện gì cũng không có thể nóng vội, phải từng bước một đi đến, cậu không có khả năng ở ngay từ đầu đã đưa ra kết luận”.

Bảo Từ gãi gãi đầu, ngượng ngùng nở nụ cười: “Kế tiếp chúng ta làm gì?”

“Về đơn vị đi, trước lấp đầy bụng cái đã, nhìn xem án ở Phú Nguyên có tiến triển gì hay không”.

Bảo Từ hít một hơi thật sâu nói: “Ài da, hôm nay lại là cái ngày ngủ muộn rồi”.

“Cậu còn oán giận? Người trẻ tuổi giống như cậu hẳn nên trước khi lập gia đình thì chuyên tâm công tác, những cái khác đều là giả, chỉ có tương lai chính mình mới chính là vốn riêng của bản thân”.

“Anh nói thật dễ nghe, cứ như vậy mà làm xuống, tôi còn có thể lập gia đình sao?”

Bảng Ngọc Phong hướng trên đầu Bảo Từ vỗ một cái: “Tiểu tử cậu!”

“Reng reng...” Di động của Bảng Ngọc Phong vang lên, Bảo Từ về mặt nghiêm lại, Bảng Ngọc Phong cười nói: “Yên tâm, không phải án mới, tôi tiếp điện thoại, cậu đi đem xe lái lại đây đi”.

Sau khi Bảo Từ rời đi, Bảng Ngọc Phong lại nhìn về phía di động của mình, mặt trên không phải là một cái tên đầy đủ, mà chỉ có một chữ “Kim”, Bảng Ngọc Phong biết là người ở trên đường Phúc Hoa kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Pháp Y Đề Nghị

“Thế nào? Có cái gì tin tức sao?” Bảng Ngọc Phong hỏi.

“Chỉ sợ không phải tin tức tốt, lão ngũ mất tích, ở trước khi lão già trộm bị các anh bắt thì không thấy nữa, hiện tại rất nhiều người đang tìm hắn”.

“Lại là mất tích?”

“Làm cái này lâu, cũng không thể thiếu vài cái đối đầu, nếu mấy ngày nay không có tin tức gì nữa, vậy chỉ có thể chờ các anh nhật xác cho hắn”.

“Anh khẳng định như vậy? Có lẽ là chạy trốn thì sao?”

“Người giống như hắn, lũng đoạn làm ăn cả một con phố, nếu thực sự có cái gì ngoài ý muốn mà chạy trốn, cũng sẽ trước an bài cho người trong nhà mình hoặc là lộ chút gió, nhưng mà vợ con của hắn cái gì cũng không biết, liền ngay cả đám tay chân cả ngày đi theo bên cạnh hắn cũng đột nhiên phát

hiện không thấy hấn, tôi nghĩ cái này sẽ không là ngoài ý muốn”.

“Vậy chỗ của lão già trộm là không có khả năng có tin tức gì?”

“Tôi có loại dự cảm không tốt, lão già trộm mất tích chỉ sợ cũng không phải là một chuyện đơn giản”.

“Vì sao nói như vậy?”

“Tôi nghe ngóng chưa đến đồng lõa của hấn, cái này thuyết minh hấn tìm thực có khả năng không phải là người địa phương, nhưng đối với những người này mà nói, không phải ích lợi rất lớn, bình thường sẽ không đi ra bên ngoài tìm người, bởi vì phiêu lưu rất lớn, thực dễ dàng chia của không đều gây nên nội chiến, bọn họ không giống như là bản địa, có nhiều cố kỵ, ở một chỗ ngăng đầu không thấy cúi đầu thấy, nếu ra ngoài ý muốn thực dễ dàng bị phát hiện, mọi người sẽ lo lắng nhiều chút. Tôi cảm thấy có người cậu có thể đi hỏi một chút, người này có lẽ sẽ biết chút gì đó?”

“Ài?”

“Vương Hi Phong ở xưởng Đại Phong, ở tại Phú Nguyên, lão già trộm có đôi khi sẽ tìm anh ta cùng nhau làm chút chuyện”.

“Vương Hi Phong!” Bàn Ngọc Phong cả kinh.

“Làm sao vậy? Cậu nhận thức hấn?”

“Xem như vậy đi, tôi buổi sáng hôm nay vừa mới thấy qua anh ta”.

“Vậy rất tốt rồi, cậu có thể hỏi anh ta về chuyện lão già trộm”.

“Đó là không có khả năng, tôi thấy là một khối thi thể”.

Buông điện thoại, Bàn Ngọc Phong không khỏi cảm thấy đầu mình có chút lớn, anh mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại nói không rõ được là chuyện gì xảy ra.

Trở lại thị cục thì đã lên đèn, người trong cục đa phần đều đã tan sở, chỉ có trên lầu của đội hình cảnh là còn sáng đèn.

Đẩy ra cửa văn phòng, đám người Đại Dũng đều ở đó, đang vây quanh bàn hội nghị ăn mì ăn liền, cả phòng đều là tiếng ngáy.

“Hôm nay tuần tra đội chúng ta không có chuyện gì chứ?”

“Không có, đột chúng tôi thì không” Lưu Nguyên Long vừa vùi đầu sửa sang lại tài liệu vừa nói.

“Vậy đều tự nói tình huống đi”.

“Tôi nói trước đi” Đại Dũng đem chén mì ăn liền đã ăn xong tùy tay ném vào thùng rác: “Chỗ của lão già trộm cái tiến triển gì cũng không có, nhưng người của ông ta chúng tôi đều tra xét một lần, không có ai thấy qua ông ta, liền ngay cả chỗ của nhân tình ông ta chúng tôi đều đến hỏi, nói là sau khi bị chúng tôi đưa vào cục là đã không có gặp qua ông ta. Tôi nghĩ người này có khả năng chạy ra ngoài tỉnh rồi, liền đến nhà ga đến hỏi thử, cũng không có tung tích của người này, vài hãng xe tư có quan hệ với ông ta cũng nói không thấy qua người này, lão già này giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Tôi thấy tìm không ra ông ta, liền tra xét hoạt động của ông ta gần đây, kì quái, những trộm đạo trước kia cùng người này hợp tác đều nói chưa gặp qua ông ta, bất quá bọn họ đều nói trước đó lão già trộm từng lộ ra chút gió nói sẽ làm một vụ mua bán lớn, bất quá ai cũng không biết là mua bán cái gì, cũng không biết làm cùng ai”.

“Có nghe nói ông ta cùng Vương Hi Phong có quan hệ gì không?”

“Thần ơi, Bàn đội, làm sao biết?”

“Đừng quản tôi biết như thế nào, nói tiếp đi”.

“Hai người bọn họ thật có quan hệ, lão già trộm trước kia từng tìm Vương Hi Phong nhờ giúp đỡ, tôi khi đi điều tra Vương Hi Phong biết được”.

“Vương Hi Phong bên kia có tình huống gì?”

“Vương Hi Phong quan hệ xã hội cũng không phức tạp, trừ bỏ đồng sự ở chỗ làm cùng bạn trong tù thì thật đúng là tìm không ra vài người quen, bất quá lão già trộm tính là một, đồng sự Vương Hi Phong nói lão già trộm bình thường đều tìm hấn hỗ trợ, về phần hỗ trợ cái gì thì không ai biết”.

“Những chỗ xung quanh Vương Hi Phong thì thế nào?”

“Đoạn thời gian đó người ở trong Phú Nguyên rất nhiều, đều nói không chú ý tới có ai đặc biệt”.

“Nhưng nhìn tình hình hiện trường hấn là động tĩnh không nhỏ, không có ai nghe được cái gì sao?”

“Hàng xóm cách vách vừa vận đưa con về quê chơi, không có cách nào liên hệ, chỉ có thể chờ bọn họ trở lại”.

“Pháp y bên kia...”

Tiết Lan còn chưa có kịp nói, Cảnh Bác vừa lúc đẩy cửa tiến vào: “Tôi vội tới nói cho anh. Người chết đầu tiên Vương Hi Phong có thể xác định vì sau đầu bị thương gây nên mất máu quá nhiều, người chết thứ hai khí quản, nhánh khí quản, thậm chí trong phổi có nước, cát sông, do hít vào quá nhiều nước làm cho vách lá phổi khuếch trương, vỡ tan xuất huyết, phổi có hiện tượng phù thũng, mặt ngoài phổi có vết xuất huyết do hít thở không thông, cái này cho thấy người chết là tử vong do ngộp nước, mặt khác căn cứ kiểm tra đo lường đối với tảo, cùng với mẫu lấy ở đập chứa nước Liên Sơn là nhất trí, thuyết minh là chết chìm ở đập chứa nước Liên Sơn. Mặt khác, phần eo cùng chỗ cổ tay người chết bị trói có vết thương do ma sát, rất giống như là từng bị treo ở chỗ cao”.

“Còn có gì không?”

“Còn có một điểm, hai người chết có một chút thực tương tự, tôi ở khi giải phẫu phát hiện tuyến thượng thận trên đầu hai người phân bố lượng lớn catecholamine”.

“Catecholamine?”

“Catecholamine là một loại chất tiết ra từ hệ thống thần kinh, bao gồm tuyến thượng thận cùng tuyến giáp thượng thận, chủ yếu phân bố từ tuyến thượng thận. Khi người ta bị vấp vào trạng thái cực độ hoảng sợ, tuyến thượng thận sẽ đột nhiên phóng xuất ra lượng lớn catecholamine, thúc đẩy tim đập đột nhiên nhanh hơn, huyết áp lên cao, cơ tim vì thế mà hoạt động kịch liệt, tôi đã kiểm tra tế bào cơ tim người chết, tế bào cơ tim người chết đã bị tổn thương trình độ khác nhau, trong cơ tim hỗn loạn rất nhiều huyết ban màu đỏ, thuyết minh xuất huyết quá nhiều, tổn hại công năng”. trái tim

“Cái này thuyết minh cái gì?”

“Thuyết minh hai người ở trước khi chết đều từng bị kinh sợ, cảm thấy hoảng sợ, tuy rằng không đến mức bị hù chết, nhưng cũng vì cái này mà tạo thành tổn thương bên trong”.

Bàng Ngọc Phong gật gù đầu.

Cảnh Bác thấy Bàng Ngọc Phong không có tỏ vẻ gì nhiều, còn nói thêm: “Có thể có đề nghị hay không?”

“Cậu nói đi”.

“Ta muốn hướng mọi người đề cử một người, tôi nghĩ anh ta có thể cung cấp trợ giúp cho mọi người, anh ta có một bộ thủ đoạn điều tra thực đặc biệt”.

“Ồ? Văn phòng tình?”

“Không, anh ta là một thám tử tư?”

“Cậu là nói trình thám phá án mưu sát mười hai cô gái kia à?”

“Anh đã nghe nói qua?”

“Án chấn động như vậy, làm sao mà không có nghe nói qua. Tôi cũng nghe nói qua phác họa tâm lý tội phạm của anh ta, nhưng cậu cảm thấy anh ta tình thông là mưu sát liên hoàn, mà cùng những án của chúng ta hiện tại cũng không có liên hệ gì”.

“Đương nhiên dựa theo kết quả điều tra hiện tại có khả năng nhìn không có liên hệ gì, nhưng theo tri thức chuyên nghiệp mà nói, tôi cho rằng bọn họ không phải không có liên hệ, tuy rằng quan hệ xã hội của người chết thì khó mà nói, thậm chí có khả năng không có quan hệ gì, nhưng mà thủ pháp của hung thủ thực tương tự, cái này sẽ là trùng hợp sao

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Điều Tra Nam Hồng (1)

“Nam Hồng, nữ, 23 tuổi, người trấn Hoa Phong huyện Ninh, năm 2010 tốt nghiệp hệ tiếng Trung đại học J, cha mẹ mới ly dị, cha Hồ Lợi Dân, từ sau khi ly hôn liền cùng mẹ con Nam Hồng đoạn tuyệt tin tức, ở đâu không rõ, mẹ Nam Nguyệt Bình, mở tiệm bán hoa mưu sinh, từ sau khi ly hôn dẫn theo Nam Hồng từ huyện thành dời đến trấn Phụng Tiên, trừ tiếp tục mở tiệm bán hoa ra còn làm thêm việc tại nhà, để kiếm tiền trang trải cuộc sống, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, không có thân thuộc gì, Nam Hồng sau khi tốt nghiệp nhận lời mời đến công ty Quảng Phong thành phố J, theo điều tra, ở công ty đi làm cùng đồng nghiệp quan hệ khá tốt, không có tranh cãi gì. Ở trên quan hệ nam nữ, tất cả mọi người nói cô ta chưa có bạn trai, chỉ có tháng 3 năm nay có một người tự xưng là bạn đại học tìm đến qua, sau đó hai người ngẫu nhiên cũng có liên hệ.

Về chuyện du lịch, đồng sự công ty cùng người nhà đều nói không quá rõ ràng, bất quá quả thật từng nghe cô ta gọi điện thoại liên hệ qua chuyện này, nhưng mà không biết đối phương là ai cũng không biết đi nơi nào, sau khi điều tra nhật ký điện thoại, toàn bộ những người đã liên hệ qua thậm chí là những người ở trong danh bạ điện thoại đều nói không biết, từ điểm này có lẽ có thể bài trừ khả năng cô ta đi cùng người nhà hay bạn bè.

Về chuyện thời gian lá thư đến tay Nhục Nạp, chúng tôi đi thư cục gọi lá thư điều tra qua, là người phát thư sơ sẩy, anh ta đem con dấu tháng 8 của nhân viên công tác xem thành tháng 6, cho nên thư đến tay Nhục Nạp sớm hai tháng” Nhục Mạc nhìn điều tra kết quả nói.

Lê Ngạn nghĩ nghĩ nói: “Thông qua trong khoảng thời gian này điều tra, có mấy phương diện chúng ta hẳn nên chú ý một chút.

Thứ nhất, cậu nói có thể bài trừ người nhà bạn bè ra điểm này, tôi cảm thấy nói chính xác chút hẳn là bài trừ người cùng cô ta liên hệ thường xuyên, cũng có thể là bạn học cũ đã lâu không liên hệ, quan hệ của cô ta tôi cảm thấy chúng ta tra vẫn chưa đủ cẩn thận. Giống như là cậu bạn học kia, hai người mặc kệ là quan hệ gì, ít nhất từ tháng 3 tới nay đã gặp mặt vài lần, nhưng chúng tôi từ trong danh bạ điện thoại của cô ta tìm không thấy người này, cái này rất kỳ quái, chúng tôi còn phải tìm hiểu.

Thứ hai, nếu cô ta từng cùng người liên hệ qua chuyện xuất hành, nhưng chúng ta lại tìm không thấy người này, cái này có hai loại khả năng, một là có người nói dối, hai là Nam Hồng thực có khả năng còn có một số đi động khác. Cái này cũng cần chúng ta điều tra thêm một bước.

Thứ ba, bản Bí Truyện Hoa Kính kia, chúng ta đã xem rất nhiều lần, không có chỗ nào khả nghi cả, nhưng nó xuất hiện lại rất là kỳ quái, thuyết minh chúng ta còn chưa có phát hiện dụng ý của Nam Hồng, tôi cảm thấy chúng ta có hai điểm có thể làm, một là tìm đến nơi sao chụp quyển sách này tiến hành điều tra, xem có thể phát hiện cái gì hay không. Hai là đi tới nhà Nam Hồng, xem có thể phát hiện một ít dấu vết gì để lại hay không.

Thứ tư, tôi cảm thấy Nam Hồng sở dĩ lưu lại lá thư nọ, hẳn là có hàm nghĩa đặc thù, cô ta là cuối tháng 5 rồi đi, thư là muộn tháng 8 đưa đến trên tay Nhục Nạp, nói cách khác tháng 3 này cô ta đối với tất cả những gì mình làm vẫn có nắm chắc, cô ta lưu lại lá thư này hẳn là một cái tín hiệu cầu cứu gián tiếp, người ta không có khả năng ở vào thời điểm lâm vào khốn cảnh lại bỏ tay chịu trói, cô ta vẫn hy vọng Nhục Nạp có thể giúp cô ta, mà Nhục Nạp ở cơ duyên xảo hợp đã có được lá thư này sớm hơn, cái này thuyết minh thời gian của chúng ta vẫn còn thực đầy đủ, Nam Hồng vị tất đã xảy ra chuyện”.

“Chúng ta đây hiện tại nên làm cái gì đây?” Nhục Nạp hỏi.

“Tiếp tục điều tra qua lại của Nam Hồng, tôi cảm thấy mỗi một chuyện mà cô ta từng trải qua chính là cơ hội tìm hiểu lần mất tích này, chỉ là chúng ta còn chưa có phát hiện”.

“Tôi lại đi tra bạn đại học cùng đi động của cô ta, tôi nghĩ cái này ở trên mạng hẳn là không khó tìm. Đáng tiếc cô ta không chơi QQ cũng không có facebook, nếu không nói không chừng có thể phát hiện nhiều thứ khác nữa” Huyền Mạc nói.

“Cũng bởi vì cô ta cùng bên ngoài tiếp xúc không tính là nhiều tôi mới càng lo lắng, bạn ấy rốt cuộc đụng phải chuyện gì? Bạn ấy có năng lực gặp phải chuyện gì? Loại sự tình này phát sinh ở trên người bạn ấy quá kỳ quái” Nhục Nạp lo lắng nói, Lê Ngạn vừa rồi nói cũng không có làm cho cô yên tâm gì hơn.

“Cô cùng tôi đi nhà Nam Hồng đi, nhìn xem có thể phát hiện được cái gì hay không?”

Lê Ngạn nói.

Ở trên đường, Lê Ngạn thấy Nhục Nạp một bộ dáng tâm sự trùng trùng, đành phải nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của cô: “Nam Hồng là theo họ mẹ?”

“Đúng, Nam Hồng sau khi cha mẹ ly hôn, Nam Hồng được phán theo mẹ, cho nên cô Nam liền đi đổi họ cho Nam Hồng”.

“Cô ta ở trong thư nói, cha mẹ cô ta ở thời điểm khó khăn nhất phản bội đối phương, đây là ý tứ gì?”

“Cụ thể tôi cũng không quá rõ ràng, hình như là cha mẹ Nam Hồng từng trải qua chuyện gì đó, sau đó đều lấy một loại phương thức thực ích kỷ để xử lý, sau đó chờ hai người biết được chân tướng liền cảm thấy không có khả năng sống cùng nhau nữa, cho nên liền ra đi”.

“Cha của Nam Hồng là làm cái gì?”

“Làm vườn, tổ tiên nhà bạn ấy chính là làm nghề này, đã từng có người tham gia thiết kế cùng duy tu lâm viên hoàng gia”.

“Nghề làm vườn, cửa hàng bán hoa, người nhà cô ta giống như đều có liên hệ mật thiết với hoa cỏ cây cối. Cô có biết Bí Truyện Hoa Kính là một sách gì không?”

“Đại thể biết một ít, là nghe ông nội nói, Bí Truyện Hoa Kính là xuất bản năm Khang Hi 46 đời Thanh, tác giả Trần Hạo Từ, còn có tên là Phù Diêu, tự hiệu Tây Hồ Hoa Ẩn Ông, cuộc đời ông ta không rõ, có thể là người Chiết Giang, theo phỏng đoán sinh trong năm Vạn Lịch đời Minh, viết thành quyển sách này đã là 77 tuổi. Hoa Kính luôn nói là một quyển toàn thư nghiên cứu động thực vật, tổng cộng có bảy cuốn” Nhục Nạp ánh mắt sáng lên, “Anh hoài nghi, quyển sách này cùng gia tộc bạn ấy có liên quan”.

“Tôi không có hoài nghi cái gì, tôi chỉ đột nhiên liên tưởng đến điểm này, chúng ta đi tới nhà cô ta xem thử rồi nói sau”.

Nhà Nam Hồng ở tại ngõ Trúc Diệp, ngõ Trúc Diệp là một cái ngõ nhỏ ở trong trấn, nhà ở bên trong đều được xây trước khi giải phóng, các hộ gia đình cũng đều là một ít hộ cũ ở trên trấn, ngõ nhỏ tuy rằng xưa cũ, nhưng mà gạch xanh ngói xanh, đường liễu xanh xanh, hơn nữa trước cửa nhà đều trồng hoa hồng, đâm bụi, thật ra cũng là một hoàn cảnh thực thích ý.

Đến cửa nhà Nam Hồng, mẹ Nam Hồng là Nam Nguyệt Bình đã chờ ở cửa, Nhượng Nạp vì thuận tiện điều tra liền đại khái nói cho mẹ Nam Hồng một chút chuyện, nhưng mà cũng không có nói sự thật, chỉ là nói liên hệ không được nên có chút lo lắng, nhưng mà mẹ con liên tâm, Nam Nguyệt Bình nói từ sau khi Nam Hồng đi, bà liên tâm thần không yên, cho nên bà biết sự tình cũng không đơn giản, chỉ cần Nhượng Nạp đưa ra yêu cầu bà đều hết sức phối hợp, điều này làm cho Nhượng Nạp trong lòng rất là chua xót, nhưng lại không dám nói ra.

“Cô Nam, cô sao lại chờ ở cửa vậy, cháu cũng không phải là không biết nhà” Nhượng Nạp nói.

“Từ tiểu thư, các người đã đến? Mau vào, trời vẫn có chút nóng” Nam Nguyệt Bình thường xuyên đến Huyền gia làm việc, thời gian dài cũng theo các người làm kêu tiểu thư, thiếu gia, tuy rằng Nhượng Nạp nói qua vài lần, nhưng Nam Nguyệt Bình cũng không nguyện ý sửa lại.

“Cô Nam, chúng cháu lần này đến...”

Không đợi Nhượng Nạp dứt lời, Nam Nguyệt Bình nói: “Các cháu muốn làm gì thì làm, không cần giải thích với cô”.

Nhượng Nạp ánh mắt đau xót nói: “Vây được rồi, chúng cháu muốn xem phòng Nam Hồng một chút”.

“Đi, cháu đã biết là phòng nào, cứ đi đi, cô đi lấy nước uống”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Điều Tra Nam Hồng (2)

Tuy rằng gia cảnh cũng không giàu có, nhưng mà Nam Nguyệt Bình vẫn dụng tâm đem trong nhà sắp xếp thực ấm áp, bố trí thanh lịch, trang trí tươi mát, phòng Nam Hồng hướng về phía mặt trời, tựa như phòng của rất nhiều cô gái, sạch sẽ mà ấm áp, bức màn màu lam nhạt, khăn trải bàn hồng nhạt, vật trang trí đáng yêu, thú nhồi bông to nhỏ, cho dù không xem nụ cười tươi như hoa trên tấm ảnh chụp, thì cũng có thể tưởng tượng đây là một cô gái đáng yêu mà đơn thuần như thế nào.

“Nam Hồng tính cách rất tốt, có đôi khi đĩnh đạc tựa như một cậu con trai vậy” Nhượng Nạp nói.

“Cô cảm thấy có cái gì lạ cho cô thấy kỳ lạ không?” Lê Ngạn vừa nhìn trong phòng vừa hỏi.

“Anh là nói...”

Lê Ngạn từ trên bàn học cầm lấy một cái hộp trang điểm không có mấy món trang điểm: “Cô ta cũng không phải là một cô gái yêu thích làm đẹp, cho nên cô ta cũng không phải loại cô gái thích hấp dẫn ánh mắt người khác”.

“Cô ta tuy rằng không phải rất đẹp, nhưng mà làn da tốt, không cần trang điểm. Hơn nữa cô ta không phải là loại cô gái thích ồn ào, ái mộ hư vinh, cô ta đối với bề ngoài của chính mình yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần sạch sẽ thoải mái là được”.

“Nói cách khác cô ta không quá coi trọng về mặt vật chất”.

“Có thể nói như vậy, tuy rằng mẹ con họ quá thực túng quẫn, nhưng mà cô Nam là một người phụ nữ mạnh mẽ, so sánh giữa tinh thần cùng tiền tài, họ đều đề ý cái trước, cô Nam từ nhỏ đã giáo dục Nam Hồng, vật chất cùng tiền tài không phải vạn năng, chỉ có cuộc sống tinh thần vui vẻ, tự tôn tự lập mới là quan trọng nhất.

Cô Nam từ rất sớm phải đi làm công ở nhà chúng tôi, nhưng mà cho tới bây giờ đều rất được lòng mọi người. Tôi thích Nam Hồng là vì, cho dù ở trong hoàn cảnh cuộc sống vật chất chênh lệch rất lớn, bạn ấy vẫn là bạn ấy, chỉ cần không phải đồ của bạn ấy thì bạn ấy không bao giờ đề ý cũng không tỏ mồm, tôi cùng bạn ấy cùng một chỗ thực thoải mái, hơn nữa tôi thực tôn trọng họ, cô Nam đã dùng điều kiện có hạn mà cung cấp cho Nam Hồng cuộc sống tinh thần rất phong phú.

Trong nhà không có điều kiện mua vật trang sức xa hoa, cô Nam sẽ dùng hoa tươi trang điểm phòng, dùng vải màu sắc rực rỡ làm thành nơ bướm cùng đồ trang sức cho Nam Hồng, tự tay làm các món điểm tâm đa dạng thay thế cho những món điểm tâm sang quý, bạn ấy cho tới bây giờ chỉ có khoe với tôi chính mình có một mẫu thân khác biệt cỡ nào, chỉ với cái này đã làm cho tôi hâm mộ thật lâu”.

“Nhìn ra được cô Nam là một người phụ nữ có thể giới tinh thần thực giàu có, phương thức giáo dục con của cô ấy cũng rất thành công. Như vậy còn những cái khác thì sao? Nam Hồng đối với cái gì sẽ cảm thấy hứng thú? Tại độ tuổi này có lẽ sẽ khát khao tình yêu”.

“Có lẽ như vậy, con gái cũng sẽ có ảo tưởng tốt đẹp như vậy, bạn ấy cũng từng nói qua bạch mã vương tử trong tưởng tượng của bạn ấy, nhưng cái này không phải loại giống như trong suy nghĩ các cô gái bình thường, bạn ấy không cần người kia có bao nhiêu đẹp có bao nhiêu tiền, chỉ cần tốt với bạn ấy, tốt với mẹ bạn ấy, làm người trung hậu thành thật là được, đây không phải chính là cái trưởng thành sớm sao?”

Lê Ngan lật lật đầu từ một quyển sách cũ tìm được một tấm ảnh ba người chụp chung, thoát nhìn hẳn là đã khá lâu rồi, Nam Hồng trên ảnh chụp còn chỉ là một cô bé mới bắt đầu thay răng. “Vậy có lẽ Nam Hồng đối chuyện của cha mẹ căn bản là không có buông xuống được”.

“Tấm ảnh chụp này tôi đã xem qua, Nam Hồng nói đây là một tấm ảnh chụp chung cả nhà duy nhất của bạn ấy, cũng là tấm ảnh chụp ba của bạn ấy duy nhất, tôi nghĩ bạn ấy sẽ cất nó” Nhược Nạp nhìn thoáng qua ảnh chụp nói.

“Vì sao lại nghĩ như vậy?”

“Cô Nam vẫn hy vọng Nam Hồng sẽ không nhớ tới ba nữa, thậm chí đem toàn bộ những thứ có liên quan tới ba của Nam Hồng đều bỏ đi, Nam Hồng vì mẹ nên vẫn làm bộ như không nhớ rõ, nhưng mà cốt nhục tương liên, làm sao có khả năng không đề ý tới”.

“Đây là một tờ hóa đơn nộp tiền điện thoại, tôi nhớ số di động của Nam Hồng không phải cái này” Lê Ngan từ trong sách lại tìm được một tấm biên lai.

“Số này tôi cũng chưa thấy qua, người sử dụng tên là Ngô Vân, cũng không phải Nam Hồng”.

“Ghi nhớ số trở về đưa cho Huyền Mạc tra xem”.

“Bí Truyện Hoa Kính?” Nhược Nạp từ trong đồng sách đầu giường lại cầm lên một quyển sách. “Bạn ấy sao hai bản?”

“Có lẽ cuốn ở nhà của cô vốn chỉ là một cái manh mối, cô ta chỉ muốn dẫn đường cô tìm đến quyển này” Lê Ngan từ trong sách lấy ra một tờ ghi thời gian xe lửa khởi hành, ở trên đó có ghi thời gian cùng chuyến xe lửa đi tới thành phố R.

“Thời gian là ngày 26 tháng 5, là ngày hôm sau bạn ấy nói cho tôi biết muốn đi từ hành, bạn ấy ngày 25 từ thành phố J trở về tìm tôi, nói muốn đi ra ngoài du lịch một đoạn thời gian, nhưng vấn đề là, chúng tôi căn bản không có từ nhà ga tra được hành tung của bạn ấy”.

“Vậy nhất định là đã xảy ra chuyện gì cải biến kế hoạch của cô ta”.

“Anh xem nơi này bị xé một tờ” Nhược Nạp chỉ vào sách nói.

“Vị trí này hẳn là lời nói đầu của tác giả, cô ta vì sao phải xé đi tờ này chứ? Nhìn xem chung quanh có hay không” Lê Ngan nói.

Nhược Nạp nhìn nhìn chung quanh lắc đầu nói: “Không có, thời gian dài như vậy, cô Nam nhất định đã dọn hết rồi”.

“Cô xem bên cạnh của tờ giấy, thực chính tề, hẳn là người xé rất cẩn thận, sẽ không là tùy ý xé đi, nếu nói như vậy, cô ta vị tất sẽ ném đi như rác”.

“Vậy trở về xem nội dung bên trong, có lẽ có thể phát hiện cái gì” Nhược Nạp nói.

Sau khi hướng Nam Nguyệt Bình cáo từ, Lê Ngan cùng Nhược Nạp liền chạy trở về.

Huyền Mạc đang chờ ở văn phòng: “Tôi tra xét, di động là không có phát hiện gì, không có số di động mà Nam Hồng đăng kí qua, bắt quá tôi từ trên mạng tìm được cái này”.

Lê Ngan cùng Nhược Nạp đi qua vừa xem, là một tấm ảnh chụp tốt nghiệp.

“Đây là ảnh chụp tốt nghiệp đại học của Nam Hồng, cậu xem Nam Hồng ở trong này” Huyền Mạc lấy tay chỉ vào một cô gái tóc ngắn trên ảnh chụp nói.

“Cùng hiện tại cũng không quá giống, ở nhà cô ta tôi cũng không thấy tấm ảnh này” Lê Ngan nói.

“Đúng, tôi cũng chưa thấy qua, thậm chí cũng chưa nghe bạn ấy đề cập qua” Nhược Nạp cũng nói.

“Xem về mặt cô ta tựa như không mấy vui vẻ, không, không chỉ là không vui, trong mắt cô ta còn mang theo một loại cảm xúc làm cho người ta cảm thấy không quá thoải mái” Huyền Mạc nói.

“Là phần nộ, cậu xem về mặt của cô ta, mí trên tăng lên mí dưới căng ra, lông mi ép xuống, ánh mắt trừng lên, môi trên cùng môi dưới mím cùng một chỗ, môi biến mỏng, kéo thành thẳng tắp, khóe miệng rũ xuống, vị trí da cằm không bằng phẳng. Đây là vi biểu tình phần nộ điển hình”.

“Cái gì là vi biểu tình?”

“Vi biểu tình, là một cái danh từ tâm lý học. Nói đến mọi người thông qua một ít về mặt đem cảm thụ trong lòng biểu đạt cho đối phương xem, ở trong lúc mọi người làm về mặt khác nhau, mỗi về mặt sẽ “tiết lộ” ra những tin tức khác nhau. “Vi biểu tình” ngắn nhất có thể liên tục 1/25 giây, tuy rằng một cái về mặt theo bản năng có khả năng chỉ liên tục trong nháy mắt, nhưng đây là loại đặc tính chán ghét, thực dễ dàng bại lộ cảm xúc. Bộ mặt khi làm ra về mặt này, về mặt sẽ đột nhiên chột lóe qua trong thời gian cực ngắn, hơn nữa là khi biểu đạt cảm xúc tương phản”.

“Cái này thuyết minh cái gì?”.

“Cô xem ánh mắt của cô ta”.

Nhược Nạp theo ánh mắt Nam Hồng lúc ấy nhìn lại, tựa như nhìn là một cô gái, bộ dạng mi thanh mục tú, cô ta tựa như cũng không biết có người đang dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ảnh Chụp

“Nam Hồng là đang nhìn cô ta sao? Vì sao cô gái này tựa như không có cảm giác gì? Tôi cho tới bây giờ cũng không có nghe bạn ấy nói qua chuyện như vậy” Nhược Nạp có chút mê hoặc nói.

“Cụ thể chúng ta cũng không thể sao biết được, bất quá theo thái độ Nam Hồng đối đãi với tấm ảnh chụp này cũng không khó nhìn ra là có nguyên nhân, cô ta ở trong trường hợp như vậy cũng không thể khống chế cảm xúc chính mình, vậy thuyết minh tuyệt đối không phải việc nhỏ.

Nói như vậy khi đề cho độ mạnh yếu của mặt trái tăng lên, siêu việt cực hạn cảm xúc chán ghét, làm cho người ta cảm thấy uy hiếp, sẽ kích phát cảm xúc phần nộ, phần nộ đặc thù là có khuynh hướng công kích, ý đồ lấy ra hoặc tiêu diệt nguyên nhân gây kích thích, căn nguyên sinh ra phần nộ là uy hiếp, không phải đơn thuần chỉ là uy hiếp trên hình thức, càng nhiều là trừu tượng, đương sự chủ quan cho rằng có khả năng sẽ tạo thành tình cảnh thương tổn, nhưng lúc này đương sự sẽ đối với nguyên nhân kích thích tiến hành đánh giá có hình thành uy hiếp hay không, nếu cho rằng uy hiếp trải qua cố gắng của bản thân có thể tiêu trừ, như vậy liền có khả năng tâm sinh phần nộ, một khi đương sự đánh mất ý niệm cùng tin tưởng loại tâm lý này trong đầu thì sẽ diễn biến thành sợ hãi”.

“Tôi thực nhìn không ra cô gái này có thể đối với Nam Hồng sinh ra uy hiếp gì. Chẳng lẽ là đoạt bạn trai?” Huyền Mạc nói.

“Không có khả năng, Nam Hồng căn bản không có từng yêu qua” Nhược Nạp phủ định nói.

“Vậy cũng chưa chắc, các em lúc ấy học ở nơi khác nhau, lại không thường gặp mặt, làm thế nào biết cô ta có phải yêu ai hay không? Nói đến có lẽ không phải là yêu, là thương thâm thì sao? Cô ta cũng không phải là cái gì cũng đều nói ra chứ”.

“Chúng em là không ở một chỗ, nhưng mà thường xuyên liên hệ, con gái yêu hay không yêu đều viết ở trên mặt, muốn nói thương thâm, em không tin bạn ấy không lộ một chút dấu vết nào, chúng em dù sao nhận thức lâu như vậy, em thực hiểu biết bạn ấy”.

“Các người không cần cãi, chúng ta tiếp tục tra xuống sẽ biết”.

“Anh cảm thấy cái đó cùng bạn ấy mất tích có quan hệ gì?”

“Chúng ta không thể buông tha bất kỳ cái nào có khả năng, cái này ít nhất thuyết minh cuộc sống của cô ta cũng không chút gọn sóng, không hề ngoài ý muốn như chúng ta tưởng tượng. Đúng rồi, cậu có tìm được người bạn học nam kia không?”

“Ồ, chính là người này, mọi người nhìn xem, tôi cảm thấy ý tưởng vừa rồi của tôi không phải không có căn cứ”.

Lê Ngạn cùng Nhược Nạp nhìn về phía ngón tay Huyền Mạc chỉ, là một cậu con trai thoát nhìn rất cao lớn đẹp trai, ánh mắt thật to, vẻ mặt tươi cười sáng lạn, cậu ta đứng ở phía sau cô gái mà Nam Hồng nhìn kia.

Nhược Nạp khó hiểu nhìn về phía Huyền Mạc, không rõ ý tứ anh ta vừa rồi nói là gì.

Huyền Mạc đắc ý lấy tay chỉ chỉ: “Thế nào, không chú ý sao, em xem tay hai người bọn họ đi”.

Nhược Nạp nhìn thoáng qua, lập tức phát hiện, tay hai người là nắm ở phía sau cô gái, chỉ ở trên ảnh chụp lộ ra một chút, nếu không nhìn kỹ thật đúng là không dễ dàng phát hiện.

“Anh ý tứ là người nam này là người đã đi tìm Nam Hồng kia?”

“Tôi để cho đồng sự Nam Hồng phân biệt qua, chính là cậu ta, cậu ta tên là Tần Khải, cô gái kia gọi là Ngô Tuyết”.

“Anh làm sao biết tên bọn họ, trên ảnh chụp có sao?”

“Trên sổ lưu có, có hình có tên”.

“Anh không phải là muốn nói, Nam Hồng cùng cậu con trai này có cái gì đó?”

“Chẳng lẽ em không cho là như vậy sao?”

“Vậy Nam Hồng vì sao không phải nhìn về phía Tần Khải kia? Em không tiếp thu Nam Hồng là cái loại người sẽ giận chó đánh mèo này, nếu Tần Khải cô phụ bạn ấy, bạn ấy hẳn hận là Tần Khải mà không phải là Ngô Tuyết kia, nếu là thương thâm, vậy càng không hẳn là ở lúc này bại lộ cảm xúc chính mình”.

“Anh không rõ, nhưng dù sao cái này cũng có khả năng”.

“Tần Khải sau khi tốt nghiệp thời gian dài như vậy đột nhiên xuất hiện, mà Nam Hồng cuộc sống luôn luôn có quy luật hai tháng sau đó liền đột nhiên mất tích, không nhất định là trùng hợp. Có thể tìm được địa chỉ Tần Khải hay không?”

“Là người thành phố R, trên hồ sơ chỉ có địa chỉ nhà cha mẹ cậu ta, tôi nghĩ cậu ta sau khi tốt nghiệp có khả năng là sẽ không đi nơi khác chứ?”

“Thành phố R? Chúng ta từ trong nhà Nam Hồng tìm được một tấm thời gian biểu của nhà ga, ở trên đánh dấu là thành phố R, chẳng lẽ là đi tìm Tần Khải?”

“Đúng rồi, nơi này còn có số di động, cậu tra xét xem” Lê Ngạn đem bản thanh toán phí điện thoại từ chỗ Nam Hồng tìm được đưa cho Huyền Mạc.

“Đây không phải là ở bản địa, là thành phố R, người sử dụng tên là Ngô Văn, cái này không phải là của Nam Hồng sao?”

“Có thể tra xét người liên hệ hay không?”

“Chỉ có một, là Tần Khải”.

“Tần Khải này trên người điểm đáng ngờ thật đúng là nhiều, có lẽ chúng ta nên đi gặp anh ta”.

“Đi thành phố R, không tệ, có thể đi bờ biển chơi” Huyền Mạc nói.

“Nếu có thể tìm được số di động của Tần Khải, có thể trước cùng nh ta liên hệ một chút hay không?” Nhược Nạp hỏi.

“Không cần, chúng tôi cũng không biết Tần Khải cùng Nam Hồng là quan hệ gì, cũng không biết Nam Hồng mất tích cùng Tần Khải có quan hệ hay không, nếu để cho anh ta có chuẩn bị, rất nhiều chuyện chúng ta có khả năng sẽ không phát hiện được”.

Nhược Nạp gật gật đầu: “Anh hai, bản Bí Truyện Hoa Kính chúng ta từ thư phòng tìm được kia đâu? Anh có mang về hay không?”

“Không có, anh không biết còn có thể dùng đến hay không, nên không bằng để lại ở chỗ đó thì tốt hơn”.

“Vậy đặt ở chỗ nào?”

“Tầng thứ hai tủ sách”.

Nhược Nạp đi đến tủ sách, chỉ chớp lát liền tìm được cuốn Bí Truyện Hoa Kính kia, mở ra sao với quyền tìm được từ trong nhà Nam Hồng kia, quả nhiên theo như lời Lê Ngạn, tờ bị xé đi chính là lời nói đầu của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Lê Ngạn Phân Tích

“Chúng ta đi đâu trước?” Sau khi tất cả đã chuẩn bị sắp xếp, Huyền Mạc phụ trách lái xe hỏi.

“Trước đi nhà Tần Khải hỏi một chút địa chỉ hiện tại của anh ta”.

Lời còn chưa dứt, di động Lê Ngạn đột nhiên vang lên.

“Anh khỏe chứ, tôi là Lê Ngan, là Cảnh pháp y sao, đã lâu không có liên hệ, cái gì? Có án?” Lê Ngan nhìn liếc mắt Nhược Nạp một cái, “Ở thành phố R? Tôi hiện tại cũng có chút chuyện cần đi thành phố R một chuyến, hẹn thời gian chúng ta gặp mặt rồi nói sau”.

“Là Cảnh Bác sao?” Huyền Mạc hỏi.

“Đúng, thành phố R gần đây đã xảy ra một loạt án giết người, Cảnh Bác nói từ bản thân án mà xem thì không có liên hệ gì đặc biệt, nhưng mà theo kết quả pháp y kiểm nghiệm mà xem, thì có chỗ tương tự, nh ta nói cảnh sát hy vọng tôi đi hiệp trợ một chút”.

“Vậy vì sao không phải cảnh sát liên hệ cùng cậu?”

“Là Cảnh Bác đề cử với họ, hình cảnh bên thành phố R còn không có thống nhất ý kiến cuối cùng, bất quá ngày hôm qua lại có án mới phát sinh, Cảnh Bác cảm thấy bọn họ rất nhanh sẽ cùng tôi liên hệ, rất có khả năng Luru đội cũng tới, cho nên báo cho tôi trước”.

“Luru đội? Chính là Luru Cường đội trọng án lần trước mời cậu hỗ trợ?”

“Đúng”.

“Người này cũng không tệ lắm, lần trước ít nhiều cũng tin tưởng cậu, nếu không phá án nhanh như vậy, Nhược Cẩm có khả năng sẽ có nguy hiểm, nếu anh ta mời chúng ta hỗ trợ, chúng ta nhất định đi” Huyền Mạc nói.

“Như vậy đi, đến thành phố R tôi đi cùng Cảnh pháp y gặp mặt một cái, hiểu biết một chút tình huống, các cậu dựa theo địa chỉ trên danh sách trường đi tìm người nhà Tần Khải, hỏi địa chỉ Tần Khải, sau đó chúng ta lại xác định kế tiếp sẽ làm cái gì” Lê Ngan nói.

Sau khi đến thành phố R sắp xếp tốt, Lê Ngan liền cùng anh em Huyền Mạc phân công ra hoạt động, ở trung tâm pháp y cục công an thành phố R, Lê Ngan tìm được Cảnh Bác.

“Anh tới thực nhanh”.

“Đây là công tác của tôi lại là hứng thú của tôi, đương nhiên sẽ nắm chặt thời gian”.

“Uống gì không?”

“Nước trắng là tốt rồi”.

Cảnh Bác lấy ly rót nước cho Lê Ngan, sau đó từ bàn công tác lấy ra hồ sơ vụ án.

“Đây là báo cáo pháp y mấy án gần nhất, anh xem qua trước”.

“Ba người chết?”

“Đúng”.

“Vương Hi Phong, nam, 31 tuổi, chết ở trong phòng thuê, mặt, cổ đều có vết bầm cùng trầy da, cổ tay, cổ chân ra có vết thương buộc chặt, mười ngón có dấu vết bị lửa thiêu qua”.

“Làm ở tiệm sửa ô tô, bất quá trước khi chết có một đoạn thời gian không đi làm”.

“Trương Kiến Quốc, nam, 42 tuổi, quản lý ở công ty xe Kim Vũ, mặt có vết bầm, tay cùng eo có dấu vết bị dây thừng buộc chặt qua, đầu có vết trầy, vị trí phần eo cùng cổ tay người chết bị buộc chặt hiện ra vết thương do bị ma sát, rất giống như là từng bị treo ở chỗ cao”.

“Anh xem ở dưới đi”.

“Hai người chết khi giải phẫu đều phát hiện tuyến thượng thận trên đầu phân bố lượng lớn catecholamine”.

“Anh có biết catecholamine là cái gì không?”

“Có hiểu biết một ít. Catecholamine là một loại chất từ tuyến thần kinh tiết ra, chủ yếu từ tuyến thượng thận phân bố. Nó phân bố lượng lớn sẽ thúc đẩy nhịp tim đập đột nhiên nhanh hơn, huyết áp lên cao, cơ tim sẽ kịch liệt gia tăng vận động, nói như vậy dưới tình cảnh làm cho người ta bị dọa cảm thấy sợ hãi đã phân bố loại vật chất này”.

“Anh hiểu biết thật đúng là không ít”.

“Nói cách khác người chết ở trước khi chết đã bị đe dọa cùng uy hiếp, cái này đúng rồi”.

“Có ý tứ gì?”

“Nhìn trên ảnh chụp người chết, vết thương trên người bọn họ thuộc loại vết thương cơ năng, ví dụ như vết bầm, trầy da, lửa đốt còn có người chết thứ

hai bị treo lên cao như anh phán đoán, vết thương này không phải để tạo nên cho người chết thống khổ làm mục đích, mà là vì tra khảo người chết, hung thủ này nhất định là muốn từ miệng người chết biết cái gì đó, cho nên đối với bọn họ tiến hành nghiêm hình bức cung, cũng chính là vì sao đã làm người chết cảm thấy sợ hãi, từ đó tạo thành tuyến thượng thận trên đầu phân bố lượng lớn catecholamine”.

“Anh ý tứ là, hai người kia chết hẳn là có liên hệ?”

“Hẳn đúng. Đúng rồi anh không phải nói có người chết thứ ba sao? Cũng là loại tình huống này sao?”

“Không phải, người chết thứ ba là nữ tính, xác thực mà nói cô ta cùng người chết thứ hai có liên hệ, cô ta là tình nhân của người chết thứ hai Trương Kiến Quốc, tên là Ngô Văn”.

“Ngô Văn?” Lê Ngạn nghĩ sẽ không xảo như vậy chứ, hoặc chỉ là cùng tên.

“Đúng, cô ta chết cũng thực kỳ quái, thi thể cô ta là ngày hôm qua phát hiện ở bãi vùi lấp rác, trên người có 11 chỗ bị dao đâm, bị nhét ở trong túi, vứt bỏ ở bãi vùi lấp, nếu không phải túi quá to, chỉ sợ cô ta đã thành dân cư mất tích?”

“Trương Kiến Quốc chết cùng cô ta có quan hệ?”

“Hiện tại không có chứng cứ chứng minh cùng cô ta có liên quan, bất quá Trương Kiến Quốc trước khi chết là cùng cô ta chung một chỗ, Bàng đội phụ trách án đối với cô ta tiến hành điều tra qua, không có phát hiện điểm gì đáng ngờ”.

“Giết chóc quá độ, có ý định vùi lấp, cái này có khả năng đại biểu ân oán tư nhân, rất có khả năng hung thủ là nhận thức cô ta”.

“Anh là như vậy phân tích sao? Tôi nghĩ Bàng đội phân tích là Ngô Văn nắm giữ nhược điểm hung thủ, bị giết người diệt khẩu”.

“Lý do của anh ta là gì?”

“Ngô Văn quay lại làng du lịch Liên Sơn, cũng chính là nơi Trương Kiến Quốc bị hại, hơn nữa cô ta lại trò chuyện với một số điện thoại lạ, số điện thoại này từng xuất hiện ở trong điện thoại phục vụ làng du lịch Liên Sơn, cho nên Bàng đội hoài nghi số điện thoại này là của hung thủ”.

“Phục vụ viên làng du lịch nói thế nào?”

“Bọn họ không quá lưu ý tới số điện thoại, cho nên cho dù là tiếp điện thoại cũng không nhớ rõ người nào là từ số này gọi tới”.

“Đã điều tra qua số điện thoại này chưa?”

“Tin tức thân phận giả, là từ những tiệm nhỏ mua loại thẻ điện thoại này, tra không ra được người sử dụng”.

“Tôi hiện tại nắm giữ tin tức quá ít, cũng không dám tùy tiện có kết luận”.

“Cũng đúng, Lưu đội ngày mai đến, tôi nghĩ anh ta sẽ cùng Bàng đội cùng đi tìm anh, đến lúc đó chúng ta lại hợp tác”.

“Cảm ơn anh đã đưa cho tôi những tư liệu này trước”.

“Không cần khách khí, tôi đối với phương thức phá án của anh phi thường cảm thấy hứng thú, có thể có cơ hội lại kiến thức một phen, tôi là cầu còn không được”.

“Đúng rồi, Huyền Mạc cùng Nhược Nạp cũng đến đây, cùng nhau ăn một bữa cơm đi”.

“Tốt, lần trước án làm cho tôi ấn tượng khắc sâu trừ tài năng phá án của anh ra, thì chính là Huyền tiểu thư xinh đẹp, thế nào? Anh có tính ra tay hay không, nếu anh đã có lòng thì tôi đây cũng không cần hành động” Cảnh Bắc đưa gờn nói.

“Anh đó!” Lê Ngạn từ chối cho ý kiến lắc đầu cười nói, đối với anh mà nói tất cả đều mới bắt đầu, rất nhiều chuyện là chưa có chuẩn bị tốt tâm lý.

“Không nói đùa nữa, anh nói họ có việc tới nơi này, là chuyện gì? Có án ỷ thác sao?”

“Không tính là án, là một người bạn của Nhược Nạp bị mất tích, chúng tôi hiện tại đang thử tìm kiếm cô ta ở đâu, đi theo manh mối tới nơi này”.

“Mất tích? Hiện tại người trẻ tuổi cá tính đều rất mạnh, cũng có vẻ thích đi một mình, có lẽ chỉ là đi ra ngoài chơi hoặc là cùng người nhà đùa một chút, các anh có tìm hiểu rõ ràng hay không?”

“Tuy rằng không liên hệ thời gian không lâu lắm, nhưng mà cô ta có lưu lại một phong thư cho Nhược Nạp, lá thư này ám chỉ cô ta có khả năng nguy hiểm sinh mệnh, mà theo Nhược Nạp nói, người bạn này của cô ta cũng không phải là người thích nói đùa, cho nên đây mới là nguyên nhân chủ yếu chúng tôi quan tâm”.

Chương 66: Cha Của Tần Khải

Căn cứ vào địa chỉ bạn học ghi lại, Nhực Nạp cùng Huyền Mạc tìm tới địa chỉ cha mẹ Tần Khải, nhà phía Bắc số 123.

Đây là một tòa chung cư, thoạt nhìn đã có chút năm tháng, nhưng đối chiếu với hoàn cảnh bên ngoài khu dân cư mà nói, nơi này chắc hẳn không sai, tìm được biển số nhà, Huyền Mạc gõ cửa, nhưng không có người trả lời, nhìn đồng hồ, hẳn đã là giờ ăn cơm trưa, lẽ ra trong nhà phải có người.

"Các vị tìm ai?" Một người phụ nữ chuẩn bị lên lầu nhìn hai người Huyền Mạc đứng chờ ở cửa đã một lúc lâu, liền không nhịn được hỏi.

"Chào chị, nơi này là nhà Tần Khải sao?"

"Tần Khải?"

"Cha cậu ta tên là Tần Truyền Canh."

"Ồ, các vị tìm cậu ta hả, các vị là?"

"Chúng tôi là bạn học Tần Khải, tới R thị, thuận đường tới thăm cậu ấy."

Trong mắt người phụ nữ trung niên lóe lên một tia quang mang, Nhực Nạp nhìn ra hẳn là người này biết chút gì, liền lấy một gói chocolate từ túi quà tặng cha mẹ Tần Khải ra, đưa cho người phụ nữ: "Chị gái, chúng tôi đã lâu không gặp mặt nhau, tình hình thế nào cũng không biết, nếu chị biết gì thì nói cho chúng tôi, chị thấy đây, chúng tôi mua khá nhiều đồ cho cha mẹ Tần Khải, không thể cứ như thế mà đem về, cái này đưa cho nhà cậu bạn kia sao, tôi nghĩ đã chừng đó tuổi rồi cũng không thích ăn cái này chứ".

"Ai da, thật không tiện à, ngại quá đi." Lời tuy thế nhưng người phụ nữ trung niên vẫn đưa tay nhận lấy chocolate. "Tôi họ Phương, các vị cứ gọi tôi là chị Phương, tôi nghĩ hai người cũng lâu rồi không liên lạc, nếu không thì đã không tới đây tìm." Thoạt nhìn người phụ nữ gọi chị Phương này vẫn có điều không yên tâm, ngữ khí mang theo ý dò xét.

Trong lòng Nhực Nạp âm thầm cảm thấy kỳ lạ, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản: "Haiz, nói thật là, chúng tôi lấy địa chỉ ghi cạnh tên bạn ấy mà tìm đến, từ sau khi Tần Khải tốt nghiệp thì không có tin tức gì, chúng tôi muốn mở một buổi họp mặt bạn học, không thể bỏ qua cậu ấy nên chẳng còn cách nào hơn là tìm tới đây hỏi cha mẹ cậu ấy." Nói xong lấy ra danh sách bạn học Huyền Mạc in từ trước ra.

Lúc này chị Phương kia tựa hồ như mới yên tâm, nói: "Nói thật cho hai người biết, người nhà này không tốt đẹp gì đâu, tôi xem hai người cũng là người tử tế nên lên nói cho hai người biết, Tần Truyền Canh kia ở bên ngoài cũng là kẻ đầu gấu, người ta gọi là Ngũ Ca, lúc hai người tới có chú ý con đường ngoài kia không, dạng người gì cũng có, xăm mình, ở trần, hút thuốc phiện, mại dâm, trộm cắp, chiếm đoạt, đủ những hạng người ấy đều dưới sự cai quản của Ngũ Ca, những người bình thường như chúng tôi không dám nói chuyện với ông ta."

"Tần Khải kia?"

"Con trai ông ta thoạt nhìn cũng là dạng hào hoa phong nhã, cho tới giờ chúng tôi không nghe nói cậu ta đi làm ở đâu, rất ít gặp, tháng trước có thấy về một lần, tuy nhiên có vẻ lén lút lút, nếu không phải lúc đó là buổi tối tôi ra ngoài đổ rác thì cũng không gặp được cậu ta, cậu ta che mặt kín mít, đội mũ trùm súp, nếu không vào cửa nhà Ngũ Ca, tôi thật không nhận ra. Sau đó tôi không gặp lại."

"Vậy cha của Tần Khải đâu? Chúng tôi hỏi ông ta một chút, có lẽ sẽ biết Tần Khải đi đâu?"

"Đừng nói nữa, Ngũ Ca mắt tích rồi."

"Mắt tích?"

"Hình như vậy, mắt tích một thời gian ngắn rồi, cũng có một vài nhóm người tới tìm ông ta, thoạt nhìn không giống người tốt, hơn nữa trước đó vài ngày cũng có cảnh sát tới xét hỏi."

"Vậy còn mẹ Tần Khải đâu?"

"Đã sớm chạy, bị Ngũ Ca đuổi chạy mất, mỗi lần ông ta uống quá chén là lại đánh vợ, ai chịu nổi, con trai có khi cũng sớm chạy rồi."

"Vậy bọn họ còn có người thân khác không?"

"Không có nghe nói có, trừ những hạng người trên đường kia, cho tới bây giờ không gặp người đứng đắn tới tìm hai người bọn họ."

"Vậy xem ra là chúng ta không tìm được Tần Khải rồi."

"À phải rồi, lần trước Tần Khải mang theo một cô bé trở về, có thể là bạn gái nó, gọi là Ngô Tuyết, là một cô gái xinh đẹp, tôi nhớ lúc đó tôi gặp họ, còn khách khí hàn huyên hai câu, còn hỏi cô bé kia làm ở đâu, cô ta nói làm ở công ty điện tín."

"Ngô Tuyết?" Huyền Mạc cùng Nhựt Nạp nhìn nhau một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ là cô bé trong hình kia?

"Tôi chỉ biết có thể thôi, con tôi đang đợi ở nhà, tôi phải về đây."

"Cảm ơn chị, chị Phương, nếu không gặp chị thì không biết chúng tôi còn phải đợi bao lâu."

"Không có gì, tôi đi trước, hai người cũng nên đi đi, đừng để cho đám người trên đường kia theo dõi, bọn họ tìm Ngũ Ca thì không sao, để bọn họ tìm hai người là rắc rối đó."

Sau khi chị Phương kia rời đi, hai người Huyền Mạc cũng đi khỏi.

"Sao biết nhà chị ta có trẻ nhỏ."

"À, chắc anh không để ý, lúc đi xuống chị ta đi tay không, khi ấy đã chú ý chúng ta rồi, bắt quả không nói chuyện, sau đó trở về thì trên tay cầm đồ ăn vặt cho trẻ con, em nghĩ có thể chị ta xuống mua đồ ăn vặt cho trẻ con, vì vậy thử chút xem sao."

"Đi theo Lê Ngạn một thời gian, em càng lúc càng có bản lĩnh đó. Sao em biết chị ta sẽ thích đồ em đưa?"

"Em chú ý đồ ăn vặt trên tay chị ta đều là đồ giá rẻ, những thứ đó ở dưới quầy bán đồ ăn vặt dưới nhà có bán nhưng chị ta đi ra ngoài khá lâu, lúc trở lại cả người nhễ nhại mồ hôi, rõ ràng là chị ta bỏ gần cầu xa, đi nơi khác, hơn nữa lúc đến em chú ý ở gần có siêu thị đang giảm giá các mặt hàng, em nghĩ nhất định là chị ta ham chiết khấu, chạy đến siêu thị xa mua để bớt tiền, đối với loại người luôn cho mình khôn khéo này mà nói, tham món lợi nhỏ là rất bình thường, hơn nữa chỉ hỏi có mấy câu thôi mà."

"Em giỏi nha!"

"Anh hai, tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ? Tần Khải kia chỉ sợ khó tìm rồi."

"Chúng ta thử tìm Ngô Tuyết kia xem sao."

"Anh có mang theo hình không?"

"Anh hai em làm việc mà em còn không yên tâm ư?" Điện thoại di động vang lên, là Lê Ngạn: "Alo, Lê Ngạn à, cậu đang ở đâu? Cùng chỗ với Cảnh Bắc hà, đi ăn cơm cùng nhau ư, được, đi đâu? Tôi biết rồi, chờ chúng tôi chút."

"Gì thế?"

"Lê Bờ nói Cảnh Bắc muốn cùng ăn bữa cơm, lâu rồi không gặp, đi thôi."

"Không biết bên Lê Ngạn thế nào rồi? Nếu như án tử này không phải án nhỏ, khẳng định anh ấy sẽ hỗ trợ, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Em cứ yên tâm, Lê Ngạn nắm chắc tâm lý, chúng ta gặp bác sĩ Cảnh nghiệm thi sẽ biết."

"Hi vọng như thế."

Trong phòng ăn Jasmonic trung tâm thành phố, Huyền Mạc, Nhựt Nạp, Cảnh Bắc cùng Lê Ngạn.

"Tình hình sao rồi?" Lê Ngạn hỏi.

Nhựt Nạp lắc đầu: "Chưa ra sao cả, không tìm được ai hết. Ngay cả cha Tần Khải cũng mất tích."

"Mất tích?"

"Vâng, hơn nữa cha hắn còn không phải là người tốt, là một tên đầu sỏ, nghĩ ra kẻ có thù oán cũng không ít, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì." Huyền Mạc nói.

"Các cậu nói người nào?"

"Cậu cũng mới động tới, nói cũng không biết. Chúng tôi hỏi vài người, đáng tiếc không có địa chỉ của hắn, không thể làm gì khác hơn là căn cứ địa chỉ cha mẹ hắn hỏi thăm một chút, kết quả phát hiện cha hắn là kẻ đầu sỏ cầm đầu khu phía Bắc, thật không nghĩ tới người như vậy có thể nuôi được một người con trai học đại học."

"Trạm phía Bắc? Có phải là con đường sau trạm xe hướng Bắc không?"

"Đúng."

"Đầu sỏ? Mất tích? Cha hấn có phải là người xưng là lão Ngũ kia không?"

"Đúng rồi?" Huyền Mạc cùng Nhược Nạp không khỏi bốn mắt nhìn nhau, không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ngô Vân Cùng Ngô Tuyết

"Các vị đừng nhìn tôi như thế được? Tôi biết chuyện này cũng là trùng hợp, Bàng đội, chính là tôi mới nói cho Lê Ngạn anh ấy phụ trách vụ án đó, một thời gian ngắn chịu trách nhiệm nhiều vụ án cùng lúc, án hiềm nghi người ở khu trạm xe phía Bắc, kết quả người kia mất tích, thành ra tìm kiếm người hiềm nghi kia, Bàng đội từng đặc biệt cho người tới tìm chỗ ở kẻ đầu sỏ Ngũ lão này, kết quả lại mất tích."

"Sao trùng hợp như thế được? Vậy chúng ta không có biện pháp thông qua cha Tàn Khai tìm ra hấn rồi, à mà, Tàn Khai hình như vẫn duy trì quan hệ yêu đương với Ngô Tuyết. Hàng xóm nhà họ Tàn từng thấy Tàn Khai dẫn theo Ngô Tuyết về nhà, hàng xóm kia còn nói, hình như Ngô Tuyết làm ở công ty điện tín, ngày mai chúng ta đi công ty đó xem sao." Nhược Nạp nói.

"Mới vừa rồi tôi nói với mọi người, người thứ ba chết làm ở công ty điện tín, nhưng cô ta tên là Ngô Vân, người các vị muốn tìm lại là Ngô Tuyết." Cảnh Bắc nói.

Lê Ngạn suy nghĩ một chút, nói: "Huyền Mạc, cậu có mang theo danh sách tốt nghiệp download trên mạng theo không?"

"Có đây, sao thế?"

"Lấy cho tôi coi chút."

Huyền Mạc lấy danh sách ra đưa cho Lê Ngạn.

Lê Ngạn nhìn kỹ một lúc, chỉ tên người phía trên Ngô Tuyết cho Cảnh Bắc: "Anh nhìn kỹ người này đi, có phải giống với tên người chết thứ ba không?"

Cảnh Bắc cẩn thận quan sát hồi lâu: "Có chút giống nhau, bắt quá thanh tú hơn Ngô Vân đôi chút."

"Ngô Tuyết này nhìn qua mập hơn Ngô Vân chút ít, cũng trắng hơn, nhưng khí chất cùng trang phục thì y như nhau."

"Nhưng nốt ruồi thì không biến được." Lê Ngạn chỉ về phía cánh mũi trái người trong ảnh, nơi đó có một nốt ruồi đen rõ ràng.

"Đúng vậy, chỗ này Ngô Vân cũng có một cái, anh hoài nghi hai người họ cùng là một người?"

"Tôi không dám khẳng định, chẳng quá đột nhiên cảm thấy chuyện này rất là trùng hợp."

"Không bằng com nước xong chúng ta đi tới công ty điện tín hỏi một chút, tôi biết Ngô Vân kia làm ở đại sảnh, nói không chừng có thể phát hiện được một số điều gì đó."

Ăn com xong, dưới sự hướng dẫn của Cảnh Bắc, đám Lê Ngạn tới chỗ làm của Ngô Vân, cái chết của Ngô Vân không có chút ảnh hưởng nào tới nơi này, mọi người vẫn như cũ, vị trí của Ngô Vân cũng đã có người thay thế.

"Các vị hỏi Ngô Vân à, chết thảm lắm, mặc dù chúng tôi không quý cô ta cho lắm nhưng cũng không nghĩ cô ta gặp chuyện như vậy, đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma." Một vị ngồi đối diện bàn làm việc Ngô Vân - Lưu tiểu thư không khỏi thổn thức nói.

"Chúng tôi muốn tìm một người, tên gọi là Ngô Tuyết, hình như đã làm ở công ty điện tín này, không biết cô ấy có quan hệ gì với Ngô Vân không?" Lê Ngạn hỏi.

"Ngô Tuyết không phải là Ngô Vân sao? Mọi người không biết cũng phải, sau khi đi làm cô ấy có đổi tên một lần."

"Cái gì?" Tất cả mọi người sững sờ một chút.

"Cô nhìn kĩ tấm hình này chút, xem người này có phải Ngô Văn không?" Lê Ngan vẫn phản ứng nhanh nhất.

Lưu tiểu thư kia nhìn kỹ một chút: "Đúng là cô ấy rồi, tuy nhiên có chút hơi khác, bây giờ gầy và đen hơn, có vẻ không đẹp như trước kia, đây là cô ấy lúc tốt nghiệp sao? Chưa từng thấy như thế, không nghĩ cô ấy cũng có bộ dạng thanh thuần như vậy." Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, Lưu tiểu thư vội vàng cười nói: "Ý tôi là cô ấy thích trang điểm, chúng tôi chưa từng thấy cô ấy tẩy trang, tuy nhiên điều này cũng là bình thường, người đi làm sao có thể giống lúc tốt nghiệp được, rồi lại nói bây giờ đang một giảm cân, gầy một chút cũng là bình thường."

"Cô có nghe nói cô ấy có một người bạn trai không?"

"Bạn trai? Không có, chỉ biết cô ấy có qua lại với mấy người giàu có, không phải tôi bôi nhọ cô ấy, dù cô ấy còn sống tôi cũng nói như vậy."

"Vậy cô đã từng thấy người nam trẻ tuổi này tới tìm cô ấy chưa?" Lê Ngan chỉ tấm ảnh Tần Khải.

"Đây không phải anh họ cô ấy sao? Chẳng lẽ..." Lưu tiểu thư suy nghĩ một chút, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ: "Người này vốn dĩ không phải anh họ, mà là bạn trai, không trách được..."

"Không trách được cái gì?" Lê Ngan vội vàng hỏi.

"Người nam trẻ tuổi này tới đây mấy lần, bắt quả Ngô Văn đều nói đây là anh họ mình, nhưng tôi phát hiện có lần họ cãi nhau, lúc ấy tôi đã có cảm giác kỳ kỳ, làm gì có ai cùng anh mình cãi nhau âm ỉ như vậy."

"Vậy cô có biết tình hình người nam này không, ví dụ như làm việc ở đâu?"

"Cũng có hỏi qua, lúc ấy Ngô Văn nói đây là anh họ cô ấy, chúng tôi nghe chị Lý trong tổ nói chuyện, định giới thiệu một em họ xa cho hần, nhưng Ngô Văn cứ qua quyết âm ừ, Ngô Văn nói anh ta hùn vốn làm ăn chung với mấy người khác, hiện tại tạm thời không muốn suy nghĩ chuyện thành gia, chị Lý không hỏi nữa."

"Làm cách nào để tìm được anh ta?"

"Tốt nhất các vị tìm số ghi chép điện thoại của Ngô Văn, tôi nhớ cảnh sát đã từng tìm chỗ đó, bên trong hẳn có điện thoại anh ta, tôi cũng không rõ lắm."

"Cô có từng thấy qua cô gái này tới tìm Ngô Văn không?" Nhượng Nạp đem hình Nam Hồng cho Lưu tiểu thư nhìn.

"Chưa từng thấy, bình thường đều là phụ nữ tới tìm cô ấy tính sổ, cô gái này là ai?" Lưu tiểu thư tò mò hỏi.

"À, là bạn học đại học, hiện tại mất tích."

"Bạn học đại học, người gọi là Tần Khải kia cũng là bạn học đại học, đúng rồi, cô gái này tên gì?"

"Nam Hồng."

"Nam Hồng? Nghe quen quen tai, họ Nam sao?"

"Phải."

"À, tôi nhớ ra rồi, tôi vừa nói là thấy Ngô Văn cùng Tần Khải kia cãi lộn đúng không, lúc đó tôi nghe được mấy câu, giống như là nhắc tới cái tên Nam Hồng này."

"Bọn họ nói như thế nào?" Nhượng Nạp hỏi.

"Tôi vô tình nghe được nên không chú tâm lắm, sợ dĩ tôi nhớ được cái tên Nam Hồng này là vì cái tên này khá đặc biệt. Chuyện qua lâu rồi, tôi cũng không nhớ rõ."

"Bọn họ cãi vã chỗ nào?" Lê Ngan hỏi.

"Cửa cầu thang đó."

"Ngô Văn thích dùng loại nước hoa nào."

"Mùi hoa hồng, hay dùng loại này nhất."

"Có thể giúp tôi một chuyện hay không?"

"Chuyện gì?"

"Nhắm mắt lại, ôn lại tình hình lúc ấy một lần, có lẽ có thể phát hiện giúp chúng tôi điểm gì."

"Xin giúp đỡ một chút, bạn tôi mất tích đã hơn mấy tháng rồi, tôi sợ đã xảy ra bất trắc." Nhượng Nạp làm người ta dao động trong lòng.

Lưu tiểu thư suy nghĩ một chút gật đầu: "Được rồi, tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Nào, cầm tay tôi, nhắm mắt lại, hít sâu, bài trừ hết thầy tạp niệm, đi theo câu hỏi của anh ấy." Nhược Nạp cầm tay Lưu tiểu thư nói.

"Được rồi, chúng ta trở về một ngày kia, cô ra khỏi phòng làm việc, tiếng người trò chuyện huyền ảo cách cô mỗi lúc một xa, cô đi tới cuối hành lang, nghe được có người cãi vã, cô từ từ đi tới, hiện tại có thấy cái gì?"

"Đèn hành lang rất tối, xung quanh không có ai."

"Đi về phía trước, cô thấy được mùi hương quen thuộc, có gì tiếp theo?"

"Vâng, mùi nước hoa đặc biệt trên người Ngô Vân, cách xa tôi đã ngửi thấy được, tôi nghĩ người cãi vã nhất định là Ngô Vân."

"Cô đi về phía trước thêm vài bước, tiếp theo cô nghe được cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Gặp Mặt

"Ngô Vân đang lớn tiếng nói: Sao anh lại đi gặp cô ta? Chẳng lẽ anh không biết... Tần Khải kia không đợi cô ấy nói xong cũng nói: Tôi phải đi, Nam Hồng nằm trong tay bọn họ, đồ chết trên tay của tôi, bây giờ không tìm được trở về, nếu như không có biện pháp nào, tôi nhất định phải chết. Ngô Vân còn nói: Nam Hồng, Nam Hồng, cho dù cách lâu như vậy cô vẫn là âm hồn bất tán. Ai nha!"

"Tại sao?"

"Tài vụ cấp trên Tiểu Vương đột nhiên vỗ vỗ vai tôi một cái, tôi giật mình kêu lên, Ngô Vân cùng Tần Khải cũng ngưng cãi vã."

"Cảm ơn cô."

"Không có gì, có thể giúp được mọi người gì tôi đã cố hết sức, tôi phải quay lại làm việc, nếu không quản lý biết thì không hay."

Sau khi Lưu tiểu thư rời đi, Cảnh Bác tò mò hỏi: "Chiều vừa rồi của anh là gì thế?"

"Trong Tâm Lý học, đây được gọi là nhận thức nói chuyện với nhau, chính là cảm giác anh gặp qua chuyện, thông qua vị giác, xúc giác cùng giác quan trợ giúp anh nhớ lại chuyện từng trải qua, phương diện này tôi cũng mới đọc lướt quá, bất quá thoạt nhìn không tệ." Lê Ngạn nói.

"Nguyên lai là như vậy, như vậy vô hình trung cung cấp cho bên Bằng đội đầu mối mới, lấy tình hình hiện tại mà nói, quan hệ yêu đương giữa Ngô Vân và Tần Khải là không công khai, nếu như Tần Khải biết chuyện Ngô Vân làm tình nhân người khác, rất có thể động sát tâm. Các vị cùng tôi trở về cục cảnh sát, tôi nghĩ các anh muốn tìm Tần Khải chỉ sợ cũng phải khai báo với cảnh sát điều tra."

Lê Ngạn suy nghĩ một chút nói. "Cũng tốt."

Trở lại cục cảnh sát, Cảnh Bác thấy Lưu Cường cùng Đinh Hoài Đông đã đến.

"Không nghĩ hai người đã tới đây." Cảnh Bác cười nói.

"Vâng, Bằng đội trưởng sốt ruột phá án, gọi điện thoại thúc giục, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là thả hết mọi chuyện chạy tới đây. Lê Ngạn, các vị cũng tới hả? Tôi còn định gọi điện thoại cho các vị."

"À, là như vậy, tôi có liên lạc với phía Lê Ngạn, vừa lúc bọn họ có chuyện tới R thị, cho nên bọn họ đến sớm hơn các anh chút ít, hơn nữa sự tình họ đang làm cũng có liên quan tới án tử của các anh, mọi người ngồi xuống nói đi." Cảnh Bác nói.

"Pháp y Cảnh, anh có vội quá không, chưa giới thiệu gì hết." Bằng Ngọc Phong nói đùa.

"Tôi giới thiệu đây, vị này là thám tử tư Lê Ngạn, có kiến thức uyên thâm việc xâm nhập tâm lý tội phạm, chúng tôi từng liên kết phá án giết người liên hoàn, lần này tôi hi vọng anh ấy có thể tiếp tục hỗ trợ phá án, vị này là cảnh sát hình sự R thị Bằng đội, đặc biệt chịu trách nhiệm trọng án lần này. Bằng đội, chuyện tôi nhờ người ngoài, anh không để tâm chứ?"

"Nào có ý đây đây? Tôi nói thế này, chỉ cần có lợi đối với chuyện phá án tôi chưa bao giờ câu nệ hình thức cùng phương pháp, nào hãy nói, từ sau khi phá án mười hai thiếu nữ kia, nghe được không ít danh tiếng của Lê đại trình thám, tôi rất khâm phục cậu, có cơ hội hợp tác thật là tôi cầu còn chưa được."

"Bằng đội quá khen rồi, chỉ hi vọng tôi có thể hết lòng giúp sức, hai vị này là trợ thủ của tôi, hai anh em Huyền Mạc cùng Huyền Nhục Nạp."

"Hay lắm, mọi người ở chung một thời gian dài sẽ có cơ hội hiểu nhau hơn, trước tiên chúng ta nói về án tử đi." Lưu Cường cười nói.

"Pháp y Cảnh nói sự tình các vị làm có quan hệ tới án tử, có thể nói rõ chút chi tiết không?" Bằng Ngọc Phong đi thẳng vào vấn đề.

"Là như thế này, Nhục Nạp có một người bạn tên là Nam Hồng mất tích mấy tháng trước, cô ấy nói là ra ngoài du lịch, kết quả lúc tháng 6, Nhục Nạp có nhận được một lá thư, là thư Nam Hồng lưu lại, trong thư nói năng mịt mờ, nhưng rõ ràng nhìn ra được cô ấy đang gặp hiểm cảnh, cho nên chúng tôi đang tìm kiếm hết thấy dấu vết, hi vọng có thể trước khi tính mạng cô ấy bị uy hiếp sẽ tìm được cô ấy, sau thông qua điều tra chúng tôi tìm được một người bạn học cùng đại học của cô ấy là Tần Khải, thông qua các biểu hiện thì cho thấy cô ấy có liên lạc với hắn, thậm chí có thể Nam Hồng vừa đi du lịch là tới thẳng R thị, cho nên chúng ta tới nơi này, xem có thể phát hiện được gì hay không."

Cảnh Bác nói tiếp: "Nói tiếp vào trọng điểm, hai ngày trước tôi có đem tình huống án tử kia nói cho Lê Ngạn, kết quả lúc chúng tôi trao đổi phát hiện, bọn họ muốn tìm quan hệ giữa Tần Khải và những người kia vô cùng phức tạp, không chỉ có quan hệ nam nữ với Ngô Văn bị mưu sát, cha hắn chính là người trước đây anh nhắc tới, đầu sỏ lão Ngủ, tôi nghĩ tìm người này là vấn đề tương đối mấu chốt."

"Sao có thể trùng hợp như vậy? Tôi lập tức an bài người đi điều tra thư thông tin cá nhân, các vị có thể cung cấp hình cùng ngày sinh Tần Khải kia không, chúng tôi liên thông qua hệ thống hồ tích xem xét."

"Được, chúng tôi tìm được hình từ bạn học lúc tốt nghiệp, các vị xem đi." Huyền Mạc đem hình bạn học cung cấp đưa cho Bằng Ngọc Phong xem.

"Các vị thực có biện pháp hay, chỉ từ điểm này tôi đã thấy bản lĩnh các vị không nhỏ." Bằng Ngọc Phong cười nói.

"VẬY anh nói một chút tình huống bên kia đi, chúng ta cùng nhau phân tích." Lưu Cường nói.

"Pháp y Cảnh cũng vừa mới nói đã nói qua tình hình án tử cho cậu, hắn là cậu cũng đã biết đôi chút." Bằng Ngọc Phong nói với Lê Ngạn.

"Đúng vậy, biết được đại khái, bất quá tất cả đều là tình huống thông qua báo cáo khám nghiệm tử thi, từ báo cáo của Pháp y Cảnh cho chúng ta thấy được nơi chết của hai nạn nhân lúc đầu tương tự nhau, thứ nhất, trước khi chết bị thương tổn, nhưng vết thương này hẳn thuộc về thương tổn cơ năng, tôi đối với Cảnh pháp y giải thích qua, loại thương tổn này không phải là khiến cho người bị hại thống khổ làm mục tiêu, mà là vì nghiêm hình tra hỏi, mục tiêu hẳn là từ miệng người chết lấy được thứ gì đó, dĩ nhiên hai người bị thương tổn hình thức khác nhau, nhưng tôi cảm thấy đây có thể là bởi vì hoàn cảnh hạn chế."

Thứ hai, hai người chết lúc giải phẫu cũng phát hiện tuyến thượng thận đại não phân bố lượng lớn Catechin. Tôi nghĩ Cảnh pháp y ở lúc báo cáo khám nghiệm tử thi cho mọi người, hẳn là đã giải thích qua loại vật chất này".

"Mấy người Bằng đội biết, chúng tôi cũng không biết, giải thích một lần nữa đi." Đinh Hoài Đông nói.

"Catechin là một loại chất xúc tác thần kinh, bao gồm tuyến thượng thận cùng tuyến giáp thượng thận, chủ yếu phân bố theo tuyến thượng thận. Khi người ta bị vấp vào trạng thái cực độ hoảng sợ, tuyến thượng thận sẽ đột nhiên thả ra lượng lớn Catechin, thúc đẩy tim đập đột nhiên tăng nhanh, huyết áp lên cao, lượng hao tổn của cơ tim sẽ gia tăng kịch liệt, ở sau khi phát hiện loại chất xúc tác này tôi nhưng ngay sau đó đã kiểm tra tế bào cơ tim người chết, tế bào cơ tim người chết đều bị tổn thương trình độ khác nhau, trong cơ tim xen lẫn rất nhiều vết máu, nói rõ chức năng của trái tim nhận tổn hại, những thứ này đủ để nói rõ hai người trước khi chết cũng từng bị kinh sợ, cảm thấy hoảng sợ, mặc dù không đến nỗi bị sợ chết, nhưng mà vì vậy đã tạo thành tổn thương nội bộ" Cảnh Bác lại giải thích một lần.

"Điểm này cho thấy hai nạn nhân chết giống nhau, xác nhận bọn họ từng trải qua quá trình hình tra nghiêm khắc." Lê Ngạn nói.

"Cho nên hai người tử vong rất có thể do một người làm ra."

"Có loại này tương đối chuyên nghiệp, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, hẳn là không thường gặp."

"Nhưng tới giờ chúng ta không phát hiện hai người bọn họ có liên hệ gì." Bằng Ngọc Phong nói.

"Bằng đội, thật ra bọn họ như có chút liên lạc." Đại Cương sau khi giới thiệu xong với Lưu Cường tiến vào lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Lão Trộm Đã Chết?

"Tại sao lại nói như vậy?" Bằng Ngọc Phong kỳ quái hỏi.

"Chúng tôi vừa mới điều tra qua, người chết Vương Hi Phong cùng Trương Kiến Quốc thật sự có chút ít liên lạc, đó chính là đều biết lão trộm, hơn nữa trước khi chết có liên lạc qua." Đại Cường nói.

"Chuyện Vương Hi Phong tiếp xúc với lão trộm bản thân tôi biết rõ, nhưng Trương Kiến Quốc kia sao cũng cùng hắn liên lạc?"

"Chúng tôi mới phát hiện, tới công ty Trương Kiến Quốc điều tra, nói với bên giám sát công ty rằng hai ngày trước hắn gặp chuyện không may, muốn xem qua hắn đã liên lạc và tiếp xúc người nào, chúng tôi nắm được trước một ngày hắn đi thì lão trộm tới phòng làm việc tìm Trương Kiến Quốc, tôi đã hỏi nhân viên công ty, bọn họ đều nói đã gặp qua lão trộm tới tìm Trương Kiến Quốc mấy lần nhưng không nghe Trương Kiến Quốc nói người này làm gì, bản thân hắn không nói nên mọi người cũng không hỏi tới."

"Vương Hi Phong hắn là cũng tiếp xúc với lão trộm mấy ngày trước, chẳng lẽ cái chết của bọn họ có liên quan lão trộm? Nhưng hiện tại chúng ta không tìm được hắn, hơn nữa kẻ có thể cung cấp đầu mối cho chúng ta - lão Ngủ hiện đang mất tích."

"Anh không cảm thấy chuyện này hết sức kỳ hoặc sao? Hết thấy nhìn như không có quan hệ nhưng cẩn thận điều tra lại có liên quan vi diệu." Lưu Cường nói.

"Có thể đưa tôi tới hiện trường quan sát qua được không?" Lê Ngạn hỏi.

"Được, chúng ta đi đâu trước?"

"Tới chỗ lão lạc, trên đường đi anh có thể nói cho tôi về án của lão."

"Cũng tốt, xem ra những chuyện này có quan hệ tới hắn, chẳng qua là không biết có liên quan bao nhiêu tới những vụ giết người kia. Lão trộm vốn tên là Sừ Phú Ngân, là một kẻ phạm tội nhiều lần, từng nhiều lần ngồi tù. Từ tháng năm năm nay, thì tôi liên tiếp xảy ra án trộm xe, trong đó có ba xe nhập khẩu Ferrari, bởi vì vụ án giá trị cao cùng thân phận chủ xe tương đối đặc thù nên phía trên ra áp lực lớn, chúng tôi trải qua nhiều lần điều tra, thông qua một hệ thống tai mắt biết được lão trộm có thể liên quan tới án trộm xe cho nên dẫn hắn tới cục cảnh sát tiến hành hỏi thăm, kết quả hắn kín miệng, chúng tôi không có chứng cứ, không thể làm gì khác là đủ giờ thả hắn, vốn định thông qua quản chế hi vọng biết chút ít đầu mối, kết quả hắn về đến nhà thì mất tích."

"Có thể nói qua tình hình mất tích đêm đó lão trộm không?"

"Đêm đó đội chúng tôi gồm tôi, Đại Dũng, Cường Tử đi theo dõi, tôi là bởi vì vừa vặn có nhiệm vụ tuần tra cho nên đi qua xem, lúc ấy Đại Dũng cùng Cường Tử thấy lão trộm về nhà liền đứng dưới lầu chờ, tôi cảm thấy tình hình có điểm không đúng, Cường Tử liền xung phong nhận việc đi lên xem tình hình, đợi ước chừng khoảng 20' không có động tĩnh gì, chúng tôi không an tâm liền đi lên xem, kết quả không thấy lão trộm đâu mà Cường Tử lại bị thương nằm bên hành lang, lúc ấy tôi liền gọi điện thoại cho một tổ khác để bọn họ tới lục soát, tôi cùng Đại Dũng đưa Cường Tử đi bệnh viện."

"Anh có nghĩ lúc đó, lão trộm có thể không có chạy đi mà là trốn ở một góc khác, chờ sau khi các anh đi mà nắm lấy cơ hội chạy thoát?"

"Chúng tôi đã nghĩ tới khả năng này, nhưng phố kia đi về phía nam là ngõ cụt, chỉ có thể theo hướng bắc ra trạm xe, cho nên tìm được một lão hành khất - lão Ngủ trên phố đã hỏi, người này trước kia cũng là phường đạo tặc, đôi mắt gian tà tinh ranh, gió thổi có lay gì của hắn hoàn toàn dựa vào mặt báo của lão Ngủ, không thể nào nhìn nhầm."

"Hắn nói như thế nào?"

"Trừ tôi ngồi cỗ xe tuần tra kia đi ra ngoài, không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào?"

"Anh ngồi xe tuần tra?"

"Phải, tôi không phải nói là vừa lúc đi tuần tra nên tôi tới đó xem một chút ư, cùng đi tuần tra với tôi còn có hai người nữa, lúc tôi đi tìm bọn Đại Dũng, họ vì không làm kinh động lão trộm nên không lái xe đi, chỉ ở bên ngoài chờ tôi."

"Vậy tại sao anh còn gọi... một tổ khác tới trợ giúp, anh chẳng phải là nên dùng xe tuần tra kia đưa nhân viên cảnh sát bị thương đi viện sao?"

"Không, chúng tôi dùng luôn xe Đại Dũng, xe tuần tra vì cần cứu trợ một con ma men nên đã đi viện trước."

"Gặp ở trên đường?"

"Đúng."

"Duy nhất người ấy ở trên đường sao?" Lê Ngạn như có điều suy nghĩ.

Đến chỗ ở lão trộm, Lê Ngạn cẩn thận quan sát, gian phòng vẫn như cũ, chỉ thêm một tầng bụi mỏng.

"Hắn ở một mình." Lê Ngạn nhìn qua gian phòng chỉ có một đôi dép cùng vài món quần áo nam, hỏi.

"Vâng, hắn không có người thân."

"Đồ dùng rửa mặt ở đây, tại sao không có khăn lông? Nếu là anh, anh có đem lịch treo tường vào phòng vệ sinh không?" Lê Ngạn nhìn một bên nói.

"Có chút kỳ quái."

Bàng Ngọc Phong đưa tay vén tờ lịch treo tường lên, phía sau rõ ràng là một mảng vết máu, tất cả mọi người không khỏi hít một ngụm khí.

"Máu của ai? Chẳng lẽ là Cường Tử?" Bàng Ngọc Phong hỏi.

"Hắn là không phải, anh quên lúc ấy Cường Tử nói cậu ta giả dạng đi nhằm nhà thử dò xét, nhìn lão trộm không có nhà, kết quả vừa mở cửa đã bị đánh hôn mê rồi." Đại Cương nói.

"Đúng, cậu ấy căn bản chưa vào đã bị đánh hôn mê, vậy vết máu kia của ai?" Bàng Ngọc Phong nói.

"Vị cảnh sát Cường Tử kia nói tình hình thế nào?"

"Cậu ta nói không kịp thấy ai đánh ngất mình, nhưng không cao thấp mập ốm tương xứng với lão trộm, cho nên lúc ấy chúng tôi hoài nghi là đồng bọn lão trộm."

"Cho nên các anh mới không hoài nghi người được cứu giúp kia?"

"Cậu nói gì?" Bàng Ngọc Phong cả kinh.

"Lúc ấy các anh phán đoán là lão trộm có đồng bọn tiếp ứng, hai người hẳn là cùng nhau mất tích, cho nên các anh cho là nếu thấy người hẳn là phải người đồng thời xuất hiện, nhưng các anh không nghĩ tới người đến tìm lão trộm có thể không phải đồng bọn của lão ta, mà là đối đầu với lão, nghĩ muốn giết lão."

"Ý cậu là, đây là vết máu lão trộm? Mà kẻ chúng tôi cho là đồng bọn của lão thực ra là muốn đối phó lão, sát hại lão xong làm bộ say rượu, công khai ngồi xe tuần tra chúng tôi đi ra ngoài?" Bàng Ngọc Phong kinh ngạc nói.

"Muốn chứng thực điểm này, phải tìm được thi thể lão trộm, thứ hai phải tìm được kẻ nghi ngờ kia." Lê Ngạn nói.

"Nói tới kẻ hiềm nghi kia, tôi lại nghĩ tới lúc chúng tôi đưa Cường Tử tới bệnh viện thì đùng xe của Bảo Tử cùng Mao Manh, chính là hai cảnh sát tuần tra cùng tôi, chúng tôi cùng tới một bệnh viện, Bảo Tử có hỏi y tá, người đàn ông say kia thể nào, kết quả y tá nói đợi Bảo Tử đi thì hẳn cũng đi rồi, hơn nữa nhìn rất thanh tỉnh, không giống người say, lúc ấy y tá còn nói có lẽ là do va quệt xe, bây giờ suy nghĩ lại đúng là có chút kỳ quái." Bàng Ngọc Phong nói.

"Cho dù đây là một điểm hoài nghi thì thi thể lão trộm có thể ở đâu đây?"

"Dựa theo thời gian mà nói, hung thủ không thể nào đem thi thể ra ngoài, duy nhất có thể làm là đưa thi thể lên nóc lầu."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Liên Lạc

"Lúc ấy chúng tôi đã tra xét cả tòa lầu, không có chỗ nào có thể cất giấu thi thể". Đại Cương nói.

"Nếu như không ở bên ngoài, thì chính là ở bên trong, trong lầu này có nhiều chỗ đáng nghi".

Bàng Ngọc Phong nói: "Nhưng chúng ta đã bỏ qua thời cơ rồi, lúc ấy không nghĩ tới điểm này, lúc này có lẽ thi thể đã bị rời đi".

"Chúng ta có thể tiến hành điều tra cận kề các hộ gia đình ở đây, tôi nghĩ nếu như lão trộm bị hại sau khi được các anh thả ra, như vậy hẳn là lão có liên quan tới án tử".

"Được rồi, Đại Cương, chuyện này giao lại cho cậu, lấy mẫu máu cùng mẫu tóc về làm kiểm tra DNA". Bàng Ngọc Phong nói.

“Sau khi phát hiện lão trộm mất tích, các anh chuẩn bị bước kế tiếp sẽ làm gì?” Lê Ngạn hỏi.

“Chúng tôi âm thầm điều tra phạm vi hoạt động của hắn cùng quan hệ với những người khác, chúng tôi cho là xe nhập khẩu hạng sang phải có cách thủ tiêu tang vật đặc biệt, bởi vì rất nhiều bộ phận hư hỏng bọn họ không có linh kiện thay thế, bán cả xe cũng rất khó khăn, dễ bị phát hiện, khả năng lớn nhất là tháo từng bộ phận, tiêu thụ linh kiện, cho nên định thăm viếng mấy xưởng sửa xe, bất quá sau đó phát sinh án tử Vương Hi Phong, chúng tôi không đủ nhân lực nên đã rút toàn lực về giải quyết án tử này trước”.

“Bản thân Vương Hi Phong làm ở cửa hàng bán xe, hắn từng tiếp xúc qua với lão trộm, lúc ấy các anh không có hoài nghi sao?”

“Lúc ấy tôi cũng nghĩ đi cửa hàng bán xe điều tra bởi vì tôi cảm thấy muốn tiêu thụ những đồ này thì cần một người đại lý, nhưng công việc Vương Hi Phong làm chỉ là tạm thời, bữa đực bữa cái, nếu như cửa hàng bán xe có nguồn hàng đen nào đó không đời nào tìm người như Vương Hi Phong liên lạc, cho nên tôi không suy nghĩ lão trộm cùng hắn có quan hệ trong án tử này”.

“Vậy anh cảm thấy Vương Hi Phong có thể trộm kỹ nghệ ăn trộm xe ư? Vì vậy mà Hứa lão trộm tìm hắn”.

“Lúc chúng tôi giải phẫu Vương Hi Phong, Vương Hi Phong chẳng qua là học được chút kỹ nghệ vào nghề đơn giản lúc ở trong ngục”. Bàn Ngọc Phong đột nhiên nói, hình như là nghĩ tới điều gì.

“Tại sao, Bàn đội?”

“Tôi nghĩ đến lúc nói chuyện với cảnh vụ Khu Mã Chấn, anh ta nói khi cảnh sát nhân dân thăm dò thì phát hiện Vương Hi Phong có liên lạc với người bên ngoài, mấy người kia đều biết Vương Hi Phong lúc ở trong ngục” Nói xong những lời này, lời lão Kim cũng cùng lúc vang lên trong đầu Bàn Ngọc Phong: “Cái này yêu cầu tay nghề rất cao, trên đường không có mấy người ta ba như vậy. Chẳng lẽ là người ngoại lai tới?”

“Nếu như chút tay nghề kia Vương Hi Phong học được trong ngục, rất có thể trong ngục có người tinh thông món nghề này, mấy người kia có thể chính là lão trộm thông qua Vương Hi Phong mời tới”. Lê Ngạn nói.

“Hiện tại Vương Hi Phong cùng lão trộm có liên lạc, vậy còn Trương Kiến Quốc kia thì thế nào? Bọn họ rõ ràng không cùng giai cấp, lấy thân phận cùng địa vị Trương Kiến Quốc thì hắn vì lý do gì lại tham dự loại hoạt động này?” “Đại Cương không hiểu hỏi.

“Nếu như phân tích tình hình hiện tại mà nói, cũng chưa chắc không có loại khả năng này, chuyện xe cộ cùng Trương Kiến Quốc cũng là có liên qua, hơn nữa tôi nghe Bảo Tử nói đại lý xe Kim Vũ thuộc tập đoàn phân phối xe Kim Vũ, được xưng là đại lý lớn nhất, nhiều loại xe tân tiến nhất, hơn nữa rất nhiều xe nhập khẩu xin chỉ có nhà hắn có, nếu có chủ xe mua xe nhà hắn cần thay đổi linh kiện, tìm hắn trưng cầu ý kiến là chuyện bình thường, như vậy hắn có khả năng lên thủ tiêu tang vật”. Bàn Ngọc Phong suy nghĩ một chút nói.

“Vậy hiện tại chúng ta có thể điều tra xem nơi mua xe bị trộm”. Đại Cương lập tức nghĩ tới.

Rời chỗ ở lão trộm, Lê Ngạn cố ý đi chậm lại, song song với Bàn Ngọc Phong.

“Bàn đội, có sự tình tôi muốn hỏi không biết anh có tiện trả lời không?” Lê Ngạn hỏi.

Bàn Ngọc Phong sững sờ nói: “Chuyện gì?”

“Anh nói chuyện lão trộm anh từ tai mắt nào mà biết phải không?”

“Đúng, có gì không?”

“Nếu như người mất xe cũng nhận được tin tức này, anh cảm thấy sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Có thể nói rõ ràng chút được không?” Bàn Ngọc Phong mơ hồ không biết Lê Ngạn đang suy nghĩ gì.

“Lúc trước phân tích hắn là không có vấn đề gì, tra tìm thì thể lão trộm cùng hung thủ, còn có tra tìm ra xe bị mất so với xe ở đại lý Kim Vũ, nhưng có một điều là, đối với việc Vương Hi Phong cùng Trương Kiến Quốc trước khi chết bị thương tổn, hắn là do một việc tra hỏi gì đó, vậy có phải là do người mất của tôi làm ra không?”

“Nhưng nếu là người mất của, tại sao không báo án? Mà lại làm ra chuyện như vậy? Tôi cảm thấy khả năng không lớn”.

“Anh có thể cho tôi xem tài liệu của người mất của được không?” Lê Ngạn hỏi.

“Dĩ nhiên, nếu như có thể phá án, bất kỳ cơ hội nào chúng ta cũng không nên bỏ qua”.

“Tôi biết các anh phải giữ bí mật cho tai mắt, nhưng có thể mời bọn họ hỏi chuyện được không?”

“Có thể?”

“Kế tiếp chúng ta đi nơi nào?” Lê Ngạn hỏi.

“Nơi Trương Kiến Quốc bị hại”.

“Chỗ Vương Hi Phong thì sao?”

“Chỗ Vương Hi Phong sau khi xảy ra chuyện không lâu liền bị chủ phòng lấy giá thấp cho người khác thuê rồi, tôi nghĩ đi cũng chưa chắc có thể phát hiện cái gì, vì vậy nên tới nơi Trương Kiến Quốc bị hại... bởi vì sự kiện này mà việc buôn bán ế ẩm đi nhiều, mà nói không chừng còn có thể phát hiện chút dấu vết, hơn nữa cũng là nơi Ngô Văn bị hại”.

“Cũng tốt”.

Đoàn người từ nhà lão trộm đi thẳng tới làng du lịch, Bàng Ngọc Phong nói không sai, thoát nhìn làng du lịch vắng vẻ lạnh lẽo, không có mấy người, Bàng Ngọc Phong đi tìm quản lý Phương.

“Bàng đội, mọi người lại tới à, hài, bao giờ mới có thể phá được án tử này vậy, nơi này của chúng tôi tổn thất không nhỏ chút nào, nhiều hội viên không tới, họ nói nơi này không an toàn, thoáng cái đã chết hai người, mặc dù hai người kia là hội viên của chúng tôi nhưng không chết trong khách sạn chúng tôi mà, thật là oan uổng”.

“Chúng tôi đang nắm vững thời gian phá án, đang quan sát lại một lần nữa, nhìn xem có phát hiện gì mới”.

“Hào hảo, chúng tôi xin toàn lực phối hợp”.

“Anh cho chúng tôi mượn chìa khóa phòng Trương Kiến Quốc, anh có việc gì cứ làm, có gì tôi sẽ gọi anh”.

“Được”.

Đi vào phòng Trương Kiến Quốc, Lê Ngạn nhìn xung quanh một lần.

“Chúng tôi đã tìm qua gian phòng này một lần, căn bản không tìm được chút đầu mối nào”.

“Điện thoại Trương Kiến Quốc tìm được rồi sao?”

“Không, vẫn trong tình trạng tắt máy”.

“Ghi chép trò chuyện đâu?”

“À, có một số điện thoại di động lạ đã gọi cho Trương Kiến Quốc một ngày trước khi hắn bị hại, nhưng sau khi Trương Kiến Quốc chết cũng đã tắt máy”.

“Người này làm việc rất cẩn thận, trước đó có trải qua quan sát cẩn thận, an bài nghiêm mật, sau có cẩn thận kết thúc công việc, không lưu một t sơ hở, hơn nữa hắn am hiểu nơi ở người chết, tôi hoài nghi người này có bối cảnh quân nhân, ít nhất là kinh nghiệm tương tự. Có thể đối phó hai nam tử tráng niên này thì nhất định cũng phải là nam tử trung niên cường tráng, bởi vì người trẻ tuổi không có được sự chững chạc mà chu đáo chặt chẽ như vậy, nói cách khác ước chừng 30 đến 50 tuổi”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

“Tại sao có thể đoán hung thủ là một người mà không có đồng bọn?” Bàng Ngọc Phong nói.

“Từ kiểm tra thi thể, hai người chết bị những vết thương nhỏ, cùng độ mạnh yếu, chứng minh là khả năng rất lớn do một người gây ra. Dựa theo phương diện khác, qua hành động của hắn có thể thấy được người này lòng dạ độc ác, rất có thủ đoạn, hơn nữa tâm tư kín đáo, làm việc cẩn thận, nói như vậy người này cũng rất tự phụ và đa nghi, trừ khi cần thiết, còn không sẽ không tìm người phối hợp, hơn nữa một người xuất nhập, bất luận là nguy trang hay giấu diếm cũng dễ dàng hơn”. Lê Ngạn nói.

“Nếu như lão trộm cùng Vương Hi Phong, Trương Kiến Quốc có liên lạc, như vậy có thể nói là tập kích lão trộm cũng cùng người này”.

“Chưa tìm được thi thể lão trộm thì khó mà nói, bất quá bây giờ nhìn lại tập kích lão trộm hẳn là người làm bộ say rượu”. Lê Ngạn nghĩ thêm, Bàng đội tựa hồ còn nghi ngờ với cái chết của lão trộm, này cũng khó trách, mặc dù tìm được lão trộm rồi, lại còn liên lạc giữa hắn và Vương Hi Phong, Trương Kiến Quốc nhưng muốn chứng minh hung thủ hoàn toàn là một người thì vẫn là chưa có chứng cứ xác thực. “Các anh xem video nơi này chưa?”

“Video tầng này hỏng, trong đại sảnh không có khả nghi”.

“Đúng rồi, tôi xem tài liệu các anh ghi chép, camera cửa nhà Vương Hi Phong hư sao?” Lưu Cường hỏi.

“Vâng”. Bảng Ngọc Phong đáp.

“Đây có phải coi đây là một loại đặc thù của người gây án”.

“Dựa theo phân tích lúc này, rất có thể như vậy”.

“Những người đến đi ở đây, các anh đã điều tra rồi chứ?”

“Đêm đó chỗ này trừ Trương Kiến Quốc cùng Ngô Văn chỉ có một đoàn lễ hành, đoàn này sáng sớm bảy giờ liền rời đi, bởi vì nhiều thành viên, rất phức tạp nên hiện tại không thể liên hệ hết”.

“Anh có tìm hướng dẫn viên du lịch tới phân biệt từng người trong video không?” Lê Ngạn đột nhiên hỏi.

“Không có, cậu hoài nghi..”.

“Nếu như người kia giết chết Trương Kiến Quốc ở chỗ này, như vậy nhất định thường xuyên quan sát xung quanh đây, bởi vì hẳn cho dù biết Trương Kiến Quốc là hội viên nơi này nhưng không thể biết chính xác ngày nào Trương Kiến Quốc tới, biện pháp duy nhất chính là chờ đợi, dưới tình huống như vậy hẳn không thể nào lại biết trước sẽ có đoàn lễ hành tới mà ghi danh, sau đó cùng tiến vào khách sạn, chỉ có thể là phát hiện hành tung Trương Kiến Quốc rồi sau đó theo đoàn lễ hành đi vào, nghĩ biện pháp dẫn dụ Trương Kiến Quốc đi ra, hoàn thành kế hoạch giết người”.

“Điểm này bản thân tôi không nghĩ tới, tôi lập tức cho gọi người hướng dẫn viên du lịch. Bất quá Phương quản lý nói từ tầng này đi lối đi khẩn cấp cùng hậu viện không có camera, hơn nữa camera sân sau có góc chết (vùng không thể quan sát), không lẽ hẳn đi vào từ phía sau”. Bảng Ngọc Phong nói.

“Hệ số nguy hiểm quá lớn, một khuôn mặt xa lạ, cho dù tránh thoát camera nhưng một khi đụng phải nhân viên làm việc sẽ khiến hoài nghi hoặc chú ý, đối với một tên trời sinh cẩn thận tự nhiên sẽ lựa chọn cách an toàn hơn”. Lưu Cường nói.

“Chúng ta đi xem hiện trường một chút đi”. Lê Ngạn nói.

Bảng Ngọc Phong dẫn mọi người đi ra sân sau, chuẩn bị đến chỗ phát hiện thi thể Trương Kiến Quốc, thấy đường nhỏ ngoài cửa, Lê Ngạn hỏi: “Đường nhỏ đi xuống đập chứa nước, đi lên nơi nào?”

Bảng Ngọc Phong không khỏi cười nói: “Đây đó lúc mới tới tôi cũng hỏi Phương quản lý vấn đề này, là đường lên núi, từ nơi này đi lên rẽ một cái là qua cầu gỗ, qua cầu gỗ là liên Liên động, bất quá tôi không đi tới”.

“Chúng ta lên đi”. Lê Ngạn nói.

Bảng Ngọc Phong có chút không hiểu nhìn Lê Ngạn, Lê Ngạn giải thích: “Pháp y Cảnh từng nói qua vị trí tay bị trói của Trương Kiến Quốc bị trượt da giống như có ma xát, giống như từng bị treo ngược ở chỗ quá cao, hung thủ nghĩ tại khách sạn tìm được một chỗ thích hợp mà bí mật là không dễ dàng, ở bên ngoài, cầu chính là một công cụ rất tốt, nhất là để đe dọa người khác”.

Trên đường lên núi, Lê Ngạn hỏi: “Tôi nhớ pháp y Cảnh nói, thi thể Ngô Văn phát hiện ở BÃI RÁC, làm sao các anh đoán đây có thể là chỗ cô ta bị giết hại?”

“Căn cứ vào mẫu tóc dính trên tóc Ngô Văn, nó giống mẫu tóc ở nước Liên sơn, hai người nhất trí, cho nên chúng tôi nhận định Ngô Văn bị sát hại ở hồ nước Liên sơn, sau đó bị vứt xác ở bãi rác. Lần này không có Pháp y Cảnh tham gia cho nên anh ta cũng không rõ ràng”.

Lê Ngạn gật đầu.

Đến trên cầu, tiếng kẽo kẹt của cầu gỗ làm người ta có cảm giác mê muội, Lê Ngạn vừa đi vừa cẩn thận quan sát, ở giữa cầu có một khe hẹp, Lê Ngạn phát hiện một mảnh vải nhỏ.

“Bảng đội, Lưu đội, các anh tới xem, vải này có giống quần áo trên người Trương Kiến Quốc lúc chết không?” Lê Ngạn hô.

Đám người Bảng Ngọc Phong cùng Lưu Cường vội vàng đi tới nhìn: “Có chút giống, tôi gọi điện thoại báo cho bên kỹ thuật”.

Lê Ngạn theo phát hiện mảnh vải đi tới các vị trí khác, ở chỗ lan can cầu phát hiện sợi dây có dấu vết cắt rời: “Hẳn là chỗ này rồi”.

“Chúng ta đi xung quanh xem một chút, đợi nhân viên kỹ thuật tới xem có tìm được gì hữu dụng không”.

“Mấy hôm trước có một trận mưa, tôi chỉ sợ sẽ không còn gì lưu lại”. Đại Cường tiếc nuối nói.

“Đều tại tôi lúc ấy suy nghĩ không chu toàn, sau này đối mặt với việc kiểm tra thi thể phải nghiên cứu kỹ lưỡng một chút, có đôi khi người chết có thể nói cho chúng ta biết không ít chuyện”. Bảng Ngọc Phong không khỏi ảo não nói.

Nhân viên kỹ thuật chạy tới, Lê Ngạn đưa ra mảnh vải còn sót lại.

“Sợ là không lấy được dấu vân tay rồi”. Kỹ thuật viên Lâm Chí nói.

“Không cần thiết, các anh nhìn chỗ này một chút”. Lê Ngạn chỉ tay vịn hình trụ phía dưới: “Nếu như một người đứng phía dưới chỗ này nhìn lên, sẽ có loại động tác này, bốn ngón tay chỉ lên trước, ngón trái cầm tay vịn, nếu như vậy, dấu vân tay ngón cái rất có thể lưu ở bên trong tay vịn, như vậy cho dù trời mưa bình thường cũng sẽ không tổn hại vân tay”.

“Quả nhiên, Lê tiên sinh, chỗ này quả nhiên có, đây này, nơi này có hơn nửa dấu vân tay, còn có chỗ này”. Lâm Chí vui mừng nói.

“Trở về kiểm tra, rất có thể là vân tay Trương Kiến Quốc”. Lê Ngạn cười nói với Lâm Chí.

“Đây đã là thu hoạch ngoài ý muốn rồi” Bàn Ngọc Phong cũng nói.

“Cậu nói Trương Kiến Quốc có khả năng rơi từ đây?” Lưu Cường đột nhiên nghĩ đến.

“Tôi nghĩ rớt xuống nước là khả năng tương đối lớn, tìm được không dễ dàng”. Lê Ngạn nói.

“Chúng ta có thể mở rộng phạm vi điều tra một chút”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Nói về phạm vi tìm tòi, các anh có tìm được đầu mối cùng vật chứng gì ở đập nước không?” Lưu Cường hỏi.

“Đương nhiên có, bây giờ kỹ thuật đang kiểm tra, đáng tiếc nhân thủ không đủ, tốc độ chậm lắm”. Về mặt Lâm Chí đau khổ mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Lão Ngũ Trở Lại

“Cái gì? Tìm được Tần Truyện Canh rồi? Ở đâu?” Có điện thoại, Bàn Ngọc Phong nhận sau đó nói lớn: “Hắn nói có người bắt cóc hắn, có liên quan lão trộm?”

Ánh mắt mọi người tập trung cả trên người Bàn Ngọc Phong.

“Được, các đồng chí ổn định hắn, chúng tôi lập tức trở lại”. Bàn Ngọc Phong cúp điện thoại, nói với Lưu Cường: “Lưu đội, anh xem.”.

“Đi về trước đi, xem lão Ngũ nói gì”. Lưu Cường nhìn về phía Lê Ngạn nói.

Trở lại cục cảnh sát, thông qua màn hình giám sát có thể thấy hai cảnh sát nhân dân đang cho lão Ngũ Tần Truyện Canh làm ghi chép.

“Ông nói ông bị bắt cóc, nói cận kề tình huống đi”.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?” Lão Ngũ hỏi.

“10 HÀO”.

“Tôi bị bắt cóc ngày 27, tính ra tôi đã bị bọn họ bắt tới nửa tháng rồi. Tôi nhớ ngày 27 đó tôi về nhà khuya, tôi bồn hoa dưới lầu thì bị một người lấy tay che miệng, ghim chặt cổ lại, trên tay người kia không biết cầm cái gì, tôi giãy dụa một chút rồi hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tôi tỉnh lại phát hiện mình bị nhốt trong phòng kín, tay chân bị trói, ánh đèn trong phòng lơ mờ, ngay cả một cái cửa sổ cũng không có, trên tường không biết bị bịt thứ gì, đen thui, chỉ có một cửa, hoặc là hai, lúc ấy tôi cho là mình gặp phải thù địch, chuyện này coi như xong”.

“Tại sao người kia muốn bắt cóc ông?”

“Không phải một người, tôi cảm thấy bọn họ hẳn là hai người, mặc dù mỗi lần tiến vào gian phòng thì chỉ có một người nhưng tôi có cảm giác đó không phải một người, trong đó có một kẻ toàn thân toàn ra loại sát khí giống tôi lăn lộn trong xã hội đã lâu, người kia thì không có loại khí nặng nề như vậy, hẳn hỏi tôi chút chuyện trên đường, tôi rất buồn bực trả lời, vô đầu bút tóc không dám nói lung tung, kết quả người nọ tra tấn tôi.”.

“Hừ..”.

“Lạc đề rồi, bắt quá hắn quả thật tra tấn tôi, anh nhìn trên người tôi xem”. Lão Ngũ kéo áo lên, phía dưới đầy vết thương.

“Rất giống vết thương trên người Vương Hi Phong, cho hắn đi làm kiểm tra, so sánh vết thương”. Cảnh Sát nói với Bàn Ngọc Phong.

“Tiếp theo thế nào?”

“Người kia rất có cá tính, mỗi lần đi vào chỉ hỏi một lần, nếu như tôi không nói, hẳn sẽ dạy dỗ tôi một lần rồi rời đi, đợt lần sau lại tới hỏi. Sau đó tôi cố gắng khôn khéo nói, tôi muốn giữ cái mạng già này”.

“Hắn hỏi những thứ gì? Ông trả lời thế nào?”

“Hắn hỏi chỗ chúng tôi ai là người có năng lực trộm xe nhất, nhất là loại xe nhập khẩu? Tôi suy nghĩ một chút nói chỗ chúng tôi không mấy người có thể trộm xe nhập khẩu, nếu quả thật có ý nghĩ này thì phải ra ngoài tìm. Hắn hỏi chúng tôi có quan hệ với ai trong việc này không, tôi suy nghĩ một chút, là có lão trộm, tôi biết thời gian trước lão từng làm qua xe sản xuất trong nước, một người khi nếm ngon ngọt rồi sẽ không thành vấn đề”.

“Cho nên ông nói địa chỉ lão trộm cho bọn họ?”

“Tôi gượng chống được mấy ngày, thật sự là không có cách nào khác, tôi cũng biết trên giang hồ hỗn loạn, nhưng là, đừng tới loại người lòng dạ ác độc như kia, tôi hoài nghi hẳn không phải giang hồ bình thường, nhất định là có địa gì gì, làm chuyện rất khác lạ”.

“Ông nói là hai người, vậy người còn lại đâu?”

“Nói cũng kỳ quái, người kia tôi cảm giác rất quen mắt, bất quá hẳn che mặt, nói rất nhỏ, thật sự là không thấy rõ lắm, trên căn bản hẳn gần như không nói lời nào, đôi khi đi vào đưa com nước, hơn nữa nếu đi vào hơi lâu một chút bên ngoài sẽ truyền đến tiếng gõ cửa, hẳn lập tức vội vàng hấp tấp đi ra, tôi nghĩ là có lẽ bị người kia uy hiếp”.

“Nhìn quen mắt? Ông thử cẩn thận nghĩ xem, có nghĩ ra điều gì không?”

Lão Ngũ lắc đầu nói: “Thật sự không ra, anh biết đấy, đó chính là một loại cảm giác, thật ra thì ngay cả thân hình hẳn mập gầy thế nào tôi cũng không rõ, tôi nghĩ là bởi vì hẳn tốt hơn kẻ tàn nhẫn kia chút ít nên tôi mới có loại ảo giác này”.

“Có thể hỏi tương lai chỗ ông bị giam xem có gì đặc biệt không?”

“Tôi đã nói rồi, phòng ốc kia rất kỳ quái, không có cửa sổ, chỉ có hai cánh cửa, hơn nữa tường cũng bị che phủ, không nhìn rõ gì cả, tôi không thể phân biệt được nổi ngày hay đêm nữa kia”.

“Ông có bị bịt miệng không?” Một cảnh sát nhân dân khác hỏi.

“Không”.

“Ông có kêu cứu không?”

“Không, tôi coi như là nhân vật số một, sao có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy, cùng lắm là chết”.

“Vậy ông có nghe được động tĩnh gì không?”

Lão Ngũ suy nghĩ một chút: “Tôi thực không nghe thấy gì, không có động tĩnh của bất kỳ ai, nếu có thì cũng chỉ là thanh âm của xe lửa”.

“Thanh âm lớn sao?”

“Cũng không tính là lớn”.

“Mấy lần?”

“Tôi nghĩ, nếu như dựa theo giờ người nọ đưa com tới, thì mỗi lần trước khi đưa com là nghe thấy”.

Hai cảnh sát nhân dân liếc mắt nhìn nhau một cái, một người rời khỏi phòng, chỉ chốc lát liền tới phòng Bàn Ngọc Phong đang ngồi.

“Bàn đội, anh xem nên làm gì tiếp theo?”

“Tình hình điều tra Trương Kiến Quốc thế nào rồi?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Chúng tôi điều tra rồi, tên Trương Kiến Quốc kia không chỉ mua mấy tang vật linh kiện xe mà còn đang liên lạc mua bán xe trái pháp luật, sợ rằng chính xe cũng dám ra tay, nhưng cụ thể đang còn điều tra”.

“Nói như vậy, khá trùng hợp với phán đoán của Lê tiên sinh, những người kia đang tìm xe mất, hơn nữa là bước đi có kế hoạch, Tàn Truyện Canh, lão trộm, Trương Kiến Quốc rồi đến Vương Hi Phong, một bước tiếp một bước, ý Lê tiên sinh thế nào?” Bàn Ngọc Phong nói.

“Nếu như là đang tìm xe mất, mà quả thật là lão trộm thông qua Trương Kiến Quốc phía tang, như vậy thông qua lão trộm tìm được Trương Kiến Quốc thì có thể tìm được nơi giấu xe, nhưng tại sao những người này lại đi tìm Vương Hi Phong, dựa theo thời gian từ vòng cho thấy thứ tự, có điểm sai lệch mà chúng ta chưa phát hiện được.

Tôi có mấy nghi vấn đối lão Ngũ, thứ nhất, hết thấy dấu vết biểu hiện lão trộm, Trương Kiến Quốc và Vương Hi Phong là do bị một người làm hại, tại sao lão Ngũ nói là xuất hiện hai người, một trong hai người đó lại có một người không có đất dụng võ, từ bắt cóc, ép hỏi căn bản là một người làm, ý nghĩa xuất hiện của người kia là gì? Thứ hai, tất cả người bị hiềm nghi đều chết, dĩ nhiên trừ lão trộm chưa tìm được thi thể, nhưng tại sao lão Ngũ có thể còn sống trở về? Tôi nghĩ hỏi lại lão Ngũ, không biết có tiện không?”

“Tôi cùng anh đi vào”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Vây kế tiếp tôi nghĩ cần có thêm nhân lực, điều tra bên chủ xe mất xe, điều tra Trương Kiến Quốc bán xe trái pháp luật, tra nơi lão Ngũ bị giam, xác định Ngô Văn có quan hệ gì tới án này, tại sao cô ta tử vong có trùng hợp như vậy, sau đó muốn các anh tìm hiểu chuyện Tần Khải, số điện thoại Tần Khải trong máy Ngô Văn đã tắt máy”. Lưu Cường nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chi Tiết

Ngồi đối diện lão Ngũ, Bàn Ngọc Phong nói: “Tần Truệ Canh, còn có chút chuyện muốn hỏi ông, ông nên trả lời thành thật”.

“Cứ hỏi, biết gì tôi sẽ nói hết”. Lão Ngũ có chút không nhịn được nói.

“Tôi sẽ hỏi ông chút chi tiết, ông hãy cố gắng nhớ lại, như vậy có thể giúp chúng tôi sớm bắt được kẻ bắt cóc ông”. Lê Ngạn nói.

“Được rồi”.

“Trước tiên nói một chút về cái người tra hỏi ông, trên người hắn có điểm gì đặc thù, bắt luận lớn nhỏ”.

“Thực sự là không thấy rõ lắm, nhiều lắm chỉ có thể biết là một nam tử trưởng thành, vóc dáng không tính là thấp, y phục bình thường, áo phông quần jeans, nhìn qua bình thường”. Lão Ngũ suy nghĩ một chút nói.

“Còn gì nữa không?”

“Đúng rồi, lúc hắn uy hiếp hù dọa tôi, tôi thấy được trên tay hắn có không ít sẹo, vừa nhìn là đã biết loại người tàn nhẫn”.

“Nói về cái dao uy hiếp ông đi”.

“Lưỡi dao sắc bén, phía trên có răng cưa, chuôi dao dày, nhìn đã thấy sợ, dĩ nhiên tôi không phải người tốt, không thể nói chưa từng chơi đùa qua dao, nhưng mà sát khí sắc bén như thế lần đầu thấy”.

“Ông đã dùng qua, vậy dựa vào cảm giác của ông, hắn là tay lão luyện hay tay mơ?”

“Nhất định là lão luyện, nhìn phương thức đùa bỡn cùng động tác thì có cảm giác như là một kẻ luyện võ”.

Lê Ngạn tìm tòi một lúc trên điện thoại di động, đưa ra bức hình trước mặt lão Ngũ: “Có phải loại dao này?”

“Đúng đúng, chính là loại này?”

Bàn Ngọc Phong nhìn thoáng qua không khỏi nói: “Tùng Lâm cách đấu đao?”

“Không tệ”. Lê Ngạn thu hồi di động.

“Đây là loại quân đội đã ngoại thường dùng, chẳng lẽ là lính đặc biệt”.

“Không phải, nhìn thủ đoạn cùng tác phong tôi cảm thấy giống lính đánh thuê, bình thường có tiền gì bọn họ cũng có thể làm, hơn nữa xuất thủ tàn nhẫn, không cho lối thoát”.

Trong lòng Bàn Ngọc Phong cả kinh, nếu quả thật như Lê Ngạn suy đoán, có thể sử dụng người như vậy, xem ra tình hình không hề đơn giản.

“Nhưng theo tôi biết bọn họ cực ít giao thiệp với nội địa Trung Quốc”.

“Tôi cũng chỉ suy đoán, chúng ta sẽ nói chuyện này sau, Tần lão tiên sinh, ông hãy hỏi tường chút nữa, ví dụ như những chi tiết tôi vừa hỏi, ông còn nhìn thấy gì nữa?”

“Tôi không biết anh có đoán đúng không nhưng nếu anh cho rằng hắn là lính thì tôi cảm thấy hình như giày hắn mang là giày quân đội, giống như giày của lính trên Tivi vẫn hay chiếu, người kia không có”.

“Vậy ông nói người kia một chút đi”.

“Người kia? Mặc dù không ra tay cũng không nói chuyện, vừa nhìn là biết người hầu, rất sợ kẻ độc ác kia, bắt quá hắn giống như cố gắng giấu diếm thân phận của mình, không chỉ che mặt mà còn mang bao tay, cả người tản ra sự đề phòng, chưa từng thấy gì quen mắt, hắn chỉ không cẩn thận thấy những vết thương trên người tôi mà đã run run, ngoài ra hắn đưa com không tồi, nếu bắt được hắn thì các anh cũng đừng gây khó khăn quá cho hắn”.

“Nói về com canh, hắn đưa tôi những thứ gì? Không phải là tự làm sao?”

“Hắn là mua”.

“Những thứ gì?”

“Mỳ hoành thánh, các loại bánh sủi cảo”.

“Ông có chú ý vỏ bọc ngoài các loại đồ ăn không?”

“Không chú ý lắm, à, tôi nhớ có lần tôi mơ hồ thấy hai chữ Cát Tường, tôi không biết là cái gì?”

“Vậy lúc ông ăn đồ ăn nóng hay lạnh?”

“Bình thường hơi nóng”.

Lê Ngạn gật đầu, nhìn về phía Bàn Ngọc Phong, Bàn Ngọc Phong nói: “Nói như vậy chứng minh chỗ bọn họ nhốt lão Ngũ cách tiệm ăn không xa”.

“Lại nói về tốc độ xe cộ, muốn bắt cóc một người hôn mê, nhất định phải có phương tiện chuyên chở, nếu không rất dễ dàng bị bại lộ, tôi cảm thấy tốt nhất nên làm một thí nghiệm”.

“Có thể, tôi sẽ cho người mang hắn đi làm thí nghiệm”.

“Vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề mấu chốt, tại sao ông trở về?”

“Đừng nói nữa, bọn họ đem tôi đang hôn mê ném tới chỗ gần nhà tôi, sau khi tỉnh dậy tôi lập tức đi báo cảnh sát”.

“Ông chưa về nhà?”

“Chưa?”

“Xe cảnh sát mang ông tới hay ông tự tới?”

“Bọn họ đưa tôi tới”.

“Bàn đội, để cho kỹ thuật viên cho hắn làm giấy chứng nhận, nhất là giày và quần áo, xem có phát hiện gì không?”

“Hỏi xong rồi sao? Tôi có thể đi chưa? Đám huynh đệ đang chờ tôi”. Lão Ngũ cảm thấy không cần thiết nữa, hỏi.

“Tốt nhất sau này ông nên thành thật một chút, chừng này tuổi rồi, ông cho rằng lần nào cũng có thể may mắn như vậy sao? Trước kia ông làm những việc thế nào ông hẳn là rõ nhất, ông không muốn chết trong tay đôi phương hoặc là trong nhà lao thì nên tu tâm dưỡng tính đi”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Phải phải, tôi xin nghe giáo huấn”. Lão Ngũ gật đầu nói.

“Vẫn còn một việc muốn hỏi ông”.

“Không phải là đã hỏi xong sao?” Lão Ngũ về mặt đau khổ nói.

“Chuyện này không phải về ông, là về con trai ông, Tần Khả”.

“Tiểu Khai, sao? Nó và tôi không liên quan, nó là sinh viên đại học”.

“Tôi chưa nói ông và cậu ta có liên quan gì, tôi muốn hỏi ông giờ cậu ta ở đâu? Làm sao để tìm được cậu ta?”

“Nếu không liên quan gì với tôi, các anh tìm nó làm gì?” Lão Ngũ hỏi.

“Cậu ta có quan hệ với một người chết trong vụ án chúng tôi đang điều tra, chúng tôi tìm cậu ta để hỏi một số tình huống”.

“Án tử? Người chết? Cái gì mà người chết? Người nào đã chết?”

“Ngô Văn, còn có tên Ngô Tuyết, hẳn là ông có ấn tượng”.

“Ngô Tuyết, bạn gái con trai tôi?”

“Đúng, là cô ta”.

“Tiểu Khải mới tốt nghiệp thì mang một cô bé tên Ngô Tuyết về, bắt quá, sau không thấy trở lại, tôi không biết bọn chúng còn yêu nhau không, có lẽ sớm chia tay rồi, các anh tìm Tiểu Khải hỏi những gì?”

“Có thể theo chúng tôi biết, bọn họ chưa chia tay, Tần Khải từng tới nơi Ngô Văn làm tìm cô ta, sau đó phát sinh cãi vã, chúng tôi cũng không nói nhất định có liên quan Tần Khải, bắt quá chưa thể loại bỏ hiềm nghi với Tần Khải”.

“Sau khi Tiểu Khải tốt nghiệp thì đi làm cho công ty tiểu thụ, bởi vì phải di chuyển nhiều nơi nên nó liên lạc bằng nhiều phương thức, nhiều khi đến chỗ làm mới thì lấy số di động khác gọi cho tôi, bắt quá cũng lâu rồi nó không gọi cho tôi”.

“Công ty cậu ta làm việc tên là gì?”

“Không biết, nó nói là công ty nước ngoài, nói tôi cũng không hiểu, vì thế tôi không hỏi nữa”.

“Thời gian dài không liên lạc? Không đúng sao? Theo chúng tôi điều tra, tháng trước cậu ta có về nhà một lần, chẳng lẽ ông không hỏi cậu ta?” Lê Ngạn nói.

“Đúng, nó có về nhà một lần, nhưng lúc đó tôi không ở nhà, nó gọi điện thoại cho tôi thì tôi mới biết nó về nhà, hình như nó có chuyện gì muốn hỏi tôi, bảo là nói trong điện thoại không tiện, lúc tôi về thì nó đã đi rồi, điện thoại không gọi được, có lẽ tổng giám đốc lại phái nó đi công tác”.

“Nếu như cậu ta có liên lạc với ông thì hãy báo cho chúng tôi biết, chúng tôi cũng mong sớm loại bỏ hiềm nghi cậu ta, nói không chừng cậu ta có thể cung cấp cho chúng tôi chút đầu mối hữu dụng”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngụy Trang Tử Vong

Rời phòng, Bàn Ngọc Phong cùng Lê Ngạn trở lại phòng làm việc, tất cả mọi người dùng ánh mắt mong chờ nhìn bọn hắn.

“Như thế nào đây?”

“Vẫn còn có chút thu hoạch, hiện tại chúng ta có thể thông qua đầu mối lão Ngũ Tần Truyền Canh cung cấp xác định nơi hắn bị bắt giam, một là nơi gần tiệm ăn, hai là gần đường xe lửa, sau đó tiến hành điều tra”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Dựa theo miêu tả của lão Ngũ, tôi cảm thấy nơi hắn bị giam giống như là một thùng đựng hàng hoặc là buồng xe vận tải, nếu như bên kỹ thuật có thể tìm ra chút đầu mối hữu dụng thì càng có thể trợ giúp chúng ta xác định mục tiêu”. Lê Ngạn nói.

“Mặt khác dựa theo lời khai của lão Ngũ, kẻ tập kích lão trộm là kẻ khác, dựa theo phân tích của chúng ta, người này rất có thể chính là kẻ đã sát hại Vương Hi Phong cùng Trương Kiến Quốc, tôi nghĩ có thể Ngô Văn đã phát hiện chút đầu mối, muốn uy hiếp hắn, kết quả cũng bị giết người diệt khẩu”.

Còn theo căn cứ Lê tiên sinh phân tích, người kia rất có thể là lính đánh thuê điểm này tôi giữ lại ý kiến, tôi cho là mặc dù không thể nói loại nhân vật này là tuyệt đối không có nhưng bọn họ đại đa số là hành động không công khai, khả năng cảnh sát chúng ta nắm giữ động tĩnh là không thể”.

“Bàn đội, tôi nói câu, tình ta gần đây quả thật có thông tin về chuyện này, bắt quá không có chứng cứ xác thực nên còn đang phong tỏa, phía dưới huyện thị chắc cũng không có được tin tức”. Lưu Cường nói.

“Phương diện gì? Hiện tại để lộ gì?”

“Chúng ta nhận được tuyến tình báo cho biết sắp tới có một băng lớn buôn lậu ma túy hoạt động, thậm chí có thể rất lớn, ma túy được gia công trong tỉnh, đáng tiếc chúng ta có quá ít đầu mối, vụ mua bán này dính dấp mấy quốc gia, cho nên có muốn lính đánh thuê ở ngoài nhập cảnh là điều không phải không thể”.

Bàn Ngọc Phong cả kính: “Nhưng tới bây giờ chúng ta không hề phát hiện có liên quan dấu vết ma túy”.

“Một khi tiến vào biên giới, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, bọn họ không nhất định sẽ không mua bán”. Lưu Cường không khỏi lo lắng nói.

“Còn điểm này, tôi cảm thấy bọn cướp có chút kỳ quái”. Lê Ngạn nói.

“Làm sao kỳ quái?”

“Tôi cảm thấy được người này có thể biết lão Ngũ”.

“Tại sao thấy được”.

“Cùng là hai kẻ phạm tội, mặc dù bình thường có phân kẻ trên và kẻ dưới hầu hạ nhưng có một thứ chung đó là mục đích phạm tội, tức là dục vọng, như vậy đơn giản sẽ có hai loại khả năng, một là cùng chung lợi ích sử dụng, nếu như tình hình đó, nhưng có một điều không có cách nào bỏ qua, đó là ý đồ cùng dục vọng khi cùng phạm tội, nếu đơn giản như vậy thì có hai loại khả năng, một là có cùng chung ích lợi, nếu là như vậy, thì quan hệ của bọn hắn ở dưới sự ảnh hưởng của ích lợi, sẽ không có ràng buộc một cách vững chắc, bởi vì nó dính líu đến việc chia sẻ ích lợi, cho nên không có khả năng một bên thực hiện hết việc phạm tội mà bên kia không thêm quan tâm, đây là một hành động mạo hiểm và không hề an toàn, với sự cẩn thận tên thứ nhất thì không có khả năng cẩn thận như vậy.

Loại thứ hai chính là theo tâm lý học nói là cảm ứng tính bệnh tâm thần, đây là hai hoặc từ hai tội phạm trở lên có thể cùng sở hữu tinh thần bị rối loạn ảo giác, dạng bệnh tật như thế có thể khiến thân thể bị tuần hoàn ác tính, như vậy trong cả bọn thường có một tên cầm đầu, chịu trách nhiệm kích động thành viên cùng tham gia kế hoạch phạm tội, những kẻ kia phục tùng, điên cuồng phạm tội, theo dạng này, những kẻ phục tùng không có nghĩa là vô tội, nếu như không phải là cùng chung dục vọng thì bọn chúng sẽ không cùng mưu, như vậy là quan hệ bệnh hoạn, là dựa vào nhau, nói như vậy rất bền chắc, nhưng có một đặc điểm đó là bọn họ thiếu hụt sự thông cảm, trời sinh tàn bạo, điều này không phù hợp với đặc thù hai người chúng ta hiềm nghi.

Như vậy xem ra hai người chúng ta hiềm nghi không phải là hợp mưu mà là âm mưu từ một bên, cho nên tên cướp thứ hai mới có vẻ hành động không thuận tâm tình với tên thứ nhất”.

“Ý cậu là?”

“Tôi hoài nghi tên thứ hai biết lão Ngũ Tàn Truận Canh, hắn bị tên thứ nhất uy hiếp tới trợ giúp bắt cóc”.

“Có thể đưa ra chút chứng cứ không?”

“Trong quá trình bắt cóc hắn không hề có hành động cùng ý đồ, hắn làm tất cả đều biểu hiện một loại tâm tình, quan tâm cùng đồng tình, nếu như chỉ là một người xa lạ, hắn chỉ cần giống tên thứ nhất là che mặt, cần gì phải che giấu cả người? Điều này nói rõ trên người hoặc trên tay hắn có dấu hiệu nhận ra được”.

Bàng Ngọc Phong cùng Lưu Cường gật đầu.

“Bàng đội, chúng tôi tìm được lão trộm rồi”. Tiểu Khải Dũng hấp tấp đẩy cửa đi vào.

“Ở đâu?” Bàng Ngọc Phong hỏi.

Tiểu Khải Dũng nhìn đám người Lưu Cường cùng Lê Ngạn.

“À, các cậu từng gặp qua nhau rồi, đây là cảnh sát tỉnh Lưu đội, Tiểu Đình, vị này là Lê Ngạn Lê tiên sinh, tới giúp chúng ta phá án, còn mấy người tạm thời ở bên ngoài, quay lại sẽ giới thiệu. Mau nói tình huống đi”.

“Chính là mấy vị đã nói qua điện thoại hả, tôi là Tiểu Khải Dũng, cấp dưới Bàng đội, các vị cứ gọi tôi là Đại Dũng, tìm được lão trộm rồi, đang để nguyên hiện trường”.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Kể từ lúc phát hiện dấu máu trong nhà lão trộm chúng tôi lập tức điều tra, một là tìm tới bệnh viện tìm người mới nhập viện, hướng khác tìm những nơi có thể chôn giấu thi thể như bãi rác, nhà hoang hay vùng ngoại ô, kết quả sáng sớm nay phát hiện hắn ở một bệnh viện tư nhân. Hắn chết vì tai nạn xe cộ, giờ vẫn chưa có ai tới nhận xác, nếu không phải chúng tôi mang theo hình đi hỏi thì sợ là không tìm được”.

“Tai nạn xe cộ”.

“Phải, tôi đã hỏi cảnh sát giao thông, thời gian trước có tai nạn, một chiếc xe ngựa đi sai quy định đụng vào xe nhỏ trên đường, không phải lỗi của xe nhỏ, bởi vì không tìm được vật chứng chứng minh thân phận lão trộm nên không liên lạc được với người nhà, án không có kết”.

“Bên cảnh sát giao thông có phát hiện gì?”

“Bọn họ cảm thấy kỳ quặc, nghe nói có liên quan với án tử bên ta thì đưa hết tài liệu sự việc cho chúng tôi, các vị xem một chút”.

Mọi người cùng xem túi hồ sơ, Lê Ngạn nhìn kỹ chút ảnh hiện trường.

“Bên trong xe không có vết máu bắn tung tóe, dây an toàn cũng không tổn hại, túi khí an toàn chưa mở, điều này nói rõ người bị tai nạn xe cộ đã tử vong trước”. Lê Ngạn nói.

“Đúng, báo cáo kiểm tra thi thể cũng chứng minh điểm này, thời gian lão trộm từ vong sớm hơn bị tai nạn”. Luru Cường nói.

“Nói cách khác hung thủ mang thi thể tới nơi đó rồi khỏi tạo hiện trường giả. Khiến chúng ta thiếu chút không tìm được lão trộm”.

“Hiện tại tôi cảm thấy Lê Ngạn phân tích rất thông suốt rồi”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Còn gì nữa không?” Luru Cường hỏi.

“Bọn cướp biết lão Ngũ, tôi cảm thấy không chỉ là vấn đề biết, mà là còn có quan hệ tương đối thân mật”.

“Tại sao nói như vậy?”

“Người kia ra tay không còn người sống, mà lão Ngũ là người duy nhất ngoại lệ”.

“Không biết bây giờ còn có thể tìm được gì trên người lão trộm, bây giờ chúng ta mới chỉ suy luận, tốt nhất phải tìm được chứng cứ, như vậy mới có thể khai báo lên trên”. Luru Cường nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tên Cướp Thứ Hai

“Được, tôi biết rồi, buổi tối mọi người đến phòng họp cùng nhau triển khai cuộc họp, được rồi, để cho bọn Đại Cường mang theo tin tức cùng tài liệu thu thập được tới, Mao Mạnh cùng Tiết Lan chịu trách nhiệm tập họp, được rồi”. Bàn Ngọc Phong nói xong điện thoại quay sang nói với Luru Cường: “Luru đội, bên chỗ bọn họ có chút tiến triển, buổi tối mở cuộc họp, mọi người trao đổi một chút, cũng xác định bước hành động kế tiếp luôn”.

“Cũng tốt, Lê Ngạn, lần này anh em Huyền Mạc hình như có gì đó do dự, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bọn họ đang điều tra án mất tích cho nên không ở chỗ này, có tiến triển gì họ sẽ liên lạc với chúng ta”.

“À, là như vậy”.

Buổi tối, trong phòng họp, tất cả mọi người đến đông đủ.

“Tiểu Tiết, cô bắt đầu đi”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Vâng, trải qua một thời gian ngắn điều tra cùng phân tích, chúng ta có phát hiện vài điểm:

1. Vân tay ở cầu gỗ Liên Sơn đã phân tích xong, trong đó có một dấu vân tay của người bị hại Trương Kiến Quốc, một.. không thuộc về một trong những người bị hại còn lại, hẳn là thuộc về người bị hiềm nghi.
2. Dựa vào quản chế trong Liên Sơn, trải qua xác nhận của hướng dẫn viên du lịch, xác định bên trong đoàn lữ hành có một người nam không thuộc về đoàn, thân phận không rõ, thân mình cao ước chừng hơn 1m75, vóc người to lớn, đầu đội nón che súp mặt, không cách nào nhận rõ mặt, hướng dẫn viên du lịch lại không lưu ý dung mạo nên không cách nào tiến hành bức họa được, căn cứ yêu cầu sáng nay của Bàn đội, chúng tôi đặc biệt tiến hành phác họa, cũng để cho Tần Truyện Canh nhận mặt, xác định chính là một trong hai tên cướp.
3. Lão trộm Sử Phú Ngân gặp chuyện không may, trong xe trên hiện trường có dấu vân tay, trải qua so sánh với dấu vân tay ở cầu gỗ Liên Sơn thì không khớp.
4. Tiến hành điều tra nhà lão trộm Sử Phú Ngân, kết quả phát hiện, lão đã gặp chuyện không may trước đó, quả thật từng xuất hiện một gã thuê nhà kỳ quái, thanh toán trước nửa năm tiền thuê nhà, hiện vẫn chưa liên lạc được, cuối cùng chủ phong dẫn cảnh sát vào trong nhà tiến hành điều tra, bên trong có mùi hôi thối cùng một đồng khăn lông nhuộm máu, qua giám định thì tương ứng với DNA của lão trộm, hẳn là nơi kẻ hiềm nghi giấu thi thể, đồ đạc bên trong còn nguyên, hiện trường để lại một cái hòm nhỏ, bên trên có vân tay Sử Phú Ngân, hẳn là Sử Phú Ngân mang từ nhà đi, bên trong hòm có tiền mặt cùng một ít đồ trang sức đeo tay, ngoài ra không có thêm bất kỳ manh mối nào”.
5. Hôm nay đã lấy một mẫu thực vật sam dính trên người lão Ngũ Tần Truyện Canh đi giám định, kết quả là giống thủy sam, hẳn là có thể xác định ra nơi Tần Truyện Canh bị giam có loại thực vật này, chúng tôi trải qua kiểm tra đối chiếu thì phát hiện chỉ có sườn núi cách phía Nam thành phố ba dặm có loại thực vật này, kết hợp với thông tin xe lửa chạy qua, chúng tôi trên căn bản đã có vị trí đại khái.
6. Về điều tra Vương Hi Phong, vị hàng xóm kia đã trở lại, theo như lời hắn nói, ngày đó quả thật có người đã tới tìm Vương Hi Phong, bắt quả người kia đội mũ và đeo kính đen, không nhìn mặt trực tiếp cho nên không thấy được bộ dáng, buổi tối trong nhà Vương Hi Phong có truyền ra ít động tĩnh, nhưng là hàng xóm nói đã quen với việc nhà Hi Phong phát ra động tĩnh kỳ quái cho nên không chú ý. Mấy tên Vương Hi Phong quen trong ngục có một người tên gọi Sở Văn Dương, nghe nói nhà tiêu thụ xe trộm, hẳn ngồi tù cũng bởi trộm xe, hiện tại chúng tôi đang tìm tung tích Sở Văn Dương.

7. Về phần Ngô Văn chúng tôi cũng đã điều tra, trừ bạn trai Tần Khải không tìm được thì những người khác đều đã loại bỏ hiềm nghi. Bất quá chúng tôi phát hiện ở trong nhà Ngô Văn có chút kỳ quái, đó chính là có cây thủy sam giống trên người lão Ngũ, cho nên chúng tôi hoài nghi, hung thủ giết chết Ngô Văn cùng bắt cóc Tần Truyền Canh là cùng một đám người”.

“Như vậy xem ra án không có vấn đề gì, người hiềm nghi thông qua Tần Truyền Canh tìm được Sử Phú Ngân, lại thông qua Sử Phú Ngân tìm được Trương Kiến Quốc cùng Vương Hi Phong, hẳn đang tìm một món đồ trọng yếu, thậm chí không tiếc giết người diệt khẩu, đây là một tính chất cực kỳ ác liệt, là án giết người hàng loạt, hiện tại chúng ta sẽ gửi tài liệu, báo lên cấp trên, dựa theo chỉ thị của lãnh đạo an bài bước hành động kế tiếp”. Lưu Cường nói.

“Được, trong khoảng thời gian này chúng ta cần làm gì?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Tra ra nơi Tần Truyền Canh bị giam, mặt khác tiếp tục tìm kiếm Tần Khải bị mất tích”.

“Còn có Sở Văn Dương, nếu như ta đoán không sai, hẳn hẳn là mục tiêu kế tiếp của hung thủ”. Lê Ngạn nói.

“Tại sao?”

“Rất rõ ràng, hẳn không tìm được đồ hẳn muốn tìm ở trên người Vương Hi Phong”.

Sau khi mọi người tán đi, Lưu Cường hỏi Lê Ngạn: “Nói qua cái nhìn của cậu đi”.

“Hiện tại chúng ta đã có phác họa cơ bản về án này, nhưng chúng ta không biết rốt cuộc mục tiêu của hung thủ là cái gì cho nên hiện tại chúng ta rất bị động, chúng ta hẳn là tìm được ngọn nguồn, đón phương hướng hung thủ, ngăn cản hẳn, bắt hẳn”. Lê Ngạn nói.

“Cậu nghĩ là?”

“Mẫu người bị hại có liên quan với xe bị trộm, cho nên vấn đề này là trên xe, người kia muốn tìm đồ gì trên xe, cho nên tôi muốn biết đến tột cùng là có gì ở xe? Chủ xe là người nào? Vấn đề này có thể giúp chúng ta phát hiện nhiều hơn”.

“Nhưng là nhân thân mất xe không có vấn đề, chúng tôi đã điều tra cận kề”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Tôi sẽ không hoài nghi thân phận cùng bối cảnh bọn họ, bởi vì nếu có vấn đề, bọn họ cũng sẽ không tới báo cảnh sát, nhưng anh có thể xác định bọn họ không nói dối không?” Lê Ngạn nói.

Bàn Ngọc Phong không đáp.

“Còn nữa, tôi hoài nghi tên cướp thứ hai là Tần Khải”. Lê Ngạn đột nhiên nói.

Lưu Cường cùng Bàn Ngọc Phong không khỏi thất kinh.

“Thứ nhất, hung thủ ra tay không lưu tình, mà Tần Truyền Canh là một ngoại lệ, nói rõ tên cướp thứ hai có gì đó suy nghĩ, người này không chỉ biết lai lịch Tần Truyền Canh, còn biết hẳn làm việc, nghi ngại thế nào, hung thủ kia vì đạt mục đích đành phải nhượng bộ.

Thứ hai, nếu như là người xa lạ, giống như tên cướp thứ nhất, hẳn không cần thiết nguy trang kín thế, thậm chí cả tay cũng băng kín, tôi điều tra ảnh Tần Khải, tay trái hẳn có một vết bớt, tôi nghĩ hẳn sợ bị cha hẳn nhận ra nên mới như vậy, hơn nữa Tần Truyền Canh mặc dù không thấy rõ nhưng vẫn cảm thấy người này rất quen thuộc, chính là liên hệ phụ từ mẫu tử.

Thứ ba, cây thủy sam trong nhà Ngô Văn, hẳn là Tần Khải mang đến, lấy quan hệ bọn họ mà nói, nếu như hẳn có thể đến nhà Ngô Văn thì Ngô Văn có thể bị giết chính trong nhà cô ta, có cần thiết phải tới Liên Sơn? Hẳn là Ngô Văn phát hiện bí mật của Tần Khải, cho nên bị Tần Khải giết người diệt khẩu, điều này cũng làm cho xuất hiện một hung thủ giết người đặc thù không phù hợp khác, hành hạ quá độ đến chết cùng che dấu thi thể, thói quen gây án người này đã nói lên cách thể hiện đặc thù”.

“Nếu như dựa theo phân tích của cậu, Tần Khải hẳn là có ẩn tình trong chuyện này, cho nên, hẳn mới bị uy hiếp đi bắt cóc cha mình, bởi vì hung thủ biết mảnh đất R thị này, không có gì có thể lọt qua mắt Tần Truyền Canh, nghĩ đến chắc chắn chuyện này có liên quan tính mạng, nếu không Tần Khải cũng sẽ không bắt cóc cha mình”. Lưu Cường tựa hồ đón nhận suy nghĩ của Lưu Cường.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Mẫu Thân

“Mặc dù nghe qua suy luận có vẻ hợp lý nhưng là không có đủ chứng cứ”.

“Tôi có thể tới nhà Ngô Văn một chuyến không?” Lê Ngan hỏi.

“Được”.

“Trên đường đi tôi muốn xem qua tin tức chủ xe một lần”.

“Tôi đưa cho cậu”.

Trên đường đi, Lê Ngan cẩn thận xem tư liệu chủ xe.

Ba xe nhập khẩu bị mất trộm, toàn bộ là Ferrari, giá trị đều là trên trăm vạn.

Người mất thứ nhất: Người báo án Lưu Diêm Vĩ, khoảng 8h tối ngày 20 tháng 7, xe bị mất trộm ở bãi đậu xe bệnh viện tư nhân Cách Nhĩ, biển số xe R12099. Lưu Diêm Vĩ, nam, 54 tuổi, viện trưởng bệnh viện tư nhân Cách Nhĩ, địa chỉ gia đình lầu 3 Hoàn Thịnh Gia Viên. Thành viên gia đình: Vợ Lý Phụng Vân, nội trợ gia đình, con trai Lưu Tư Khải, hiện đang du học Anh Quốc ngành bác sĩ.

Người mất thứ hai: Người báo án Trần Tu Bình, khoảng 7h sáng ngày 23 tháng 7, xe bị mất trộm ở bãi đậu xe cửa hàng ăn Hoàng Uyển Tửu, biển số xe R15444. Trần Tu Bình, nam, 52 tuổi, quản lý cửa hàng Hoàng Uyển Tửu, địa chỉ gia đình lầu 5 Hoàng Uyển Gia Viên. Thành viên gia đình: Vợ Vương San, y tá bệnh viện ngoại khoa trung tâm thành phố, không có con gái.

Người mất thứ ba: Người báo án Hồ Lệ Quân, khoảng 1h tối ngày 25 tháng 7, xe bị mất trộm tại phía ngoài trụ sở vườn hoa và cây cảnh thí nghiệm thành phố, biển số xe R16088. Hồ Lệ Quân, nữ, 48 tuổi, hiệu phó trường đại học R, địa chỉ gia đình lầu 1 khu ký túc xá công nhân viên đại học R. Thành viên gia đình: Chồng Vương Xuyên, phó chủ nhiệm khoa nghiên cứu, con trai Vương Dục, đang ở nhà đợi việc.

“Hai người ban đầu tôi có thể lý giải, vị thứ ba này, anh không cảm thấy có chút kỳ quái sao? Lê Ngan hỏi.

“Ý cậu là về điều kiện kinh tế của bọn họ sao? Lúc đầu tôi cũng cảm thấy kỳ quái, bắt luận về sau mới biết được, anh trai Hồ Lệ Quân là giám đốc một công ty đa quốc gia đặt tại Trung Quốc, quan hệ hai nhà vô cùng tốt, công ty con trai Hồ Lệ Quân được sắp xếp làm việc nghe nói chính là quan tằng anh trai Hồ Lệ Quân - Hồ Lợi Dân tặng cho cháu trai mình, Hồ Lệ Quân cảm thấy quá quý trọng, cho nên mới lấy tên mình báo án”.

“Hồ Lợi Dân?” Lê Ngan cảm thấy hình như đã nghe qua tên này ở đâu rồi.

“Cậu không phải người địa phương, có lẽ chưa nghe qua người này, thật ra nếu là người địa phương này cũng không nhất định biết, vị này thực ra ít xuất hiện trong các hoạt động của công ty”.

“Trung tâm nghiên cứu hoa và cây cảnh xảy ra chuyện gì?” Lê Ngan hỏi.

“Đây là nơi em rể Hồ Lợi Dân tham gia nghiên cứu hạng mục khoa học, liên quan tới hoa cỏ”.

“Xem ra hẳn rất thương cô em gái mình”.

“Nghe nói trước khi Hồ Lợi Dân là thương nhân thì từng làm nghề vườn hoa cỏ, cho nên đối với những thứ này tương đối cảm thấy hứng thú”.

“Nghề làm vườn? Hoa cỏ? Hồ Lợi Dân?” Trong đầu Lê Ngan chợt lóe, chẳng lẽ có trùng hợp như vậy?”

“Chiếc xe lúc ấy là Vương Xuyên mở ra?”

“Không, hẳn không biết lái xe, là con trai Vương Dục mở”.

“Ở chỗ đó hẳn là có camera theo dõi chứ?”

“Hai chỗ bệnh viện và cửa hàng đều có, trụ sở hoa và cây cảnh thí nghiệm thì chưa có, có thể cảm thấy là không cần thiết”.

“Camera có gì?”

“Ba kẻ gây án đều mang mũ, đưa lưng về phía camera, thời gian gây án không quá ba phút, hiện trường không lưu lại đầu mối gì, vừa nhìn đã đoán là kẻ thạo nghề”.

“Nếu như nói bệnh viện cùng cửa hàng là bọn chúng vô tình phát hiện mục tiêu gây án, như vậy tại sao xe ở vùng ngoại thành chúng có thể biết? Tôi cho rằng bọn họ không phải tìm xe mà là lấy xe tìm chỗ, căn cứ phán đoán tốt mục tiêu cùng áp dụng trộm cắp, tôi cảm thấy nên điều tra qua các nơi ba xe mất trộm từng đi”.

“Cũng không phải là ý tưởng tệ”.

“Bàng đội, đến rồi, phía trước là nhà Ngô Văn”. Chịu trách nhiệm lái xe, Đại Cương nói.

Nhà Ngô Văn nằm ở tiểu khu Hưng Hoa thành Bắc, Lưu Ngạn quan sát qua cảnh vật xung quanh, an ninh, bảo vệ, cảnh quan đều tương đối khá.

“Ngô Vân ở nơi này bao lâu?”

“Theo bảo vệ thì hơn hai năm”.

“Gia cảnh Ngô Vân thế nào”.

“Theo điều tra của chúng tôi, Ngô Vân lớn lên trong một gia đình ở huyện, gia cảnh bình thường, cha mẹ cô ta nói sau khi cô ta lên đại học không có về nhà, trên căn bản không liên lạc”.

“Tôi thấy nơi này không tệ, có lẽ cũng phải tăng lớp trung lưu trở lên, làm sao Ngô Vân có năng lực này?”

“Có lẽ là do Trương Kiến Quốc mua?”

“Hai năm trước Ngô Vân chưa tốt nghiệp, sao có thể biết Trương Kiến Quốc?” Bàn Ngọc Phong nói.

“Thực có chút kỳ quái”.

“Trương bá, dẫn chúng tôi qua xem lại nhà Ngô Vân”. Đại Cương quay ra nói với một người đàn ông.

“Chào đồng chí cảnh sát, không cần tôi dẫn mọi người đi, có người tới nhà Ngô Vân”. Trương Bá cười nói.

“Ngô Vân có thân thích nơi này sao?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Hắn là không có”. Đại Cương có chút nghi ngờ.

Đi tới nhà Ngô Vân, mở cửa ra là một phụ nữ tóc hoa râm, bà ta có chút giật mình nhìn nhóm người ngoài cửa: “Các vị là?”

“Chúng tôi là công an thị cục, bà là?”

“À, tôi là mẹ Ngô Vân”. Bà ta thờ dãi nói.

“Nhưng lúc chúng tôi điều tra, không phải bà nói là không liên lạc với con gái sao? Ngay cả con gái ở đâu cũng không biết?” Đại Cương nói.

“Đó là ba nó nói, ba nó nóng giận, chưa bao giờ cho tôi liên lạc với Vân Vân, nhưng dù gì nó cũng là máu mủ của tôi, sao tôi có thể không quan tâm thăm hỏi?”

“Có thể nói cho chúng tôi biết chút gì không?”

“Đi vào rồi nói”.

Đám người Bàn Ngọc Phong đi vào nhà, Lê Ngạn nhìn xung quanh phát hiện gian phòng bố trí rất khác biệt, không có chút nào thể hiện là nơi ở của một cô gái trẻ, khắp nơi hiện lên sự sang trọng. Trên bàn là mấy tấm ảnh chụp một mình lớn, không có ảnh chụp với người khác.

“Sau khi Ngô Vân lên đại học rất ít về nhà, ban đầu tôi và ba nó cho rằng nó bận học hành cho nên cũng không để ý, ước chừng bước vào năm thứ ba, tôi mơ hồ thấy nó có chút biến hóa, gia cảnh nhà chúng tôi bình thường, trên nó còn một anh trai đang chuẩn bị cưới hỏi cho nên cuộc sống trôi qua có chút chật vật, mỗi tháng sinh hoạt phí gửi cho Vân Vân chỉ khoảng năm sáu trăm đồng, nhưng mỗi lần nó về, trang phục trên người cơ hồ không rẻ, đây là con dâu nói, nếu không chúng tôi cũng không biết, con dâu nói y phục trên người Vân Vân nhìn bình thường nhưng đều là hàng có nhãn hiệu trong trung tâm mua sắm lớn, một bộ y phục đủ hai tháng sinh hoạt phí, lúc ấy tôi sợ hết hồn, liền len lén hỏi nó.

Nhưng Vân Vân nói nó đi làm việc bán thời gian, tôi nghĩ con gái lớn có chút hư vinh cũng khó tránh khỏi, nếu là làm thêm thì không sao, nhưng sau đó tôi phát hiện nó rất chăm chỉ gọi điện thoại, nghe khẩu khí đối phương là đàn ông, tôi liền hỏi có phải con có người yêu rồi không, nó nói là không phải, tôi không yên tâm liền bảo con trai lên đi xem sao, kết quả con trai về nói, Vân Vân gặp một lão già, sau giờ tan học hằng ngày lên xe người nọ rồi đi, không biết là đi nơi nào.

Ba nó nghe tin này nổi giận, gọi nó về chửi mắng một trận toí bời, kết quả Vân Vân không biết sai, nói đây là tự do của nó, đóng sập cửa bỏ đi, từ đó về sau ông ấy không cho nó vào cửa nhà nữa, không cho phép liên lạc, nhưng tôi thân là mẹ dù biết con gái làm sai nhưng không thể không nhận nó là con, cho nên sau đó cũng len gọi điện thoại cho nó, biết nó ở đây, nó nói cho tôi bình thường nó sẽ đặt chìa khóa ở trên cửa chống trộm.

Lần này nó xảy ra chuyện như vậy, tôi cuối cùng cũng tới dọn dẹp chỗ nó ở một chút được, ba nó còn không chớ, nói coi như không sinh ra đứa con gái là nó, là tôi lên đi..”. Mẹ Ngô Vân nói xong liền bụm mặt khóc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Bí Mật Của Ngô Vân

“Khi còn bé Ngô Vân đã từng chịu qua thương tổn phải không?” Lê Ngan đột nhiên hỏi.

“Anh nói gì?” Mẹ Ngô Vân đưa mắt lên nhìn, hỏi một câu.

“Hơn nữa còn là bị người thân làm thương tổn”.

“Làm sao anh biết?”

“Điều kiện cuộc sống nhà bà vốn bình thường nhưng không phải tới nỗi quá kém, cha mẹ song toàn hơn nữa còn có huynh trưởng, hoàn cảnh như vậy mà nói đối với một cô gái bé nhỏ là không tệ, có khi, cô ấy hẳn là rất hạnh phúc, cũng rất đơn thuần ngây thơ, giống như đại đa số các cô gái khác, nhưng bà xem cách cô ấy bố trí nhà cửa rất thành thực, nếu như đối với một gia đình đầy đủ thì là chuyện bình thường, nhưng mà lúc ấy cô ấy mới lên đại học, chỗ này cũng không phải là một cái nhà, nếu như tâm thái con gái bà lúc đó bình thường thì hẳn là cô ấy sẽ dựa theo tâm thái một cô gái trẻ bố trí chỗ này, người nam nhân kia chắc chắn sẽ không nói gì, dù sao đây cũng chỉ là địa phương để tiêu khiển, nhưng kiểu bố trí này nói rõ lúc đó tâm thái con gái bà đã rất thành thực, cho nên hết thảy đối với độ tuổi của con gái bà là không phù hợp.

Mặt khác, bà có thấy con gái bà bày hình ai không? Đầu là ảnh chụp một mình, không có một cái nào chụp với người khác, nếu nói quan hệ giữa chồng bà và con gái không tốt thì không có gì lạ, nhưng còn bà thì sao? Bạn bè đâu? Người nam nhân kia sau khi chấm dứt thì cô ấy có bạn trai, vậy tại sao cũng không có ảnh? Điều này nói rõ nội tâm cô ấy cô độc, cô ấy chỉ tin chính mình, ngoài ra không tin bất luận kẻ nào.

Cuối cùng là do bà tự nói, bà nói sau khi biết chuyện, cô ấy đối mặt với chỉ trích tức giận của cha mẹ thì có phản ứng gì đó không đúng, một cô gái không am hiểu thế sự, bị phát hiện làm chuyện như vậy, chắc chắn có xấu hổ, không đặt dung thân, các vị lại vì xấu hổ mà cắt đứt với nàng, đã tạo cho nàng tâm thái này, mặc dù bà nói bà là mẹ không thể vứt bỏ con gái nhưng lời nói của bà từ đầu tới cuối lại không có một tia trách cứ, điểm này không phù hợp với tâm thái một người mẹ, thế này chứng minh bà muốn xin lỗi cô ấy, bà không có cách nào trách cứ cô ấy”.

Mẹ Ngô Vân đột nhiên khóc rống lên: “Vâng, chúng tôi thẹn với Vân Vân... Lúc Vân Vân học trung học bị thầy giáo lợi dụng, vì danh dự của con mình nên chúng tôi chọn lựa im lặng, Vân Vân không hiểu, cho rằng chúng tôi nhận được ích lợi gì từ người ta, từ đó về sau nó bắt đầu thay đổi, không còn là con bé bình thường hay cười nói nữa, chúng tôi nghĩ để thời gian trôi qua sẽ xóa nhòa tất cả, ai biết nó lại làm ra chuyện như vậy?”

“Bà có biết bạn trai sau này của cô ấy không?”

“Biết”. Mẹ Ngô Vân gạt nước mắt nói: “Tần Khải là một đứa trẻ không tệ, tôi cho rằng Vân Vân đã suy nghĩ cẩn thận rồi, nhưng nó lại nói Tần Khải không đáng tin”.

“Tại sao cô ấy lại nói vậy?”

“Tôi không biết?”

“Cô ấy bắt đầu với Tần Khải từ lúc nào?”

“Khoảng một năm trước, tôi không nhớ rõ”.

“Bà có hỏi Ngô Vân vì sao chia tay với người nam nhân kia không?”

“Không, sau khi tốt nghiệp nó mới nói cho tôi là nó đã chia tay lão già kia, nó nói mình có công việc, không cần gã ta nuôi nữa, không cần đồ đạc gì trước kia lão tặng nữa”. Mẹ Ngô Vân khó khăn nói ra những lời này.

“Chẳng lẽ Tần Khải kia không có phát hiện?”

“Vân Vân có hoài nghi nhưng Tần Khải không nói gì, nó cũng không thể hỏi”.

“Chuyện cô ấy với Trương Kiến Quốc bà biết không?”

“Là người quản lý hãng xe sao?”

“Phải”.

“Đã nghe Vân Vân nói, lúc ấy tôi đã khuyên nó, Tần Khải không tệ, không nên phạm sai lầm nữa, con gái nên tìm cho mình người đàn ông đứng đắn, nhưng Vân Vân nói..”.

“Nói gì?”

“Sau khi Tần Khải biết thân phận người kia, lại như ám chỉ Ngô Vân nên tiếp xúc nhiều với người quản lý đó, nói là có hữu dụng, lúc ấy tôi nghĩ nếu Tần Khải là người như vậy, Vân Vân chắc chắn sẽ không qua lại, ai biết Vân Vân lại không tự ái, dùng cả tính mạng để đổi lại, nếu Tần Khải biết rồi thì nó làm sao?”

Bàng Ngọc Phong cùng Lê Ngan nhìn nhau, Lê Ngan lại tiếp tục hỏi: “Bà có nghĩ tới tại sao Ngô Văn lại nói Tần Khải không đáng tin không?”

“Nói thật tôi không nghĩ ra, bản thân tôi cho là Văn Văn suy nghĩ nhiều, tôi nghĩ chuyện lúc nó đi học đại học sẽ tốt, sau khi đi làm sự tình kia cũng sẽ tốt lên, Tần Khải là một đứa thông minh, làm sao có thể không nhìn ra cái gì được, nhất định là đối với Văn Văn thật lòng nên mới làm bộ như không quan tâm gì hết, là Văn Văn số mệnh không tốt, kinh nghiệm quá nhiều, đến cuối cùng nó không chịu tin ai cả. Nếu như nó chịu sống với mọi người cuộc sống bình thường, nói không chừng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy”. Mẹ Ngô Văn lẩm bẩm một tràng.

“Tôi có thể xem phòng Ngô Văn được không?”

“Được, người cũng đã mất rồi, còn kiêng kỵ gì?”

Lê Ngan mở cửa phòng ngủ Ngô Văn, không khác tưởng tượng của anh là bao, đồ dùng xa xỉ, vách tường màu tuyết trắng, trên bàn trang điểm đủ các nhãn hiệu nổi tiếng, mở trong ngăn kéo có chút tiền mặt cùng đồ trang sức đeo tay, tận cùng bên trong là nhật ký, Lê Ngan mở ra coi.

Thời gian là từ đầu năm nay.

Ngày 1 tháng 1, trời trong xanh.

Hôm nay là ngày đầu năm mới, hi vọng cuộc sống của mình có một khởi đầu mới, để cho những chuyện như phù vân trước kia tan đi, mình muốn sống thật tốt, dù gì mình cũng có Khải, có anh ấy trước sau vẫn ở bên cạnh mình, có một số chuyện anh ấy không biết nhưng anh ấy không hề hỏi, vẫn ở bên cạnh mình lâu như vậy, có lẽ là anh ấy yêu mình..

Những chuyện cũ với Z nhất định phải chấm dứt, mình không thể tiếp tục như vậy nữa, mình muốn khuyên Khải tìm một công việc ổn định trong thành phố, không nên bốn ba nữa, chúng mình nên có một cuộc sống mới.

Lê Ngan lại lật tiếp.

Ngày 26 tháng 7, trời âm u.

Khải tới tìm mình, nói muốn đi tìm Nam Hồng, mình rất tức giận, cái tên này đại biểu cho nhiều thứ, cô ta khiến mình nhớ lại những chuyện hèn hạ từng trải qua, mình lại nghĩ tới H rồi, mình lại nghĩ tới ánh mắt di bî của Nam Hồng, sao bọn họ lại có quan hệ như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác đều bị cô ta phát hiện, tại sao chỗ Nam Hồng lại có đồ có thể cứu Khải? Mình càng ngày càng không hiểu anh ấy, rốt cuộc anh ấy muốn làm gì?

Ngày 28 tháng 7, trời mưa nhỏ.

Khải trở lại, nói không tìm được Nam Hồng, về mặt tựa như đưa đám, đáng tiếc anh ấy không chịu nói gì cả, mình hoài nghi anh ấy có chuyện gạt mình, chẳng lẽ những đối xử tốt đẹp trước đây đối với mình của anh ấy đều là giả?

Hôm nay Khải tới công ty gặp Z, Z chào hỏi mình, Khải nói anh ấy là anh họ mình, đây cũng không phải lần đầu tiên, Khải cũng nói như thế với đồng nghiệp của mình, trước kia mình cho rằng anh ấy nói đùa, có khi mình cũng nói như vậy, nhưng tại sao đối với một người xa lạ anh ấy cũng nói thế? Rốt cuộc anh ấy nghĩ gì?

Chẳng lẽ anh ấy phát hiện mình cùng Z có quan hệ? Nhưng nếu như vậy tại sao anh ấy còn muốn ở chung một chỗ với mình, sau khi Z đi, Khải nói để cho mình tiếp xúc nhiều với hắn, nói là sẽ có lợi cho mình, mình hỏi có lợi gì, anh ấy nói là chuyện sự nghiệp, ánh mắt anh ấy rất kỳ quái, mình cảm thấy không thoải mái chút nào, thật giống như coi mình là một món hàng.

Ngày 31 tháng 7, trời trong xanh.

Z hiểu lầm mình vô cùng, cho rằng lời chia tay mình nói lúc trước chẳng qua là nói nhảm, thật ra thì mấy ngày qua mình chỉ là muốn chọc tức Khải một chút, không nghĩ rằng Z tưởng thật, tặng mình nhiều đồ mắc tiền như vậy, còn nói muốn ly hôn với vợ, cưới mình, thật là buồn cười.

Ngày 8 tháng 1, trời trong xanh.

Mình nghĩ bí mật đã bị Khải phát hiện.

Nhật ký đến ngày này đột nhiên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Loạn

“Lúc các anh đến điều tra không phát hiện bản nhật ký này sao?” Lê Ngan hỏi.

“Không có”. Bàn Ngọc Phong có chút kỳ quái nói.

“Đây là tôi bỏ vào, tôi không dám đem vật này về nhà, nghĩ định đốt chút ít đồ cho Vân Vân”. Mẹ Ngô Vân đứng ở cửa nói.

“Bà phát hiện ở đâu?”

“Khe giữa bàn trang điểm và giường, tôi thấy thiếu đôi khuyên tai trước đây Vân Vân rất thích, liền muốn tìm dưới giường xem sao, ai ngờ phát hiện thứ này, có thể là ở đầu giường rơi xuống”.

Rời nhà Ngô Vân, trên đường đi Lê Ngạn hỏi: “Anh có ý kiến gì không?”

“Cảm giác lớn nhất của tôi là chỗ Tần Khải, tôi cảm giác, cảm thấy hần tiếp xúc Ngô Vân qua con mắt, nhưng lại không nhận ra là lạ ở chỗ nào”.

“Anh nói không sai, từ đầu tới đuôi tôi cũng nhìn không ra Tần Khải đối với Ngô Vân là thật tâm, tựa hồ là hần chỉ lợi dụng Ngô Vân, tại sao lúc trước nhìn không ra, nhưng sau hành tung Trương Kiến Quốc lại là Ngô Vân tiết lộ cho Tần Khải”.

“Lúc trước chẳng lẽ vì tiền? Có thể cho Ngô Vân một căn phòng như vậy, chi tiêu hằng ngày có lẽ cũng không hẹp hòi”.

“Nhưng gia cảnh Tần Khải cũng không tệ, hơn nữa lấy hoàn cảnh gia đình hần mà nói, tôi không tin hần chỉ là loại tiểu tử lông bông không biết gì”

“Vậy cậu nói bí mật của Tần Khải sẽ là gì?”

“Tôi nghĩ nếu Tần Khải nói đồ cứu mạng ở trên xe kia, thì chứng tỏ vật đó vô cùng hệ trọng, cho nên vô luận thế nào hần cũng phải tìm được, mà nếu cả tháng 7 hần đi tìm Nam Hồng thì thời gian quá mức trùng hợp, rất có thể trong tay Nam Hồng có đồ giống như vậy, đáng tiếc hần không tìm được Nam Hồng, cho nên người sau lưng thao túng Tần Khải mới có thể phái người khác đi tìm vật này, chuyện này bắt đầu chính là chỗ Tần Truyền Canh, bọn họ cho là Tần Khải làm hư việc nhiều hơn là thành công, cho nên lúc bắt cóc Tần Truyền Canh, Tần Khải chẳng qua chỉ ở bên hiệp trợ, bởi vì có quan hệ với Tần Khải nên Tần Truyền Canh được bảo đảm tính mạng.

Rồi sau đó tới lão tặc, Vương Hi Phong cũng là sát thủ kia phái tới, cho đến chuyện Trương Kiến Quốc, bởi vì thân phận cùng địa vị đặc thù, rất khó tìm được cơ hội thích hợp hạ thủ, cho nên Tần Khải xung phong nhận việc rồi đẩy bạn gái mình là Ngô Vân ra, tôi cảm thấy chuyện kia của Ngô Vân không phải là Tần Khải không biết, bất quá là không nói, Ngô Vân phát hiện bí mật Tần Khải, cuối cùng bị giết người diệt khẩu”.

“Vậy chúng ta làm sao mới biết được đồ Tần Khải muốn tìm là gì?”

“Tôi nghĩ là tôi có thể biết”. Lê Ngạn nói.

“Là cái gì?”

“Cái này tôi gọi Nhược Nạp tới anh sẽ biết. Hiện tại tôi suy nghĩ làm thế nào mà bọn họ lại muốn tìm vật đó ở xe kia? Nam Hồng có liên quan gì tới chuyện này?”

“Tại sao cậu nghĩ Nam Hồng có liên quan chuyện này?”

“Trong nhật ký Ngô Vân từng nhắc tới, Nam Hồng làm cho cô ta nhớ lại vị H tiên sinh kia, đây là vì cái gì?” Tại sao sau khi tốt nghiệp một năm Tần Khải lại đi tìm Nam Hồng? Trên người Nam Hồng có đồ vật gì khiến Tần Khải cảm thấy có thể được cứu mạng? Nam Hồng mất tích cùng hết thảy chuyện này có phải có liên hệ gì không?”

“Tôi nghĩ Ngô Vân sơ dĩ nói Nam Hồng làm cho cô ta nhớ lại vị H tiên sinh kia, có thể là từng bị Nam Hồng phát hiện, cho nên bị Nam Hồng khinh bỉ”.

“Khinh bỉ cùng tức giận không là một loại tâm tình, ánh mắt Nam Hồng nhìn Ngô Vân không chỉ đơn giản là khinh bỉ, đó là một loại cảm xúc vượt quá tức giận, thậm chí mang theo tâm tình thống hận, đối với chuyện riêng của người khác, tâm tình như vậy có phải là có chút kỳ lạ không?”

“Vậy sao có thể cùng Tần Khải có loại quan hệ này? Tâm tư thiếu nữ ư, đơn giản chính là chỗ này”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Chúng ta sợ rằng phải tìm bạn học của họ hỏi một chút rồi, ba người này, không, là bốn người, tột cùng đã phát sinh chuyện gì.

Trở về công an thị cục, Lê Ngạn thấy anh em Huyền Mạc mấy ngày không gặp đang ở phòng làm việc đợi mình.

“Lê Ngạn, cậu đoán xem chúng tôi phát hiện người nào?” Huyền Mạc thần thần bí bí hỏi.

“Cha của Nam Hồng”.

“Cậu thật là thần thông, làm sao cậu đoán được?” Huyền Mạc kinh ngạc nói.

“Rất đơn giản, mấy ngày này các cậu đi tìm hành tung Nam Hồng, đương nhiên sẽ tìm kiếm mọi tin tức liên quan tới cô ấy, mà trùng hợp mấy ngày trước tôi có nghe tin tức về cha Nam Hồng, dĩ nhiên là ông ta”.

“Anh nghe được tin tức cha Nam Hồng, tin tức gì?” Nhược Nạp không nhận được hỏi.

“Trước tiên nói qua phát hiện của hai người đi, Huyền Mạc, phiền cậu điều tra thêm mấy người cùng học với Nam Hồng, Tần Khải, Ngô Văn”.

“Được”.

Nhược Nạp nói: “Là thế này, mấy ngày rồi chúng tôi đi tìm những nơi Nam Hồng từng đặt chân quan”.

“R thị lớn như vậy, sao hai người tìm được?”

“Nam Hồng là bạn tôi, tôi hiểu cô ấy tương đối rõ, cô ấy từng nói nếu như cô ấy ở trọ thì phải tìm chỗ phồn hoa nhất của nơi đó, như vậy mới an toàn; mà lại phải ở gần tiệm bán hoa, như vậy làm cho cô ấy có loại cảm giác quen thuộc an tâm, vì thế tôi có thể loại bỏ phần lớn khách sạn, mặt khác, lấy điều kiện kinh tế Nam Hồng, cô ấy sẽ không chọn khách sạn giá rẻ nhưng cũng không chọn nơi sang trọng cao cấp quá, lại loại bỏ tiếp một phần nữa, vì thế nơi chúng tôi tìm tới không nhiều”.

Bàng Ngọc Phong không khỏi có vài phần kính trọng với cô gái thoát nhìn xinh đẹp mà trầm tĩnh này.

Lê Ngạn cười nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tới một khách sạn nhỏ, chúng tôi lấy ảnh Nam Hồng ra hỏi người bán hàng, người bán hàng kia nói, trước một thời gian gần cũng có người tới tìm cô ấy, tôi liền hỏi là ai, người bán hàng kia nói, người đàn ông kia tự xưng là cha Nam Hồng”.

“Ông ta đi tìm Nam Hồng?”

“Vâng, tôi cảm thấy rất kỳ quái, từ khi Hồ Lợi Dân rời đi không hề liên lạc với mẹ con Nam Hồng, tại sao lúc này ông ta lại đi tìm Nam Hồng? Hơn nữa làm sao ông ta biết Nam Hồng hiện đang ở R thị?”

“Hồ Lợi Dân không phải là đặc biệt đến tìm Nam Hồng, mà là ông ta vốn ở R thị, nhưng tại sao hẳn biết Nam Hồng ở R thị thì không rõ”.

“Ông ta đang ở R thị?”

“Phải, nếu như tôi đoán không sai, tổng giám đốc công ty đa quốc gia đặt tại Trung Quốc kia chính là cha Nam Hồng, cô có biết Nam Hồng có một người cô gọi là Hồ Lệ Quân?”

“Tôi từng nghe Nam Hồng nói có một người cô, nhưng tên gì thì không biết”.

“Xem tôi tìm được gì”. Huyền Mạc ở một bên tra máy tính lên tiếng.

Nhược Nạp nhìn về phía màn hình máy tính, phát hiện Huyền Mạc đã tìm được ảnh hiện tại của Hồ Lợi Dân, quả thật nhìn hai cha con khá giống nhau, có điều ông ta đã già.

“Nam Hồng tới nơi này nguyên nhân không phải vì Tần Khải mà là vì cha cô ấy là Hồ Lợi Dân sao?” Nhược Nạp nghi ngờ nói.

“Hẳn là vậy, Nam Hồng rời đi tháng năm, qua điều tra của chúng tôi, Tần Khải tới tháng bảy mới đi tìm Nam Hồng, nhìn dáng dấp hẳn có lẽ không biết Nam Hồng tới R thị, nếu như vậy mà nói, Nam Hồng đương nhiên không phải tới đây vì Tần Khải”.

“Đợi chút, làm sao Nam Hồng biết cha cô ấy ở R thị? Tại sao Tần Khải lại đi tìm Nam Hồng? Rốt cuộc chuyện Nam Hồng mất tích có liên quan tới những ai? Tôi hồ đồ mất rồi”. Nhược Nạp nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vương Dục

“Nam Hồng biết Hồ Lợi Dân ở thành phố R có thể có quan hệ với Tần Khải”.

“Chưa chắc”. Huyền Mạc nói. “Các vị nhìn người này, Vương Dục”.

“Con trai Hồ Lệ Quân, cháu trai Hồ Lợi Dân?”

“Vương Dục này là bạn học với Tần Khải nhưng không cùng lớp”.

“Ý cậu là Nam Hồng có thể từ miệng Vương Dục biết về Hồ Lợi Dân?”

“Điểm này phải gặp Vương Dược mới biết được”.

“Đúng rồi, cậu nói cậu có thể biết Tần Khải đang tìm cái gì, là gì vậy?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Nhược Nạp, Nam Hồng xé ‘Bí Truyện Hoa Kính’ ở đoạn nào?” Lê Ngạn nói.

“Ở chỗ này”.

“Tôi nghĩ có thể là cái này”. Lê Ngạn đem vật tùy thân Nhược Nạp đưa cho Bàn Ngọc Phong xem.

“Làm sao cậu biết là cái này?”

“Trước khi đi, Nam Hồng để lại cho chúng tôi đầu mối, chính là đoạn ‘Bí Truyện Hoa Kính’ này, quyển sách này có sau khi Tần Khải gặp Nam Hồng, Nam Hồng cầm từ nhà tôi đi vốn là bản photo, hơn nữa, chúng tôi phát hiện ở nhà cô ấy một quyển như thế này, có điều thiếu trang đó, nghĩ là có nguyên nhân”. Nhược Nạp nói.

“Cô có liên lạc với mẹ Nam Hồng không?”

“Liên hệ rồi, quả thật Tần Khải có tới nhà Nam Hồng, hơn nữa nhờ bà tìm quyển sách này, lúc phát hiện thiếu một trang kia thì rất kích động”. Nhược Nạp nói.

“Cậu để cho Nhược Nạp đi thăm rồi”.

“Mới vừa rồi thông báo tin tức thôi”.

“Tần Khải đi tìm Nam Hồng vì nguyên nhân này? Nhưng thứ này có thể nhìn ra gì chứ? Hơn nữa làm sao Tần Khải biết Nam Hồng có vật này? Nếu như là đồ rất quan trọng, Tần Khải sẽ không tiết lộ cho Nam Hồng, làm sao Nam Hồng lại biết vật này quan trọng?”

“Vấn đề này làm người ta tương đối khó hiểu”.

“Chúng ta đi tìm Vương Dược nói chuyện một chút”.

Ở trên đường, Nhược Nạp hỏi: “Còn một điểm tôi cảm thấy kỳ quái, nếu như Nam Hồng tới tìm Hồ Lợi Dân, vậy tại sao lại thành ra Hồ Lợi Dân đi tới khách sạn tìm Nam Hồng?”

“Hồ Lợi Dân? Nam Hồng rốt cuộc phát hiện cái gì? Đến tột cùng giữa Tần Khải và Hồ Lợi Dân có quan hệ gì?”

Vương Dược nhận được điện thoại của Bàn Ngọc Phong, hai người liền hẹn gặp mặt tại nhà Vương Dược, sau khi Vương Dược tốt nghiệp vẫn ở cùng một chỗ với cha mẹ.

Mặc dù khi ký túc xá của công nhân viên đại học R đã cũ nhưng hoàn cảnh vẫn tương đối tốt, diện tích gian phòng khoảng hơn 100 mét vuông, ở trung tâm thành phố như thế này cũng là không tệ, nhưng có thể cùng chung một đẳng cấp với người sử dụng xe Ferrari thì chưa thể.

Gõ cửa xong, mở cửa là Vương Dược, người gầy cao, tóc nhuộm vàng, vừa nhìn đã thấy con trai nhà giàu.

“Vào đi, vào nhà rồi nói, ba mẹ tôi đi làm cả rồi”. Vương Dược cả lờ phát phờ nói.

“Hôm nay chúng tôi tới là có chuyện muốn hỏi cậu”.

“Tìm được xe rồi sao”.

“Vẫn chưa”.

“Vậy các anh tới làm gì?”

“Chúng tôi vẫn đang dốc sức tìm xe, bất quá hôm nay tới đây là có chút việc khác cần cậu giúp đỡ điều tra”.

“Tại sao muốn tôi giúp các anh? Xe nhà chúng tôi bị mất, các anh có chịu tìm cho ra đâu”.

“Hôm nay cậu không ra khỏi nhà sao?” Lê Ngạn hỏi.

“Đúng thế, từ khi bị mất xe tôi bị cấm túc, cả thẻ tín dụng cũng bị khóa”.

“Cho nên đám bạn bè cậu bỏ rơi cậu, cậu nghĩ cha mẹ để tiền trong nhà nhưng không tìm được gì, cho nên cậu đi tìm cha mình, bất quá không có kết quả gì”.

“Sao anh biết những chuyện này”.

“Nếu như tôi nói đúng, thì đây là năng lực công việc của tôi, anh cậu thấy chúng tôi có năng lực giúp cậu tìm được xe không?”

“Nói xem tôi có thể giúp anh cái gì?” Vương Dược tò mò.

“Có thể, cậu giúp chúng tôi giải quyết nghi ngờ”.

“Được, tôi cảm thấy hứng thú với công việc của các anh rồi đấy”.

“Cho chúng tôi hỏi về bạn học Tần Khải của anh cùng với chị họ Nam Hồng”.

“Các anh lợi hại đấy, điều này cũng tra ra được. Các anh vì án tử của Ngô Vân mà tới điều tra hả? Mặc dù tôi cùng một nơi với cô ta nhưng không có liên lạc gì”.

“Tần Khải thì sao?”

“Nói thật, qua hệ chúng tôi không tề, quan biết nhau lúc lên đại học, người này rất khôn khéo, phàm là người hữu dụng hắn đều cố gắng làm quen, bắt quá bạn bè tên này không tề, chuyện gì hắn cũng biết”.

“Hắn và Ngô Vân thế nào?”

“Tương đối kỳ quái, tôi không biết hắn thích người phụ nữ kia ở điểm gì, toàn bộ trường học đều biết cô ta là người không tốt đẹp gì”.

“Là ý gì?”

“Xe taxi, anh hiểu không?”

“Chuyện cô ấy làm nhân tình cho người khác cậu biết không?”

“Biết, có điều chỉ nghe qua chứ chưa từng thấy”.

“Cậu cảm thấy Tần Khải có thể biết được không?”

“Ai lại không biết xấu hổ mà hỏi chuyện này, nếu tôi hỏi anh biết mình đội nón xanh không, thì anh thấy có vui không, nhưng là, người này thì chưa chắc”.

“Tại sao lại nói vậy?”

“Hắn từng nói, trên thế giới này người nào cũng được, chỉ chia làm hai loại có tác dụng hoặc vô dụng, nói không chừng hắn còn lợi dụng quan hệ của Ngô Vân và người nam kia”.

“Vậy cậu cảm thấy anh ta làm quen cậu có dụng tâm gì?”

“Cũng là tôi lỡ miệng, hắn biết bác tôi là giám đốc, nhưng mà lúc ấy tôi cũng chẳng giúp gì được ai, biết đâu được sau này hắn lại vào làm trong công ty”.

“Ý cậu là Tần Khải vào làm trong công ty bác cậu?”

“Phải”.

“Cậu có quan hệ gì với Nam Hồng?”

“Chúng tôi là chị em họ, nhưng hai chúng tôi không hề liên lạc gì, cô ấy gặp tôi nhưng không nhận ra, tôi khẳng định cô ấy không biết thân phận hiện tại của bác tôi, nếu không sẽ không biểu hiện như vậy”.

“Cậu không nói cho cô ấy biết?”

“Ngay cả trò chuyện cũng không thì sao tôi có thể nói cho cô ấy biết chuyện này?”

“Tần Khải biết quan hệ giữa cậu và Nam Hồng sao?”

“Biết, lúc tôi gặp Nam Hồng thì vừa lúc Tần Khải ở đó, hắn hỏi Nam Hồng tại sao lại có thái độ với tôi, tôi từng nói qua một chút, có điều tôi không nhớ rõ đã nói gì”.

“Cậu cảm thấy nếu Nam Hồng biết tình hình hiện tại của cha cô ấy, sẽ tới tìm ông ta sao?”

“Nói thật, khó mà đoán được, bác dâu trước của tôi là một người cứng rắn, coi kim tiền như cặn bã, nếu Nam Hồng nghe lời mẹ cô ấy thì sợ là sẽ không tới, còn về phần Nam Hồng nghĩ gì thì tôi không biết”.

“Cậu có biết bác cậu còn quan tâm tới mẹ con họ không?”

“Quan tâm, nhiều lần bác ở nhà tôi cảm râm chuyện này, nói con gái mình chịu thua thiệt, bắt quá mẹ tôi không để cho tôi nói chuyện Nam Hồng, nói không muốn để cho mẹ con họ liên lụy tới cậu của tôi, cậu của tôi hiện tại đang tìm vợ..”.

“Cậu có biết làm cách nào tìm được Tần Khải không?”

“Người này đổi số điện thoại liên tục, tôi cũng không biết hắn bậ gì, lúc trước hỏi ở công ty bác tôi thì bảo hắn đi công tác”.

“Đúng rồi, cậu có biết trong nhà cậu có quyển sách nào gọi là “Bí Truyện Hoa Kính” không?”

“Đó là vật gia bảo nhà tôi, truyền nam không truyền nữ, mẹ tôi cũng chưa từng thấy”.

“Bây giờ nói đến xe cậu, ngày mất xe là cậu lái?”

“Vâng..”. Vương Dược đưa tay xoa xoa cổ nói.

“Cậu từ chỗ cha mình đi đâu”.

“Tới chỗ bạn”.

“Chỗ nào?”

“Quảng trường Thời đại”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Nói Dối Yếu Ớt

“Được rồi, hôm nay tạm thời thế này đã, nếu có gì cần chúng tôi sẽ liên lạc lại với cậu”.

“Đợi một chút, anh còn chưa nói cho tôi những chuyện kia làm thế nào mà anh đoán được”. Vương Dược nói.

“Đơn giản, từ lúc chúng tôi vào cửa cậu không ngừng nhìn điện thoại, tay cậu theo thói quen đưa về phía điện thoại di động, nói rõ hôm nay tình hình của cậu không bình thường, không ai tới tìm cậu, tại sao vậy chứ? Cậu nói mẹ cậu cấm không cho cậu đi đâu, tịch thu thẻ, tôi tự nhiên nghĩ đến vì sao bạn bè cậu không tới tìm cậu, thế này nữa, phòng đang mở cửa kia là của cậu phải không, phòng đóng cửa kia chắc là của cha mẹ cậu, bên cạnh có một xâu chìa khóa, trên tay cầm có vết cắt, hiển nhiên là cậu đã dùng mọi chìa khóa thử mà không thành công nên cửa vẫn đóng như cũ, cậu định vào phòng cha mẹ làm gì mờ ám sao? Tại sao cha mẹ cậu lại khóa cửa? Hiển nhiên là vì tiền, còn nữa cậu nói đi qua chỗ cha mình làm, cha cậu làm ở trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh, cậu nhìn đi, giày thể thao ở cửa, phía trên có dính đất đen, còn kèm cả lá thông, hẳn là bùn đất để bón hoa cỏ, trừ cậu và cha cậu ra còn có nơi nào có, dĩ nhiên dựa vào đó suy ra cậu chắc chắn không đang hoang ở nhà rồi”.

“Nói đúng lắm, có thể kết giao bạn bè không, những người bạn kia của tôi chỉ là những kẻ dốt nát bất tài, vui đùa một thời gian, thời gian dài thì chẳng có sức lực đâu, tôi hiểu ý tứ các anh”.

“Đây không phải trò chơi, đây là công việc, là trách nhiệm, lúc nào cậu hiểu những điều tôi nói thì chưa biết chừng tôi sẽ xem xét”. Lê Ngạn nói.

Rời khỏi nhà Vương Dược, Bàn Ngọc Phong nói: “Xem ra Tần Khải này không đơn giản. Hắn tìm được Nam Hồng có đầu mối, đầu mối chính là “Bí truyện kính viễn thị”, nhưng là có bí mật gì ở đó? Làm sao hắn biết? Nếu quả thật theo như lời hắn nói là từ tay hắn đánh mất thì là chuyện gì đã xảy ra? Hơn nữa nếu như “Bí truyện kính viễn thị” có bí mật thì có dính dáng gì tới Hồ Lợi Dân kia không? Tôi nghĩ nếu như muốn mượn lính đánh thuê làm sát thủ, như vậy đối tượng không có tài lực là không thể nào”.

“Nhưng nếu như người đang tìm xe nói, đồ là ở trên xe thì thế nào lại là Tần Khải mất?” Lưu Cường cũng nói.

“Điều này không khó biết”. Lê Ngạn nói.

“Là thế nào?”

“Vương Dược đang nói dối. Lúc hỏi ngày hắn mất xe có phải là chính hắn lái xe không, tay hắn rất mất tự nhiên sờ sờ cổ, đây là loại động tác bắt buộc xuất hiện khi nói dối, tôi vừa hỏi tiếp, từ nơi nào đi ra, ánh mắt hắn nhìn lên trên, đây là tìm lời nói dối, nếu như ánh mắt nhìn sang trái, đó mới là nhớ lại”.

“Điều này nói rõ cái gì”.

“Ngày đó lái xe không phải là hắn, thật ra thì lúc vừa đi tôi đã cảm thấy có chút kỳ quái, mất xe như vậy là chuyện ngoài ý muốn, đây là loại chuyện

không thể không chế, người làm mất xe cũng không nên bị trách cứ quá đáng, nhưng cha mẹ Vương Dược đối với chuyện này có vẻ bất mãn vượt quá bình thường, không chỉ khóa thẻ tín dụng của Vương Dược, lại còn cầm chân hắn ở nhà, mà phản ứng của Vương Dược thì không hề mãnh liệt, điều này nói rõ, chuyện này Vương Dược là có trách nhiệm, nhưng là trách nhiệm gì? Tôi nghĩ có khả năng là Vương Dược nói vậy, xe không phải do hắn đi”.

“Chẳng lẽ là Tần Khải?”

“Điều tra lại camera là biết, mặc dù nghi phạm sẽ che kín khuôn mặt nhưng tôi nghĩ người khác chỉ sợ không nghĩ nhiều như thế, mặt khác cần thông qua ghi chép điều tra Vương Dược mới có thể tìm ra Tần Khải”.

“Cậu cảm thấy Vương Dược có thể biết những chuyện này? Vậy tại sao vừa rồi không hỏi hắn?”

“Hắn chưa chắc biết, nếu như hắn biết nhiều như vậy, mới vừa rồi không thể nào thản nhiên cùng chúng ta nói chuyện với nhau, mặc dù người trẻ tuổi không theo khuôn phép cũ nhưng là trong lòng phải vượt qua thử thách, nhìn là bị con cái bị cha mẹ làm hư”.

“Nếu như hắn không biết, tại sao lại muốn thay Tần Khải che giấu?”

“Chẳng lẽ anh không phát hiện hai người kia căn bản không cùng một cấp bậc, nếu như Tần Khải muốn cho Vương Dược giữ bí mật cũng không khó”. Lưu Cường nói.

“Nhưng mà, đạo cao một thước, ma cao một trượng. Tần Khải không thể gạt được mọi người cho nên mới phải giải quyết hậu quả phát sinh”. Lê Ngạn nói.

““Chúng ta có cần thiết điều tra Hồ Lợi Dân một chút?”

“Bây giờ thì là cần thiết”.

“Trước hết tôi sẽ cho cảnh sát giao thông kiểm tra lại camera”. Nói xong đi qua một bên gọi điện thoại”.

“Hiện tại chúng ta còn cần phải chú ý một điểm nữa, lúc Tần Khải lên đại học thì biết Vương Dược cùng Hồ Lợi Dân, cùng lúc có quan hệ với Nam Hồng, sau đó tốt nghiệp vào công ty Hồ Lợi Dân làm, trong lúc đó đã được biết đến bí mật trong “Bí truyền kính viễn thị”, tháng ba năm nay hắn đi tìm Nam Hồng, là muốn thông qua Nam Hồng biết chút chuyện, có lẽ lúc ấy hắn không xác định được bản thân muốn tìm món đồ gì, đợi đến khi đợi Nam Hồng tín nhiệm, hắn tiết lộ một chút tin tức về Hồ Lợi Dân, Nam Hồng từ vài lời của Tần Khải đoán được chút chuyện nên một mình chạy tới nơi này tìm tôi, mà lúc này đây, Tần Khải đã nghĩ được muốn cái gì, cũng không cần thận làm mất rồi, người phía sau chuyện này, tức là người ngồi trên xe Vương Dược buộc Tần Khải phải đi tìm đồ đã mất kia, mà Tần Khải gặp phải một nhân vật mấu chốt là cha mình, cho nên, người phía sau liền phía sát thủ ra tay, thanh trừng chướng ngại, cho đến khi tìm được vật họ muốn. Lưu Cường phân tích.

“Tài xế quả thật không phải Vương Dược mà là Tần Khải, hơn nữa cảnh sát giao thông nói cho tôi biết, ba chiếc xe kia từng ở chung một cửa hàng ô tô”. Bằng Ngọc Phong nói chuyện điện thoại xong quay lại nói.

“Chúng ta hẳn là đi xem một chút. Có tin gì về Tần Khải không?”

“Đang cho người điều tra, điện thoại tương đối nhiều, phải tra từng cái, tên tiểu tử này chạy không thoát được đâu”. Bằng Ngọc Phong nói.

“Anh nói người đầu tiên Ngô Văn làm tình nhân là ai?” Trở lại phòng làm việc, Lê Ngạn đột nhiên hỏi.

“Tôi thực sự là không theo kịp suy nghĩ của cậu rồi, sao cậu lại nghĩ tới chuyện này”. Lưu Cường cười nói.

“Tôi cảm thấy được người này không bình thường, Tần Khải vì Hồ Lợi Dân mà làm quen Vương Dược, mà Vương Dược không cho hắn khả năng như mong đợi, hẳn có thể chấp nhận Ngô Văn có quan hệ mờ ám kia, nói rõ Ngô Văn tuyệt đối có thể cho hắn điều hắn muốn, hẳn vào được công ty Hồ Lợi Dân là do năng lực cá nhân sao? Tại sao Ngô Văn có thể liên lạc cả Nam Hồng và tình nhân của mình ở cùng một chỗ? Tại sao Nam Hồng lại tức giận với Ngô Văn? Tôi cảm thấy giống như có một đáp án rất sinh động”. Lê Ngạn nói.

“Cho dù cậu phân tích như vậy tôi cũng không thể nói ra là loại cảm giác gì, Nam Hồng phản ứng có chút kỳ quái, nếu quả thật có quan hệ lợi dụng, Tần Khải không thể nào nói cho Nam Hồng, mà Nam Hồng làm sao lại biết sinh mạng mình bị đe dọa, trừ phi cậu ấy sớm biết được thứ gì rồi, cho nên Tần Khải xuất hiện là đúng sự dò xét, để cho Nam Hồng xác nhận ý nghĩ của mình, cho nên mới thúc đẩy cậu ấy hạ quyết tâm tìm tôi đến cùng”. Nhục Nạp cũng nói.

“Các vị có biết không, phân tích của các vị đang nhắm thẳng vào một người”. Lưu Cường búng tình đại ngộ nói.

“Hồ Lợi Dân?” Máy người đồng loạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đột Biến

“Người tình đầu tiên của Ngô Vân là cha Nam Hồng, Hồ Lợi Dân?” Nhược Nạp lúng ta lúng túng nói.

“Như vậy tựa hồ rất nhiều chuyện có thể giải thích rõ rồi. Tần Khải tại sao lại dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của Ngô Vân? Sau khi tốt nghiệp tại sao có thể vào làm trong công ty Hồ Lợi Dân? Tại sao Nam Hồng lại tức giận? Tại sao Nam Hồng lại chán ghét thù hận Nam Hồng?” Bằng Ngọc Phong nói.

“Vậy có nghĩa là lúc lên đại học thì Nam Hồng đã biết về tin tức cha mình”. Đinh Hoài Đông nói.

“Nếu là như vậy, tại sao lúc ấy Nam Hồng không đi R thị mà đợi đến tận tháng năm năm nay mới đi?” Lư Cường nói.

“Tháng ba năm nay cô ấy gặp Tần Khải nên nhất định là biết được thứ gì đó cho nên mới đi R thị”.

“Chuyện này nhất định là có liên quan tới Hồ Lợi Dân, lấy tính cách Nam Hồng mà nói, nếu như trong lòng có nghi ngờ không biết rõ ràng chắc chắn là cô ấy không hy vọng, thậm chí tôi hoài nghi, kể từ khi biết quan hệ giữa Hồ Lợi Dân và Ngô Vân, Nam Hồng nhất định không kiểm tra thực hư, mặc dù nói là vì mẹ nên cô ấy rất ít khi biểu lộ tình cảm về cha, nhưng nhất định cô ấy rất quan tâm”. Nhược Nạp nói.

“Trong “Bí truyền kính viễn thị” rốt cuộc có bí mật gì?”

“Lư Đội!”

“Tuyệt Tình? Sao cô lại tới đây?”

Lư Cường nghi ngờ nhìn Bạch Tuyết Tình đẩy cửa vào.

“Có điểm quan trọng tới báo, Lư cục trưởng nói tôi tới báo cho sếp”. Bạch Tuyết Tình hơi lo lắng nói.

“Vị này là?” Bằng Ngọc Phong hỏi.

“Đây là điều tra viên đội tôi, Bạch Tuyết Tình. Tuyệt Tình, vị này là đội trưởng cảnh sát hình sự thị đội, là người phụ trách trực tiếp án kiện chúng ta lần này”.

“Chào anh”.

“Chào cô”.

“Có tình hình quan trọng gì mà cô phải đặc biệt chạy tới?”

“Vụ án rất quan trọng, tôi tới để tham chiến”.

“Có cần phải hồi báo cho lãnh đạo không?” Bằng Đội nghe Bạch Tuyết Tình nói nghiêm trọng,

“Chúng ta cần phải họp đồng tác chiến, đây là tài liệu, Lư đội, anh nhìn qua một chút đi”. Bạch Tuyết Tình nói xong, một hơi uống hết nước Nhược Nạp đưa tới.

Lư Cường cẩn thận xem tài liệu, sắc mặt mỗi lúc một ngưng trọng.

“Bằng đội, tôi và anh đi gặp cục trưởng, những người còn lại ở chỗ này chờ, lúc chúng tôi về sẽ mở cuộc họp khẩn cấp, đúng rồi, Bằng đội, cho người điều tất cả thành viên đội anh tới đây đi, cũng cần phải tham gia”.

Bằng đội gật đầu, cùng Lư Cường đi ra khỏi phòng làm việc.

“Án gì mà nghiêm trọng như thế? Có thể tiết lộ một chút hay không?” Huyền Mặc hỏi Bạch Tuyết Tình.

Bạch Tuyết Tình nói: “Có thể, theo tình báo của bộ công an nhận được thì đột nhiên xuất hiện một lượng ma túy lớn ở biên giới, hơn nữa rất có thể mấy người có tiền sẽ đến R thị, bởi vì bọn họ trước giờ không hoạt động tập thể, như vậy nguy hiểm rất lớn, nhưng rõ ràng nơi này là mìn hấp dẫn khổng lồ, đáng để cho bọn họ cam nguyện mạo hiểm”.

“Nghiêm trọng như thế? Vậy có phải án tử bên chúng ta sẽ thả một chút không?” Huyền Mặc nói.

“Không nhất định, nơi này có đầu mối liên quan tới các công ty đa quốc gia RB ở R thị, công ty này cùng lúc có quan hệ tới án tử của các vị”.

“Không phải là công ty Hồ Lợi Dân chứ?”

“Bingo. Đúng rồi”.

“Chúng tôi vừa mới tìm được chút liên quan, làm sao bên cô đã biết có quan hệ với án tử?”

“Tôi xem báo cáo giai đoạn Lưu Đội, tên sát thủ kia quả thật rất phù hợp với đặc thù với lính đánh thuê, hơn nữa chúng ta nhận được một báo cáo là nhiều công ty RB lúc đầu năm từng hướng Việt Nam mượn binh đoàn lính đánh thuê số lượng tài chính không nhỏ, nhưng đây là đầu mối hết sức bí mật, chúng tôi cho người mạo hiểm nằm vùng mới phát hiện được tin tức, cho nên chúng tôi không có cách nào lấy chứng nhận cùng điều tra”.

“Có quan hệ gì với tập đoàn buôn lậu thuốc phiện?”

“Năm vùng ẩn trong tập đoàn buôn lậu thuốc phiện nói đám lính đánh thuê cùng tập đoàn buôn lậu thuốc phiện có quan hệ rất mật thiết cho nên hẳn báo tin cho chúng tôi chú ý công ty này”.

“Chẳng lẽ Hồ Lợi Dân liên lụy đến buôn lậu thuốc phiện?”

“Bây giờ còn khó mà nói, nhưng tài chính công ty hẳn đúng là có khoản mục từ ngoài vào. Còn nữa, các anh đã tra được nơi giam cầm Tần Truyền Canh rồi đúng không? Có mấy vật mẫu được đưa lên tình giám định, chúng tôi phát hiện có một loại vật, vật này chỉ có ở Việt Nam”.

“Thứ gì? Tại sao chúng tôi không nghe báo cáo?”

“Giám định báo cáo lần này là tôi mang tới, dĩ nhiên các vị chưa nhìn tới rồi. Loại vật này là thực vật, tên là quả Truy Phong, thế nào? Chưa nghe qua sao?”

“Quả Truy Phong, còn gọi là quả báng, thịt quả có độc, nhưng thoa ngoài da có thể trị phong thấp”. Lê Ngạn nói.

Bạch Tuyết Tĩnh nhìn Lê Ngạn một lượt, nói với Huyền Mạc: “Anh có thể xác định đó là một người mà không phải hình người trên máy tính?”

Nhược Nạp cười nói: “Đừng nói đùa, nói tiếp đi”.

“Đúng, là quả Truy Phong thì chứng minh là hung thủ từ bên Việt Nam tới, rất có thể là lính đánh thuê được mướn tới”.

“Nói cách khác, rất có khả năng là công ty Hồ Lợi Dân buôn lậu thuốc phiện?”

“Mọi người nói xem, có quan hệ gì tới quyền sách kia không?” Huyền Mạc nói.

“Không phải là Nam Hồng không phát hiện ra chuyện gì sao? Cho nên mới nói có thể nguy hiểm tính mạng, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nhược Nạp bắt a hỏi.

“Quyền sách kia mặc dù trân quý nhưng những phiên bản không phải là không tìm được, nhất định có điểm gì mấu chốt, chỉ có bản gốc mới có được”.

Đang nói, đám người Bàn Ngọc Phong trở lại, còn có thêm các thành viên khác, Phùng cục trưởng cục thành phố đi trước, nhìn dáng dấp có lẽ thành phố rất coi trọng chuyện này.

“Vị này chính là Lê tiên sinh sao?” Phùng cục trưởng nói.

“Vâng”. Bàn Ngọc Phong giới thiệu.

“Cảm ơn cậu đã trợ giúp chúng tôi, tôi rất bội phục năng lực phá án của cậu”.

“Phùng cục trưởng quá khen”. Lê Ngạn nói.

“Chuyện kế tiếp có thể sẽ càng lúc càng thêm phức tạp và nghiêm trọng, hi vọng cậu có thể tận lực giúp đỡ chúng tôi, tôi đại biểu toàn bộ cảnh sát công an thị cảm tạ”.

“Tôi nhất định cố gắng hết sức”.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi, Lưu Đội, anh nói qua một chút đi”.

“Bởi vì vì án quan trọng, tình thế nghiêm trọng, cho nên tôi liền làm thay việc người khác, là thế này, theo tình báo tình nhận được, tập đoàn buôn lậu thuốc phiện ở biên giới đột nhiên biến động, các nhân vật cao cấp liên tiếp lộ diện, hơn nữa trong một thời gian ngắn nhất có thể tới thành phố R”.

Phía dưới vang lên tiếng nghị luận.

“Tôi biết mọi người cảm thấy tin tức này đáng nghi, nhưng, tin tức này tuyệt đối không có vấn đề, dĩ nhiên chỗ này tôi không thể tiết lộ rõ nhưng tôi đảm bảo nó có độ tin cậy. Tỉnh và thậm chí là công an bộ cũng vô cùng coi trọng chuyện này, hơn nữa cảnh sát hình sự quốc tế cũng đã bí mật triển khai hành động”.

Lại nói trong thành phố chúng ta còn có một công ty đa quốc gia là công ty RB, công ty này đầu năm từng hướng Việt Nam mượn một lượng lớn lính đánh thuê với số tiền không nhỏ, mà đám lính đánh thuê này cùng tập đoàn buôn lậu thuốc phiện lại có liên lạc mật thiết, cho nên chúng tôi hoài nghi ở bên trong công ty RB có người liên quan tới chuyện này, cái này trên tỉnh đã bước đầu nhận được tin tức”.

Phùng cực nói tiếp: “Theo phân tích của chúng tôi thì những biểu hiện này có chứng cứ chứng minh chúng liên quan tới nhau, lúc trước chúng ta đang điều tra và giải quyết án giết người liên hoàn thì rất có thể có dính líu tới chuyện này, bất luận hung thủ thần bí giết người kia hay là tổng tài Hồ Lợi Dân, nhân viên Tân Khải thì cũng là công tác trọng điểm kế tiếp.

Các đồng chí, tính nghiêm trọng của chuyện này không cần tôi phải nói nhiều, đối với chúng ta đây là một sự khiêu chiến nghiêm trọng, chúng ta nhất định không thể để cho bọn tội phạm này được như ý”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sở Văn Dương

Sau khi hội nghị kết thúc, Bàn Ngọc Phong nói: “Tôi hỏi Đại Cường chịu trách nhiệm điều tra Tân Khải, nghe nói người trong công ty cũng nói lâu lắm không nhìn thấy hắn, mặc dù từ chỉ chép trò chuyện với Vương Dược tìm được phương thức liên lạc nhưng điện thoại không ai nghe máy, dựa theo định vị vệ tinh điện thoại, hắn không rời khỏi R thị”.

“Tôi sợ rằng hắn lẩn ít dữ liệu, phải nhanh tìm được hắn”. Lưu Cường nói.

“Về đại lý xe kia thì thế nào?”

“Tìm được một đồng hương là Sở Văn Dương, chúng tôi đang điều tra”.

“Điều tra đối với Hồ Lợi Dân thì thế nào?”

“Không có tiến triển gì, Hồ Lợi Dân làm việc đề điều, hơn nữa công việc cùng cuộc sống rất có quy luật, trừ em gái cùng em rể, rất ít liên lạc với người ngoài”.

“Vậy trước tiên điều tra Sở Văn Dương”. Lê Ngạn nói.

Vài ngày sau, Đại Dũng phục ở gần tiệm tân trang xe hơi phát hiện Sở Văn Dương.

“Bàng đội, chúng tôi phát hiện Sở Văn Dương”. Đại Dũng không dám coi thường vận động, mà là báo cáo cho Bàn Ngọc Phong.

Bàn Ngọc Phong nhìn về phía Lưu Cường: “Bọn họ thấy Sở Văn Dương, có cần đưa hắn về đây?”

“Không cần, âm thầm giám thị, người kia nhất định sẽ tìm hắn, hiện tại sợ rằng hắn không biết tình cảnh của mình, một khi kinh động đến hắn, chúng ta không có nhiều cơ hội bắt được hung thủ kia”. Lưu Cường nói.

“Đại Dũng, các cậu âm thầm giám thị, một khi phát hiện có người lạ xuất hiện cạnh hắn, lập tức báo lại”.

“Vâng”. Đại Dũng trả lời.

Sở Văn Dương khoảng 40 tuổi, giống thành phần tri thức, nho nhã, lại đeo kính, rất nhiều người không biết cho rằng hắn là thầy giáo, thật ra thì cha mẹ hắn năm xưa sau khi li dị đã chia nhau tài sản đi xây dựng gia đình mới, Sở Văn Dương từ nhỏ đã là đứa trẻ không có ai trông nom, khi còn rất bé đã theo những đứa lớn hơn một chút đi trộm cướp.

Bất quá cũng có một chút kỳ lạ, hắn thích đọc sách, nhất là sách về cơ giới điện tử, đám côn đồ ở chung thường xuyên cười nhạo hắn, duy chỉ có một lão trộm xe trên đường là cảm thấy đứa bé này không tầm thường, liền đem bản lĩnh trộm xe của mình truyền cho hắn, Sở Văn Dương có tố chất, lại chăm chỉ nên chẳng mấy chốc thành nghề, bất luận là loại xe nào hắn không có chuẩn bị cũng trộm được.

Trải qua mấy lần bị giam, sau khi trở ra, Sở Văn Dương cũng từng thế không trộm nữa, muốn làm người tử tế, có một vài đồng hương thỉnh thoảng giới thiệu việc tân trang xe hơi cho hắn, nhưng từ lúc Vương Hi Phong tới thì mọi chuyện thay đổi hết thảy, Vương Hi Phong chỉ là kẻ trộm xe bình thường, Sở Văn Dương có lẽ chỉ cần một mắt nhắm một mắt mở cũng xong, nhưng, Sở Văn Dương nghĩ tới đây không khỏi lắc đầu, bản thân không thể để loại ý nghĩ này hấp dẫn.

“Tiên sinh làm rơi đồ”. Sở Văn Dương thấy một cái hộp nhỏ từ người đi phía trước rơi xuống, vội vàng gọi.

Người kia quay đầu lại mới biết là mình rơi đồ, vội nhặt lên.

“Cảm ơn anh, tôi không biết là rơi đồ”. Người con trai kia nói.

Sở Văn Dương nhìn qua, tiểu tử này khoảng chừng 1m8, da ngăm đen, thể trạng to lớn.

“Là tặng bạn gái sao?” Sở Văn Dương liếc nhìn chữ trên hộp, “là nhãn Phụng Tường cũ”.

“Vâng, chọn mãi mới được, suýt chút thì lại rơi mất”. Tiểu tử cười nói.

“Người trẻ tuổi làm việc thường xúc động, lần sau nên chú ý”.

“Nhất định rồi”.

Tiểu tử nói xong lại cảm ơn rồi mới rời đi.

Sở Văn Dương nghĩ thầm mình cũng nên tìm một người bạn gái, tuổi cũng không ít nữa, không thể cả đời làm lưu manh được, chuyện cơm áo gạo muối cũng cần có người giúp cho,.

Sở Văn Dương vừa đi vừa nghĩ.

Phía sau truyền tới tiếng còi xe, Sở Văn Dương quay đầu nhìn lại, là dòng Lamborghini mới tinh, tiểu tử mới rơi đồ vừa rời từ trong xe ngó đầu ra nói: “Đại ca, đi nơi nào, nếu không tôi mời anh đi dạo đường”.

Sở Văn Dương nhìn xxe, trong lòng một trận rung động, thấy nữ nhân xinh đẹp cũng không cho hắn cảm giác như vậy, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, Sở Văn Dương gật đầu.

“Đại ca, anh đang ở đâu?” Tiểu tử hỏi.

“À, phía nam quảng trường Kim Giang, thật cảm ơn cậu”.

“Có gì đâu, nếu không phải có đại ca thì hôm nay tôi mất nhiều rồi”.

“Đúng rồi, nghe giọng cậu có chút khác, cậu là người nơi nào?”

“Cha mẹ tôi là Hoa kiều, tôi mới từ nước ngoài về, tiếng phổ thông không tốt lắm”.

“Hóa ra là như vậy”. Sở Văn Dương không tìm được đề tài liền nhìn quanh xe một lần.

“Đại ca, còn chưa biết tên anh”.

“Sở Văn Dương”.

“Sở trong Sở quốc, Văn trong văn chương, dương dương tự đắc?”

“Đúng, còn cậu, tiểu tử?”

“Tất Diệu”.

“Ồ? Tiểu Tất, hình như đây không phải đường về nhà tôi, cậu đi nhầm à?” Sở Văn Dương nhìn phong cảnh hai bên đường càng lúc càng xa lạ.

Tất Diệu không nói gì, Sở Văn Dương nhạy cảm cảm thấy không khí trong xe ngưng tụ, mới vừa rồi người này còn nhiệt tình nói cười, lúc này tựa như thay đổi toàn bộ, cả người tản ra loại khí khiến người ta có chút kinh sợ”.

“Rốt cuộc cậu là ai? Muốn làm gì?” Sở Văn Dương có chút luống cuống.

“Ngồi im, đừng nói gì”. Một thanh dao sắc bén đột nhiên ở bên cổ Sở Văn Dương.

“Được rồi, tôi nghe cậu”. Sở Văn Dương vội vàng nói.

Đến một khu rừng rậm rạp, Tất Diệu dừng xe.

“Xuống xe”. Tất Diệu lạnh lùng nói.

Sở Văn Dương run rẩy đi xuống.

“Đi vào!” Tất Diệu chỉ tay vào cánh rừng.

“Rốt cuộc cậu muốn gì? Tôi nghèo rớt mồng tơi, đem bán tôi cũng không đáng tiền, bỏ qua cho tôi đi”. Sở Văn Dương nói.

Tất Diệu đá một cước vào lưng Sở Văn Dương, Sở Văn Dương “ai nha” một tiếng rồi gục trên đất.

Tất Diệu đạp một chân lên lưng Sở Văn Dương, đặt giao lên gáy hỏi: “Một thời gian trước ông từng trộm xe Ferrari?”

“Đúng vậy, nhưng xe là do lão tặc xử lý, tôi không biết, tôi chỉ nhận có chút tiền”.

“Ông có cầm đồ trên xe không?”

“Tôi không biết cậu nói gì, á!”

Mũi dao sắc bén không chút do dự cửa vào cổ Sở Văn Dương.

“Tôi nói, tôi nói, tôi đã lục lọi trên xe nhưng bên trong không có gì đáng giá”.

“Tôi hỏi lần cuối, ông có cầm đồ gì trên xe không?”

“Có có, tôi lấy một cái laptop trên xe hơi ở bệnh viện, một cái ví tiền cùng một máy quay trên xe ở cửa hàng ăn”.

“Xe ở trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh thì sao?”

“Một cặp công văn”.

“Túi xách đâu?”

“Ở nhà”.

“Đồ bên trong đâu?”

“Tôi vứt... a a a”.

Tất Diệu túm tóc Sở Văn Dương, nói: “Nếu thiếu một món gì ở bên trong, tôi sẽ chặt từng ngón tay ông”.

“Tôi về tìm ngay, tôi về sẽ tìm ngay!” Sở Văn Dương nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chạy Trốn

“Nhà tôi ở tòa lầu phía trước kia, đứng đúng, quẹo chỗ này”. Sở Văn Dương ngồi xe Tất Diệu tới khu nhà mình.

“Xuống xe, về mặt tự nhiên một chút”. Tất Diệu nói.

“Được, được”. Sở Văn Dương vừa xuống xe vừa nói, mắt không ngừng nhìn xung quanh, đáng tiếc thời gian này phía ngoài không có nhiều người lắm, chỉ có một hai quầy bán đồ ăn, mồ hôi Sở Văn Dương tuôn như tắm.

“Lầu mấy?”

“Lầu ba”.

Sở Văn Dương chậm chạp đi lên lầu.

“Nhanh lên một chút”. Tất Diệu khinh bỉ được nói.

Vào nhà Sở Văn Dương, Tất Diệu đẩy phía sau: “Đi vào tìm túi ra”.

Sở Văn Dương vội vàng chạy vào phòng lấy một cái cặp công văn màu đen nhét ở phía dưới tủ ra, Tất Diệu cầm túi nhìn qua bên trong, bên trong không có gì hết.

“Đồ bên trong đâu?”

“Để tôi tìm, tôi nhớ tôi không có vứt đi, ở đâu nhỉ... Hai ngày trước tôi có nhìn thấy, đừng nóng, tôi nhất định tìm được, đây đây, đúng chỗ nà”. Sở Văn Dương mở tất cả ngăn kéo ra, cuối cùng ở trong ngăn kéo cuối cùng lấy ra mấy tờ giấy, há miệng run rẩy đưa cho Tất Diệu.

Tất Diệu nhận lấy lật xem, đặt đồ vào trong túi áo, nhìn về phía Sở Văn Dương: “Xin lỗi rồi!”

“Đừng giết tôi!” Nhìn dao trong tay Tất Diệu, Sở Văn Dương tuyệt vọng kêu lên.

Ngoài cửa truyền tới tiếng va chạm lớn, mấy người phá cửa xông vào, Lê Ngạn cùng Bàn Ngọc Phong đi đầu, Tất Diệu nhìn tình hình hỗn loạn liền đẩy Sở Văn Dương ra, bản thân hướng tới cửa sổ nhảy xuống.

“Đứng im nếu không tôi nổ súng”. Bàn Ngọc Phong hô.

Tất Diệu không nói gì, mở rộng cửa sổ nhảy ra ngoài”.

“Pang!” một tiếng, Bàn Ngọc Phong nổ súng.

Chỉ thấy Tất Diệu nhảy xuống lầu lao đảo một chút nhưng vẫn kiên trì di chuyển lên xe.

“Đại Cường, đuổi theo chiếc xe kia! Mau!” Bàn Ngọc Phong vội gọi điện cho người dưới lầu.

Lê Ngạn lắc đầu nói: “Chưa chắc có thể đuổi theo, bắt quá lúc trước cảnh sát nhân dân hân đã đặt thiết bị truy tìm trên xe”.

“Đáng tiếc tôi không bắn trúng chỗ yếu hại”.

“Vết thương hân không nhẹ”.

“Vừa rồi hân phản ứng rất nhanh, người dưới lầu cũng không kịp phản ứng, haiz, cơ hội tốt như vậy, sớm biết thì đã cho người khống chế xe hân, là tôi khinh thường, cho rằng không có chỗ nào sơ hở”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Không ai nghĩ hân hành động nhanh như vậy, lần này an bài quá mức vội vàng, hi vọng thiết bị truy tìm có thể có tác dụng”. Lưu Cường nói.

“Lấy kinh nghiệm cùng sự từng trải của hân, sợ rằng rất nhanh sẽ bị hân phát hiện”.

“Tôi đã an bài các khu vực tiến hành chặn đường”.

“Cứu mạng!” Sở Văn Dương la một tiếng.

Vừa rồi mọi người chỉ lo Tất Diệu, hoàn toàn quên mất còn có Sở Văn Dương.

“Anh không sao chứ?”

“Hình như tôi bị thương”. Sở Văn Dương cười cười nói.

Bàn Ngọc Phong đi tới bên Sở Văn Dương mới phát hiện có một vết dao chém trên người hân, nghĩ lại tình huống, có lẽ Tất Diệu vẫn còn cố gắng giết người diệt khẩu.

“Gọi xe cứu thương, không sao, không phải vết thương trí mạng”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Mới vừa rồi người kia tìm anh có chuyện gì?” Lê Ngạn ngồi xổm xuống hỏi.

Sở Văn Dương nghĩ đến tên ác độc kia, vội vàng khoát tay nói: “Không, không có gì, chẳng qua là muốn tiền”.

“Đi xe Lamborghini lại muốn tiền nhà anh?” Lê Ngạn hỏi.

“Không, không phải..”. Sở Văn Dương bị vạch trần, không biết nên nói cái gì.

“Anh cũng thấy thủ đoạn vừa rồi của hân, nếu như anh hết sức phối hợp với chúng tôi thì sẽ có thể nhanh chóng bắt được hân, nếu không, ai dám đảm bảo hân không quay lại giết anh diệt khẩu”.

Sở Văn Dương run lên một chút, hỏi: “Vậy các anh sẽ bảo đảm an toàn cho tôi?”

“Được, án của anh chúng tôi cũng sẽ xử lý”.

“Thì ra các anh đã biết rồi, thật ra thì sau khi bọn lão tặc xảy ra chuyện tôi liền mơ hồ cảm thấy được có gì đó không bình thường, nhưng tôi không nghĩ hân có thể tra ra tôi, tôi đã tận lực giám sát lộ diện, haiz! Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi”.

“Nói một chút đi”.

Sở Văn Dương liền miêu tả lại tình huống vừa rồi gặp Tất Diệu.

“Nói như vậy là hân toan tính tới gần anh”.

“Là sao?”

“Anh nói hấn làm roi thứ gì?”

“Một hộp đựng đồ trang sức đeo tay, là hộp lão Phụng Tường, nhìn hộp nhỏ hấn là hấn, tôi hỏi hấn có phải là tặng bạn gái không, hấn nói là phải rồi cảm ơn tôi, lúc ấy tôi không nhìn ra là hấn có điểm gạt người, tôi cũng là người từng trải, thật không ngờ..”.

“Được rồi, sau đó anh lên xe hấn?”

“Đúng vậy, hấn nói để tỏ lòng cảm tạ nguyện đi đưa tôi về, tôi cảm thấy không có gì kỳ quái”.

“Hoàn cảnh trên xe thế nào?”

“Là ý gì?”

“Anh là cao thủ trộm xe, tự nhiên có thể nhìn là biết xe trộm hay không, bên trong có gì đặc biệt”.

“Lúc ấy quả thực tôi có đánh giá hoàn cảnh xe, nói thế nào nhỉ, có phải là trộm hay không, nhưng tôi dám khẳng định xe này bình thường là phụ nữ đi, bên trong trang trí và có mùi hương của nữ giới, nam giới không thích hợp phong cách này”.

“Có lẽ không phải xe hấn”. Bằng Ngọc Phong có chút thất vọng nói.

“Thật ra điểm này chúng ta sớm nên nghĩ đến, lấy thân phận của hấn, nếu như muốn sinh tồn được, tự nhiên càng ít chú ý càng tốt”.

“Nói cách khác, hấn có thể tùy thời bỏ xe?” Lưu Cường nói.

“Nói không chừng lúc này hấn đã làm vậy rồi”.

“Sở Văn Dương, anh nói tiếp đi”.

“Hấn đưa tôi tới bìa rừng, ép hỏi tôi lúc trộm xe có cầm thứ gì trên xe không?”

“Xe nào?”

“Chính là chiếc dừng bên ngoài trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh”.

“Anh nói sao?”

“Tôi nói có lấy một cái cặp công văn, hấn nói tôi đưa lại cho hấn, mới vừa rồi tới nhà tôi là để lấy lại”.

“Anh đưa cho hấn rồi”.

“Phải”.

“Bên trong là vật gì?”

“Một quyển sách cùng mấy tờ giấy”.

“Có nội dung gì?”

“Quyển sách kia là một quyển cổ thư, tên là “Bí truyền hoa kính”, tôi lật xem mấy tờ, nhìn không hiểu, lại nhìn chữ trên mấy tờ giấy kia, cũng không biết có ý gì”.

“Hấn đem cả đi?”

“Không, chỉ cầm mấy tờ giấy”.

“Sách đâu?”

Sở Văn Dương chỉ chỉ ngón kéo nói: “Ồ đây”.

Bạch Tuyết Tinh đi qua mở ngăn kéo ra, lấy từ trong đồng hồ điện ra quyển “Bí truyền hoa kính”.

“Đây là bản photo, không phải bản gốc, nhìn hình dáng, trọng điểm là mấy tờ giấy kia. Anh suy nghĩ một chút xem có thể nhớ ra thứ gì không?”

“Mấy chữ kia là bốn tổ một, nhìn không ra quy luật gì”.

“Là mật mã?” Bằng Ngọc Phong nghi ngờ hỏi.

“Rất có thể, hơn nữa giải mã là dùng “Bí truyền hoa kính” này, cho nên, sách cũng không quan trọng, quan trọng là mấy tờ giấy kia”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đi Gặp Hồ Lợi Dân

“Sở Văn Dương, đây là đồ của ông sao?” Bạch Tuyết Tinh đột nhiên phát hiện một hộp đựng đồ trang sức đeo tay trên bệ cửa sổ.

“Đây là đồ của hần”. Sở Văn Dương nói.

Lê Ngạn mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản của nữ, phía trên có gắn kim cương, giá tiền có lẽ không nhỏ.

“Có thể là lúc hần trèo qua cửa sổ bị rơi”.

“Chỗ này có chữ”. Lê Ngạn chỉ vào phía trong nhẫn nói.

“Cái gì?”

Lê Ngạn đưa ra phía ánh sáng nhìn kỹ một chút. “Nam Hồng”.

Tất cả mọi người sững sốt.

“Cho tôi nhìn một chút”. Nhược Nạp nói.

“Có thể trùng hợp như thế sao? Chẳng lẽ Nam Hồng chính là bạn gái Tất Diêu?”

Sau khi Nhược Nạp nhìn xong, kinh ngạc nói với Lê Ngạn: “Anh còn nhớ thư Nam Hồng để lại cho tôi, câu cuối cùng là gì không?”

“Diêu, nếu có một ngày anh đi qua phần mộ của tôi, xin hãy chấp tay trước ngực chúc phúc cho tôi”. Lê Ngạn suy nghĩ một chút nói.

“Chẳng lẽ là nói Tất Diêu? Vậy bọn họ biết nhau lúc nào? Đã xảy ra chuyện gì giữa bọn họ?” Nhược Nạp không hiểu hỏi.

“Mặc dù trong thư Nam Hồng nói như thế nhưng bây giờ nhìn lại, hần là Nam Hồng vẫn duy trì liên lạc với Tất Diêu, hơn nữa Tất Diêu còn định cầu hôn Nam Hồng”. Bạch Tuyết Tinh nói.

“Chuyện này thật khó tin, làm sao Nam Hồng lại có thể có quan hệ với người như thế?”

“Chúng ta thử cẩn thận nghĩ xem, lúc đi học Nam Hồng biết chuyện cha mình, tôi nghĩ nếu như cô ấy có lòng, tự nhiên sẽ thăm dò tin tức ông ấy, lại nói về Hồ Lợi Dân, dựa vào vị trí của Hồ Lợi Dân chắc chắn sẽ có người lưu ý nhất cử nhất động của ông ta, mà lúc này thân phận Nam Hồng sẽ có thể khiến người ta chú ý, hơn nữa Tần Khải từng chủ động tiếp xúc với cô ấy, tôi nghĩ có lẽ..”.

“Có người sẽ cảm thấy Nam Hồng là một uy hiếp?” Nhược Nạp nói.

“Nếu như các vị nói là “sẽ”, chẳng lẽ đây là viết tiểu thuyết ư, sát thủ yêu con tin? Như trong kịch vậy”. Bạch Tuyết Tinh nói.

“Hiện tại chúng ta cũng chỉ là suy đoán”.

“Nhưng mà qua thư của Nam Hồng cùng chiếc nhẫn Tất Diêu làm rơi lại thì chuyện này là không phải không có khả năng, hiện tại tôi gần như hiểu những lời trên thư Nam Hồng rồi, nhưng mà bây giờ cô ấy đang ở đâu? Tình hình thế nào?”

“Nhìn hộp trang sức này hần là mới, nói cách khác mua chưa lâu, tôi nghĩ nếu như vậy thì Nam Hồng hần là không có chuyện gì”.

“Chúng ta có thể thông qua vật này tìm ra nơi Tất Diêu mua nó không?”

“Được, tìm được nơi mua thì có thể xem được camera theo dõi”.

Di động Bằng Ngọc Phong reo lên: “Bàng đội, chúng tôi đã tìm thấy chiếc xe Lamborghini kia, nhưng không thấy người”.

“Ở đâu”.

“Sông Thất Lý”.

“Lục soát xung quanh chưa?”

“Chúng tôi đang lục soát, nhưng nơi này có hướng thôn lên núi, nếu như nghi phạm chạy vào núi thì rất khó tìm”.

“Khó tìm cũng phải cố gắng, phải theo dõi sát sao, tất cả các xe cộ đều phải kiểm tra kỹ lưỡng, không cho hấn lọt lưới,”

“Vâng”.

Bàng Ngọc Phong tắt máy xong nói qua tình hình cho đám người Lưu Cường.

“Nếu như hấn vào núi, vậy thì phải chờ hấn ra, tôi nghĩ không ai có thể tìm được hấn trong rừng núi. Hấn bị thương, phải lấy viên đạn ra, ở trong núi, khí hậu cùng hoàn cảnh rất dễ dàng khiến vết thương nhiễm trùng, hấn nhất định phải tìm thuốc tiêu viêm”.

“Ý anh là hấn xuống núi tìm kháng sinh?”

“Đối với bọn người như hấn, sinh tồn trong tự nhiên là một điều kiện bắt buộc, hấn sẽ không mạo hiểm xuống núi tìm thuốc, mà trên núi có mấy vị thảo dược có tác dụng thể này.”

“Tôi vẫn chưa hiểu ý anh”.

“Theo như tôi biết, Phòng Phong, Hoàng Bách, Khô Tham, Bạch Mao Hoa, Xà Sàng Tử, mấy vị thuốc bắc này hay có ở những nơi hoang dã, có tác dụng cầm máu tiêu viêm”.

“Tôi hiểu ý anh rồi”. Nhược Nạp nói. “Ý anh là tìm được nơi có mấy loại thảo dược này sinh trưởng thì có thể tìm được Tất Diệu”.

“Đúng vậy, thực vật cũng giống như người, mặc dù chỗ nào cũng có thể sinh tồn được nhưng muốn phát triển được tính tốt thì nhất định phải ở địa phương thích nghi mới được, ví dụ như Phòng Phong thì mọc ở chỗ cao ráo, nhiều ánh sáng, đất tơi xốp phi nhiều, thoát nước tốt, hấn nhất định sẽ phán đoán chỗ những trong núi cùng hoàn cảnh rồi tìm vị trí tốt nhất”.

“Vậy chúng ta cần liên lạc với nhân viên địa chất và thầy thuốc đông y”.

“Trước tiên cho người gác dưới chân núi, sau đó mở rộng phạm vi”.

“Được”.

“Tôi muốn đi tìm Hồ Lợi Dân nói một chút chuyện”. Nhược Nạp nói.

“Lý do?”

“Nam Hồng dù gì cũng là con gái ông ta, tôi nghĩ ông ta không thể nào không có chút tình máu mủ”.

“Cô định nói gì?”

“Tôi muốn cho ông ta xem thư Nam Hồng để lại, tôi muốn hỏi ông ta rốt cuộc có biết Nam Hồng đang ở đâu không?”

“Không được, như vậy quá mạo hiểm, nếu như đánh rắn động cỏ thì làm thế nào?” Bàng Ngọc Phong nói.

“Bản thân tôi cảm thấy là một chủ ý không tồi, việc điều tra Hồ Lợi Dân đang lâm vào ngõ cụt, cho tới bây giờ chúng ta không có chút tiến triển nào, điểm này với chúng ta mà nói vô cùng bất lợi, chúng ta nhất định phải mở ra một lỗ hổng, để bọn họ cảm thấy đang bị uy hiếp bất an, như vậy bọn họ mới rơi vào trạng thái khẩn cấp, lúc đó chúng ta cũng mới có thể phát hiện được sơ hở”. Lưu Cường suy nghĩ một chút nói.

“Nếu như vậy, tôi đi cùng cô”. Lê Ngan nói.

Nhược Nạp gật đầu.

Nhà Hồ Lợi Dân ở trung tâm thành phố, nơi này có nhiều biệt thự sang trọng, bên ngoài có lính gác và camera theo dõi, sau khi Lê Ngan cùng Nhược Nạp tới, an ninh không cho bọn họ vào.

“Chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho chủ nhà, nếu như ông ấy đồng ý thì chúng tôi mới có thể cho các vị vào, đây là quy định của chúng tôi”. An ninh nói.

“Được”.

“Là Hồ tiên sinh sao? Ngoài cửa có hai người nói muốn tìm ông, được, tôi để bọn họ nghe điện thoại”.

“Xin chào chú Hồ, tôi là bạn Nam Hồng, vâng, mẹ Nam Hồng từng làm việc ở nhà tôi, biết ạ, cô ấy tên là Nam Bình Nguyệt, được, ông nói chuyện với an ninh đi”.

Nhược Nạp đưa điện thoại lại cho an ninh.

“Vâng, Hồ tiên sinh, tôi biết rồi”. An ninh cúp điện thoại nói với Nhượng Nạp: “Hai người vào đi, sau khi vào rẽ trái, nhà đầu tiên dãy thứ hai là nhà Hồ tiên sinh”.

“Cảm ơn”.

Vào viên khu, Nhượng Nạp không khỏi cười nói: “Người có tiền thật là thích phô trương, thật ra thì kiểu bảo vệ này chỉ có thể làm khó quân tử, không thể phòng tiểu nhân”.

“Bây giờ mắt nhìn của cô cũng thay đổi rồi đấy”.

Tối trước của nhà Hồ Lợi Dân đã thấy người giúp việc chờ sẵn ở ngoài, dẫn hai người Nhượng Nạp lái xe vào.

Hồ Lợi Dân là một người đàn ông có tuổi rất phong độ, thật ra nói là đàn ông có tuổi cũng không đúng, nhìn vẻ bề ngoài thì nhiều người cho rằng cùng lắm ông ta chỉ hơn bốn mươi tuổi bởi vì ông ta rất chăm sóc về bên ngoài của mình.

“Sợ rằng ông ta không tưởng tượng nổi cuộc sống của vợ trước và con gái mình thế nào”. Nhượng Nạp thấp giọng chỉ trích.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Nói Chuyện

“Cô là bạn của Hồng Nhi?” Hồ Lợi Dân nói chuyện khá là khiêm tốn, không có cảm giác ngạo mạn là mấy.

“Vâng”.

“Hai mẹ con họ giờ ở đâu? Cuộc sống thế nào?”

“Hai người họ đang ở một trấn nhỏ, không được sự cho phép của mẹ Nam Hồng tôi cũng không tiện nói cho ông, cuộc sống của bọn họ trôi qua không tệ, cô ấy mở cửa hàng bán hoa tươi, có thời gian thì sang nhà tôi làm giúp việc”.

“Giúp việc?” Ngỡ khi Hồ Lợi Dân có chút kỳ quái.

“Ông cho rằng cuộc sống của hai mẹ con họ rất dễ dàng sao? Dĩ nhiên, đối với ông thì đúng là không thể tưởng tượng ra cuộc sống như vậy”.

“Ý tôi không phải như vậy, sự nghiệp ngày hôm nay là tôi từ hai bàn tay trắng mà gây dựng nên, những cay đắng khổ cực năm đó tôi hiểu rõ, chẳng qua là, Nguyệt Bình là người quá cứng rắn, chưa bao giờ chịu cúi đầu trước người khác, tôi cảm thấy quá bất ngờ”.

“Đây là chỉ là nhận định phiến diện về người khác, cô ấy là một người mẹ, chỉ cần chăm lo được cho con mình thì không có gì cô ấy không làm được”.

“Tôi hiểu ý cô, cũng bởi cô và Hồng Hồng là bạn tốt, nếu không cô sẽ không nói như vậy”.

“Hắn là sau khi ông rời mẹ con họ không lâu thì họ liền tới trấn nhỏ kia, tôi quen biết Nam Hồng đã mười mấy năm rồi”.

“Tôi thật sự không xứng làm cha, nhiều năm như vậy cũng không thể hiện được chút trách nhiệm nào, nhưng thứ cho tôi không có năng lực, tôi đã từng muốn đi tìm hai mẹ con, đền bù cho họ, ít nhất có thể làm được chút trách nhiệm của người cha, nhưng tôi không tìm được họ”.

“Cho dù trước kia ông không tìm được hai người họ nhưng lúc Nam Hồng lên đại học chẳng phải ông đã từng nghe qua tin tức sao? Tại sao lại cố ý tránh né”.

“Lúc lên đại học? Tôi không hiểu cô đang nói gì? Tại sao lại nói như vậy?”

“Vương Dục cùng Ngô Văn, thậm chí là Tần Khải, mấy người này, ông hẳn là biết chứ?”

“Làm sao cô biết?”

“Nam Hồng học cùng trường bọn họ, tạm chí là một khóa”.

Mặt Hồ Lợi Dân ngạc nhiên: “Cái này không thể nào là sự thật, không, tuyệt đối không có khả năng này, tôi không biết”.

“Tôi không cách nào phán đoán được ông nói thật hay nói dối, hôm nay tôi cũng không phải tới để truy cứu chuyện này, dù gì đây cũng là chuyện riêng của ông, nhưng Nam Hồng là bạn thân của tôi, tôi không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với cô ấy”.

“Chuyện ngoài ý muốn? Là sao?”

“Đạo trước, Nam Hồng có gửi cho tôi một lá thư, ông xem đi. Nếu như ông biết được chút gì thì xin ông nói cho tôi biết”.

Hồ Lợi Dân nhận lấy thư Nam Hồng để lại từ tay Nhược Nạp, tỉ mỉ đọc, nhìn dòng cuối cùng, sắc mặt ông ta đột nhiên trở nên khó coi.

“Rốt cuộc cô có ý gì?” Hồ Lợi Dân chất vấn.

Lúc này hẳn có thể làm cho người ta nhớ tới, hẳn không chỉ là cha của bạn thân mà còn là một người quản lý hơn vạn công nhân viên, một đại nhân vật có chức tước cao.

“Chúng tôi không rõ cô ấy rốt cuộc có ý gì, nhưng chúng tôi tìm cô ấy đã lâu, mãi cho tới giờ phát hiện cô ấy đi tới R thị, có thể là đi tìm ông, vì vậy chúng tôi mới tới đây”.

“Tìm con bé rất lâu rồi? Tại sao không báo cảnh sát? Chẳng lẽ nó thật sự gặp nguy hiểm tính mạng sao? Tại sao các người không báo cảnh sát?”

“Ông cho rằng báo cảnh sát có hữu dụng không?” Lê Ngạn hỏi, “Không có chứng cứ xác thực chứng minh nguy hiểm trong phong thư này thực sự tồn tại, hơn nữa trước khi đi cô ấy nói với mọi người là mình đi du lịch, mặt khác, nếu như báo cảnh sát, cảnh sát so với chúng tôi có ưu thế hơn sao?”

“Các người là?”

“Phải, đây là danh thiếp của tôi”.

“Thăm từ từ?”

“Đúng vậy, Huyền tiểu thư vì duyên cớ mới có thể cùng hợp tác với thăm từ từ tôi, chúng tôi đương nhiên có ưu thế tìm Nam Hồng hơn”.

“Hôm nay hai người tới tìm tôi vì nguyên nhân gì? Tôi không cho rằng vì tôi có quan hệ với họ đây chứ?”

“Dĩ nhiên, nếu như chỉ có quan hệ đó thì chúng tôi sẽ không tới tìm ông, bởi vì dù gì ông cũng rời mẹ con họ mười mấy năm rồi, nếu nói về hiểu rõ thì có lẽ không bằng tôi”.

Nghe Nhược Nạp nói, Hồ Lợi Dân cảm thấy chút bất mãn cùng địch ý, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra cười cười bất đắc dĩ.

Lê Ngạn nói: “Chúng tôi tra ra Nam Hồng tới R thị, điều này ông cũng biết, không phải ông từng đi tìm cô ấy sao?”

“Đúng, có chuyện này, ước chừng khoảng tầm tháng sau, tôi ra nước ngoài một thời gian ngắn, sau khi trở về, có người trong công ty nói cho tôi là có một cô gái tên Nam Hồng tới tìm tôi, lúc ấy tôi rất kinh ngạc, bởi vì rất lâu rồi chúng tôi không liên lạc, hơn nữa tôi cũng không tìm được mẹ con họ, đột nhiên có tin tức như vậy khiến tôi giật mình, tôi xem lại camera ngày hôm ấy, con bé giống hệt mẹ nó lúc trẻ, tôi liền hỏi người trong công ty, đáng tiếc bọn họ nói, nghe nói tôi không có ở đây cô gái đó liền rời đi, không để lại bất kỳ phương thức liên lạc nào, cho nên tôi mới tới một vài nhà nghỉ, khách sạn tìm”.

“Ông không nói gì với đám Vương Dược chứ?”

Về mặt Hồ Lợi Dân trầm xuống: “Không có, tại sao tôi phải làm như vậy?”

“Lúc Nam Hồng lên đại học, thông qua Ngô Vân thì biết tới ông”.

“Tôi không nghĩ tới, mười mấy năm không gặp con gái, lúc gặp lại thấy cha mình như vậy, khó trách nó biết tôi rồi cũng không chịu tới gặp tôi”. Hồ Lợi Dân xấu hổ nói.

“Ông có biết tại sao cô ấy lại tới tìm ông không?”

“Không biết, tôi cảm thấy rất lạ, khi đó ngày nào tôi cũng ra ngoài tìm con bé, hi vọng gặp nó ở đây, nhưng cuối cùng thất vọng, tôi nghĩ có lẽ con bé đã trở về”.

Nhược Nạp nhìn Lê Ngạn một cái, hiện tại cô không biết có nên tin tưởng lời nói của người đàn ông này không, nhưng nhìn vẻ mặt hẳn rất thê lương cùng bi ai.

“Tại sao ông lại biết Tần Khải?”

“Là Ngô Vân giới thiệu cho tôi, khi đó, tôi như là gặp ma, rất thích cô gái trẻ đó, hơn nữa cô ta cũng rất biết điều, tôi tận lực thỏa mãn nhưng yêu cầu của cô ta, cô ta nói muốn giới thiệu bạn học vào công ty, tôi cũng không suy nghĩ nhiều”.

“Vương Dược có nhắc tới người này với ông không?”

“Không nhớ rõ, đứa nhỏ này, tôi luôn thương nó, vậy mà chuyện gì nó cũng gạt tôi”. Hồ Lợi Dân cười khổ nói.

Vài giây sau, Hồ Lợi Dân nhảy cảm phát hiện được điều gì đó: “Có liên quan gì tới Tần Khải?”

“Theo điều tra của chúng tôi, khoảng tháng ba năm nay Tần Khải từng đi tìm Nam Hồng vài lần”.

“Sao có thể như vậy? Bọn chúng là bạn học sao?”

“Chúng tôi cho rằng không đơn thuần như vậy, Tần Khải tựa hồ có tâm từ gì đó, có vẻ đặc biệt quan tâm một vật của Nam Hồng, mà cũng có liên quan tới ông”.

“Thứ gì?” Hồ Lợi Dân cảm thấy kỳ quái, hỏi.

“Bí truyền hoa kính”.

“Bí truyền hoa kính? Làm sao các người biết thứ này?” Hồ Lợi Dân hỏi.

“Trong nơi lưu trữ sách của ông nội tôi có một bản chính ‘Bí truyền hoa kính’, Nam Hồng cầm đi photo làm hai bản, một bản giấu ở tủ sách nhà tôi, một bản đặt ở phòng ngủ cô ấy, Tần Khải từng đặc biệt đi tìm, đáng tiếc, phần hần cần tìm không thấy, cho nên chúng tôi cảm thấy điểm này có liên quan tới việc Nam Hồng mất tích”.

“Trong nhà chúng tôi cũng có một quyển ‘‘Bí truyền hoa kính’’ tổ truyền, nhưng mà không có gì quan trọng, chỉ là vì tổ truyền nên tôi tương đối coi trọng, cái đó và việc Nam Hồng mất tích có liên quan gì?”

“Chúng tôi cũng chưa xác định được hàm ý bên trong, nhưng, chuyện này quả thật không đơn giản như vậy, chúng ta chưa nhìn ra ý tứ của bọn họ”. Lê Ngạn sợ Nhược Nạp nói sai liền lên tiếng: “Nhưng là có một việc, ông có thể xác định Nam Hồng chỉ đi tìm ông thực sự một lần không? Lúc trước chưa từng thông qua cách khác hỏi thăm ông hoặc là qua những người xung quanh ông?”

“Cái này?” Hồ Lợi Dân do dự: “Tôi không rõ lắm”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bày Mưu Đặt Kế

“Hai người có biết vì sao Tần Khải lại muốn tìm quyển sách kia không?” Hồ Lợi Dân suy nghĩ một chút nói.

“Chuyện này vốn muốn hỏi ông, chúng tôi cho rằng là có quan hệ bí mật gì đó với quyển sách đó”.

“Tôi nghĩ là không thể nào, quyển sách kia..”. Hồ Lợi Dân tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, nói tiếp: “Quyển sách kia mặc dù là cổ thư nhưng trên thị trường không phải chỉ có duy nhất một cuốn này, hơn nữa theo như lời hai người nói, điều Tần Khải vốn không thể không làm được”.

Lê Ngạn gật đầu nói: “Tôi cũng cảm thấy điểm này rất kỳ hoặc, lẽ ra trong tay Nam Hồng không có bản gốc thì Tần Khải đâu cần, nhưng hần vẫn kiên trì tìm Nam Hồng, điều này nói rõ, Tần Khải chưa chắc cần thứ đó từ Nam Hồng, nhưng nhà ông có, mặc dù trên thị trường lưu nhiều bản nhưng chỉ có một loại mới phù hợp với yêu cầu của hần, đây là giải thích tại sao có quan hệ với ông”.

“Thật sự tôi cảm thấy rất kỳ quái”.

“Sau khi vào công ty Tần Khải biểu hiện thế nào?”

“Trong công ty tôi hần chỉ là một viên chức nhỏ, tôi cũng không để ý cho lắm, trong công việc hần ở dưới sự quản lý của người khác, tôi làm sao có thể biết rõ?” Hồ Lợi Dân cười nói.

Vậy ông có thể cho chúng tôi biết, người nào tương đối hiểu rõ hần?”

“Để tôi hỏi thư ký”.

Hồ Lợi Dân gọi điện thoại, sau đó cho Lê Ngạn cùng Nhược Nạp một cái tên”.

“Hai người có thể đi hỏi người này, tôi nghĩ anh ta là người trực tiếp phụ trách Tần Khải, hai người có thể hỏi được gì đó”.

“Chúng tôi sẽ đi”.

“Chuyện Nam Hồng xin giúp đỡ, nhìn ra cô là bạn tốt của nó, nếu có việc gì cần tôi giúp xin cứ nói, tôi sẽ không bàng quan, dù gì nó cũng là con gái tôi.

Có lẽ tôi đã già nhưng vẫn chưa hò đồ đâu”.

“Anh thấy sao?” rồi Hồ gia, Nhựt Nạp hỏi.

“Tôi cảm thấy ông ta không nói dối”.

“Ý anh là?”

“Tôi không nhìn ra có điểm gì khả nghi”.

“Vậy ông ta trong sạch sao?” Nhựt Nạp hỏi.

“Đĩ nhiên, chúng ta yêu cầu chỉ là tin tức liên quan tới Nam Hồng”.

“Lại nói nếu như trong lòng ông ta có quỷ kế, đối với chúng ta chỉ sợ sớm có đề phòng, điều này cũng rất khó cho chúng ta thấy được suy nghĩ chân thực của ông ta”.

“Ít nhất tôi cảm thấy tình cảm của ông ta với Nam Hồng không phải là giả”.

“Ai biết, tôi cảm thấy ông ta đang trốn tránh trách nhiệm của bản thân, để bại lộ chuyện xấu của mình trước mặt con gái, điều này đã có thể coi đây không phải một người cha tốt.:

“Bất kể trong chuyện này ông ta có vai trò gì, chuyện hôm nay chúng ta nói nhất định làm ông ta dao động, nếu như ông ta có liên quan trong đó, nhất định sẽ liên lạc với Tất Diêu, thậm chí tiến hành trợ giúp với Tất Diêu, ông ta không thể để vật kia rơi vào tay chúng ta, nếu như ông ta không có liên quan gì tới chuyện này, như vậy ông ta nên suy nghĩ thật kỹ tốt cùng có người nào xung quanh mình đang giờ trò, không cho phép bản thân chịu tội thay kẻ khác, bị làm vũ khí sử dụng”.

“Dù sao tôi cảm thấy ông ta không hề trong sạch, công ty có chuyện đại sự như vậy mà ông ta không biết, có thể sao? Chúng ta nên làm gì tiếp?”

“Đi tìm người này”.

Lê Ngạn chỉ cái tên Hồ Lợi Dân đưa cho.

Phượng Hải Dương là quản lý bộ phận tiêu thụ, công tác ở công ty RB đã gần mười năm, năm nay 38 tuổi, người cao to trắng trẻo, trên mặt bày ra nụ cười nghề nghiệp khiêm tốn nhưng trong mắt lóe lên sự không khéo của thương nhân.

“Thư ký Tiểu đã nói trước cho tôi, có gì cần tôi hỗ trợ sao?”

“Muốn hỏi thăm anh một chút về chuyện Tần Khải”.

“Tần Khải hả, là một thanh niên cơ trí, chịu khó, đi theo tôi được gần hai năm rồi”.

“Cậu ta vào công ty thế nào?”

“Cái này tôi không rõ lắm, phía trên nói đưa vào một người trẻ tuổi, tôi liền tìm một chỗ còn trống cho cậu ta ngồi vào, những chuyện khác tôi không biết, cũng không muốn biết, tôi chỉ làm chuyện bản thân phải làm ở vị trí của mình”. Phượng Hải Dương cười nói.

“Bình thường Tần Khải chịu trách nhiệm nghiệp vụ gì?”

“Chạy tiêu thụ, cũng giống như tất cả những người trẻ tuổi mới vào nghề, chạy tiêu thụ cả nước, không có ai nói rằng cậu ta được hưởng đãi ngộ đặc biệt”.

“Cậu ta là người thế nào?”

“Táo bạo, hiện giờ người trẻ tuổi luôn nghĩ một bước lên trời, cũng thông minh, có chút thủ đoạn, nhưng là cũng làm ra một ít chuyện không hay”.

“Là sao?”

“Không phải là tôi nói xấu sau lưng, tiểu tử Tần Khải này có chút tự kiêu, hay hỏi thăm những chuyện không phù hợp với thân phận mình, thích lấy lòng cấp trên, cả ngày thần thần bí bí, không biết đang làm gì”.

“Nghe nói quan hệ giữa cậu ta và cháu trai Vương Dục của tổng giám đốc không tệ?”

“Đúng vậy, không tệ, cả ngày đi theo bên cạnh Vương Dục, nói khó nghe thì giống như là người hầu, thật ra người mới vào nghề có cơ hội tốt hoàn toàn có thể dựa vào chính bản thân mà cố gắng tiến lên, cần gì phải làm như vậy để người ta coi thường”.

“Gần đây thế nào, Tần Khải đi đâu anh biết không?”

“Nói thật, chạy tiêu thụ không thể an an ổn ổn một địa phương quá dài, Tần Khải lại không phải loại người an phận, thời gian ở công ty không nhiều, cần bản cậu ta hãy tới những thành phố phía Bắc, nhưng kỳ lạ là thời gian ngắn gần đây tôi không liên lạc được với cậu ta, ước chừng khoảng hai tuần lễ, vẫn chưa báo cáo tình hình tiêu thụ tháng trước, trước kia cậu ta rất quan trọng chuyện này, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Anh cảm thấy cậu ta có thể xảy ra chuyện gì?” Lê Ngạn hỏi.

“Không, không, làm sao tôi biết được, tôi chỉ cảm thấy là cậu ta hành động rất khó đoán”. Phương Hải Dương xua tay nói.

“Nếu có tin tức gì của cậu ta xin liên lạc gấp với chúng tôi được không?”

“Được, được, không có vấn đề”.

Lê Ngạn cùng Nhượng Nạp đi rồi, Phương Hải Dương tựa hồ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Người này rất khéo, biết đưa đẩy”.

“Đây chỉ là biện pháp sinh tồn trong xã hội này thôi”.

“Ban đầu hần nói bản thân chỉ làm tốt việc của mình, sự tình khác hần không biết cũng không muốn biết, nhưng về sau những lời giải thích về Tần Khải của hần không đơn giản, nếu như không muốn biết, cần gì chú ý người khác đang làm cái gì”.

“Lời nói hôm nay của hần quả thật trước sau mâu thuẫn, tôi nghĩ là có thể có người bày mưu đặt kế, cho nên mặc dù hần cố tình nói không biết nhưng kỳ thực đã lộ sơ hở”.

“Là Hồ Lợi Dân?”

“Tôi không biết”.

“Vậy chuyện hần nói có thể tin không?”

“Mặc dù là cố ý nhưng cũng không thể nói hần nói là hoàn toàn dối trá, nhìn về mặt, tiếng nói cùng động tác của bàn tay thì xác định hần không hoàn toàn nói dối, có điều có điểm không bình thường, hơn nữa ở sau lưng có người bày mưu đặt kế nên hần cần tăng thêm giọng nói để biểu đạt hiệu quả khiến chúng ta cảm giác có mâu thuẫn, Hiện tại nếu như người sau lưng kia muốn im người chịu tội thay, Tần Khải mất tích chính là một sự lựa chọn rất tốt, tôi cảm thấy tình hình hiện tại của Tần Khải không hay chút nào”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lợi Dụng

“Ý anh là bọn họ có thể giết người diệt khẩu?”

“Tất Diêu đã tìm được đồ mà bọn hần muốn, có thể nói Tần Khải không có giá trị lợi dụng gì nữa rồi, hơn nữa Cảnh Phuong hiện tại đã để ý tới Tần Khải, giữ Tần Khải lại mới tai họa không nhỏ với bọn họ”.

Điện thoại Lê Ngạn đột nhiên vang lên.

“Alo, Lưu đội, chuyện gì? Có tin tức Tần Khải sao, thế nào? Được, tôi lập tức tới”.

“Có chuyện gì vậy? Có tin tức Tần Khải sao?” Nhượng Nạp hỏi.

“Ừ, Cảnh Phuong nghe lén điện thoại nhà Tần Truyện Canh, vừa rồi, Tần Khải gọi điện thoại về nhà”.

“Vậy có phải sẽ biết được hần đang ở đâu không?”

“Trở về sẽ biết”.

Tại phòng làm việc, mọi người đã có mặt đông đủ.

“Về đúng lúc đấy, chúng tôi vừa mới ghi âm lại”. Lưu Cường nói.

“Tình huống thế nào?”

“Cậu nghe trước đi đã”.

Lưu Cường bật máy ghi âm, một trận tạp âm truyền tới, trong đó có giọng Tần Khải”.

“Cha à, con là Tiểu Khải”.

“Tiểu Khải hả, sao lâu vậy không gọi điện về nhà? Giờ con đang ở đâu?”

“Cha, cha đừng hỏi nhiều như vậy, hiện giờ có người muốn giết con, con phải nhanh chóng rời khỏi đây”.

“Cái gì? Con nói gì? Ai muốn giết con?”

“Con phải đi trốn, có thể sẽ rất lâu không liên lạc với cha, cha bảo trọng”.

“Con về nhà đi, có chuyện gì cha thay con giải quyết, có nghe thấy không?”

“Chuyện này cha không giúp được, nếu như con không chạy thì sẽ có kết quả giống như bọn lão tặc”.

“Con nói gì? Sao con biết chuyện bọn họ”.

Không có tín hiệu điện thoại liền bị cúp, tất cả mọi người cảm thấy rất kỳ quái.

“Không nghĩ bọn chúng nhanh chóng động thủ như vậy”.

“Có thể tra ra vị trí cụ thể không?”

“Bọn họ đang tra, đáng tiếc thời gian quá ngắn, không chắc có thể tìm được vị trí xác thực”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Có phải là Hồ Lợi Dân an bài không? Thời gian quá trùng hợp, chúng ta mới vừa tìm hắn, Tần Khải liền lộ diện, hơn nữa còn bị đuổi giết”. Nhược Nạp nói.

“Giám thị Hồ Lợi Dân nói sao?”

“Hai người vừa đi thì Hồ Lợi Dân đi ra cửa, sai người đánh xe tới nhà em gái ông ta, Hồ Lệ Quân”.

“Tại sao phải đi?”

“Chúng tôi cũng thấy kỳ quái, dựa theo tình hình này, hẳn tựa hồ không có thời gian an bài người đi hạ thủ Tần Khải”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Sau khi chúng tôi về, hắn từng an bài cho thư ký Phương Hải Dương gặp chúng tôi nói về Tần Khải, có thể hạ chỉ thị lúc này không?” Lê Ngạn nói.

“Hắn có sắp xếp bí thư mình sao? Hắn cùng hai người cơ bản một trước một sau ra cửa, sau đó không phát hiện hắn trò chuyện với ai, sao có thể an bài?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Nhưng là, rõ ràng Phương Hải Dương kia cũng là thư ký Hồ Lợi Dân an bài thỏa đáng”. Nhược Nạp nói.

“Không đúng, tôi nghĩ tựa hồ có vấn đề, Hồ Lợi Dân chỉ hỏi thư ký xem quản lý Tần Khải là ai, hẳn ta không nói là tại sao lại hỏi, thư ký Tiểu kia làm sao biết chúng ta tìm Phương Hải Dương, hơn nữa, rõ ràng mỗi lời nói cử động của Phương Hải Dương cho thấy có người bày mưu đặt kế, nếu như không phải Hồ Lợi Dân thì sẽ là ai?”

“Đúng là Tiểu thư ký, rất có thể cô ta hiểu lầm ý Hồ Lợi Dân, cho nên Tiểu thư ký kia rất có vấn đề”. Nhược Nạp nói.

“Chẳng lẽ Hồ Lợi Dân là người bị dụng?”

“Còn nữa, Phương Hải Dương nói Tần Khải luôn đi theo Vương Dục, giống như người hầu, tôi cảm thấy không đúng lắm”.

“Có gì đâu, dù gì Vương Dục cũng là cháu ruột Hồ Lợi Dân, nịnh bợ hắn thì có gì lạ”.

“Điểm này không phù hợp với tính cách Tần Khải, hẳn vào công ty dựa vào quan hệ của Ngô Vân, vì vậy hẳn rất rõ ràng, không có tác dụng gì ở Vương Dục, Tần Khải là loại người rất thực tế, vì tiền đồ của mình chuyện gì cũng có thể làm, nhưng là chuyện không có lợi cho bản thân, hẳn chắc chắn sẽ không tổn tâm tư như vậy, điều này chỉ có thể nói rõ hẳn đến gần Vương Dục không chỉ đơn thuần vì Hồ Lợi Dân”. Lê Ngạn nói.

“Vậy thì vì cái gì?”

“Hồ Lợi Dân từng nói mình không hề để mắt tới Tần Khải, như vậy bí mật trong quyển sách làm sao Tần Khải biết được?”

“Vương Dục?” Nhược Nạp suy nghĩ một chút nói.

“Nhưng mà không phải cậu nói, Vương Dược hẳn cũng không biết nội tình sao? Nếu như hắn biết thì không thể nào thân nhiên như vậy đối diện chúng ta, tại sao Tần Khải lại có thể biết gì từ hắn?”

“Có lẽ hắn chỉ biết qua một người trung gian, về cốt lõi bên trong, có người không muốn cho hắn biết”.

“Đây là logic gì?”

“Chuyện này rất hệ trọng, nhưng là vì lo lắng cho tính mạng, người nào đó hi vọng Vương Dược không tham dự vào trong đó”.

Lưu Cường hít một hơi nói: “Cha mẹ của hắn”.

“Điều này có thể sao?” Bàn Ngọc Phong có chút không tin tưởng nói.

“Lúc chúng tôi nhắc tới quyển sách kia với Hồ Lợi Dân, ông ta không có phản ứng quá mãnh liệt, nếu như ông ta biết trong quyển sách này có liên quan tới một bí mật rất lớn, ông ta có thể bình tĩnh sao? Ông ta còn nói sở dĩ quý trọng là bởi vì sách tổ tiên truyền lại, nếu là đồ giả truyền, quyển sách này hẳn có người khác biết, nhưng ông ta chỉ có một người em gái, chuyện này nếu như không có liên quan tới ông ta thì chắc chắn có liên quan tới em gái ông ta”.

“Cho nên lúc chúng tôi nhắc tới Tần Khải đang tìm quyển sách này, ông ta phản ứng có chút kỳ quái, không phải là khiếp sợ mà là như có điều gì suy nghĩ, khẳng định ông ta đang suy nghĩ xem cuốn sách ở đâu, mặc khác sau khi chúng tôi đi về, ông ta lại tới chỗ Hồ Lệ Quân, vậy điểm này nói lên cái gì?” Nhược Nạp nói.

“Đúng vậy, nhất định ông ta đi chất vấn Hồ Lệ Quân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bàn Ngọc Phong lập tức bấm điện thoại: “Đại Cường, các cậu còn theo dõi Hồ Lợi Dân không? Cái gì? Trong nhà Hồ Lệ Quân không có ai? Hồ Lợi Dân đi đâu? Được rồi, tôi biết rồi”.

“Hồ Lợi Dân không tìm được Hồ Lệ Quân?”

“Phải, trong nhà không có ai, Hồ Lợi Dân đã đi rồi”.

“Bàn đội, chúng tôi tìm được vị trí Tần Khải rồi”. Viên cảnh sát kỹ thuật đi vào nói.

“Ở đâu?”

“Ngoài thành phía Nam thành phố”.

“Đi”.

Chạy tới vùng ngoại thành, cảnh sát nhân dân khu vực đó đã chờ sẵn.

“Bàn đội, người các anh muốn tìm đang ở nhờ một hộ thôn dân, tôi đã kiểm soát người trong nhà hộ thôn dân giữ lại, người cần tìm hẳn là bên trong”.

“Cảm ơn, Đại Dũng, Tiểu Cường, các cậu dẫn đường”.

“Vâng”.

Đại Dũng leo tường vào sân, mở cửa ra, cảnh sát khu vực chỉ vào một gian phòng nhỏ phía Tây, Bàn Ngọc Phong dẫn một cảnh sát khác đá vọt cửa xông vào.

“Các anh là ai..”. Không đợi nói xong, Tần Khải đã thấy trong tay Bàn Ngọc Phong một cái còng tay, nhất thời co quắp trên mặt đất.

Người thanh niên đẹp trai sáng lạn trước đây đã biến mất, hiện tại như một tên lang thang, không biết đã trải qua cuộc sống chui lủi bao lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Tra Hỏi

“Tần Khải, nói đi”. Bàn Ngọc Phong đem đoạn ghi âm giữa Tần Khải và Tần Truyện Cảnh bật lại rồi nói.

“Tôi không thể nói, nếu tôi nói thì không chỉ mình tôi chết”. Tần Khải hoảng sợ nói.

“Nếu như cậu không nói, cậu cho rằng những kẻ đó sẽ bỏ qua cho người nhà cậu sao? Bọn họ dùng thủ đoạn gì cậu cũng đã được chứng kiến?”

“Vậy các anh đã biết được những gì?” Tần Khải hỏi.

“Về cậu, cậu có tham dự chút chuyện lớn, làm mất đồ quan trọng, những chuyện này cậu tự nói ra đi, nếu như tôi nói ra thì không còn công lao của cậu rồi, sau đó chuyện Tần Truyện Canh bị bắt cóc, cái chết của Ngô Vân đều có liên quan tới cậu, thực chất những chuyện này là một tay cậu tạo ra, hiện tại đồ đã rơi vào tay bọn họ, dĩ nhiên cậu chẳng còn giá trị gì”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Làm sao các anh biết?” Tần Khải kinh ngạc nói.

“Các người tự cho rằng làm việc cẩn thận, không chê vào đâu được, nhưng thực ra có việc nào mà không có sơ hở. Nói đi, nếu như cậu có thể giúp chúng tôi bắt được kẻ đứng phía sau thì ít nhất còn giữ được mạng cho cha cậu, cậu cũng không cần ngày ngày sống trong lo sợ, hiện tại cậu trốn đi, cậu cho rằng bọn chúng không có cách nào đối phó với cậu sao?”

Tần Khải không khỏi run lên: “Có thể cho tôi chén nước không?”

Bàn Ngọc Phong ra hiệu cho Đại Dũng rót nước cho Tần Khải, uống xong, hắt tựa hồ thả lỏng đôi chút.

“Bắt đầu nói từ đâu?”

“Từ lúc cậu vào công ty”.

“Tôi dựa vào quan hệ với Ngô Vân để đi vào, thật ra lúc ấy tôi không hề muốn theo đuổi Ngô Vân, người trong lòng tôi là Nam Hồng, ai ngờ tới, chuyện thân xui quý khiến, lần đầu tiên tôi cùng Nam Hồng hẹn gặp lại đụng phải chuyện Hồ Lợi Dân cùng Ngô Vân, lúc ấy tôi không suy nghĩ nhiều, nhưng Nam Hồng phản ứng rất lớn, sau Vương Dược lại không nói giúp được cho tôi, tôi mới nghĩ thử nhờ tới Ngô Vân, ai ngờ cô ta bản lĩnh lớn hơn Vương Dược nhiều lần, tôi được vào công ty RB, sau khi vào công ty, tôi nghĩ, có một tầng quan hệ như vậy, tiền đồ của tôi thực không tồi”.

“Nhưng cậu không ngờ tới Ngô Vân tốt nghiệp không lâu đã chia tay với Hồ Lợi Dân, hơn nữa Hồ Lợi Dân cũng không cho cậu đại ngộ đặc biệt”.

“Phải, tôi không biết tại sao Ngô Vân lại chia tay với Hồ Lợi Dân, dĩ nhiên tôi khẳng định không phải vì tôi, Ngô Vân không phải loại người như vậy, tôi chỉ lợi dụng cô ta, lúc ấy tôi thường xuyên phải chạy đi ra ngoài, cho nên cô ta không chịu nổi cô đơn, tôi cũng chẳng sao cả, dù sao chia tay cũng chỉ là chuyện sớm muộn, ai biết đến cuối cùng cô ta lại có thể giúp tôi một lần”.

“Là chuyện Trương Kiến Quốc sao?”

“Vâng”.

“Ngô Vân phát hiện cái gì mà cậu giết cô ta diệt khẩu?”

“Cô ta phát hiện tôi tham dự...” Tần Khải từ từ.

“Cậu còn bắn khẩu cái gì?” Bàn Ngọc Phong ép hỏi.

Tần Khải không hạ được quyết tâm.

“Theo tình báo của chúng tôi, mấy trùm buôn lậu thuốc phiện nước ngoài chuẩn bị chạy tới R thị, hàm nghĩa này cậu hẳn hiểu được, đầu năm công ty RB hướng Việt Nam mượn quân đoàn lính đánh thuê với lượng tài chính lớn, mà theo chúng tôi biết được, mượn quân đoàn đánh thuê vì phục vụ nhóm buôn thuốc phiện, vừa là hộ vệ vừa là kẻ hầu hạ. Cùng cậu bắt cóc Tần Truyện Canh, sát hại Vương Hi Phong, Trương Kiến Quốc, sau khi phân tích cho chúng tôi kết luận, hẳn chính là một thành viên lính đánh thuê mượn từ Việt Nam, tôi nói đúng chứ? Tới phiên cậu chưa?”

Tần Khải trợn mắt há mồm nhìn Bàn Ngọc Phong nói, tựa hồ không thể tin vào tai mình: “Các anh biết nhiều như vậy rồi?” Cuối cùng hắt nuốt nước bọt, nói: “Phải, cô ta phát hiện tôi tham dự buôn lậu ma túy”.

Bàn Ngọc Phong không khỏi nhìn hắt một cái.

“Làm sao phát hiện.

“Sau khi Trương Kiến Quốc gặp chuyện không may, Ngô Vân tới tìm tôi, phát hiện trong điện thoại di động của tôi có tin nhắn của Trương Kiến Quốc, cô ta hoài nghi có thể tôi biết thời gian bọn họ lên núi liền hoài nghi tôi, sau đó nghe lén tôi gọi điện thoại nên phát hiện”.

“Đồng bọn của cậu là ai?”

“Tôi không biết, tôi chỉ gặp một người duy nhất, là người cùng bắt cóc cha tôi, những người khác tôi chưa từng thấy”.

“Vậy làm sao mà cậu tham dự vào đó?”

“Lúc ấy tôi vào công ty, phát hiện Ngô Vân không thể giúp gì cho mình, tôi đã nghĩ lấy lòng Vương Dược, dù gì hẳn cũng là cháu ruột Hồ Lợi Dân, đi theo hẳn không chừng ngày nào đó có thể tìm được chuyện tốt đẹp. Kết quả có một ngày sau khi ở nhà hẳn chơi bored đi ra thì bị trôi đến một kho hàng

những người ở đó hỏi tôi có muốn kiếm nhiều tiền không? Lúc đó tôi bị hù dọa phát hoảng, chẳng biết làm thế nào, đành hỏi bọn họ muốn làm gì, trong đó có người nói biết tôi làm ở công ty RB, bên phần chạy tiêu thụ, chạy khắp nơi trên cả nước, muốn tôi giúp bọn chúng mang ít đồ, tôi không đồng ý, bọn họ đã thăm dò lai lịch của tôi, hơn nữa trong công ty cũng có người, sẽ dễ dàng diệt tôi”.

“Nguyên nhất lớn nhất là vì sợ lợi ích bị mất sao?”

“Vâng”. Tần Khải cúi đầu đáp.

“Trong tay cậu trừ quyền sách kia còn có đồ vật gì?”

“Mật mã”.

“Nói rõ ràng, cậu còn định giấu diếm cái gì?”

“Không phải, tôi không nghĩ giấu diếm gì cả, chỉ là làm sao các anh biết được?”

“Chúng tôi đã điều tra Nam Hồng, cũng từng đối mặt với Tất Diệu, cậu nghĩ làm sao chúng tôi biết?”

“Hóa ra là như vậy, mấy tờ giấy bị mất có ghi chép ngày mua bán giao dịch và tình hình cụ thể, “Bí truyền hoa kính” có thể giải mã.

Mặc dù trên mặt mọi người không thay đổi nhưng nội tâm thì không giữ nổi bình tĩnh, trước đó, hết thấy đều là suy đoán nhưng không đủ sức thuyết phục, không ai nghĩ tới, Tần Khải dễ dàng khai ra như vậy, trong lòng hần hần là cực hoảng sợ.

“Đồ quan trọng như vậy tại sao lại ở trên tay cậu?”

“Mới đầu bọn họ đưa cho tôi mấy tờ mật mã kia, tôi không biết đọc làm sao, sau này có một lần tôi đón hàng, mơ hồ nghe được bọn họ nhắc tới một quyển sách cổ trong nhà Hồ Lợi Dân, tôi liền nghĩ hay là có quan hệ tới chuyện này, tôi lại nghĩ Nam Hồng có quan hệ với Hồ Lợi Dân nên đi tìm Nam Hồng”.

“Cậu có nói nguyên nhân tìm quyển sách này với Nam Hồng không?”

“Dĩ nhiên là không, nhưng mà Nam Hồng có vẻ kỳ lạ hỏi tôi mấy vấn đề, giống như cô ấy đang hoài nghi điều gì đó? Lúc ấy tôi nóng lòng muốn cô ấy tìm quyển sách cho nên cũng không để ý”.

“Cô ấy đã nói gì?”

“Cô ấy nói về sẽ tìm, nhưng sau đó tôi không gặp lại được cô ấy”.

“Xe Vương Dược đã xảy ra chuyện gì?”

“Có người muốn lấy mạng Vương Dược, ngày đó tôi tới tìm cậu ta nói mượn mượn xe đi có ít việc, cậu ta cũng không nhỏ nhen, nói tôi lái xe tới viện nghiên cứu của ba cậu ta rồi đi đâu thì đi, tôi lái xe đi, vốn định xem qua đồ đạc, kết quả phát hiện có một rương mật mã, lúc đầu tôi không chú ý lắm, sau phát hiện rương mật mã kia không khóa, tôi nhất thời tò mò mở ra thì bên trong là cuốn “Bí truyền hoa kính” cùng mấy tờ giấy mật mã, lúc ấy tôi mừng như điên, đúng là, tìm hoài không thấy, tự nhiên lại ngay trước mắt mà không tốn chút sức nào, kết quả không ngờ xe bị người ta trộm mất”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Điện Thoại Của Nam Hồng

“Lúc ấy tại sao cậu không nghĩ vì sao đồ lại trên xe Vương Dược?”

“Khi ấy tôi cho là Vương Dược cũng có phần tham dự, không có suy nghĩ nhiều”.

“Sau này cậu tiếp xúc với Tất Diệu, có phát hiện gì không?”

“Không, người đó là lính đánh thuê mướn từ Việt Nam, lòng dạ độc ác, tôi không dám nhiều lời trước mặt hắn”.

“Sau này thế nào?”

“Sau này bọn họ nói tôi đã bị bại lộ, không thể lộ diện nữa, giam lỏng tôi, cho đến khi tôi phát hiện bọn họ định giết tôi diệt khẩu thì tôi nghĩ biện pháp trốn thoát”.

“Bọn họ cho cậu đưa hàng cùng giấy mật mã, cậu đưa đi những đâu?”

“Nam Phương, Vân Nam, Quảng Châu, có khi cả Phúc Kiến”.

“Viết địa chỉ ra, cả tên những người giao dịch”.

“Chỉ sợ những người đó đều là người trung gian bọn hắn tìm, mất xích chính không ló đầu ra”.

“Cậu cứ viết đi”.

“Được rồi”.

“Cậu đã nghĩ Vương Dược có thể tham dự chuyện này thì tại sao không liên lạc với hắn?”

“Tôi không dám, chuyện như vậy bớt một người biết là bớt nguy hiểm, cho dù là trong lòng hoài nghi cũng không thể hỏi.

“Cậu không cảm thấy sách cùng mật mã xuất hiện một lúc trên một người là kỳ quái sao?”

“Lúc ấy tôi không nghĩ được nhiều như vậy, giống như bị ma quỷ ám ảnh, nghĩ thâm nếu như biết chỗ hàng kia ở đâu thì tôi có thể phát nhanh, rốt cuộc không cần nhìn sắc mặt người ta, nghe người ta sai khiến nữa rồi. Hơn nữa, tôi cảm thấy được dù Vương Dược có tham dự nhưng cũng chỉ là chân chạy như tôi, hai vật đó ở chung một chỗ, không chừng hắn cũng có ý đồ gì đó”.

“Cậu cảm thấy Hồ Lợi Dân có phải là ông trùm giấu mặt không?”

“Tôi không dám chắc, bất quá tôi từng hoài nghi một người”.

“Ai?”

“Thư ký bên cạnh Hồ tổng, Tiểu Viện”.

“Tiểu thư ký? Tại sao cậu hoài nghi cô ta?”

“Cô ta biết rõ tài chính của công ty nhất, nếu như nói người có năng lực gian lận tài chính cao nhất thì chỉ có cô ta”.

“Quyền sách kia trừ Hồ Lợi Dân biết thì còn có ai nữa?”

“Chồng em gái Hồ Lợi Dân, cha của Vương Dược”.

“Vương Xuyên?”

“Chính là ông ta, ông ta làm ở trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh, từng đưa cho Hồ Lợi Dân quyền sách kia”.

“Làm sao cậu biết”.

“Lúc tôi đi trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh tìm Vương Dược thì nghe được cha Vương Dược gọi điện thoại cho Hồ Lợi Dân, nói đúng chuyện này, lúc ấy hình như Hồ Lợi Dân không đồng ý cho lắm”.

Bàng Ngọc Phong đi ra khỏi phòng thẩm vấn, tới chỗ Lưu Cường cũng Lê Ngạn ở phòng quan sát.

“Thế nào đây? Hai người có ý kiến gì không?” Bàng Ngọc Phong hỏi.

“Điều tra Tiểu Viện cùng Vương Xuyên”. Lưu Cường nói.

“Chúng ta nghĩ như nhau đấy”. Bàng Ngọc Phong nói.

“Lúc nhắc tới quyền sách kia Hồ Lợi Dân có phản ứng, hẳn là nghĩ đến sách từng bị Vương Xuyên mượn cho nên sau khi chúng ta đi hẳn đã tới nhà Hồ Lệ Quân, bất kể trong chuyện này Hồ Lợi Dân có tội hay không thì Vương Xuyên cùng Tiểu Viện không thoát được quan hệ, bởi vì họ có lợi ích chung gì đó giữa hai quyền sách này. Hồ Lợi Dân tựa hồ không biết gì, hơn nữa đối với chuyện Tần Khải Hồ Lợi Dân cũng không rõ ràng, đây có thể giải thích rõ ràng là có người mượn danh hắn làm điều xấu, hẳn không hay biết gì cả”. Lưu Cường nói.

“Hơn nữa từ thái độ của Hồ Lợi Dân đối với Nam Hồng mà nói, hẳn sẽ không đi tìm người từng làm tổn thương con gái mình, có thể nói kẻ sai khiến Tất Diệu là một kẻ khác”. Lê Ngạn nói.

“Theo như điều tra hiện tại của chúng ta về đám lính đánh thuê kia, bọn họ chỉ nghe lời người trả tiền cho mình, đối với người khác, thậm chí là chủ cũ hay bạn bè bọn họ cũng sẽ không phục tùng, cho nên, với ý kiến Hồ Lợi Dân không tham gia án này, tôi vẫn tương đối đồng ý, nếu như Hồ Lợi Dân là kẻ đứng sau màn này, không có sự đồng ý của hắn thì không có người nào dám đến gần Nam Hồng”.

“Nhưng mà xem hiện tại thì tình hình còn rất mơ hồ”.

“Bên phía Tất Diệu thế nào?”

“Chúng tôi đã khoanh vùng phạm vi, tìm được tung tích của hắn, nhưng hắn vô cùng giáo hoạt, hơn nữa sức khỏe khá tốt, nhiều lần đào thoát, nhìn ra được không phải nhân vật bình thường”.

“Lê Ngạn!” Nhược Nạp đột nhiên từ bên ngoài chạy vào.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Có tin tức Nam Hồng”. Nhược Nạp không che giấu được hưng phấn mà nói.

“Tin tức gì?” Lê Ngạn cảm thấy có chút bất ngờ.

“Mới vừa rồi, tôi nhận được điện thoại của cô ấy, cô ấy nói Diệu đã trở về, uy hiếp cô ấy cùng đi, nói chúng ta cứu cô ấy”.

“Tất Diệu đã ra khỏi núi?” Bàn Ngọc Phong có chút kinh ngạc nói.

“Làm sao? Anh cảm thấy không thể nào sao?”

“Tôi không dám nói, chỉ là trên núi chúng ta tung ra thiên la địa võng như vậy mà hắn có thể chạy ra không chút dấu vết ư, thật khó tin”.

“Nói cách khác rất có thể hắn đã chạy ra khỏi núi rồi?” Lưu Cường nói.

“Tôi không tin Nam Hồng gạt tôi, cô ấy nói lúc đến tìm Hồ Lợi Dân là bị Tất Diệu éo buộc, nói là có người chuẩn bị lợi dụng cô ấy đi uy hiếp Hồ Lợi Dân làm chuyện gì, Tất Diệu bị vây trên núi mấy ngày thì cô ấy cũng bị trời và bỏ đói trong phòng giam cầm chừng ấy ngày, suýt chút chết đói, cho đến tối hôm qua Tất Diệu trở về, Nam Hồng làm bộ hết sức chống đỡ ngất xỉu, Tất Diệu đi mua thuốc cho cô ấy, cô ấy mới có thể gọi cú điện thoại này cho tôi”.

“Tại sao cô ấy không báo cảnh sát mà điện thoại cho cô?”

“Cô ấy nói mình không tin bất kỳ ai, cô ấy vì dễ tin người nên hôm nay mới rơi vào hoàn cảnh này”. Nhược Nạp có chút cấp bách nói.

Lê Ngạn vẫn còn có chút băn khoăn, nhưng Bàn Ngọc Phong đã nói: “Bất luận có phải thật hay không chúng ta cũng mau tới xem, không thể để cho tình huống xấu xuất hiện. Nam Hồng có nói cô ta đang ở đâu không?”

“Trung tâm thành phố có một cái ngõ Bách Tuyền, bên trong có một cái kho bỏ không, rất nhiều người làm nghệ thuật thích trốn nơi đó làm phòng làm việc?”.

“Đúng là có nơi như vậy”.

“Nam Hồng nói là ở chỗ này, có một phòng cửa đang bị sơn thành màu xanh đỏ”.

“Tôi mang theo mấy người đi xem sao”.

“Tôi cũng đi”. Nhược Nạp nói.

Lê Ngạn âm thầm lắc đầu, đi theo mấy người ra cửa.

Chạy tới ngõ Bách Tuyền, quả thật có một căn phòng như Nam Hồng mô tả trong điện thoại, dưới sự chỉ huy của Bàn Ngọc Phong, mọi người phá cửa đi vào, đáng tiếc bên trong không có ai.

“Chẳng lẽ bọn họ đi rồi?” Nhược Nạp nói.

Lê Ngạn nhìn cảnh vật xung quanh, đồ gia dụng đơn giản, dưới ghế có một sợi dây hình như để trói con tin, trên bàn là vài thứ y phục xộc xệch, tựa như đi rất vội vàng, rất nhiều đồ không mang theo, trên bàn có mấy lọ thuốc, vitamin và đường gluco, khá giống với lời nói qua điện thoại của Nam Hồng, Lê Ngạn không khỏi hoài nghi có phải mình nghĩ lầm không, Nam Hồng thật sự không nói dối.

“Chỗ này có vết máu, nhìn có vẻ như còn mới, chưa đọng lại”. Bàn Ngọc Phong chỉ vào một vết máu nhỏ trên mặt bàn.

“Đây có phải vết máu của Tất Diệu không?”

“Hắn là không phải, mấy ngày này Tất Diệu chắc chắn sẽ bôi thảo được ngoài da, máu hắn không sạch sẽ như vậy được, nhìn đáng ghét bọn họ đi rất vội vàng”.

“Vậy làm sao bây giờ? Có phải là Tất Diệu phát hiện ra Nam Hồng gọi điện thoại nên đánh cô ấy?” Nhược Nạp không khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Bị Lừa

“Xem có chút đầu mối gì không”.

“Tôi có nên rút người trên núi đi không?” Bàn Ngọc Phong nói

“Rút đi, có vẻ là đã chạy khỏi núi rồi”. Lưu Cường nói.

“Cẩn thận vẫn hơn, chưa nên rút quân”. Lê Ngạn nói.

Bàn Ngọc Phong gật đầu.

“Đây là cái gì?” Nhược Nạp ngạc nhiên nói một câu.

Nhược Nạp giữ đám y phục trên giường, dưới đồng quần áo bảy nhúm trắng nhỏ nhỏ, Bàn Ngọc Phong đi tới, lấy tay nhặt lên cho một chút vào miệng.

“Phi, là muối”.

“Bảy nhúm muối, muối mặn, R thị có phải có Bảy cơ hội người hiền tại được trọng dụng?” Lê Ngạn nói.

“Đúng”.

“Làm thành vòng tròn?”

“Ánh dương chói lọi”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Nam Hồng gọi ý chỗ cho chúng ta đi?” Nhược Nạp nói.

“Vây chúng ta nhanh đi thôi.

“Phạm vi kia không nhỏ, chúng ta làm sao tra đây?”

“Cho người trên núi rút xuống, tới các đồn công an địa phương điều tra cùng họ”.

“Cũng được, chúng ta xuất phát thôi”.

“Mọi người đi trước, tôi phải ra ngoài có chút việc”. Lê Ngạn nói.

“Vây cậu đi một hồi rồi tới gặp chúng tôi”. Mặc dù Lưu Cường không biết Lê Ngạn nghĩ gì nhưng đối với quyết định của Lê Ngạn anh ta sẽ không chất vấn.

Đám người Lưu Cường đi tới đồn công an nội thành, liên hệ với các đồn công an, cùng nhau chạy tới Hội Ánh dương chói lọi - Bảy cơ hội người hiền tại được trọng dụng điều tra.

Vừa có mặt ở đây thì Lê Ngạn gọi điện thoại tới.

“Lưu Đội, mau nói Bàn đội phái những người trở về lập tức quay lại! Mau!” Lê Ngạn nói qua điện thoại.

“Chúng tôi đang ở đồn công an nội thành, hiện giờ..”. Lưu Cường có chút nghi ngờ nói.

“Tất Diêu căn bản không có xuống núi, là một mình Nam Hồng tự biên tự diễn”.

“Tôi biết rồi”.

“Tôi lập tức tới gặp mọi người”.

Lưu Cường nói lại lời Lê Ngạn cho Bàn Ngọc Phong, Bàn Ngọc Phong trầm tư chốc lát nói: “Lưu đội, anh thấy thế nào?”

“Nếu Lê Ngạn không nắm chắc thì sẽ không nói như vậy, chúng ta hẳn là..”.

Đột nhiên điện thoại di động Bàn Ngọc Phong vang lên: “Cái gì? Phát hiện Tất Diêu, ở đâu? Mau đuổi theo, lập tức tiến hành chặn đường! Cái gì?”

Nhân thủ không đủ, tôi sẽ liên lạc với đội đặc công để bọn họ trợ giúp”.

“Cậu ta nói đúng”. Lưu Cường nói.

“Bằng đội, chúng tôi đã tìm được phòng kia”. Tiểu Lưu đồn công an chạy tới nói.

“Dù sao chúng ta cũng không giúp được gì, đi xem sao”.

Tìm được phòng là một gian trong khách sạn tương đối yên tĩnh, nhìn thấy khách sạn, tâm Nhực Nạp lạnh đi, đây là nơi Nam Hồng ưa thích, không gian tĩnh lặng, gần tiệm bán hoa, nơi này không thể nào là nơi một người đang chạy trốn chọn ở.

Bên trong không có dấu vết người ở, nhưng khách sạn nói là có người vào ở, chưa trả phòng.

Đám người Bằng Ngọc Phong vào gian phòng, cẩn thận lục soát qua một lần, trong ngăn kéo, Nhực Nạp tìm được một phong thư, trên đó viết: “Chuyển cho Huyền Nhực Nạp”.

“Lê Ngạn, mau tới đây, làm sao cậu biết là Nam Hồng lừa gạt chúng ta?” Lưu Cường thấy Lê Ngạn vội vàng từ ngoài vào.

“Tôi đi vài tiệm thuốc xung quanh, dựa theo lọ thuốc Nam Hồng lưu lại trên bàn, tới tiệm thuốc hỏi, kết quả tìm được một tiệm thuốc, bọn họ cho tôi xem camera, tôi đã lưu lại vào điện thoại, mọi người xem chút đi”.

Trên màn ảnh hiện ra một người nam mặc y phục màu xám tro, mang mũ, kính đen đi vào, tới trước quầy, trước quầy hẩn tựa hồ đặc biệt trọn vị trí phía dưới camera, sau đó thì không thể rõ lắm, tuy nhiên, nhân viên cửa hàng lấy ra đúng loại thuốc kia”.

“Làm sao cậu biết người này không phải Tất Diệu?”

“Lúc nhìn thấy thuốc tôi đã cảm giác có gì đó không đúng”.

“Có gì không đúng, vitamin và đường gluco, đều là thứ cần với người bị ngắt xiù”.

“Nhưng anh cảm thấy người vừa từ trên núi mang theo vết thương trên người, khi đi tiệm mua thuốc tại sao lại không nghĩ mua chút kháng sinh hoặc thuốc tiêu viêm cho bản thân, mà Nam Hồng thì có thể là không biết Tất Diệu bị thương nên không nghĩ tới việc mua thuốc, bất quá bọn họ.....”.

“Nhưng vạn nhất người đó không phải, chỉ là đúng dịp thôi?” Nhực Nạp lo lắng nói.

“Cô nhìn chỗ tay áo lộ ra của hắn, có ầu xanh đỏ, lúc ở tiệm bán thuốc tôi đã xem kỹ, là thuốc nhuộm dùng vẽ tranh, tôi nghĩ chính là ở chỗ Nam Hồng mượn, nơi đó làm nghệ thuật, chỗ nào cũng có màu sắc này”.

“Đúng rồi, cô nhìn chỗ này đi”. Lưu Cường tua lại đoạn phim “Các vị nhìn chỗ này, khi hắn vào cửa thì cùng lúc có một cô bé đi ngang qua, như vậy chúng ta có thể nhìn ra được chiều cao người này, người này không cao hơn cô bé kia bao nhiêu, nhưng chúng ta đã từng tiếp xúc chính diện với Tất Diệu, hắn cao ít nhất 1m8, điều này nói ra người đó không phải Tất Diệu, rất có thể là Nam Hồng giả trang.

“Tại sao Nam Hồng lại làm như vậy?” Nhực Nạp không hiểu hỏi.

“Không phải cô ấy để lại thư cho cô sao?” Lưu Cường nói.

Nhực Nạp mở thư ra:

Nhực: Thật xin lỗi, tớ lừa bạn.

Không biết khi nào thì phong thư này có thể tới tay bạn, cũng không biết bạn có thể thấy nó không, bất quá, cảm ơn bạn nhanh như vậy đã báo cho cảnh sát, Diệu đã liên hệ với tớ rồi, chúng tớ phải lập tức rời khỏi chỗ này thôi.

Tớ biết bạn đang đi tìm tớ, tớ cũng biết sẽ có người giúp bạn, bạn lúc nào cũng may mắn hơn tớ, luôn gặp được người tốt, không như tớ, lại một lần nữa bị vận mệnh lừa gạt và đùa bỡn, tớ không phải cố ý muốn lợi dụng bạn nhưng tớ thật sự không thể mất Diệu.

Tớ đã sớm đi tìm cha mình, nhưng không thấy ông ấy, không may thành con tin của Diệu, rồi chúng tớ yêu nhau, anh ấy thả tớ, nhưng tớ biết nội tình không đơn giản như vậy, không biết từ lúc nào trong lòng tớ có một ham muốn, thỉnh thoảng lại cắn xé trong lòng, cho đến khi Tần Khải xuất hiện, tớ phát hiện một chút đầu mối, mới một lần nữa có dũng khí đi vạch trần chân tướng, thiên ý trời người, tớ đã cho rằng sẽ không còn thấy Tất Diệu nữa thì anh ấy lại xuất hiện, tớ biết đây không phải là một cuộc gặp lại lãng mạn, đó là một cuộc khảo nghiệm trí mạng, người khác yêu cầu anh ấy phải tìm được đồ bị mất thì mới bằng lòng bỏ qua cho chúng tớ, tớ không tìm được kết quả mình muốn, suýt chút hại chết anh ấy, tớ phải trả lại cho anh ấy, có anh ấy, tớ không cần gì nữa, cũng không cần bí mật gì cả.

Nhực, nếu có kiếp sau, tớ tình nguyện làm trâu ngựa báo đáp bạn, van xin bạn đừng hận tớ.

Hồng.

“Tại sao phải như vậy?” Lá thư trong tay Nhực Nạp rơi xuống đất.

“Điều này đã rõ, đây chỉ là một màn kịch do Nam Hồng đạo diễn, mục đích là để Tất Điều thoát thân?” Bàn Ngọc Phong nói.

“Nhưng tại sao cô ấy lại lợi dụng tôi?”

“Điều này rất dễ hiểu, thật ra thì cô ấy sớm đã biết chúng ta tìm cô ấy, có thể tiến triển gì của chúng ta cũng đã biết rõ cho nên mới nghĩ phải tìm cô, dưới tình huống này, cô ấy thực sự không thể tìm ai hỗ trợ được cho bọn họ”. Lê Ngạn nói.

“Ý anh là có thể cô ấy sẽ liên lạc với mẹ mình, về quá trình tìm kiếm Nam Hồng, không ai rõ hơn mẹ cô ấy, tôi chỉ có chút tiến triển lúc gọi cho cô ấy”. Nhựt Nạp nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thăm Dò Ban Đêm

Không biết từ lúc nào bên ngoài đã bắt đầu tí tách mưa, Nhựt Nạp ngồi trong xe nhìn ra cảnh sắc mờ mịt bên ngoài, không khí ẩm ướt khiến lòng người cũng trầm lắng.

“Sao thế? Vẫn đang nghĩ tới chuyện Nam Hồng?”

“Tôi rất thất vọng về cô ấy, tôi vẫn nghĩ chúng tôi là bạn tốt, đáng tiếc cô ấy lại làm ra chuyện như vậy”.

“Tôi nghĩ cô hận cô ấy cơ, chẳng qua chỉ là thất vọng, nhìn qua hình như cô không lấy làm lạ cho lắm”.

“Tình yêu sẽ làm cho trí thông minh con người giảm đi, tôi nghĩ cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường, một cô gái dám yêu dám hận, tôi sao có thể hận cô ấy?”

“Nhưng cô đang để tâm”.

“Tôi chỉ để ý chuyện cô ấy gạt tôi, cô ấy có suy nghĩ chín chắn nhưng cũng rất đơn giản, tình yêu không thể dễ dàng tới như vậy, Tất Điều dù gì cũng là tội phạm giết người, hơn nữa thân phận phức tạp như vậy, làm sao có thể cho cô ấy cuộc sống ổn định, tôi lo tương lai cô ấy sẽ bị thương tổn”.

“Con người luôn oán trách vận mệnh không công bằng với mình, thật ra vận mệnh hay không là do chính mình lựa chọn, chính lúc lựa chọn nên nghĩ làm thế nào để gánh chịu hậu quả mà mình đã chọn”.

Nhựt Nạp gật đầu.

Trở lại phòng làm việc, Vương Xuyên chịu trách nhiệm điều tra Tiểu Viện đã trở lại.

“Trải qua điều tra, chúng tôi phát hiện Tiểu Viện cùng Vương Xuyên có quan hệ mập mờ, Vương Xuyên quả thật nghiên cứu hoa cỏ để lấy cơ nương quyền sách kia, nhưng không thấy dấu hiệu biểu hiện bọn họ có quan hệ với bọn buôn lậu ma túy”.

“Nhìn dáng dấp bọn họ giấu diếm rất kỹ”. Lưu Cường nói.

“Chỉ cần đã làm thì sẽ không có khả năng không có sơ hở, các vị đã điều tra trung tâm nghiên cứu hoa và cây cảnh của Vương Xuyên chưa?” Lê Ngạn hỏi.

“Câu hoài nghi nơi đó có vấn đề?” Bàn Ngọc Phong nói.

“Nếu như bọn họ thật sự có hoạt động thì nhất định phải có một nơi thích hợp ẩn giấu, mà trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh là địa phương rất thích hợp, theo như tôi điều tra, nơi đó trừ Vương Xuyên thì có rất ít người tới, mà hần và Tiểu Viện thường xuyên có mặt ở nơi đó nhất, chúng ta hẳn là nên đi xem một chút”. Lưu Cường nói.

“Tôi đi”. Lê Ngạn nói.

“Tôi cùng đi với anh”. Nhựt Nạp cũng lên tiếng.

Trụ sở nghiên cứu hoa và cây cảnh của Vương Xuyên ở vùng ngoại thành, diện tích rộng lớn, lúc Lê Ngạn và Nhựt Nạp tới không vội vàng đi vào mà là đi một vòng xung quanh trụ sở.

“Có cần thiết tới sớm như vậy không?” Nhựt Nạp hỏi.

“Tôi muốn biết trụ sở này của hắn có vấn đề gì không?”

“Như vậy có thể nhìn ra vấn đề gì?”

“Vẫn chưa, à, qua đây hỏi chứ?” Lê Ngạn chỉ vào mấy bác gái cách xa dưới một cây đại thụ hóng gió.

“Các bác, đang tán gẫu ạ?” Lê Ngạn đi qua cười nói.

“Tiểu tử, mới vừa rồi các cháu làm gì ở chỗ kia thế? Hẹn hò nhau sao lại chạy tới tận đây?” Một bác gái hỏi.

“Bác gái, chúng cháu không phải hẹn hò”. Nhược Nạp cười nói, nhưng lại không biết nói gì thêm, đành nhìn Lê Ngạn.

“Là thế này ạ, các bác, chúng cháu đang bán si hoa và cây cảnh, nghe nói nơi này có trụ sở cây cảnh và hoa nên chạy tới đây xem một chút, đáng tiếc không gặp ai, chúng cháu liền đi xung quanh trụ sở một vòng, thoát nhìn chỗ này không hề nhỏ, bình thường các bác ở xung quanh đây cảm giác thế nào ạ?”

“Bán si hoa và cây cảnh? Bọn họ làm cái này hả? Các cháu nghe nói qua sao? Sao chúng ta không ai biết?”

“Không để ý lắm, gọi là trụ sở hoa và cây cảnh nhưng chỉ thấy đưa hoa đi vào, chưa từng thấy đưa ra, hơn nữa chỉ có một hai người tới nơi này, không gặp công nhân nào hết, thỉnh thoảng thì có khách”. Một bác gái khác nói.

“Nơi này tuy nói là trụ sở hoa và cây cảnh nhưng xây cất không hề nhỏ, chỗ này xây mất mấy tháng, âm ỉ suốt cả ngày, xe cộ cây cối mỗi ngày một chuyển”.

“Mà cũng lạ, muốn trồng cây cảnh và hoa chẳng phải đất bùn sao, đất chỗ chúng tôi rất màu mỡ, sao bọn họ phải cho xe chở từ ngoài tới?”

“Chở ở ngoài tới”.

“Đúng rồi”.

“Bác nói nơi này không có mấy người tới là sao?”

“Cũng không hẳn, mỗi tháng có vài công nhân tới, thời gian còn lại thì chỉ một người nam tới, à, đôi khi vợ ông ta cùng con trai cũng đến, ngoài ra còn một người phụ nữ khác, tới giờ chưa từng nói chuyện với chúng tôi”.

“Đúng thế, chẳng bao giờ nói chuyện với chúng tôi, tôi cảm thấy người phụ nữ đó rất chăm tới, có khi tới tới trễ muộn mới đi, không ai biết quan hệ thế nào”.

“Lại có điểm rất kỳ quái, đôi khi có người vào mà không thấy đi ra, người đàn ông kia lại khóa cửa, mọi người nói có kỳ quái không?”

“Vậy thì có gì kỳ quái, bà có thể ngồi đây bao lâu mà biết?” Một người khác cười nói.

“Đúng rồi, sau trụ sở này là nơi nào ạ, nơi này lớn quá cháu không biết, không biết có gần con đường nào không?”

“Sau trụ sở là rừng già, bình thường không ai đi vào, nghe nói bên trong không sạch sẽ”.

“Lê Ngạn cười nói: “Vậy các bác thấy cháu nên tới lúc nào thì thích hợp?”

“Hằng ngày ông ta đều tới nhưng thời gian không cố định, hay là sáng mai cháu tới sớm một chút mà chờ”.

“Dạ, cảm ơn các bác”.

“Tiếp theo chúng ta làm gì?”

“Đợi trời tối thì chúng ta vào xem một chút”.

“Được”.

Đêm xuống, Lê Ngạn chọn một chỗ tường rào có bụi rậm cùng Nhược Nạp nhảy vào trong, bên trong trồng không ít hoa và cây cảnh, là chỗ ẩn thân không tệ, bởi vì có mây cho nên ánh trăng lúc ẩn lúc hiện, Lê Ngạn cùng Nhược Nạp dựa vào ánh trăng yếu ớt đi về phía trước, xuyên qua một vài khóm trúc bọn họ thấy một cái lầu hoa lớn, xuyên qua lớp nhựa trắng có thể thấy được ánh đèn le lói bên trong.

“Bên trong phải không có người sao?” Nhược Nạp hỏi.

“Tôi hoài nghi nơi này còn có một cửa ra khác”.

“Cái này có thể thuyết phục, tại sao có người đi vào nhưng lại không thấy người đi ngoài, chẳng lẽ bọn họ lý do kiêng kỵ đi vào rừng già của người trong thôn?”

“Trước mắt khoan tới gần lều hoa, chúng ta đi xem xung quanh một chút”.

Hai người đi xung quanh một vòng, phát hiện trừ lều hoa có ánh sáng thì chỉ có mấy lều hoa nhỏ, tối đen.

“Tường rào không có vấn đề, cửa ra ở trong các lều hoa sao?”

“Anh nhìn xem đây là cái gì?” Nhượng Nạp chỉ chỉ vào dấu vết trên mặt đất dựa vào ánh trăng yếu ớt.

“Hình như là dấu bánh xe, không đúng, đây không phải hướng cửa lớn, mới vừa rồi chúng ta vào từ cửa lớn, không thấy dấu bánh xe này”.

“Cửa lớn kia quá nhỏ, xe không vào được, nếu không Tần Khải sẽ không để xe bên ngoài trụ sở”.

“Vậy mấy dấu bánh xe này vào kiểu gì?”

“Men theo dấu vết xem sao”.

“Đúng là thông từ bên kia lều hoa”.

“Cúi thấp xuống, có người”. Lê Ngạn chợt kéo Nhượng Nạp núp sau một bóng cây lớn.

“Còn khoảng hai ngày nữa khoản mua bán này coi như xong, lão tử rút cuộc cũng thoát khỏi khổ khổ rồi. Phi!”

“Bên Paul đã chuẩn bị rất tốt, mấy ông chủ lớn cũng đã lục tục đến, hai ngày nay rất quan trọng, kiên nhẫn một chút”.

Lê Ngạn cùng Nhượng Nạp không khỏi liếc nhau một cái, hai người kia nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh.

“Bên Tất Điều xảy ra chuyện gì, tư lệnh nói phải giết?”

“Vi con bé Trung Quốc, thật ngu xuẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Biệt Hữu Động Thiên

“Vào đi thôi”.

“Đừng hoảng hốt, qua bên kia xem một chút, cẩn thận đấy”.

Chỉ nghe bước chân hai người kia dần hướng tới bên này, Lê Ngạn đưa tay làm động tác giết, Nhượng Nạp hiểu, nếu như hai người kia phát hiện mình thì nhất định phải tiên hạ thủ vi cương, nếu không một khi kinh động những người khác thì họ không thể sống đi ra ngoài.

“Joseph, nhìn này, tôi thấy vết này giống dấu chân phụ nữ”.

“Hôm nay Tiểu không tới, cậu muốn gái phát điên rồi”.

“Không đúng, dấu chân này còn mới, chẳng lẽ..”.

Lê Ngạn nghe được nửa câu đã lặng lẽ đến sau lưng hai người kia, trong khi Joseph còn đang kinh ngạc thì Lê Ngạn cùng Nhượng Nạp đã đồng thời động thủ, Lê Ngạn tung một chưởng tới phần gáy Joseph, Nhượng Nạp thì một chiêu đâm trúng cổ họng tên còn lại, người kia còn chưa kịp hừ một tiếng đã ngã trên mặt đất, Joseph vẫn chưa bị chế phục, còn muốn chống cự thì Lê Ngạn đã nhanh chóng bổ sung thêm một quyền, hất lão đảo rồi ngã xuống.

“Xem ra, vẫn là phương pháp của anh có hiệu quả”.

“Đó là nhân lúc kẻ địch không phòng bị mới thành”.

“Chúng ta phải nhanh chân, nếu không để cho kẻ khác phát hiện bọn họ thì chúng ta khó mà thoát thân”.

“Được”.

Hai người hướng theo dấu bánh xe.

“Khóa đầu”. Nhượng Nạp nhìn dấu bánh xe mất nơi lều hoa.

“Có cài tóc không?”

“Không có, cái này có được không?” Nhựợc Nạp lấy từ trong túi tiền ra một phi tiêu đặc chế sắc bén, dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng bóng bẩy.

“Kĩ thuật không tệ”.

“Thủ công tinh khiết”.

Lê Ngạn dùng sức cổ kéo thẳng vòng tròn phía đuôi, sau đó cắm vào ổ khóa, loay hoay mấy cái đã mở xong.

“May mắn là khóa này kiểu cũ, nếu không chúng ta không có cách nào cả”. Lê Ngạn trả lại phi tiêu cho Nhựợc Nạp.

“Có lẽ bọn họ cảm thấy nơi này sẽ không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn”.

Vào lều hoa, Lê Ngạn lấy đèn pin ra nhìn xung quanh, trước mặt là các giàn hoa, phía trên bày đầy các loại hoa lan.

Vòng qua giàn trồng hoa là một mảnh đất trống, trên đất trống là một tầng đệm.

“Nơi này cần đệm làm gì, mùa này cần giữ ẩm sao?”

Lê Ngạn nhích tới gần đệm, tình té nhìn, nói: “Xe tới đây là hết dấu?”

“Nơi này có dấu vết bị dè qua”.

“Nhìn mảnh đất này có màu sắc không giống xung quanh”.

Lê Ngạn quỳ trên đất lấy tay vuốt: “Nơi này có đường nối, đưa phi tiêu cho tôi”.

Lê Ngạn đón lấy phi tiêu, từ từ đẩy cái đệm ra, phía dưới liền hiện ra một cửa lớn, dưới chân Lê Ngạn là khóa mật mã bốn phương tám hướng.

“Đây là lối đi của bọn chúng?” Nhựợc Nạp không khỏi thất kinh.

“Hắn là thế”.

“Đây là cái gì?” Lê Ngạn thấy ở khe cửa có dính chút phấn vụn trắng, lấy tay quẹt qua đưa vào miệng: “Heroin”

“Làm sao chúng ta mở cửa này được?” Nhựợc Nạp hỏi.

Lê Ngạn mở hộp mật mã, bên trong đều là chữ cái, hắn suy nghĩ một chút, tìm xung quanh một chút bụi đất khô đặt lên lòng bàn tay rồi thổi thổi lên trên mật mã.

“Phía trên này có bốn chữ cái thường dùng”.

“Bốn? Chúng ta không biết thứ tự xếp hàng”.

“MCHJ”.

“Làm sao anh biết?” Nhựợc Nạp tò mò.

“Bí truyền hoa kính”.

Mật mã vừa bấm xong, cửa hầm từ từ mở ra, một lối đi sâu thẳm từ từ lộ ra.

Phía ngoài bỗng truyền đến âm thanh huyền ảo.

“Không hay rồi, không phải là bọn họ phát hiện hai người kia chứ?” Nhựợc Nạp nói.

“Chúng ta đi xuống”.

“Anh xác định... đây là một lối đi khác?” Nhựợc Nạp nghi ngờ hỏi.

“Chúng ta còn lựa chọn khác sao?” Về mặt Lê Ngạn vẫn như cũ, điều này làm cho Nhựợc Nạp cảm thấy an tâm.

Thanh âm phía ngoài mỗi lúc một gần, Lê Ngạn kéo Nhựợc Nạp tới lối đi.

Một màn đen tựa hồ không có điểm cuối, Lê Ngạn lấy đèn pin ra, hai người không khỏi than thán, lối đi dưới đất rất lớn!

“Tại sao còn có cửa ngõ ba?”

“Sợ rằng đây không chỉ là con đường vận chuyển, bọn chúng còn chuẩn bị đường chạy trốn”.

“Chúng ta đi bên kia chứ? Đường đó không có dấu bánh xe, rất sạch sẽ”.

“Đây là dưới mặt đất, độ cao có hạn, nhìn đỉnh hầm đi, có dấu vết mui xe cộ vào, đi bên này đi”.

“Tôi nghe như có động tĩnh bên ngoài, tốc độ của bọn chúng thật là nhanh”.

Đi thêm chút về phía trước, cảnh tượng làm cho hai người kinh hãi, nơi này không chỉ là đường vận chuyển mà còn là trung tâm chế ma túy, một mảng lớn bồn hoa anh túc hiện lên dưới ánh đèn pin yếu ớt, thật là một cảnh tượng yếu mị mà mê ly mị hoặc.

“Sợ rằng nó được trộn lẫn trong các loại hoa cỏ mang vào”.

“Nhưng lệ thuộc vào phương thức như vậy thì có thể được bao nhiêu, tại sao có thể hấp dẫn cả phương Nam, thậm chí là cả tập đoàn buôn lâu ma túy nước ngoài”.

Lê Ngan nhìn những đồ dụng cụ làm thí nghiệm: “Không nghĩ tới Vương Xuyên bản lĩnh nghiên cứu khoa học không dừng ở chính đồ lên, những công cụ này hẳn là chiết xuất dùng để heroin, hiện tại nhìn lại heroin nơi này đi ra ngoài nhất định có chỗ đặc biệt của nó, hoặc là ở trên độ tinh khiết hoặc là ở trên hiệu quả sử dụng”.

“Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Đi ra ngoài trước, hôm nay thế này, sợ là những đồ này đều bị bọn họ xử lý sạch”.

Nhược Nạp không khỏi tiếc nuối lắc đầu”.

“Qua đây, đi bên này”.

“Phía trước hình như không có đường”.

“Có lúc ánh sáng gạt người, cô sờ tường này đi”.

“Là giả?”

“Tìm được đường rồi”.

Bên ngoài tiếng huyên náo mỗi lúc một gần, rốt cuộc Lê Ngan cũng tìm được cơ quan, cửa vừa mở ra, chỉ thấy phía ngoài là rừng sâu, một đường nhỏ gấp ghềnh quanh co phía trước.

“Mau, bọn chúng ở phía trước!” Cách đó không xa có người hô”.

“Mau, bọn chúng đã đuổi tới”.

“Không thuận đường đi sao?”

“Chúng ta không cần vội, bọn chúng đang còn phán đoán xem chúng ta ở đâu, chúng ta có thể tranh thủ thời gian”.

“Không biết bọn chúng có bao nhiêu người”.

“Không dưới mười người, nhưng một khi đuổi tới, để đảm bảo đạt được mục đích chúng sẽ chia làm nhiều nhóm, như vậy có thể giảm bớt áp lực cho chúng ta, nhưng phải nhớ kỹ, tác chiến nơi rừng rậm bọn chúng thông thạo, chúng ta không thể chủ quan”.

Chạy được một đoạn, Lê Ngan nhìn xung quanh, hỏi: “Cảm giác thế nào? Có chạy được nữa không?”

“Có thể kiên trì một lúc nữa”.

“Vậy thì chọn chỗ này đi”.

“Là sao?”

“Thừa dịp trước khi thể lực tiêu hao chúng ta giải quyết truy binh phía sau đi, sau đó quay lại, trở lại cửa dọc theo tường rào đi về theo hướng thôn. Nếu không chúng ta cứ chạy thế này, một khi thể lực tiêu hao, các nhóm người khác phát hiện đuổi theo không đúng hướng chạy tới trợ giúp thì chúng ta không thoát khỏi cánh rừng này, bởi vì chúng ta không quen thuộc nơi này”.

Lê Ngan nói, một mặt lựa chọn địa hình có lợi nhất.

“Đổi địch chính diện, cô có mấy phần nắm chắc?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Giao Thủ

“Tôi sẽ cứng đối cứng với bọn chúng, anh tự chú ý bản thân anh là được”. Nhược Nạp thoải mái nói, tay lấy chiếc trâm cài tóc xuống, mái tóc được búi gọn tăn ra trong gió, gương mặt ôn nhuận như ngọc lung linh dưới ánh trăng, hai tròng mắt đen lấy kiên định, tâm Lê Ngạn trầm chấn động, nhìn lại trâm cài trong tay Nhược Nạp, thân trâm bằng bạc, to khoảng ngón tay, thân trâm khảm hoa tường vi, phía tay cầm thành hình phiến lá cây, trên khảm một đóa dương chi bạch ngọc thượng hạng điêu khắc thành đóa hoa ngọc lan đang nở, đuôi trâm là hình trùy bóng loáng, làm cho người ta cảm giác được sự bén nhọn, giống như là thấy kiếm thanh bảo kiếm, cả cây trâm thoát nhìn thanh nhã thoát tục, danh quý bất phàm.

“Vũ khí này không tệ”. Lê Ngạn không khỏi cười nói.

“Đây là lần đầu tiên tôi dùng nó”.

“Qua đây, ẩn nấp cho tốt”. Lê Ngạn đột nhiên nói.

Ba thân ảnh cao lớn với tốc độ cực nhanh hướng về phía họ.

“Có mùi vị”. Một người nói.

“Không phải hướng này sai sao?”

“Tốt nhất không nên hoài nghi tôi”. Người vừa rồi nói.

“Nhưng mẹ của hần có một nữ nhân, lỗ mũi của người chỉ hữu dụng với nữ nhân”. Người thứ ba nói.

Nhược Nạp nhìn Lê Ngạn núp trên cây đột nhiên tung mình nhảy xuống, hai chân kẹp chặt cổ một tên, Nhược Nạp liền tung mình nắm lấy thời cơ ném phía tiêu về một người khác.

Thấy đồng bọn bị tập kích, tên thứ ba nhanh chóng đoán ra vị trí Nhược Nạp, lần thẳng tới trước Nhược Nạp, Nhược Nạp thừa dịp hần chưa kịp đứng dậy tung ra một tiêu, kết quả chỉ trượt qua tay hần, một tiếng gầm tức giận vang lên, người nọ đánh tới Nhược Nạp, Nhược Nạp né sang một bên, một chiêu tứ lạng bạt thiên cân khiến tên kia không khỏi lao đảo ngã về phía trước, nhưng dù sao cũng là quân nhân đã qua huấn luyện, hần nhanh chóng ổn định, rút một thanh chuỳ thủ dài từ bên hông ra, nhắm tới Nhược Nạp.

Nhược Nạp vội vã nghiêng đầu, mái tóc bị cắt một đường, hai người cách nhau một khoảng mới nhìn rõ tướng mạo đối thủ.

Là một gã da trắng thân hình vạm vỡ, tóc vàng buộc sau gáy, mặt dữ tợn, khi hần nhìn rõ bộ dạng Nhược Nạp không khỏi sùng sốt một chút, cười âm tà: “Là một cô bé Trung Quốc xinh đẹp”.

Nhược Nạp không để ý lời hần, cô đánh giá đối thủ và nhìn thoáng tình hình phía Lê Ngạn, đối thủ của anh ta là một gã da đen cao khoảng 1m9, vừa nhìn đã thấy áp đảo, tuy nhiên Lê Ngạn cũng không có dấu hiệu bị thua.

Nhược Nạp ổn định tâm thần, nhìn về đối thủ của mình, hần đang nhìn về phía sau cô, gã da trắng này có chút buông lỏng cảnh giác, Nhược Nạp không khỏi dùng sức nắm chặt trâm trong tay.

Gã da trắng vung đao đánh tới, hai người ra liền mấy chiêu, Nhược Nạp né được mũi nhọn, nhún mình xuống, phát tay hướng tới ngực hần, đối phương khê khom người tránh thoát đường trâm của Nhược Nạp, Nhược Nạp tung một cước về phía đầu hần, đối phương quơ quơ đầu, tựa hồ ảnh hưởng không lớn, Nhược Nạp cảm thấy bản thân mình không thể dùng hết lực, không thể làm gì khác hơn là đối sách lược, lác mình về phía sau đối phương, bay lên một cước, đối phương lao đảo về phía trước sau đó bỏ xuống, cả thân mình gã da trắng áp xuống đất, lúc này Nhược Nạp mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tốc độ không chậm”. Tiếng Lê Ngạn vang lên phía sau.

Nhược Nạp quay đầu lại nhìn, tên da đen cao to cũng đã ngã trên mặt đất.

“Tôi vừa phát hiện bản thân vẫn chưa đổi địch chính diện được”. Nhược Nạp nhìn trâm cài tóc trong tay mình nói: “Lại nói tôi không nhớ làm dở nó nữa”.

“Đi thôi”.

“Trên người bọn chúng cũng có súng, nếu như vừa rồi chúng dùng thì chúng ta thảm rồi”.

“Bọn chúng không biết dùng, thật ra thì bọn chúng được huấn luyện tàn khốc là bởi vì để ứng phó với cục diện không thể dùng súng, không phải lúc nào dùng súng cũng là tốt nhất, nhất là tại Trung Quốc”.

Vào đến thôn, Lê Ngạn cùng Nhựt Nạp không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu như bọn chúng phá hủy nơi này, chẳng phải là chúng ta công cốc sao?”. Nhựt Nạp nói.

“Tôi đã nhắn tin cho Lưu đội rồi, không biết bọn họ tới kịp không, tuy nhiên Vương Xuyên cùng Tiểu Viện bị hiểm nguy là chắc chắn”.

“Đã nói cho họ biết cửa sau chưa?”

“Nói rồi, nhưng tôi cảm thấy không xác định rõ vị trí, rốt cuộc là cánh rừng kia thông với hướng nào, từ chỗ nào đi ra ngoài, chúng ta không rõ ràng lắm”.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên trong đêm yên tĩnh.

“Tối mau thật, đi, chúng ta đi xem một chút”.

Người trong thôn nghe được thanh âm lạ liền lục tục từ trong nhà ra, không ít người còn tỏ ra khó chịu.

Lê Ngạn không khỏi nhíu mày, Nhựt Nạp hỏi: “Tại sao?”

“Đám người kia đều là những kẻ phát rồ, không biết đụng phải dân làng thì sẽ xảy ra chuyện gì, đi, chúng ta mau qua”.

Tới cửa chính trụ sở, mười mấy xe cảnh sát đang lóe đèn xanh đỏ, xung quanh đã giăng cảnh tuyến, tất cả đều trong trạng thái sẵn sàng nổ súng.

“Lê Ngạn, Nhựt Nạp!” Đinh Hoài Đông đứng trước một xe cảnh sát hô lớn, ngay sau đó chạy tới những cảnh sát trang bị đầy đủ súng đạn, nói câu gì đó, cảnh sát vũ trang gật đầu, ý bảo hai người đi qua.

“Hai người không sao chứ? Nhận được tin tức của anh chúng tôi lập tức tới, sao lại mạo hiểm như thế, nếu nói cho tôi tôi nhất định đi cùng”.

“Nhóm Lưu đội đâu rồi?” Lê Ngạn hỏi.

“Đã vào trong, để tôi ở đây chờ hai người”.

“Phía sau thế nào?” Lê Ngạn hỏi.

“Diện tích quá lớn, đã cho trực thăng tới, không biết có kịp không”. Bộ dạng Đinh Hoài Đông khá nóng lòng.

“Nên phái mấy người đi đảm bảo an toàn cho dân làng, những tên đó cực kỳ hung ác, không nên để xảy ra thương tổn cho dân làng”.

“Được, tôi đi báo với cảnh sát vũ trang, hai người muốn đi vào không? Chờ tôi”.

Vào trụ sở một lần nữa, cảnh vật khác hẳn lúc trước, bên trong đèn đóm sáng trưng, cơ hồ mỗi góc đều có cảnh sát vũ trang, đáng tiếc không có một tên đạo tặc nào.

Lưu Cường cùng Bằng Ngọc Phong đang đứng trước lều hoa có ánh đèn, nhìn về phía Lê Ngạn lắc đầu, đã mất dấu.

Lê Ngạn ra hiệu cho đám người Lưu Cường tới bên mình, bản thân thì đi về phía lều hoa, khóa bị cạy vẫn như cũ, có vẻ chưa kịp đổi lại.

Sau khi đi vào, Lê Ngạn mở cửa hầm dẫn đường cho đám Lưu Cường đi xuống.

“Bọn chúng rút lui rất nhanh, thi thể cũng không để lại”.

“Bằng đội, chia người làm mấy tổ cẩn thận lục soát, chú ý bảo vệ hiện trường”.

Những chậu cây thuốc phiện và dụng cụ thí nghiệm đều bị đập bể, chưa kịp mang đi, đám người Lưu Cường không khỏi đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

“Không thể nghĩ tới phía dưới có chuyện như vậy”. Bằng Ngọc Phong cảm khái nói.

“Cảnh khuyển đã tới, có phải nên bắt đầu lục soát phía rừng?” Điện thoại vang lên tiếng nói.

“Đinh Hoài Đông, cậu nói cho bên ngoài biết, phái mấy huấn luyện chó mang cảnh khuyển tới đây”.

“Vâng”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Mật Mã Khó Có Thể Phá Giải

“Tác chiến trong rừng thì bọn chúng cường hăng, nhưng lúc này bọn chúng sẽ không mạo hiểm, bởi vì chỉ còn có hai ngày nữa là tới thời gian giao dịch”. Lê Ngạn nói. “Đáng tiếc hiện tại chúng ta chưa biết được thời gian cùng địa điểm chúng giao dịch”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Vương Xuyên cùng Tiểu Viện có bị khống chế không?” Lê Ngạn hỏi.

“Sau khi Hồ Lợi Dân tìm bọn họ, cả hai liền mất tích”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Nói cách khác, Hồ Lợi Dân báo động cho hai người họ phát hiện nguy hiểm, nhưng tại sao lại không báo cho người ở đây?” Lê Ngạn nói.

“Những người ở đây chỉ là binh sĩ, không phải vạn bất đắc dĩ bọn chúng sẽ không nỡ buông tha cho nơi này, hơn nữa bọn chúng còn muốn trông cậy vào những tên có sức đánh nhau đây”. Lưu Cường nói.

“Hon nữa những kẻ ngày dù bị bắt thì cũng rất khó mở miệng”. Lê Ngạn nói.

“Chỉ có thể tìm manh mối ở nơi này”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Mới vừa rồi thấy trong lều có máy tính, có đều đều có mật mã”. Lưu Cường nói.

“Huyền Mạc đâu?” Lê Ngạn hỏi.

“Đã gọi điện thoại cho anh ta, một chút sẽ tới”.

“Chúng ta qua xem sao”.

Trong lều hoa kia, một mảnh hỗn độn, mấy cánh sát đang tiến hành lục soát, trên màn hình máy tính vẫn dừng lại ở phần nhập mật mã.

“Máy tính bị bọn chúng đập bể, may là bọn chúng đập vội vàng, tôi đã sửa qua một chút, đã mở được ra, nhưng mật mã thì tôi không có cách nào”. Một cánh sát nói.

“Một chút nữa sẽ có cao thủ tới, hẳn là không có vấn đề”. Đinh Hoài Đông nói.

Chốc lát Huyền Mạc đã tới, trong tay cầm theo laptop.

“Em có thư, anh cảm thấy có vẻ kỳ quái, em xem đi”. Huyền Mạc đưa laptop cho Nhược Nạp.

“Anh đọc trộm thư em”.

“Anh sợ Nam Hồng liên lạc với em nên đặc biệt chú ý”.

“Anh nói là thư của Nam Hồng sao?”

“Không phải là người thường xuyên liên lạc với em”.

Nhược Nạp mở hòm thư ra, phát hiện người gửi thư là một người xa lạ.

“Anh mở trộm mật mã máy em ra xem?” Nhược Nạp bất mãn hỏi.

“Dù sao em cũng cho bọn anh xem”.

“Mọi người nhìn đi”. Sau khi Nhược Nạp mở thư xem không khỏi kinh ngạc hô lên.

“Là mật mã?”

Trong thư là mấy tờ giấy tràn đầy chữ.

“Đem Bí truyền hoa kính ra so một chút là được”.

“Nhìn qua thì đúng là Nam Hồng gửi tới, định đền bù sao”. Bạch Tuyết Tĩnh nói.

“Điều này không thể đền bù được sai lầm của Tất Diệu phạm phải, chẳng lẽ bọn họ nghĩ cả đời muốn bị truy nã cùng đuổi giết sao?”

“Có phải hay không chỉ cần sắp xếp là được?” Bàn Ngọc Phong hỏi.

“Nhìn hàng động hần là Tần Khải”.

“Nhìn này, Bí truyền hoa kính chỗ này, tổng cộng 7 tờ, mỗi tờ 7 hàng, trừ đi chữ đầu cùng chữ cuối mỗi hàng 13 chữ”.

“Nhưng nếu như xem tổng quát thì trừ đi chữ đầu cùng chữ cuối là 42 hàng, mỗi hàng 7 chữ”.

“Mật mã này là bốn cái một tổ, chúng ta dùng loại nào phương thức giải đây”.

“Vương Xuyên là nhà nghiên cứu khoa học chứ không phải người lập trình, ông ta thiết kế mật mã không thể nào phức tạp”.

“Nhìn hai mấy chữ trước là nhỏ hơn 7 hay là nhỏ hơn 42”.

“Nếu như bọn họ theo như phương thức đọc hiện tại mà xem thì sao?”

“Tổng cộng 89 hàng, tờ thứ nhất trừ đi hàng đầu tiên mỗi hàng là 6 chữ, một tờ cuối cùng là không tính chữ cuối cùng”.

“Để cẩn thận đạt được mục đích, mỗi loại phương pháp đều phải thử”.

“Huyền Mạc, anh cố gắng giải mật mã này đi, nói không chừng bên trong còn khó hơn”. Đinh Hoài Đông mặt mày đau khổ nói.

Suốt cả một buổi tối, mọi người tận lực tìm kiếm cách giải mật mã nhưng không có bất kỳ kết quả nào hết.

Đinh Hoài Đông đau khổ nói. Mặt trời đã ló, trong thôn vang lên những tiếng gà gáy, Đinh Hoài Đông xoa xoa cái gáy cứng ngắc, nói: “Thật lâu không nghe thanh âm này, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí”.

Huyền Mạc vẫn ngồi trước máy tính nói: “Bà mẹ nó chứ, thật không phải là việc cho người làm, cuối cùng cũng tìm ra chút”.

“Có phát hiện gì?”

“Nhìn này, tôi đoán danh sách những tên tham gia mua bán ma túy lần này địa vị khá lớn, hay thật, Tam Giác Vàng, Nhật Bản, Mexico, Mỹ, còn cả mấy tỉnh Trung Quốc như Phúc Kiến, Quảng Châu”.

“Mấy người Trung Quốc này chúng tôi đã chú ý từ lâu, đáng tiếc chưa tìm được cơ hội, lần này không thể để cho chúng chạy thoát nữa”. Lưu Cường nói

“Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được phương pháp giải mật mã, thời gian không còn nhiều nữa”. Bàn Ngọc Phong nói.

“Các anh có nắm tình hình của mấy tên trùm nước ngoài buôn lậu ma túy không?” Lê Ngạn hỏi.

“Chỉ có cảnh sát hình sự quốc tế mới nắm rõ, chúng tôi nắm giữ không nhiều lắm”.

“Nói cách khác bọn chúng không giao thiệp quá nhiều với trong nước?”

“Có thể nói như vậy, nhất là Mexico cùng Mỹ”.

“Tôi nghĩ Tần Khải sẽ nói với Hồ Lệ Quân”.

“Hiện có ở đây không”.

“Vâng”.

Cùng lúc đó tại một nơi khác của thành phố. một đôi nam nữ đang ngồi trong quán cafe thanh tĩnh thưởng thức cafe.

“Honey, anh đúng là thông minh, nếu như không phải anh giữ một tay, sợ rằng lúc này chúng ta đang ở trong lao rồi”.

“Cô nhỏ giọng một chút”. Người nam có chút kinh hoàng nhìn xung quanh.

“Anh cẩn thận quá đấy, nhưng mà tôi thích, không có anh cẩn thận làm sao chúng ta làm được đại sự”. Người nữ nghe lời nhỏ giọng đi.

Nam nhân hơi tự đắc nhấp một ngụm cafe: “Thành công hay không mấu chốt là ở đó, tôi thật không nghĩ tới tình huống này tại thời điểm mấu chốt có thể ra một cái sọt lớn như vậy, có điều tôi thích làm mọi việc chu đáo cẩn thận”.

“Đồ để ở toàn bộ đây sao?”

“An toàn rồi, trừ hai người chúng ta không ai biết?”

“Vợ con anh thì sao?”

“Bọn họ không biết gì hết, vợ tôi tin tôi như tin chính bản thân cô ấy”.

Nữ nhân lườm nam nhân một cái: “Anh nói thấy không cảm thấy quá tự tin sao”.

“Chim yến sao hiểu được chí của hồng học, cô ấy không có cách nào hiểu rõ tôi, tôi làm việc gì không ai ngăn được, nhưng cây hoa kia là mạng sống của tôi, thuốc phiện là linh hồn tôi, không có linh hồn thì còn gì? Tôi nghiên cứu ra kiểu thuốc mới, nếu như không để nó ở trong phạm vi thông dụng toàn thế giới, tôi đây nghiên cứu còn có ý nghĩa gì?”

“Biết anh lợi hại rồi, lúc trước đưa những vật thí nghiệm kia ra ngoài cũng đã khiến người mua kinh ngạc vô cùng rồi, lần này bọn họ còn không phải là muốn tranh giành sao? Lại nói tới thành phẩm mới một chút, khẳng định không thỏa mãn được khẩu vị bọn họ, cái công trình kia của anh mới là trọng điểm”.

“Chờ chúng ta làm xong vụ mua bán lần này, đổi một thân phận khác rồi đi đâu thì đi”.

“Tư lệnh John đã xử lý tốt chưa? Đắc tội người nào chứ không thể đắc tội đám người kia, mời thần thì dễ đưa thần thì khó”.

“Tôi có tính toán, cho dù bọn chúng cái gì cũng không biết nhưng tôi đã đưa tiền cho John rồi, hắn sẽ không để ý mấy tên thủ hạ bị chết”.

“Làm kẻ thù của anh đúng là xui xẻo, lần nào ra tay cũng ngoan độc, bọn họ không mắc mưu thì thật là lạ”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Giao Dịch

“Đã đến giờ rồi, chúng ta đi thôi, phải tới trước bọn họ, lần này chúng ta giao thiệp với những kẻ lòng dạ độc ác liều mạng, chúng ta phải đề phòng”.

“John không thể phải thêm người tới sao?”

“Số tiền lần này lớn, tôi không thể mạo hiểm, vạn nhất bọn họ có ý đồ gì, chúng ta không có chút năng lực tự vệ, cho nên một số việc càng ít người biết càng an toàn”.

“Có lý, anh an bài thế nào?”

“Mang theo laptop, tôi sẽ yêu cầu bọn họ chuyển khoản qua mạng, chúng ta chia nhau hành động, tôi cùng bọn họ gặp mặt, cô dẫn bọn họ tới cửa, ở nơi điều chế cho bọn họ kiểm hàng, sau đó đặt cô đặt chìa khóa chỗ bọn họ có thể tìm thấy, chờ bọn chúng chuyển tiền cho chúng ta xong, cô tới chỗ chúng tôi hội họp, chúng ta để địa chỉ cất hàng trong người, nếu bọn chúng có ý đồ gì thì đừng nghĩ nhận được hàng”.

“Biện pháp này không tệ”.

Đảo nhỏ ở Tây Hồ, thành phố R, mấy chục người mặc âu phục đen màu da khác nhau không ngừng dò xét bốn phía quanh đảo.

“Sao người bán còn chưa tới?” Một người Nhật Bản tóc húi cua râu ngắn nói.

“Không phải vẫn chưa tới giờ sao?” Một người khác đang thưởng thức ly rượu đỏ, nhàn nhã nói.

“Tiểu dã tiên sinh, không nên thiếu kiên nhẫn như vậy, đồ chỉ trong tay một người, hán lại gọi nhiều người chúng ta đến, đơn giản vì muốn có người trả giá cao hơn, người Trung Quốc thật không đơn giản”. Mike đến từ Mỹ nói.

“Nói cách khác hán tới chúng ta mới diễn trò”.

“Loại tân dược mới của hán đúng là tinh phẩm, tôi mua một lần, tiêu thụ vô cùng tốt, đáng tiếc tôi tìm nhiều chuyên gia cũng không làm cách nào để phát hiện cách điều chế của hán. Nếu không tôi sẽ không mạo hiểm tới nơi nguy hiểm này, cả đám cảnh sát hình sự quốc tế suốt ngày theo dõi. Nếu như lần này tôi về tay không thì đúng là lỗ lớn”. Tiểu Dã nói.

“Người bán thông qua John truyền lời, những người chúng ta tới đây, bất kể có thể mua được hay không, chỉ cần tới sẽ phải ký một hiệp nghị, chỉ được độc quyền người muốn dùng giá thấp hơn thị trường, còn lại không được độc quyền người, nói chung, tên này tương đối biết buôn bán”.

Hoa ca tới từ Quảng Châu vì không quen mấy tên nước ngoài nên ngồi bên cạnh Hùng lão tới từ Phúc Kiến.

“Hùng ca, bên Phúc Kiến vẫn là Cường ca chịu trách nhiệm, sao lần này không tới”.

“Nội bộ mâu thuẫn”.

“Không phải chỉ là chuyện nhỏ sao? Sao có thể so với chuyện lớn này? Chúng ta không thể để mấy tên ngoại quốc cướp được được phẩm, ít nhất phải chen được một chân, khẳng định tương lai không thiếu hàng”.

“Sao? Cậu cảm thấy tôi không làm được chuyện này sao?” Hùng lão vừa nghe, lông mày hơi nhíu lại.

“Hùng gia Chúng ta là từ phụ thân Cường ca đi theo tới đây, nói đến thủ đoạn cùng quyết đoán, Cường ca không dám không phục”. Một người đi theo bên cạnh nói.

“Thì ra là Hội nguyên lão Quảng Châu, thất kính thất kính”. Hoa ca cười nói.

“Lần đầu gặp Hoa ca, trước kia ngài không dễ lộ diện”.

“Ha ha”. Hoa ca cười khan hai tiếng: “Lần này phải cẩn thận, lần trước chỉ chút tiền hàng, giao dịch lại đơn giản để cho thủ hạ đi là được, lần này thì khác, tự nhiên phải xuất mã”.

“Nói như thế, nhưng thật ra cũng không có gì đảm bảo an toàn”.

Bọn cận vệ cảnh giới quanh đảo đột nhiên thấy thuyền từ bốn phía tiến lại rất nhiều.

“Xảy ra chuyện gì?” Một cận vệ ngoại quốc không khỏi khản trương.

“Đừng lo lắng, lúc này là thời gian bến tàu buôn bán, chúng ta đã thăm dò trước”. Một tên thủ hạ Quảng Châu cười nói.

Vừa dứt lời, một chiếc thuyền lá nhỏ tiến tới đảo, phía trên có hai người, đội mũ đeo kính đen.

“Ai? Hôm nay đảo không cho người lên”. Có người hướng về thuyền nhỏ hô”.

Một trong hai người đội mũ nói: “Nếu chúng ta không lên đảo, hôm nay các người buôn bán với ai”.

“Một tên hộ vệ hô: “Tư lệnh John? Vậy vị này nhất định là người bán rồi?”

“Đúng rồi, vị này chính là Vương Xuyên tiên sinh, là người bán hôm nay”. John cười nói.

Thật ra thì ngay cả Vương Xuyên không nghĩ tới tư thân John tư lệnh đại danh鼎鼎 đích thân tới tìm mình, nghĩ tới may lần này mình an bài tốt, những tên hộ vệ ở đây không tốt.

Mấy trùm buôn thuốc phiện đều có chút kinh ngạc khi thấy John tiếng tăm lừng lẫy cùng một người châu Á dung mạo xấu xí đi đến, nhất thời không kịp phản ứng.

“Mọi người tới sớm quá, vị này chính là cổ chủ tôi, người bán hàng hôm nay”. John hướng về phía mấy người quen cũ giới thiệu”.

“Vương tiên sinh, ông đúng là thông thả”. Mike dùng giọng tiếng Trung ngọng ngịu nói.

“Thứ tốt không sợ muộn, chỉ cần có thể tới là được”. John vỗ vai Mike nói.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi. “ Vương Xuyên không muốn tiếp xúc nhiều với những tên này.

Mấy người không hẹn cùng nhìn về phía cận vệ của mình, ngay sau đó có người đóng kỹ toàn bộ cửa.

Vương Xuyên nhìn xung quanh, mở laptop mình mang theo ra.

“Đồ trong này ư?” Có người tò mò hỏi.

“Không, đây là lần đầu tiên tôi giao thiệp cùng chư vị, tự nhiên có chút cẩn thận, xin mọi người chớ trách, đây là nơi điều chế thứ kia, tin tưởng bên cạnh chư vị đều có cao thủ, có thể tới phân biệt chút, nếu xác định là ổn thì bắt đầu kiểm hàng”.

“Mọi người liếc nhìn hồ nghi nhau một cái, sau đó liền phái người riêng của mình tới phân biệt, sau khi xong xuôi, Vương Xuyên gọi điện thoại cho Tiểu Viện có thể bắt đầu.

Tất cả mọi người không có ý kiến gì liền bắt đầu đấu giá, mấy người mua Trung Quốc lần lượt bắt đắc dĩ thối lui ra khỏi đấu giá, bởi vì trên thực lực thật sự là cách xa quá lớn.

Cuối cùng trùm buôn thuốc phiện Mexico - Diego đạt được thắng lợi, dương dương tự đắc chuyển tiền cho Vương Xuyên, Vương Xuyên nói ra một địa chỉ để Diego phái người tới đón Tiểu Viện cùng chìa khóa.

“Bây giờ chúng ta có thể thương lại giá tiền hàng hóa không, Diego lão huynh, không phải ông quên hiệp nghị chúng ta đã ký chứ”. Tiểu Dã nói.

“Dĩ nhiên không quên, tôi làm ăn rộng rãi, không thể thiếu các vị ủng hộ, mọi người có tiền cùng kiếm chứ sao”. Diego làm bộ mặt rộng lượng nói.

“Tốt, hôm nay mọi người khó khăn tụ lại, cùng uống mấy chén, chúc mừng Diego lão huynh”. John cười nói.

“Vương tiên sinh là một nhân tài, không biết tương lai tính sao? Sợ là ở Trung Quốc không nổi nữa”. Tiểu Dã nói.

“Đó là tự nhiên, đôi chuẩn bị mang theo vợ ra nước ngoài tránh sóng gió, tương lai sẽ không giao thiệp nhiều nữa, nguy hiểm quá lớn”.

“Ồ, điều này thật sự đáng tiếc, tương lai nếu Vương tiên sinh hồi tâm chuyển ý, muốn tới Nhật Bản thì hãy tìm tôi, tôi sẽ cung cấp thiết bị cùng điều kiện tốt nhất, dĩ nhiên kèm theo đãi ngộ tốt nhất”.

“Cảm ơn, nếu có ngày đó, nhất định xin quấy rầy”. Vương Xuyên cẩn thận nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Kết Thúc Cùng Bắt Đầu

“Ông chủ, người đã về”. Thủ hạ Diego đi vào nói. “Được rồi, mọi người đối với kết quả chúng ta vừa thảo luận thế nào? Nếu như không có vấn đề gì, tôi muốn đi trước, muộn một phút đồng hồ là hơn một phần nguy hiểm, nếu như mọi người có ý gì có thể tới Mexico tìm ta”. Diego nói.

Những người khác gật đầu.

“Vương tiên sinh, hợp tác vui vẻ”. Diego bắt tay với Vương Xuyên.

Tất cả mọi người chuẩn bị rời phòng, đúng lúc này, Hùng ca đang đứng bên cạnh cửa sổ đột nhiên mở cửa ra.

“Không được nhúc nhích! Cảnh sát đây!” Mấy thủ hạ bên cạnh Hùng ca đồng loạt rút súng nhắm vào mấy trùm buôn thuốc phiện.

Phía ngoài cánh vệ cũng đã phát hiện, những chiếc thuyền vốn thông dong trên mặt hồ cũng đã vây quanh đảo với tốc độ cực nhanh.

Vương Xuyên cả kinh đánh rơi laptop xuống đất, mấy trùm buôn thuốc phiện còn cố gắng vùng vẫy, khung cảnh hỗn loạn, Tiểu Viện chạy đến bên cạnh Vương Xuyên nói: “Chạy mau”.

Vương Xuyên hồi phục tinh thần kéo Tiểu Viện chạy về phía phòng ốc đằng sau, chạy không xa lắm liền đụng phải đám người Lưu Cường đã lên bờ.

“Thế nào? Vương Xuyên, còn muốn chạy đi đâu? Lần này tôi muốn xem ông còn có hoa chiêu gì?” Bằng Ngọc Phong nói.

“Làm sao các người biết? Các người không thể nào giải được mật mã của tôi!” Vương Xuyên hô.

“Chúng tôi dĩ nhiên không thể nào phá giải mật mã của ông, bởi vì trong đó căn bản không có mật mã”. Lê Ngạn nói.

Vương Xuyên như bị rút mất linh hồn, té nhào trên đất: “Làm sao các người phát hiện ra?”

“Khi phát hiện danh sách giao dịch của ông tôi đã bắt đầu hoài nghi, mặc dù lúc trước tôi biết lần giao dịch này liên quan không ít tới những trùm buôn lậu thuốc phiện nước ngoài, nhưng khi thấy danh sách, Lưu Đội ở tỉnh sảng nói mấy người mua này mặc dù bị cảnh sát hình sự quốc tế lập hồ sơ nhưng cực ít giao thiệp với Trung Quốc, mà ông dùng “Bí truyền hoa kính” mê hoặc chúng tôi, đó là một quyển sách cổ điển hình, là người Châu Á, chúng ta muốn phá giải đã khó, huống chi những người ngoại quốc kia căn bản không hiểu gì về Trung Quốc.

Nghĩ tới đây, tôi nhớ lại, “Bí truyền hoa kính” khiến chúng tôi chú ý tới một điểm, bởi vì Tần Khải từng tiếp xúc qua ông để hắn truyền lại mật mã, sau lại vô tình nghe ông nói đến “Bí truyền hoa kính”, hơn nữa hắn mơ hồ cảm giác được buôn lậu ma túy này có liên quan tới công ty Hồ Lợi Dân, cho nên đúng là “Bí truyền hoa kính” dùng để giải mã, mà thật ra thì căn bản cũng không có bằng chứng gì cụ thể.

Tiếp theo tôi nghĩ tới Hồ Lợi Dân, phát hiện ông cùng Tiểu Viện có điểm hiềm nghi, hiềm nghi Hồ Lợi Dân căn bản bị loại bỏ, tôi cảm thấy suy đoán của Tần Khải không đúng, ông sở dĩ để Tần Khải hiểu lầm cuốn “Bí truyền hoa kính” có liên quan tới hoạt động buôn lậu của mình đơn giản là muốn di dời tầm mắt chúng tôi, cho chúng tôi hoài nghi Hồ Lợi Dân, đây là chỉ là điểm thứ nhất, thứ hai, nếu như chúng tôi nghĩ “Bí truyền hoa kính” có quan hệ với Hồ Lợi Dân, tất nhiên sẽ đi điều tra Hồ Lợi Dân, lúc này có thể vì ông gõ vang chuông báo động, do đó ông liền sáng tạo cơ hội và thời gian bỏ trốn”.

“Cứ coi như các người biết “Bí truyền hoa kính” không liên quan gì mật mã nhưng tại sao có thể biết chúng ta hành động hôm nay”.

“Nghĩ đến những thí nghiệm cùng những chuyện xấu của ông, chúng tôi thật muốn treo cổ ông lên một thân cây! Ông không chỉ buôn bán ma túy, làm

xằng làm bậy mà còn vứt bỏ vợ con mình, ở bên ngoài có niềm vui mới, đến cuối cùng mai danh ả tích, ông cũng thật giỏi tính toán, nhưng ông không thể làm như vậy với vợ con mình chứ, vợ ông không phải là phụ nữ nông thôn, ông làm như vậy chẳng lẽ bà ấy không biết gì sao?” Bạch Tuyết Tinh thống hận nam nhân chán chừ, nghe Vương Xuyên nói không nhịn được lên tiếng.

“Là Hồ Lệ Quân? Làm sao bà ta biết được?” Vương Xuyên có chút không tin nói.

“Những giao dịch ma túy của ông có lẽ bà ấy không biết rõ, nhưng một người sống cùng ông 20 năm, còn có với nhau một đứa con, ông có thay đổi gì, tâm tư gì bà ấy không cảm giác được sao? Thật ra thì có lẽ lúc trước bà ấy phát hiện ra ông có điểm khác lạ, bà ấy hoài nghi ông có người bên ngoài cho nên lên theo dõi ông, điều tra ông, bà ấy biết ông có thuê một gian phòng thời gian dài ở quán trọ nhỏ, bà ấy nghĩ ông dùng làm nơi hẹn hò, thật ra ông dùng để cất giấu ma túy và báo cáo thí nghiệm, bà ấy biết ông thường xuyên tới nơi này, bà ấy đã quan sát kỹ địa điểm, những thứ này ông không biết sao? Nếu như ông còn có chút tình nghĩa vợ chồng thì bà ấy sẽ không dễ dàng mà nói cho chúng tôi biết, nhưng ông làm quá tuyệt, mất tích hoàn toàn, điều này làm cho bà ấy mất hẳn ảo tưởng cuối cùng về ông”. Lê Ngạn nói.

“Ài, báo ứng!”

Trở lại đội cảnh sát hình sự, Lưu Cường hưng phấn nói: “Lê Ngạn, lần này thật đúng là một trận chiến tuyệt vời! Cậu lại giúp đỡ chúng tôi nhiều rồi! Lần này những kẻ sa lưới vốn là đối tượng bị cảnh sát hình sự quốc tế dễ mất từ lâu, không nghĩ một lưới bắt hết tại Trung Quốc này, trước kia không dám nghĩ tới chuyện này!”

“Là bọn chúng ác giả ác báo, bắt quá đây là chuyện sớm muộn gì thôi, loại người như bọn chúng, vĩnh viễn không có cách nào kháng cự lại lợi ích, không có Vương Xuyên thì sẽ có những người khác”.

“Đừng vội đi, án này kết thúc, tôi dẫn các vị thăm thú R thị một chút, coi như là tôi cảm ơn mọi người”. Bằng Ngọc Phong nói.

“Không được, tôi làm thám tử tư, bận rộn lắm, tương lai có thời gian sẽ nhất định tới chơi với mọi người”. Lê Ngạn cười nói.

Trên đường trở về, Nhục Nạp không khỏi thờ dài nói: “Không biết bọn Nam Hồng thế nào?”

“Mệt mỏi chạy trời chết”. Huyền Mạc nói.

“Tất Diêu giết quá nhiều người, cơ quan công an chắc chắn sẽ không cho hắn nhon nhon ngoài vòng pháp luật, bọn họ cũng chỉ có một thời gian ngắn tự lừa mình dối người thôi”.

“Có phải bên Việt Nam cũng sẽ không bỏ qua cho hắn?”

“Lần này John bị bắt không biết bên Việt Nam có chuyện gì không, có điều với những kẻ phản bội bọn chúng sẽ không hạ thủ lưu tình”.

Ở một chỗ sâu trong rừng, một nam một nữ mang theo những trang bị leo núi, khó khăn đi lạng trên đường núi bùn lầy.

“Điều, không biết chúng ta có thể giúp bọn Nhục Nạp không”.

“Em đã làm hết sức có thể, kết quả em không thể nắm chắc, nhưng mà tâm tư em thế nào cô ấy sẽ hiểu”.

“Em không dám hi vọng cô ấy tha thứ cho em, chỉ muốn để lòng mình thoải mái một chút, em cảm thấy đời này chỉ có cô ấy coi em là bạn, em có phải đáng thương lắm không, đôi người bạn tốt nhất để lấy người đàn ông em yêu?”

“Yên tâm, anh sẽ dùng tính mạng của anh để chứng minh em lựa chọn không hề sai”.

“Phải, tương lai chúng ta giờ mới bắt đầu, bất kể có nhiều khó khăn thế nào đi nữa em cũng không hối hận”.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.